

ЕРИК ЛУСТБАДЕР

БЛИЗНАЦИТЕ БОНИТА

ЕРИК ЛУСТБАДЕР БЛИЗНАЦИТЕ БОНИТА

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Племенницата на бившето ченге Лю Кроукър спешно се нуждае от трансплантация на бъбрек, но няма донор. В този момент се появява посредник, който предлага сделка: бъбрек срещу „малка“ услуга — един човек трябва да бъде убит.

Кроукър е решен твърдо да спаси племенницата си. Той започва разследване, което го отвежда до истински лабиринт на престъпността, изграден и ръководен от тайнствените близнаци Бонита...

На Фил Лобрид и Томи Хътън за тяхната помощ при проектирането катамарана на Раф Рубенет. Благодаря ви.

ПРОЛОГ

— Тази нощ сънувах — каза Хектор Бонита. — Затварям очи и...

— Не започвай пак, за Бога! — прекъсна го Антонио Бонита. — Зная всичките ти сънища наизуст!

— Този не си го чувал, защото е нов...

Настъпи кратка пауза, тишината се нарушаваше единствено от мелодичния припев „Мопити Моуп“ на състава „Бостоунс“, който долиташе от мощните тонколони. Идеята да пускат музика на полузабравени американски групи от петдесетте принадлежеше на Хектор. Самият Антонио предпочиташе пламенните ритми на афрокубинския джаз, но хлапаците в Саут Бийч очевидно нямаха отношение към тази музика. Толкова по-зле за тях. Но той беше достатъчно честен да признае, че изборът на брат му беше правилен и „Боунярд“ само печелеше от този вид музика.

Клубът им винаги беше препълнен. В началото Антонио беше доста скептичен — идеята на Хектор му се стори твърде налудничава. Толкова налудничава, че проработи моментално и с лекота. Разбира се, никой не подозираше, че притежават този клуб. Но скрити в дълбока сянка, двамата прибираха добри пари. От момента, в който стъпиха на американска земя, те се подчиняваха на едно-единствено правило: целият им бизнес — от основната компания за преработка на полезни изкопаеми и индустриална химия, през няколкото малки вносно-износни фирми, до новия холдинг в областта на развлекателния бизнес (който освен „Боунярд“ притежаваше още няколко заведения във Флорида), да бъде абсолютно законен. В Южна Америка беше различно, там големите пари се правеха с подкупи и корупция както от старите и известни фамилии, така и от държавните чиновници. Представителите на едрия бизнес бяха в близки отношения с държавния апарат, познаваха се лично както с политиците, така и с висшите правителствени служители. Това им даваше възможност да усещат всичко, което можеше да им донесе пари, включително корупцията на най-високо ниво.

— Имам лошо предчувствие и не искам да слушам за новия ти сън! — промърмори Антонио и се огледа с убеждението, че Пи Ти Барнъм сериозно е подценил потенциала на своя пазар. Защото всяка минута се раждаха ни повече, ни по-малко от десет хиляди нови балами!

Когато се гледаха очи в очи, сякаш всеки от тях се беше изправил пред огледалото и си казваше: „Това е брат ми, но в същото време това съм и аз.“ Хектор и Антонио бяха близнаци, приличаха си като две капки вода. Дори очите им светеха с един и същ кехлибарен блясък.

— Лошо предчувствие, значи... — рече Хектор и изведнъж заприлича на гладна лисица, озовала се в курник.

Високи и стройни, двамата притежаваха особена хубост. Косите им — гъсти и къдрави, имаха медночервеникав цвят, лицата им бяха с остри, но правилни черти. Те бяха наследство от майка им, но мистичното им изражение идваше от друго място, извън кръга на семейството. Излъчваха силно и тайнствено, почти магнетично привличане. Бяха спокойни и властни, от тях струеше огромна жизненост. Енергията, която се съдържа в течния живак... Бяха от онзи вид хищници, които докопват плячката, без да се нуждаят от много движения.

Хектор се заслуша в следващата мелодия — „Хонконг Джели Уонг“ на „Роялтоунс“, после въздъхна и каза:

— Този сън е важен. Злокобен или не, ние трябва да поговорим за него... — Братята бяха облечени в сиво, наподобяващо вътрешността на мидена черупка: ризи с къс ръкав, тясно прилепнали панталони в стил шейсетте и обувки „Кедбъри“ с тънки подметки, които носеха без чорапи. И двамата ненавиждаха чорапите.

Антонио се намръщи и замълча. Знаеше, че този миг е неизбежен.

— Сънувах, че съм един изключително набожен евреин — започна брат му. — И като такъв се събуждам и съм току-що роден... Разбираш ли? Това беше по-скоро видение свише... — Широко разперените му ръце очертаха кръг: — И според това видение Месията ще се появи в неделя. Добра вест, нали?

Лошото беше, че в неделя се падаше финалът за националната купа по бейзбол...

Спогледаха се, после избухнаха в смях. Дори в този миг, напълно спокойни и отпуснати, те бяха смайващо еднакви като огледални образи. И наистина никой не би могъл да ги различи. Освен ако не знае предварително, че единият обича стари рокове, а другият предпочита афро-кубински джаз.

— Днес разговарях с Ваймарчето — съобщи Хектор. Имаше предвид сенатора Вайман.

— Казах ти да не го правиш — намръщи се Антонио. — Още е рано.

— Иска да ме води на лов във Вирджиния.

— Страхотно!

— Големите фирми в щата май са на път да го убедят колко важен за тях е нашият внос на литий и мед...

— Втори мандат — кимна Антонио. — Най-важното нещо в живота на американския политик...

Спогледаха се с усмивка.

— Аз искам да отида на лов във Вирджиния! — капризно изрече Хектор.

— Още не — заяви брат му и здраво стисна ръката му, забелязал добре изражението на лицето му. На *своето* лице. — Зная колко си падаш по лова...

— И двамата си падаме по лова, драги — промърмори с притворени клепачи той. — Но тук става въпрос за един доста различен лов... — Сенаторът Вайман беше забравен.

Кехлибарените очи на Антонио блеснаха.

— Зная, че умираш от желание да забиеш скалпела със собствената си ръка!

— Мразя го — призна Хектор. — Той е отвратително арогантен!

— Но притежава това, към което се стремим. — Рациencia... Търпение. — Много скоро всичко ще бъде наше. Знаеш, че имаме план, при това отличен...

— Ако бяхме в Асунсион, ръцете ми отдавна да са почервенели от кръвта му!

— Но не сме! Издигнахме се в този живот, влязохме в А група... Което означава, че ни наблюдават под лупа!

— Цивилизация! — направи гримаса Хектор. — Повръща ми се от нея!

Антонио замълча и насочи вниманието си към една изрусена жена на около шестдесет години, която се придвижваше на летни кънки по тротоара. Беше облечена в къса червена рокличка с широки презрамки, под които се виждаше горнището на бански костюм. Отдолу носеше доста поизносени шорти. Точно когато минаваше покрай прозореца, насреща ѝ изскочи някакъв дребен мургав тип, блъсна я, грабна чантичката ѝ и побягна. Жената зяпна от изненада, разпери ръце и се просна по гръб.

Близнаците веднага скочиха и се втурнаха към вратата, действайки в абсолютен синхрон. Хектор се понесе след мургавия със смайваща бързина. Движеше се като пантера, беше в състояние да пробяга петстотин метра като професионален спринтьор, без дори да се изпоти. Настигна крадеца малко след пресечката и стовари отворена длан в долната част на гърба му.

Още крачка-две и разперените пръсти се впиха в дрехата на крадеца, тялото му рязко се завъртя. В продължение на цяла секунда, агонизиращо дълга, мургавият тип остана втренчен в кехлибарените очи на Хектор. Никой не би могъл да каже какво точно е видял в тях, но той зяпна и неволно отстъпи в стремежа си да се предпази от насочените към лицето му пръсти. После Хектор, очевидно променил намеренията си в последния миг, стовари ръба на дланта си в слепоочието му. Ударът беше нанесен с такава сила, че онзи литна във въздуха, а от устата му излетя сподавен вик — нещо като квичене на помиар, на който са настъпили лапата. После главата му се блъсна в бетонната стена отзад, тътенът беше смразяващ. Тялото му се свлече на тротоара в безформена купчина. Хектор се наведе и вдигна чантичката на възрастната жена с кънките, изгубил всякакъв интерес към крадеца.

Завари Антонио приведен над падналата жена. Беше я преместил до остъклената витрина на клуба. Десният ѝ крак беше изпънат напред, без видими поражения. Не така стояха нещата с левия, неестествено прегънат в коляното.

— Наред ли е всичко? — попита Хектор.

— Само черните камъни знаят — промърмори брат му. Дланта му притискаше лявото бедро на възрастната жена, пръстите внимателно опипваха мускулите. Опряла глава на стъклото, тя беше затворила очи и дишаше тежко.

— Имам нужда от помощта ти — рече Антонио.

Хектор се наведе и покри с длан извитото коляно на жената. Когато погледите на двамата братя се срещнаха, някаква странна искра пробяга между тях. Нещо като снопче енергия с неизвестен произход, което проблесна и бързо изчезна...

Миг по-късно жената въздъхна и отвори очи. Бях сиви и огромни, сякаш изпълнени със спомени за по-добри времена. Хектор изчака да се спрат върху лицето му и рече:

— Ето чантичката ви. Мисля, че съдържанието ѝ е непокътнато...

Усмивката му беше топла и сърдечна, устните на жената неволно ѝ отговориха.

— По-добре ли сте вече? — попита Антонио.

— О, да, много по-добре — отвърна тя и направи опит да стане. Близнаците ѝ помогнаха. Жената ги погледна и на лицето ѝ се изписа удивление. — Болката изчезна! Не усещам абсолютно нищо!

— В нашия край имаме една поговорка — подаде ѝ чантичката Хектор: — „При изгрев-слънце нощта се превръща в бледа сянка...“

— На разсъмване — поправи го брат му.

— Добре де, на разсъмване... — усмихна се той.

Жената продължаваше да мести поглед от единия на другия.

— Escuchame, senora — рече Антонио и направи гостоприемен жест: — Заповядайте вътре да пийнете нещо. Sientase. За отпускане на нервите...

— Много мило от ваша страна — отвърна тя и позволи да бъде отведена в „Боунярд“, където я настаниха на удобен диван. — И двамата постъпихте като добрите самаряни!

Хектор тръгна към бара да поръча чаша мляко, а до ушите му достигнаха думите на изрусената жена, предназначени за Антонио:

— Хора като вас ме карат отново да вярвам в човечността...

— Bueno, senora... Просто се озовахме там, където трябва, точно навреме... Това си е просто късмет.

Миг по-късно брат му също се изправи пред бара. Над излъскания до блясък меден тезгях се извиваха тънки струйки пара.

— Нашата свята майка знае, че винаги бихме могли да бъдем такива — рече Хектор.

— Ако пожелаем — кимна той и облегна лакти на бара. Изглеждаше отпуснат и спокоен, като сит крокодил, задрямал под лъчите на следобедното слънце.

Хектор проследи с очи сервитьорката, която отнесе на възрастната жена чаша горещо мляко с шоколад и купичка бишкоти с бадеми.

— А защо да пожелаваме такава нещо? — промърмори.

— Нашата свята майка не може да знае — въздъхна Антонио. — Нито пък аз...

— Всичко това ми напомня как бях прегазен — обади се брат му иззад облачето бяла пара, което се плъзна между тях.

— Пак преувеличаваш — отвърна с лек укор в гласа той. — Под колелата попадна само ръката ти...

— Но това не ти попречи да изхвърлиш шофьора от мястото му, нали?

— Длъжен бях. Той прояви небрежност по отношение на брат ми. Освен това почувствах болката, която изпита, и това силно ме разгневи...

— Силно те разгневи, точно така — кимна Хектор и в гласа му прозвуча нещо като завист. Странно, но в този момент той изглеждаше доста по-развълнуван отпреди малко, когато блъсна главата на джебчията в стената. Сякаш се вслушваше в някаква скрита вибрация на душата си. — Ти хвана главата му и я стисна здраво...

— А ти се втренчи в очите му.

— Това беше най-прекрасният миг — призна той. — Мигът, в който призовавахме черните камъни...

Антонио отпи глътка от ароматното еспресо, посипано с канела и шоколад, и изрече с въздишка:

— Стисках го наистина здраво, докато от носа и устата му шурна кръвта.

— От ушите му също — замечтано добави Хектор. — Приличаше на жестоко пришпорен кон...

— Помниш най-хубавото — рече Антонио.

— Разбира се, че го помня — кимна брат му, буквално усетил с небцето си отминалото удоволствие. — После се прибрахме у дома и както си бяхме с окървавените дрехи, скочихме в басейна.

— И се държахме за ръце...

— Да, бяхме странно възбудени, преливахме от енергия и крещяхме... — притвори очи Хектор. — А Дона излезе да види какво става...

— Точно на рождения ѝ ден, perfecto... — измърка другият и облиза устни с език. — Видя цвета на водата в басейна и реши, че сме го напълнили с розово шампанско...

— Веднъж направихме точно това, помниш ли?

— Да. Беше шокиращо...

— Но не толкова, колкото в случая, за който говорим.

— Имаш право. Дона изписка, смъкна халата си и скочи в кървавата вода при нас...

— Помня много добре — подсмъркна Хектор. — Твърдото ѝ загоряло тяло цопна в кръвта, а ние примирахме от смях...

— Така беше, братко — усмихна се Антонио. — Всичко вървеше по мед и масло... *La vida es muy buena*. Животът е прекрасен, особено за нас...

В този момент брат му, който гледаше през широката витрина по посока на Линкълн Роуд, напрегнато прошепна:

— Виждам го!

— Отива ли си? — попита Антонио, без да извърща глава.

— Точно според предвижданията — тихо отвърна той. — Получил си точна информация...

— Той е опасен.

— И други са опасни.

Кехлибарените очи на Антонио светнаха, сякаш току-що се беше пробудил от дълбок сън.

— От това бачкане ще затъпеем — изръмжа. — Трябва ни и малко игра...

— *Madre de mentiras* — въздъхна Хектор. — Започнеш ли да говориш с недомлъвки, веднага усещам, че нещо на тоя свят не е наред...

— И аз мисля така — засмя се той.

После близнаците се измъкнаха от „Боунярд“ безшумно като призраци.

Пъхнал в джоба си дискетата с откънатата от компютъра на „Боунярд“ информация, Робин Гарнър спокойно крачеше по тротоара на Линкълн Роуд. Той беше агент на ФБР, който се беше промъкнал в сферата на влияние на братята Бонита с онова изключително внимание, с което космическата сонда би докоснала могъщото магнитно поле на непознатата звезда. Това стана преди осемнадесет месеца. Проникването се осъществи трудно, с цената на огромни рискове. След това започна чакането — точно според инструкциите. Чакаше с търпението на паяк, изплел своята тънка, но здрава мрежа. „Няма да предприемаш абсолютно нищо — беше го предупредил ръководителят на операцията, носещ кодовото име Дресьора. — Така братята Бонита не могат да заподозрат каквото и да било. Чакаш и наблюдаваш, това е всичко.“

Гарнър го биваше в наблюдението. На това го бяха научили в Специалния отдел за борба с картелите (СОБК). Това беше една полулегална структура на Министерството на правосъдието, създадена след рязкото интернационализиране на престъпната дейност както в Америка, така и в целия свят. Този факт беше установен от редица задълбочени правителствени проучвания, довели до категоричен извод: експортът на незаконна дейност е резултат от промяната в световния икономически и политически ред и носи пряка заплаха за Съединените щати. Бързият и сравнително лесен достъп до информация от всякакъв вид води до тясно преплитане на дейността на отделните правителства и много престъпни организации, които са агресивни и притежават отлично изградени структури. Всичко това не беше от особено значение за Гарнър. Той беше доволен от службата си в СОБК, тъй като тя му даваше възможност да се потопи дълбоко в работата, която обичаше...

И тъй, агентът чакаше и наблюдаваше. Превърна се в паяк, точно като братята Бонита. Никак не му беше трудно да го стори. Цял живот се беше занимавал точно с това — проникване и маскировка. От най-ранна възраст се беше научил да прикрива истинската си същност. Беше на дванадесет години, когато откри, че е различен от другите момчета. И стигна до извода, че най-благоразумното поведение е изчакването. Две години по-късно, след като благодарение на случаен инцидент се увери в хомосексуалните си наклонности, вече беше сигурен, че ще трябва да се научи на още по-голямо търпение.

Родителите му не бяха хора, които биха приели различен начин на живот, а той самият не притежаваше достатъчно кураж да обяви открито своите наклонности и да остави нещата на естествения им ход. По онова време семейството беше важно за него. Далеч по-важно от сексуалните му предпочитания. Сигурно е изглеждал страхливец в очите на много хора, но беше безсилен да промени каквото и да било.

Да си хомосексуалист тук, на Юг, означава да имаш редица предимства. Първото от тях беше, че можеше да се смеси с тълпата. По тези курорти, ако не си педераст или бисексуален, е невъзможно да се интегрираш. От друга страна, подчертано мъжествените братя Бонита трудно биха приели факта, че един педераст може да представлява заплаха за тях. Годиците, които Гарнър беше прекарал под прикритие в собственото си семейство, го бяха научили да долавя онези особени вибрации на човешкото поведение, за които другите дори не подозираха. Тази дарба се оказа особено полезна в лабиринта от канцеларии зад „Боунярд“, където той работеше по десет часа на ден още от откриването на клуба. Именно особената настройка по отношение на тези вибрации му помогна да изпълни успешно поставената задача.

Гарнър се чувстваше най-зле сред хора с нормални наклонности. Безпомощен и немощен. И затова страшно много му се искаше да промени нещата. Каква по-добра промяна от това да предаде братята Бонита в ръцете на правосъдието? Няма значение, че лаврите ще бъдат обрани от други. Скрит дълбоко в тъмната си вашингтонска дупка, той щеше да получи своето удовлетворение.

Бавно и незабележимо, с безкрайно търпение събираше онези дребни късчета от мозайката, които очертаваха мащабите на незаконната дейност на Бонита и които можеше да идентифицира единствено той. За останалите те бяха подозрителни, но нищо повече. Сега вече, напипал слабото място в защитата на братята (малко неочаквано дори за човек като него), беше в състояние да ги тикне в кошарата, докато са живи. При условие, че успее да предаде събраната информация на Дресъора, който чакаше в квартирата за явки, търпелив по свой начин...

Гарнър тръгна по тясна странична уличка, която смърдеше на урина и развалена риба. Извади ключ и отвори задната врата на Белия дом. Клубът, в който се събираха хомосексуалистите, се помещаваше в

строен през четиридесетте години и отдавна изоставен кинотеатър, носеше името на руската Дума, а не — както можеше да се предположи — на резиденцията на американския президент.

Всъщност не знаеше какво да мисли за своя Дресьор. Имаше му пълно доверие, разбира се. Но едновременно с това при контакт с него лъсваха всичките недостатъци на сексуалните му предпочитания.

„Те не ти се доверяват напълно — Дресьора неизменно започваше кратките им разговори с тези обезпокоителни думи. — Да, знай, че те притискам повече от агентите с нормални наклонности. Но това е така, защото когато става въпрос за теб, аз също съм подложен на по-силен натиск...“

Въпреки това Гарнър се ползваше с достатъчно доверие, за да го внедрят в сферата на влияние на Бонита. Това беше един от парадоксите на федералната бюрокрация, постоянен и вечен като живота.

След като постъпи на работа в СОБК, в структурите на този отдел настъпи хаос. Основната част от информацията си събираше от клюките, които чуваше из разни служебни барчета, от невключените в дневния ред въпроси, които се обсъждат по време на заседанията на всяко правителствено учреждение. Спокойно би могъл да не обръща внимание на тези, общо взето, незначителни клюки и слухове, които са нещо нормално за бюрократичната параноя на всяка по-голяма институция. Но в паузите за почивка, в очакване на поредната неясна задача той получаваше възможност да даде свобода на предчувствията и инстинкта си, да се вслуша във вибрациите на взетите някъде горе решения, да им позволи да се превърнат в барабанен тътен, който никой не би могъл да пропусне. В това нямаше нищо сигурно, разбира се. Догадки и предположения, базиращи се на устни, никъде недокументирани реплики: промяна на директивите тук, разместване на персонала там, съкращение на екипите някъде из Югоизточна Азия, увеличение на щата в Латинска Америка... Такова беше състоянието на нещата допреди три години, когато за директор на СОБК беше назначен Сполдинг Гън. Почти веднага след това слуховете и клюките потънаха в забрава, а онези, които ги събираха и анализираха, получиха възможност да се занимават с по-актуални, по-конкретни и далеч по-интересни неща...

Гарнър не би могъл да каже какво означаваше всичко това. За него промяната бе съвсем конкретна: преди година и половина получи заповед да проникне в империята на братята Бонита. Дресьорът лаконично му обясни, че задачата е от първостепенна важност. Защо братята Бонита изведнъж изскочиха на първо място в списъка на враговете на СОБК? Допреди седмица той нямаше отговор на този въпрос, а и не беше негова работа... От Гарнър се искаше само едно: да увие ръка в националното знаме, да я сложи на сърцето си и да бъде доблестен войник на правителството. Което означаваше да изпълнява заповеди и да върви напред, до победния край...

Пое предпазливо по пустите и неосветени коридори, които излъчваха миризма на отминали времена и скорошен секс. Нощните оргии, които ставаха тук и които често продължаваха чак до зори, изпълваха душата му с недоумение. Педерастите, подобно на религиозните фанатици, се делиха на най-различни секти. Отдавна, преди много години, Гарнър беше взел решението да пробие в тъй наречения „нормален“ свят, въпреки че беше хомосексуалист. За тази цел обаче беше необходимо отношение, което повечето от обитателите на тази сграда намираха за отвратително. Името си клубът беше получил неслучайно, то беше нещо като обща политическа декларация. Нова територия, нещо като Русия — далечна и чужда на начина на живот, утвърден в Съединените щати. Да живее ООН на педерастите!

Стигна старото разнебитено стълбище в дъното на приземния етаж, заобиколи дългия бар и уверено пое нагоре.

Въпреки желанието си Гарнър не можеше да играе ролята на безстрашния боец, устремил се в атака срещу врага. Просто защото използваше мозъка си, при това добре. Бедата беше там, че понякога се виждаше в ролята на заряда, който изпълва артилерийския снаряд. Добър за предназначението си, но обречен да бъде похарчен. Ако настоящата му мисия се окаже самоубийствена, на тях няма да им мигне окото, да не говорим за някакви угризения на съвестта. Беше убеден, че сегашният му „дресьор“ ще забрави за неговото съществуване в момента, в който обърне гръб на пресния му гроб...

Това бяха мрачни мисли, особено в края на една сложна и продължителна тайна мисия. Но едно е да събираш доказателства срещу организаторите на умно изградена мрежа за контрабанда на

наркотици, скрита зад напълно законен бизнес, а съвсем друго — когато тези организатори се наричат Хектор и Антонио Бонита. Те нямаха никаква представа колко опасни са братята Бонита. Близнаците бяха истински фанатици на темата секретност, сигурна и жестока смърт очакваше всеки, които се опита да разгадае тайните им.

Прогони мрачните мисли от главата си и изкачи оставащите няколко стъпала до горния етаж. Това състояние му беше познато — то неизменно се появяваше в края на поредната мисия, когато нервите са опънати до скъсване, а опасността е нараснала до краен предел. Запазването на спокойствие в миг като този е едно от най-ценните качества на всеки добър агент.

Наближаваше мястото на срещата. Краят на най-важната и най-успешната мисия в кариерата му вече се виждаше. Не можеше да се отърве от приятното предчувствие, че най-сетне Дресьорът на неговия Дресьор ще бъде принуден да признае заслугите му... И че след този триумф неговият Дресьор най-сетне ще престане да започва инструктажите си с противното: „Те не ти се доверяват напълно!...“

Дресьорът на Гарнър смяташе, че организирането на тайните явки в сграда, от която му се повръща, е някаква мрачна ирония на съдбата. Но той не можеше да си позволи да показва обида просто защото виждаше логиката на подобен ход. Когато си в Рим... Не помнеше старата поговорка, но логиката ѝ беше желязна.

Влезе във вътрешното помещение, без да чука, точно според уговорката. Това беше нещо като салон, от който се влизаше в гримьорните. Някога те са били използвани от звезди на водевила, които са развличали публиката между прожекциите. На старата дървена маса до вратата беше поставена една неработеща имитация на лампа в стил „Тифани“, изсъхнал картонен блотер и купчина стари списания „Пийпъл“. През боядисаните с боя стъкла на закованите от години прозорци проникваше оскъдна светлина.

Гарнър пристъпи към масата и преброи списанията в купчината. Бяха седем, залепени едно за друго. Това означаваше, че Дресьора е в съседното помещение и всичко е наред. В задълженията на Дресьора влизаше да се грижи за сигурността на явките, за проверката на подстъпите към тях, за живота на агентите си...

Отвори следващата врата и потъна в абсолютен мрак. Направи три крачки напред, стъпи на нещо хлъзгаво и едва не падна. Подкрепи

го една здрава ръка.

— Внимавай, можеш да се нараниш!

— Благодаря — механично отвърна, после изведнъж замръзна. Каква беше тази миризма?

— Какъв срам — продължи гласът. — Но ние вече не ти вярваме...

— Какво? — Гарнър извърна глава толкова рязко, че прешлените му пропукаха.

— Срамно е наистина — обади се друг глас, почти идентичен с първия. — Още повече, че те харесвахме...

Това не беше миризма, а направо воня. Щракна фенерче, Гарнър неволно примигна.

— *Madre de mentiras*, виж какво си настъпил!

Той погледна надолу и се стъписа. На пода имаше окървавени човешки вътрешности, червата образуваха почти съвършен кръг.

— *Muy hermosa* — обади се вторият глас. — Много красиво.

Очите на Гарнър, сякаш хипнотизирани, следваха лъча на фенерчето, който бавно се плъзгаше по тясното помещение. Позна лицето на Дресьора и неволно простена. Само лицето, нищо друго... Понечи да се извърне, но една желязна ръка го стисна за врата и той бе принуден да се приближи. Главата сякаш плуваше в кадифения мрак, обхваната от трепкащата светлина на фенерчето. Изглеждаше свръхестествено, като видение от кошмар.

После помещението се обля в ярка светлина. Агентът примижа като елен под блясъка на автомобилни фарове. Леко извърна глава и видя четири фотографски прожектора на поставки, които заляха окървавената стая с нереално сияние.

— *Fantastico!* — извика Хектор Бонита. — *Que dulce!* — Колко сладко!

Преодолял първоначалния шок, Гарнър разбра, че надежда няма.

— Отгук, сеньор, rog favor.

Усети силен тласък в гърба. Зад него беше Антонио Бонита. „Те знаят всичко — помисли той. — Но как са успели? Кой ме е предал?“

Нямаше време да търси отговор на тези тревожни въпроси. По стените на някога уютната гримьорна бяха изрисувани кървави знаци. Без съмнение с кръвта на Дресьора, рече си Гарнър и неволно се загледа в странните, някак познати символи. Бяха три: кръг, съдържащ

в себе си триъгълник; яркочервено и заплашително на вид петно във вътрешността на квадрат; кръст с три концентрични кръга. Не знаеше какво означават тези знаци, но душата му потръпна от ужас. Усети се, че се е изправил пред смъртна опасност, могъща и примитивна.

А от двете му страни стояха близнаците Бонита. Високи и стройни, кехлибарените им очи отразяваха отвратителната гледка, която се разкриваше под ярката светлина на прожекторите. Стояха напълно неподвижно, но Гарнър усети как целият настръхва от концентрираната енергия, излъчваща се от телата им.

— Ти ни измами — разочаровано изрече Хектор.

— Ти ни предаде — добави като ехо Антонио, без да отслабва желязната си хватка.

— Не съм ви предал — рече Гарнър, обхванат от глупавото и абсолютно безнадеждно желание да се оправдае.

После погледът му беше привлечен от блясъка на скалпела, появил се в ръката на Хектор.

— Не съм давал невярна информация за вас — добави той и изведнъж си даде сметка, че не се намира в съда, а в камера за екзекуции.

— Не си ли? — На лицето на Хектор се появи вълча усмивка. — А какво възнамеряваше да споделиш с дресъора си по време на тази среща?

Антонио грубо го завъртя към себе си и започна да му нанася удари. Точни и добре насочени удари, в резултат на които компрометиращата дискета скоро изтропа на пода.

Сгърчен на хлъзгавите дъски, Гарнър усети вкуса на собствената си кръв. Главата му се люшкеше от непоносимата болка, дишането му беше накъсано. Загрети от прожекторите, човешките вътрешности до него излъчваха отвратителна миризма, сякаш бяха призраци от току-що разкопан гроб.

Антонио вдигна дискетата.

— Тук се съдържат всички отговори — рече. Гласът му беше ясен и звънлив, като на обществен обвинител в съда. — Имена, адреси, факти и прочие, и прочие... Сляп ли си, че не ги виждаш?

— Ние знаем какво се готвеше да направиш с тази изключително гореща информация — заяви Хектор и насочи скалпела към отрязаната глава на Дресъора: — От него получихме и потвърждение...

„Къде ли е останалата част от тялото му?“ — кой знае защо се запита Гарнър.

— Без да прибягваме до кръстосан разпит — иронично добави Антонио. — И без потвърждение от независими източници...

— Щяхме да получим доживотни присъди, без право на обжалване — рече Хектор и клекна пред падналия Гарнър.

Брат му стори същото, подметките на меките му мокасини изскърцаха.

— Като най-обикновени престъпници — прошепна в ухото на Гарнър той.

Хектор вероятно го чу, защото побърза да добави:

— Ще слушаш мен, между нас двамата няма нищо общо...

Агентът почувства как се изпотява и започна да се моли.

— Хей, Хектор — обади се Антонио. — Тоя започва да вони!

Хектор изпъна врат, ноздрите му потрепнаха.

— *Madre de mentiras*, прав си! — сбърчи нос той. — Но тази воня не ми харесва!

— Не е като кръвта! — съгласи се Антонио. — Нито пък като смъртта...

Хектор изрече нещо на непознат, странно напевен език.

В първия момент Гарнър не успя да определи какъв е той, въпреки че беше истински експерт по редките езици и диалекти. Близнакът продължи да говори и нещата бавно дойдоха на мястото си. Пред очите му се появиха жалки бордеи и задръстени от смет улички, в ушите му прозвуча кукуригане на петли и ръмжене на мършави псета. Далеч зад изумрудената стена на джунглата се виждаха модерни небостъргачи и големи промишлени предприятия... Това беше гуарани, диалектът на парагвайските индианци.

Кървавите символи на стената изведнъж придобиха нов смисъл. Обзе го паника, стомахът му болезнено се сви. Имаше известни познания за този рядък диалект и сега, когато го свърза с кървавите знаци, изведнъж разбра какво се опитват да му кажат близнаците: смъртта е приятно избавление в сравнение с това, което щеше да последва...

— Искам да разбереш това — рече Хектор и кехлибарените му очи го обляха с мрачна светлина. — Камъните... Чувал си за черните камъни, нали?

— Виждаме отговора в очите ти — обади се брат му. — Черните камъни знаят всичко.

Ръката му се стрелна напред, пръстите му се впиха в мускула на Гарнър. После, без видими усилия, той скочи на крака, повличайки и агента след себе си. Мъкнеше го през помещението, сякаш беше чувал с картофи. Едно мазно черво се закачи за обувката на Гарнър и се проточи след тях, приличаше на кученце, което не иска да върви след господаря си...

Антонио стигна насрещната стена, завъртя Гарнър и го прикова към нея. Ударът беше толкова силен, че въздухът напусна дробовете на нещастника и той започна да се свлича надолу. Антонио го задържа и го притисна към стената. Гърбът му попадна върху най-големия от трите концентрични кръга, кръстът беше точно зад раменете му. Той тръсна глава, опитвайки се да дойде на себе си.

Едва сега видя символа, изрисуван върху четвъртата стена, зад братята Бонита. Онзи, който до този момент беше зад гърба му. Две извити линии, чиито краища се съединяваха в нещо, наподобяващо око. Но такава око никога не беше виждал, тъй като то имаше две зеници. Беше странно, неестествено и плашещо. Окото на Бога, което простосмъртните могат да си представят, но им е забранено да виждат...

Хектор тръгна напред. Движенията му бяха лениви като на крокодил по пладне, острието на скалпела проблесна в ръката му.

— Сега вече всичко е инстинкт — прошепна той. — Разумът ти остана навън, в тъмната нощ...

— Предстои най-хубавото — добави в ухото му Антонио и блестящите му зъби меко щракнаха. — Ще разкрием пред теб единствения и всемогъщ Закон на Вселената: колкото по-инстинктивно действа дадено живо същество, толкова повече стават недостатъците му...

— Вземи за пример човека — добави Хектор и сбърчи нос: — *Madre de mentiras!*

— Недостатъците го задръстват като зловонни газове — продължаваше да шепне брат му. — Способността да разсъждава, или по-скоро *манията* да бъде мислещо същество, вече е унищожила онзи инстинкт, който го е създал...

— Някога — рече Хектор, продължавайки да се плъзга напред.

— Но вече не — добави Антонио.

— Comprende, senor — изправи се пред жертвата Хектор. — Това е същността на играта за нас.

Антонио се повдигна на пръсти и залепи Гарнър за стената, бедрените му мускули се стегнаха.

— *Единствената игра* — прошепна.

— *Единственото нещо, което има значение за нас* — добави с усмивка брат му, отново преминавайки на странния диалект гуарани.

— Останалото не съществува — каза Антонио. Грейналите очи на Хектор се заковаха върху лицето на Гарнър и той изкрещя. Не искаше да крещи, но не успя да се сдържи. Въздухът в малката стаичка сякаш изведнъж натежа от мощен електрически заряд, кървавите символи по стените оживяха и започнаха да пулсират. Блясъкът им затъмни дори светлината на фотографските прожектори. „Какво е това? — запита се Гарнър. — Хипноза, магия?“ Израснал и получил образованието си в света на технологическите чудеса, той беше зареден с порядъчна доза скептицизъм. При изпълнението на предишни задачи беше открил, че хаитяните действително умират от вудуистични заклинания, но това бе така просто защото те вярват в тях. Край на мистериите.

Сякаш прочел мислите му, близнакът вдигна ръка и опря два пръста встрани на шията му — там, където пулсираше сънната артерия. Гарнър неволно потръпна. Испита чувството, че на раменете му се е настанила огромна боа удушвач, в долната част на корема му започна да пулсира панически страх от непознат вид. Страх, който нито разбираше, нито можеше да контролира.

Хектор призоваваше черните камъни.

Гарнър започна да се бори, но вече беше късно. Хватката на Антонио продължаваше да го приковава към стената, въпреки опитите му да блъска с юмруци и да рита с крака. Изведнъж го прониза мисълта, че колкото повече се съпротивлява, толкова по-голямо е удоволствието, което доставя на близнаците.

Сърцето му сякаш замръзна в гърдите. Какво ставаше с него? Сякаш нещо, което усещаше, но не можеше да идентифицира, проникваше през очните ябълки и се забиваше дълбоко в мозъка му. Испита чувството, че гори и тялото му се разтърси от гърчове. Направи опит да отмести поглед, но не успя. Изтръпнал от ужас, той се втренчи

в кехлибарените очи, които грееха насреща му. Усети как в тялото му се вселява ново присъствие, чуждо и непознато. После полетя надолу, като парашутист, който скача в плътни облаци. Изпита усещането, че самолетът, който току-що е напуснал, всъщност е собственото му тяло... То промени формата си, смали се и изчезна в същите тези плътни облаци... Въпреки всичко това продължаваше да се бори...

За тези героични усилия те бяха готови да го разцелуват. Хектор прибегна до помощта на скалпела след много, много часове. Преди това просто не беше необходимо. А удоволствието наистина беше невероятно.

ДЕН ПЪРВИ

Рейчъл Дюк се събличаше бавно и уморено. Дрехите ѝ се свлякоха на пода, пред очите ѝ се появи тялото на Гидиън. Гидиън се намираше в съседния бокс и скоро щеше да бъде още по-близо. Представи си издълженото тяло, добре очертаните мускули, гладкия корем и топлите бедра. Беше така влюбена, че очите ѝ се премрежваха. Това може би звучи като банално клише, но преди да срещне Гидиън, тя наистина не знаеше какво означава истинска интимност. Родителите ѝ не си падаха много по интимността, един Господ знаеше как я бяха създали.

Сега обаче тя нямаше нищо общо със света на своите родители, тъй като се намираше в света на Гидиън. Тя беше на петнадесет, а Гидиън — на осемнадесет. Но годините нямаха никакво значение за тях. Светът на Гидиън беше прекрасен, ужасяващ и опияняващ едновременно и Рейчъл не можеше да му се насити. Погледна часовника си: беше малко след два през нощта. Последната част от облеклото се свлече около глезените ѝ. Тя се протегна и опря длан в стената, която я разделяше от съседния бокс, тялото ѝ потръпна от желание за Гидиън.

Заедно с тялото подготвяше и съзнанието си.

След малко операторите на „Боунярд“ включиха програмата. Тя седеше в миниатюрния бокс. Дискретното осветление наподобяваше слънчева светлина, която се процежда през листата на дърветата. До слуха ѝ достигаше приглушено чуруликане на птици и жужене на пчели, примесено с тихия ромон на невидимо поточе, въздухът беше наситен с аромата на кипарис, хвойна и лимон.

Рейчъл обичаше мръсничкото, но освободено чувство за голота и секс, което се ражда от присъствието сред дивата природа; усещането, че животните гледат и *знаят* какво прави в момента... Именно по тази причина беше набрала на компютъра програмата с изкуствено осветление, звуци и аромати. Смесницата от влажни ухания достигаше

до нея благодарение на специална, командвана от компютъра вентилационна система, която бавно запълваше бокса.

Беше напълно гола. Странни гумени лепенки покриваха гърдите, слабините и бедрата ѝ. От тях излизаха тънки кабели, които водеха към терминала, а във влагалището ѝ помръдваше гъвкава пластмаса, оформена като пенис.

„Боунярд“ беше един от първите клубове в страната, които предлагаха виртуален секс. Тук я доведе Гидиън. Запозна я с уникалната система, която позволяваше осъществяване и на най-фантастичните сексуални блянове, която превръщаше в реалност (виртуална, разбира се) абсолютно всяко желание, родило се в главата... При това без опасност от СПИН или от другите болести, предаващи се при полов контакт. Казано с други думи, тази уникална система даваше решение на всички проблеми, възникнали пред новото, изпълнено с любопитство и нетърпение поколение...

Рейчъл се облегна назад, разтвори крака и насочи поглед към електронния образ на Гидиън. Клепачите ѝ бяха притворени, очите ѝ, помътнели от наркотика, лъстиво проблясваха. С помощта на компютърния интерфейс всеки можеше да извика на екрана каквото пожелае, но Рейчъл и Гидиън предпочитаха собствените си образи, особено когато правеха виртуален секс. Понякога се включваха към подобни на себе си младежи, намиращи се в другия край на континента. И всички без изключение им се струваха странни, но прекрасни.

Десният показалец на Рейчъл натисна мишката, курсорът се плъзна нагоре по вътрешната част на бедрото на Гидиън. Почти моментално усети как от залепените електроди върху тялото ѝ започват да текат приятни импулси, насочени към различните ерогенни зони. Нададе тих писък и получи оргазъм. Познавайки я отлично, Гидиън удължи момента точно толкова, колкото беше необходимо. Краката ѝ се вдигнаха високо нагоре, тазът ѝ неконтролируемо се разтърси. Накрая свърши, главата ѝ безсилно клюмна встрани.

По-късно, в паузата между лепкавите от пот пристъпи, смръкна още малко кокаин. Знаеше, че в съседния бокс Гидиън прави същото. В замъгленото ѝ съзнание се мярна мисълта, че прекалява. Искаше още, допълнителната доза ѝ беше нужна, за да забрави баща си, да забрави пламтящата пирамида, която го беше погълнала...

Тази мисъл заседна в гърлото ѝ като рибена кост. Прииска ѝ се да избухне в плач, но вместо това пое нова доза кокаин. Наистина ли е вярно, че обичаш своя баща при всички обстоятелства, дори когато е мъртъв? Нима частица от него продължава да живее в сърцето ти?

Част от съзнанието ѝ отчаяно се молеше да дойде майка ѝ, да я откъсне от тази сексуална паяжина. Но тя никога не би го сторила. Преди всичко, защото никога не би повярвала, че дъщеря ѝ води таен живот. А и да повярва, не би могла да се справи с него. Иначе проявяваше интерес. Искаше да знае къде изчезва дъщеря ѝ всяка нощ, защо се прибира чак в пет или шест сутринта. Рейчъл отказваше всякакви обяснения, но майка ѝ така и не я спря. Просто си беше такава: когато се изправи пред нещо необяснимо и очевидно опасно, тя заравяше глава в пясъка като щраус. *„Защо не направи нещо да ни спре, по дяволите?! —* запита се момичето, след което си отговори само: *— Защото е пропуснала момента и вече е много късно...“* После отново се появи онова особено приятно усещане, което се пораждаше в слабините и плъзваше нагоре. *Прекрасно!* В замаяната ѝ глава се мярна мисълта, че някога може би действително е искала да бъде спасена от майка си, но сега вече не е така... Буцата в гърлото я накара да смръкне нова доза кокаин. Майка ѝ не направи опит да я спаси, затова тя се подпали. Спаси я Гидиън, но тя все още не знаеше дали това е правилно...

Съмненията я накараха да ожаднее и тя изпи част от черната лимонада, която бе купила от приемната.

„Приемна“ наричаха просторното общо помещение на „Боунярд“, задръстено с удобни мебели в стил ар деко. Там човек можеше да потанцува, да побъбри с познати, да изпие чаша капучино или мляко, или пък някой от придобилите напоследък популярност сред местната младеж безалкохолни коктейли от билки, носещи названия от сорта на „Черепотрошачка“ или „Лош задник“... Там, отгатак, всичко беше свободно, неформално, лишено от каквито и да било електронни чудеса. Но тук, в кибер боксовете, властваха високите технологии.

Усети как Гидиън отново я облива с вълните на удоволствието и моментално забрави призрака на баща си. Простена и остави чашата с тъмен екстракт на плота пред себе си. С помощта на мишката нагласи

параметрите на оптимален режим и скоро отново достигна оргазъм, дишайки тежко.

После, обляна в пот, протегна ръка към черната течност.

В разгара на третия оргазъм усети въздействието на поредната доза кокаин. В главата ѝ се появи кошмарът, от който постоянно се опитваше да се освободи. Изпита чувството, че в бокса се е спуснала Смъртта и прогонва последните остатъци от действителността. Видя се отстрани: отпусната и потна, с изцъклени от виртуален секс очи... А после изпита усещането, че над рамото ѝ бди някакъв ангел. Всъщност този ангел беше самата тя...

Ангелът Рейчъл напусна бокса, както неизменно го правеше. И тръгна да търси вуйчо си... Навремето той беше ченге, после двамата с майка ѝ така се скарара, че престанаха да си говорят. Но беше виждала негови снимки, дори скри една от тях в стаята си. Понякога я вадеше да я разгледа, опитвайки се да си го представи на живо: силен, твърд, огромен като мечок, винаги готов да ѝ се усмихне... Никога не разбра, че в лицето на вуйчо си търси идеалния баща — онзи, който ще я обича и винаги ще я закриля... Мразеше майка си, защото не ѝ казваше къде се намира този вуйчо. Тя пък очевидно изпитваше ужас и страх от нарастващия интерес на дъщеря си към този човек. А самата Рейчъл беше убедена, че ако имаше брат, никога не би се отнасяла с него по такъв начин...

Действителността продължаваше да се топи, изчезваше като морски фар в гъста мъгла. Кибернетичната стимулация се задейства отново, но този път с обратен ефект. Рейчъл изпита чувството, че под кожата ѝ лази цял кошер пчели. Изпищя, звукът на собствения ѝ глас наподобяваше форсиране на реактивен двигател. Скочи на крака и започна да отлепва електродите от тялото си. Някои от тях бяха здраво закрепени и я дръпнаха към пода. Тя изгуби равновесие и падна. Изпита усещането, че потъва в подвижни пясъци. Понечи отново да изпищя, но устата ѝ се напълни с пясък. Ръцете ѝ бяха безкрайно дълги, а краката ѝ се превърнаха в нещо, което наподобяваше стоманени въжета на висящ мост, разкъсани от земетресение... Нещо не беше наред, нещо ставаше...

Врълхлетя я пристъп на гадене, внезапен като горещ душ. Превисе на две и мъчително повърна. Примигна да отстрани сълзите от очите си и установи, че нищо не вижда. После пристъпът се повтори.

Толкова силен, че почти я парализира. Болката я връхлетя в мига, в който беше сигурна, че по-лошо не може да бъде. Заби се като огнен меч в долната част на гърба ѝ, тялото ѝ се сви на пода, заемайки позата на зародиш.

Вратата отхвъркна от пантите, в бокса връхлетя Гидиън, а след това и шестнадесет двойници на Гидиън. Рейчъл понечи да протегне ръце към тях, но нищо не се получи. Устата ѝ се разкриви.

После светът експлодира на стотици хиляди късчета, остри като бръснач. Тя потъна в мрак. Благословеният мрак на забравата, където изчезна всичко, дори непоносимата болка...

Когато рибата ухаху ухапа кукичката и кордата се изпъна като струна над изумрудената вода, Бени Милагрос изруга под нос и промърмори:

— Мамка ѝ! Искан рибамеч!

Лю Кроукър моментално улови едрия силует под вълните, забави оборотите на мотора и се приготви за маневриране.

— Внимавай — рече. — Това не е домашно котенце.

Уаху беше изключително силна риба, движеше се със смайваща скорост и често стопяваше макарата на рибаря, който се опитваше да я улови.

— Ние с тебе ще си хапнем тая ухаху за вечеря — изръмжа Бени Милагрос и зае позиция на носа на лодката. Беше висок, тридесетгодишен мъж, гъвкав като танцор на фламенко. Челото му беше високо, дългата му коса стигаше до раменете. Носеше бяла фланелка от лен с къс ръкав, гащета на черно-червени райета, които стигаха почти до силно окосмените му колене. Беше обут с плетени сандали. Дори пръстите на краката му бяха покрити с черни косми, гъсти и сплъстени. Гащетата бяха пристегнати към мършавите му хълбоци с помощта на широк колан, върху който имаше огромна сребърна тока с овална форма, украсена със златни фанфари. В колана му беше затъкнат тежък револвер „Смит и Уесън“, 38-ми калибър. Бени беше един от онези парагвайски богаташи, които пристигат в Южна Флорида с единствената цел да пръскат пари и да бъдат забелязани. Понякога, почти винаги случайно, сключваше и по някоя сделка... — Борбата с риба като тази ми напомня за една гуапа.

Страхотно парче! Бог ми е свидетел, че бих се оженил за нея, стига да можех! Но сигурно щях да я разваля, не мислиш ли?

— Искаш да кажеш, че тя щеше да развали теб...

— Знаеш ли, Люис, ти си много коравосърдечен тип — ухили се той. — Но тая гуапа беше нещо наистина страхотно! Величествен див звяр! Да скършиш духа на подобно същество е истински грях! Искам да кажа, че към дамите трябва да се отнасяме с уважение. Гледам с лошо око на мъжете, които не уважават дамите...

„Едва ли някоя официална институция в САЩ знае точно с какъв бизнес се занимава Бени Милагрос“ — помисли си другият мъж.

— Но да си дойдем на думата за оная гуапа — продължи латиноамериканецът. — Какво можех да сторя? Проявих уважение към нея, поддържах духа ѝ, ей тук... — Свободната му ръка потупа мършавите гърди. — Бог ми е свидетел, че аз страдам повече от раздялата ни... — Пръстите му сръчно навиха макарата: — Но понеже съм великодушен по природа, ще ти разкрия нещо истинско: заклевам се в душата на покойната си майка, че в момента, в който срещнеш такава гуапа, на оная ти работа ще поникне перушина! — Изпъшка, тъй като уаху дръпна яко напред и макарата започна да се развива с бясна скорост. Триметровият прът на въдицата му се изви като дъга, а Кроукър рязко наблегна на руля, насочвайки „Капитан Сумо“ в открито море, по-далеч от Рифа на алигаторите. Скалите бързо се скриха в далечината, скоро лодката се озова в дълбока поне стотина метра вода, на около три мили от Исламорада — средния от трите врязали се дълбоко в океана полуострови, наречени Флорида Кийз.

Имаше леко вълнение, от синьо-зелените талази бликаха палави гребенчета пяна, позлатени от лъчите на слънцето. Въздухът беше чист и прохладен, точно по вкуса на Кроукър. Ветрецьт носеше солени пръски, които покриваха всичко — както човешката кожа, така и палубата на лодката.

Бени се беше вкопчил в пръчката от фибростъкло, или „стъклото“ — според рибарския жаргон.

— Мамка му! — отново изруга. — Исках си риба-меч и толкоз!

— Днес вече хвана една — напомни му Люис. — Успокой се, и без това е забранено да се вади повече от една хищна риба на ден...

— Душичката ми плаче за риба-меч, разбираш ли? — рече Бени и рискува да извърне към него плоското си лице. — Нищо не

разбираш... Вие, англосаксонците, имате доста налудничави идеи за духовността... Например онези, които проповядват по телевизията — шибаните ви евангелисти, готови да си смъкнат гащите пред „опита от отвъдното“ и други подобни глупости. Да не говорим за останалите откачалки — дете твърдят, че са били отвлечени от извънземни...

Куп подобни глупости четете и в „Нашънъл Енкуайър“, след което — хоп, вече имате дефиниция за *духовност*! Но на практика никой от вас не знае за какво става въпрос и точно по тази причина се катерите един върху друг да я търсите тая духовност! — Ръката му разви няколко метра корда, очите му с цвят на кафе добродушно проблеснаха. Беше хубав мъж, надупчените от шарка бузи придаваха на лицето му известна суровост, без да го загрозяват.

Кроукър намали скоростта и насочи лодката право след ранената риба. Трябваше да внимават, в противен случай ухаху положително щеше да се измъкне.

— Не ме будалкай с англосаксонските си буламачи! — промърмори.

— О, да, забравих — кимна парагваецът и започна да обира кордата. — Ти си бивше ченге. Лейтенант-детектив от полицейското управление на Ню Йорк. — Поклати глава и с погнуса добави: — Мръсна работа!

— Дори не можеш да си представиш колко си прав — отвърна му. Петнадесет години от живота му бяха минали в задния двор на огромния град, през цялото това време беше кръстосвал мръсните улици на още по-мръсните квартали. Това беше нещо като ваксина, с която бе имунизиран до края на живота. Дори най-дребните удоволствия се бяха топили като мокър сняг в отровната утроба на града. В ранните утринни часове беше бърсал кръвта от жертви на брутални убийства, беше търкал окървавените си пръсти, докато му се смъкне кожата. А когато най-сетне се измъкваше от тинята и се връщаше на работното си място, „Полис Плаца“ го посрещаше с цинизма и корупцията на дребни политикани и обитатели на скъпи мансарди, които бяха фалшиви до мозъка на костите си — като играчи на скуош, които дори не се изпотяват. Скоро тези хора го връщаха обратно на улицата, а той напразно се опитваше да отмие тяхната мръсотия, далеч по-гадна от уличната...

— Обръща се! — напрегнато извика парагваецът и бързо започна да навива кордата. Без да се колебае нито секунда, Люис завъртя руля. За разлика от повечето богаташи, които ставаха негови клиенти просто защото им беше омръзнало да ги търсят по мобифоните на игрището за голф, Бени беше опитен риболовец.

— Ето я, идва!

Кроукър успя да зърне тесния гръб на ухау и моментално разбра, че той е прав. Рибата действително се насочваше към лодката.

— Обирай! — напрегнато извика. — Бъди сигурен, че си прибрал всеки излишен сантиметър!

Включи двигателите и започна да отдалечава „Капитан Сумо“ от пътя на рибата. Парагваецът въртеше макарата с бясна скорост, очите му не се отделяха от перката на ухау, която пореше водата, остра като бръснач. В последния момент Кроукър отгатна, че звярът се готви да мине под лодката, и рязко завъртя руля. Но ухау направи гигантски скок във въздуха, обърна се и започна да се отдалечава. Бени светкавично отпусна кордата и изкрещя:

— Добре беше! Ние с тебе май си приличаме и по друго, не само по това, че си падаме по риболова в Южна Флорида! — Едната му ръка за миг се откъсна от въдицата и плесна плоския му корем.

— Тъй ли? По какво?

В този момент ухау направи нов елегантен скок и смени посоката на бягството си. Бени почти изгуби равновесие. Неволно направи крачка напред, бедрото му опря в парапета. Ръцете му се напрегнаха, върхът на въдицата рязко отскочи нагоре. Макаратата продължаваше да се развива с бясна скорост.

— Тая има още много живот в себе си — изпъшка той.

Кроукър промени посоката на движение и намали скоростта. Рибата беше под контрол, поне за момента.

— И двамата знаем какво е да имаш врагове — отговори на въпроса му Бени.

— Ти се шегуваш! — разсмя се бившият полицай. — Аз съм като морските крави, нямам естествени врагове...

— Тъй ли? Нямах врагове, значи? Ти — бившето ченге, което от време на време работи за кеф с елитните федерални агенти от една институция, Бог знае защо наречена Специален отдел за борба с картелите? Ако някой прояви любопитство, те не знаят нищо за теб, ти

за тях — също. Името ти го няма във вedomостите им, никой никъде не те води...

— Сигурен ли си в това, което казваш?

— Само предполагам — ухили се латиноамериканецът, продължавайки да се бори с въдицата. — Както предполагам, че си автор на няколко изключителни разработки в средите на мафията... Ти имаш приятели и врагове по върховете, Люис. Не се опитвай да ми внушаваш обратното... — Помълча малко, после сви рамене и добави: — Зная за теб толкова, колкото ми е необходимо.

— А откъде си получил тази лоша информация? — попита го той.

— От едни момчета, с които играя маджонг. — Смехът му наподобяваше стържещия писък на уплашена морска крава. Очите му изпитателно стрелнаха Кроукър.

Уаху започна да се уморява, в това нямаше никакво съмнение. Кръговете на бягството ѝ се стесниха, вече не опъваше толкова силно. Бени я държеше под контрол. Не след дълго щяха да я закачат за куките и да я издърпат на борда.

— Зная нещичко и за механичната ти ръка — подхвърли парагваецът. — Тя не е следствие от някакъв шибан недъг... Зная и как си се появил в Южна Флорида. Бил си детегледачка на една прекрасна гуапа, която е била ключов свидетел по дело за масово убийство... А когато делото приключило, ти си казал майната му на прикритието и си се установил тук за постоянно заедно със същата гуапа... Как ѝ беше името?

— Ти ще кажеш...

— Била е манекенка, нали? — сви рамене Бени. — Сега се мотае някъде из Париж, Милано, или Бог знае къде... Всъщност това е без значение. Нали не е тук? Представата ѝ за живота е била различна от своята. Също като на онази принцеса от мафията, с която си имал връзка в Лонг Айленд. Тя пък е била търсена от закона, а на всичкото отгоре и *омъжена!* „О, сеньор, харесвам размера на вашите топки!...“ Бог ми е свидетел, че когато пожелаят, гуапите могат да бъдат изключително жестоки!

— Не са били жестоки — промълви неволно Кроукър. — Просто не бяха за мен, както вече отбеляза...

Бени не обърна внимание на думите му. Ръката му раздвижи пръчката, с цел да усилва болката на рибата, да намали съпротивителните ѝ сили.

— В крайна сметка си се върнал на това тринайсетметрово катерче и си съживил дейността на фирмата за спортен риболов, която си основал преди години... малко след като си осъзнал очевидното: че нещата с мафиотската принцеса просто не вървят.

— Много съм впечатлен.

— Не ти говоря всичко това, за да те впечатля — отвърна Бени и придърпа рибата по-близо до борда. — Сторих го, за да ти покажа какъв човек съм аз и какъв човек си ти...

Перката на уаху започна да клюма. Изтощена от борбата, едрата риба беше полегнала на една страна. Кроукър остави моторите да работят на празен ход, изскочи от рубката и откачи от страничната стена късо желязо с кука накрая.

Бени го стрелна с кадифените си очи и промърмори:

— Мисля, че ние с теб сме еднакви. Дълбоко в душите си...

Изправен до парагваеца, Кроукър изглеждаше огромен като мечок. Ръцете му стискаха металния лост, насочен с куката надолу. Сякаш държеше някаква средновековна алебарда. Имаше приятното и обрулено от вятъра лице на каубой, приличаше на Робърт Мичъм, яхнал коня си... Слънцето се отразяваше в сивите му очи. Протезата на лявата му ръка, изработена от черен поликарбонат, неръждаема стомана и матово синкав титан, приличаше на покрит с броня рицарски юмрук.

— Какво по-точно имаш предвид? — попита.

— И двамата сме дяволски предпазливи — ухили се Бени, после тикна въдицата в ръцете му и пое куката. Не беше забравил едно от основните правила, което беше в сила на тази лодка: който е хванал рибата, той си я вади на борда... — Вземи например появата си тук: идваш на ново място, но славата вече те е изпреварила. Щеш не щеш почваш да помагаш на федералните... На бреговата охрана също — особено в случаите, когато не могат да пипнат някой хитър контрабандист на наркотици... Постепенно изучаваш блатата на Евърглейдс като собствената си длан. А там се въдят бая гадини: крокодили, алигатори, отровни змии... Ти обаче си предпазлив тип, пипаш внимателно и ставаш по-добър дори от шибаните туземци. Как

им беше името на индианците, които идват по тези краища след семинолите?

— Георгианците. Заселили са се тук в началото на века.

— Тях ги зная — направи гримаса Бени. — Имам предвид едни други — дето открай време са си живели във Флорида и са били изтребени от шибаните англосаксонци — съвсем като събратята си в Мексико и Перу...

— Калусите...

— Аха, точно те. Та за какво говорех? Ти си потънал в блатата като един шибан калус... *Внимавай!* — Бени се приведе над борда и насочи куката към отвора под хрилете на грамадната риба. — Куп лоши неща са се случили в Южна Флорида, не е нужно да ги изброявам... Тук човек трябва много да внимава!

— А ти знаеш как става това, нали, Бени?

— И още как — изръмжа парагваецът, продължавайки опитите си да закачи куката в дупката под плъзгавите хриле. — Това ми е работата... Всъщност нищо и никаква работа. Може да се каже, че моята професия е уреждач... Хората имат проблеми, които аз решавам. Проблеми в бизнеса, проблеми в личния живот... Уреждам всичко. Не, не е това, което си мислиш. И което е изписано на лицето ти на ченге... Не ми гледай пицова, той е за самозащита и нищо повече. — Ръцете му театрално се разпериха: — Аз преговарям и търся начин за уреждане на проблемите... — Приведе се над парапета, гласът му стана по-гърлен: — От опит зная, че всички хора се мотивират от едно и също нещо: не искат да губят... Независимо дали са глупави, упорити или горделиви... Не искат да губят и толкоз. А аз им показвам как на практика може да стане това.

Вдигна ръка и избърса пръските солена пяна от лицето си. Очите му внимателно следяха движенията на ранената риба. Тялото ѝ се поклащаше край борда, у него все още се забелязваха признаци на живот. Куката най-накрая попадна където трябва, Бени се наведе още напред и изпъшка:

— По дяволите!

Една последна конвулсия на умиращото животно изтръгна острието от дупката, водата наоколо потъмня от кръв.

— Кажу ми, ако имаш нужда от помощ — обади се Кроукър, опънал кордата до крайност.

Приятелят му, запазил равновесие на носа с цената на огромни усилия, гневно започна:

— В деня, в който ще ми трябва помощ, за да измъкна една шибана уаху...

Не се доизказа и нададе дрезгав вик. Водата около ранената риба, почервеняла от кръвта, изведнъж стана черна, после изригна в пръски ослепително бяла пяна. В центъра на фонтана изскочи главата на огромна тигрова акула.

— Ах, мамка ти! — изненадано ревна Бени.

„Страхотен екземпляр! — светкавично прецени Кроукър. — Най-малко един тон!“ Огромната ѝ паст се разтвори на сантиметри от ръцете на Бени. В следващия миг острите като трион зъби се захлопнаха, стоманеният прът с куката се строши като клечка за зъби, а част от уаху изчезна под водата сред кървав фонтан.

Латиноамериканецът направи опит да се дръпне назад, но токата на колана му се закачи за парапета. За миг остана неподвижен, а горната част на тялото му увисна над водата.

Кроукър измъкна стоманените нокти на протезата си и сръза кордата с едно-единствено бързо движение. Захвърли въдицата на наклонената палуба в момента, в който тигровата акула изскочи на повърхността и със смразяващ сърцето плясък се насочи право към Бени.

— Madre de Dios! — изкреця парагваецът. По лицето му, побеляло като вар, изведнъж изпъкнаха полепналите капчици кръв, примесени с парчета костици и сухожилия. В широко отворените му очи с цвят на кафе се отрази грозната сиво-кафява муцуна на огромния хищник.

Главата на мъжа се намираше точно над зиналата паст. А акулата, подлудена от миризмата на кръвта, продължаваше да се издига нагоре. Дясната ръка на Люис се стрелна напред, сграбчи Бени за яката и рязко дръпна. Но проклетата сребърна тока остана заклещена за парапета.

Отчаян, Кроукър скочи напред, блъсна с рамо другия мъж и се надвеси през борда. Лявата му ръка описа полукръг, слънцето за миг се отрази в никелираните ѝ части. Стоманеният нокът на показалеца му потъна в дясното око на акулата, останалите пръсти се забиха дълбоко в муцуната.

Това бяха единствените части от анатомията на звяра, които изглеждаха уязвими. Спомни си разказите на разни рибари, които твърдяха, че са прогонвали акули с удари по носа. Дано в тях да е имало нещо вярно, горещо се помоли той.

Могъщата опашка на тигровата акула разпени водата, тялото ѝ се блъсна в лодката и силно я разклати. Мъжът ясно видя как грубата кожа свали като с нож няколкото пласта боя и част от дървото на корпуса. Полуослепен и подлуден от кръвта, звярът направи трети поред вертикален скок нагоре, после се гмурна. Забивайки стоманените си нокти в муцуната, Кроукър неволно ги беше свил и сега не можеше у да ги откачи. Имаше опасност акулата да го замъкне под водата със себе си.

Бени най-сетне успя да откачи токата си, сграбчи мократа от пот риза на Кроукър, а с другата си ръка измъкна тежкия „Смит и Уесън“ от колана си. Шест куршума, един след друг, потънаха в главата на акулата. Беше се прицелил в мозъка, но той беше толкова малък и така добре защитен, че не знаеше дали го е улучил. От злоба или от обикновен рефлекс огромното туловище изскочи над водата за четвърти път. Нима Бени се беше оказал толкова лош стрелец, въпреки че стреля почти от упор? Или пък праисторическото чудовище все още не съзнаваше, че е мъртво? Това в момента нямаше значение. Обезобразената муцуна се стрелна нагоре сред вулкан от розова пяна. Най-предният от двойната редица зъби-триони одраска дясната ръка на Бени от вътрешната ѝ страна. Той изкрещя от болка и изпусна револвера, който потъна в раззиналата паст на звяра. В следващата секунда Кроукър напрегна сили и стоманените нокти на протезата раздраха муцуната от единия край до другия.

Акулата беше мъртва. В главата ѝ имаше шест едрокалибрени куршума, кръвта ѝ шуртеше като от пожарен кран. Но Кроукър се беше нагледал на уж мъртви акули, които внезапно оживяват на борда на своите палачи, с трагични последици при това. Грабна нова кука от поставката и я заби в здравето око на звяра. Направи го няколко пъти поред. Могъщата опашка отново разпени водата край борда.

Най-сетне всичко свърши. Пяната се стопи, кръвта заприлича на петролно петно, изпуснато от повреден танкер. Акулата се завъртя, коремът ѝ блесна на лъчите на слънцето. После бързо започна да

потъва. Огромните челюсти продължаваха спазмолитичните си движения.

— Майка му стара! — изруга Бени и уморено се облегна на парапета. Надупчените му от шарка бузи бяха започнали да възвръщат нормалния си цвят. — Тази мръсница ми отмъкна не само уаху, но и пистолета!

Веднага след като се добраха до кея, Кроукър закара Бени в Моряшката болница. Раната на ръката на парагваеца беше само драскотина, но бе близо до основна артерия. Преди вечеря се отбиха в закувалня за морска храна и хапнаха по един сандвич със специално обработени в саламура и йод водорасли. После скочиха в розово-белия тъндърбърд на Кроукър, модел 1969. За него Бени казваше, че грухти като прасе, но лети като вълшебен килимче. Ръката му беше превързана с жълтеникав от дезинфекциращи средства бинт, но това не му попречи да грабне мобифона си и да набере номера на някаква жена, която се казваше Мария. Люис го чу да си определя среща за десет вечерта, след което ѝ продиктува някакъв номер на пощенска кутия — еквивалент на адрес, когато става въпрос за Флорида Кийз.

— Веднага след щатско шосе номер едно, Мария. Вляво, изключено е да го изпуснеш... На Соня мина ли ѝ? Добре, вземи и нея.

Прекъсна разговора и се извърна към спътника си:

— Гуапите скоро ще кацнат. Да не вземеш да се правиш на срамежлив, ей!

— Бени, Бени — засмя се той. — Изобщо не ме интересува с кого ще излизаш.

— Аз ще изляза с Мария, а Соня е за теб, умнико! — ухили се Бени.

— Няма да стане. Нали знаеш, че не си падам по такива неща?

— Какви неща, бе? — артистично разпери ръце парагваецът. — Исусе, Люис, това момиче не е курва! Помниш ли какво ти разказах да гуапата, която плени сърцето ми?

— Помня всичките ти истории, Бени. Истинската перла, нали така беше?

— Не се смей, човече — намести се на седалката Бени. — Да не мислиш, че ще те представя на всяка мадама? — Носът му

предпазливо се доближи до бинта, после се намръщи в знак на отвращение: — Мога да ти кажа, че Соня наистина е перла... Която може да бъде твоя.

Притиснали дълги клюнове към сивата перушина на гърдите си, ято пеликани летяха ниско над водата, насочили се към гнездата си сред мангровите дървета. Кроукър ги проследи с очи. Оттатък прозрачносинята вода на залива Флорида се виждаха плитчините, от които започваше националният парк „Евърглейдс“. Местните хора го наричаха „задната земя“ — един лабиринт от 50 квадратни километра, запълнен с канали, рекички и езерца. На многобройните островчета, обрасли с мангрови дървета и тропически храсти, гнездяха хиляди видове редки птици. Все още никой не беше успял да начертае подробна карта на местността, никой не беше класифицирал изцяло птиците. Бяха прекалено много. Кроукър често хвърляше въдица в бистрите поточета, които гъмжаха от морска пъстърва, калкан и особено вкусната тропическа скумрия. В началото на века из същите тези поточета и канали са управлявали своите канута индианците калуси и текуеста. Тук той срещна и Каменното дърво — индианецът семинол, който стана негов водач из лабиринтите на „Евърглейдс“...

Каменното дърво беше висок и строен като калус, тънък като тръстика. Бавно и търпеливо той показа на Кроукър невероятната красота на местността — места, които малко хора бяха виждали. „Тукашният свят може да те пази жив и здрав в продължение на десетилетия — беше му казал индианецът, докато се промъкваша сред странната флора и фауна на «Евърглейдс». — Но тукашният свят може и да те убие за броени минути. Всичко опира до личния ти опит и знания... В този резерват човек можеше да изчезне за себеподобните си толкова дълго, колкото пожелае. Дори за цял живот.“

Десет минути по-късно спряха пред Тики Бар на Папа Джо — двуетажна кръчма, наподобяваща гарваново гнездо, с прекрасен изглед към западната част на залива и блатата. Кръчмата на Папа Джо беше нещо като герб на Исламорада: нещо като бар, нещо като ресторант, нещо като клуб на рибарите и любимо място на всички...

— Сякаш гледах във вечността — рече Бени и хвана високата запотена чаша бира. — За пръв път разбрах, че на този свят има сили, които не могат да се контролират, които са примитивни, властни, непонятни...

Говореше за тигровата акула. Препълнен от шумните редовни посетители, барът зад гърба им приличаше на шарен риф. А отпред слънцето бавно залязваше. Цветът му беше невероятен, типичният цвят на слънцето тук — нито червено, нито оранжево, а някаква особена смесица между двете. Над главите им плуваха ефирни облачета, закачливи като мустачките на клоун, две корабчета цепеха фосфоресциращите води на залива. Няколко гларуса вдигаха шум на кея под ресторанта, в близост се поклащаха закотвените рибарски лодки.

Небето започна да придобива онзи изумруден цвят, който се среща единствено в тропиците. Изправени на крака, посетителите се наслаждаваха на залеза. Тук, по тези места, това беше повече от ритуал — беше една от основните съставки на живота, като риболова и пиенето...

Потъването на оранжевия диск зад линията на хоризонта беше изпратено с аплодисменти, после хората насочиха вниманието си към пиенето и разговорите. Полуостровите на Флорида играеха ролята на уравнилел, при това по един уникален начин. Тук общественият статут губеше своята сила. На никого не му пукаше дали имаш пари или не, дали някъде на друго място по света съветваш президенти, или получаваш седемцифрена заплата. Тук ти си като човека насреща — нито по-добър, нито по-лош...

Облечен в тъмни копринени шорти и хавайска риза в ослепително ярки цветове, Бени беше много сериозен.

— Шибаната акула беше като *символ*, нали? Тя символизираше света какъвто е, символизираше това, което ние никога не можем да бъдем... Нали разбираш какво искам да кажа? — Направи рога с пръстите си и ги опря в слепоочията си: — Ние измислихме купища умни неща, безброй машинки за противопоставяне... Изобретихме бомби, които могат да унищожават цели градове; оръжия, които убиват хората, но щадят сградите. Измислихме куп шибани уравнения, които управляват живота... — Това не беше отраканият, запознат с всички номера бизнесмен, когото повечето хора познаваха. Това беше един друг Бени Милагрос: задълбочен мислител, своего рода философ, който подлага на съмнение всичко в живота... Кроукър инстинктивно почувства, че той го удостоява с привилегията да му разкрие тази част от своята същност, почувства и нещо друго: между двамата се

пораждаше нова близост, различна от обикновените отношения между хората.

— Искам да кажа, че всичките тези неща не струват пет пари за оная акула — добави Бени и пресуши бирата си на един дъх. — Хей, Люис, стари приятелю, днес ние с теб едва не изгубихме задниците си...

Кроукър изчака келнерката да остави на масата чиниите, препълнени с пържено помпано^[1], поръча по още една бира и едва тогава рече:

— Това беше дивата сила на природата... Ураган, или приливна вълна. Нито повече, нито по-малко...

Бени сведе очи към рибата пред себе си, подправена с мащерка и пресен розмарин. От изражението на лицето му Кроукър разбра какво си мисли: ако не беше тази дива природна сила, сега щяха да си хапват ухаху, а не помпано. Абсолютно същото си беше помислил и той.

— Грещиш, Люис — поклати глава парагваецът. — Онова шибано *нещо* беше нашето бъдеще... Точно то ще ни помъкне в бездната някой ден: шибаната дива сила на природата — непозната, внезапна, необратима...

Приятелят взе чашата му, и шеговито подхвърли:

— Хей, май трябва да пусна тук нещо по-силничко!

Бени мрачно се усмихна, очите му бяха насочени към кафявите пеликани, накацали по парапетите на кея. Ужасяващият сблъсък с акулата очевидно го беше разтърсил здравата.

— Казвам ти, Люис, нещо ще се случи — промълви. — Нещо ни дебне там, някъде в мрака...

Малко след десет се появи Мария, следвана от Соня. Беше гъвкава южноамериканка с гъста черна коса и черни очи, държеше се самоуверено като жена, свикнала да живее охолно. Соня също беше латински тип — висока и слаба, с дълга кестенява коса, която се спускаше на вълни към раменете, светлокафявите ѝ очи бяха блестящи и много красиви. Походката ѝ беше енергична и едновременно с това непринудена — от онези, които моментално правят впечатление. Но Кроукър от опит знаеше, че жените, които използват красотата си като банкова сметка, обикновено се оказват тъпи и себични създания...

По негово предложение отидоха в „Бара на акулите“ — едно сравнително ново за Исламорада заведение в стил фънк.

Обзавеждането му беше като на скъп латиноамерикански клуб, музиката — тропически джаз, целта — да привлеча богатите от Южна Америка, дошли да пръскат пари в Саут Бийч. Всичко това съвпаднаше с бизнеса на Кроукър, който набираще клиенти за спортен риболов именно сред южноамериканците с дебел портфейл. Той обаче имаше и друга причина да се отбива в този клуб. В момента тази причина стърчеше една глава над тълпата и се виждаше отдалеч.

— Хей, Раф! — извика Кроукър.

Раф Рубине беше собственикът на „Бара на акулите“. Ухилен до уши, той започна да маха с ръце, сякаш беше зърнал стар съученик.

— Как си, приятелю? — прогърмя гласът му. — Сигурно си добре, защото чувам, че вече цял месец не слизаш от твоя „Капитан Сумо“. — Смехът му беше заразителен: — Май имаш достатъчно богаташи, на които да хвърляш въдицата, а?

Хванал Соня за ръката, Люис си проби път към собственика на заведението.

— Не се оплаквам — подвикна. — Попадам все на едри риби, клиентите се редят на опашка на кея!

Рубине беше мъж с висок ръст и жилаво тяло, лицето му имаше цвят на махагон, обветрено и с дълбоки бръчки. Беше облечен с бели джинси и тъмносиня тениска, върху която със златни букви беше изписано:

НИКАКВИ КУРОРТИСТКИ ПРЕВЗЕМКИ

„С тази тъмна гъста коса, яркосини очи и обветрено лице прилича на манекен“ — помисли си Кроукър. Но на практика Рубине си беше типичен жител на Флорида — спокоен и весел, привикнал на бавното темпо, с което течеше животът тук.

— Хей, коя е тази красавица? — закачливо се провикна той. — Я ме запознай с нея, comrade!

Двамата бяха добри приятели. В „Бара на акулите“ Кроукър набираще основната част от клиентелата си, особено след като напусна остров Марко и се установи тук. Заведението се превърна в нещо като негов втори дом. Тук го познаваха и обичаха, дори нещо повече — възхищаваха му се. Преди известно време беше сложил край на серия

от анонимни заплахи срещу Рубине. Проследи и спипа някакъв местен умник, който се оказа наемник на двама мафиоти от Маями, решили да получат парче от сладката баница на Раф.

Ухилен до уши, високият мъж целуна ръка на Соня, после здраво разтърси десницата на Кроукър. Много може да се научи за човека от неговото ръкостискане. Преди да се залови с ресторантьорство, той беше изкарал един мандат като кмет на Маями. Фактът, че в жилите му тече латиноамериканска кръв, изобщо не му попречи, не му попречи и един друг широко известен факт: че кампанията му беше изцяло финансирана от Бени, който използва огромните си връзки и влияние във Флорида...

— Радвам се да те видя! — Банални думи, обаче в устата на Раф те прозвучаха съвсем различно. Който ги чуе, изпитва усещането, че действително е нещо специално в очите на едрият мъж. — Май наистина прекарваш прекалено много време на тая лодка! Нужна ти е почивка, отпускане... — Някой го повика, но той махна с ръка: — След малко!

Тежката му лапа легна върху рамото на Кроукър: — Не бъди толкова сдържан, comrade. Възползвай се от гостоприемството на заведението... Напомням ти, че тук твоите пари не вървят...

В следващата секунда вече крачеше сред посетителите, усмихнат до уши. Спираше често, стискаше протегнати за поздрав ръце, приваждаше се да чуе поредната клюка, която някой редовен клиент държеше да сподели с него на всяка цена.

— Страхотен чешит — отбеляза Соня.

— Малко е грубоват, но има златно сърце — отвърна Кроукър. — Открит и честен човек... — Помълча за миг, после попита: — Питие?

— По-късно, в момента ми се танцува.

— За мен е удоволствие — рече той и я поведе към дансинга. — Значи, вие сте Соня... Това вашето малко име ли е, или е и фамилия? Като на Мадона...

— Мадона е свършена, затова използва само едно име. — Момичето направи кратка пауза, вероятно поради сложното завъртане в ритъма на меренгата, после добави: — Моята фамилия е Вилалобос, като на композитора... — На устните ѝ се появи усмивка: — Харесвам начина, по който танцувате... Гъвкаво и леко, като течаща вода.

Напомняйте ми за Карлито, моя брат. Когато бяхме малки, много обичах да танцувам с него...

— Учил съм се от най-добрите — отвърна ѝ. — Толкова дълго съм висял в испанската част на Харлем, че обитателите му май свикнаха с мен...

В продължение на няколко секунди гледаше с одобрение движенията на тялото ѝ в такт с ритъма на музиката, после попита:

— Защо приехте да дойдете тази вечер?

Соня му хвърли любопитен поглед, ръцете ѝ останаха на раменете му, тялото ѝ продължи да следва ритъма.

— Защото Бени ме покани — отвърна най-сетне.

— Просто ей така?

Тя го погледна с недоумение, сякаш въпросът беше излишен. После се разсмя:

— Бени, Мария и аз сме от Асунсион. Познаваме се отдавна.

Оркестърът направи пауза и дансингът се опразни. Хората се насочиха към бара от фибростъкло, майсторски моделиран във формата на гигантска акула. На дървената стена отзад висяха комплект челюсти на огромната бяла акула, запазени до последния страховит дори за гледане зъб... Майсторски поставени огледала отразяваха челюстите под различен ъгъл. Тълпата пред бара беше пъстра и разнородна, поведението на всички беше свободно и естествено. Така беше навсякъде.

— Питие? — за втори път попита Кроукър.

Соня кимна.

— Но после пак ще танцуваме, нали? — Очите ѝ весело искряха: — Не всяка вечер ми се случва да попадна на американец, който умее да танцува меренга...

— Виждам, че обичате меренгата.

— Да, това е един много секси танц.

Той хвана ръката ѝ и започна да си пробива път през шумната тълпа. Включиха стереосистемата. Успял най-сетне да се промъкне до бара, Кроукър изкрещя поръчката си на Франк — единия от тримата бармани на смяна тази вечер.

За Соня взе леден коктейл „Маргарита“, а за себе си още един мескал. Какво пък толкова, по дяволите?

Прекосяха претъпканото заведение и излязоха на терасата. И както винаги се случва в Южна Флорида, охлажданият по изкуствен начин въздух в затвореното помещение остана блед спомен в мига, в който тежката и солена влага ги блъсна в лицата. Усетиха аромата на манговите дървета, невидими в мрака. Звездите над главите им светеха с неестествено ярко сияние. Грохотът на вълните поглъщаше всички останали звуци, шумът и оживлението на претъпкания бар останаха някъде безкрайно далеч. Не беше нужно дори да затварят очи, за да си представят, че се намират накрай света...

Едновременно погледнаха нагоре, към кадифеното покривало на небето, надупчено от звездите. Далеч на хоризонта сияеха светлините на Кий Уест. Приличаха на перли, окачени на красива шия...

— Ще поискате ли да правим секс? — неочаквано попита Соня.

Кроукър се стресна, после се усмихна и отвърна:

— Честно казано, не съм мислил за това.

— Много добре — кимна момичето. — Защото не си падам по подобни неща, дори когато става въпрос за Бени.

— Мисля, че той е наясно — отвърна й, спомнил си как я беше описал приятелят му: перла в седефена черупка.

— Не ме разбирайте погрешно — добави тя с весели искрици в очите. — Аз обичам секса, но предпочитам сама да избирам партньорите си. Още повече, че в днешно време сексът си има и лошите страни... — Пое дъх, изпусна го бавно от дробовете си и тихо призна: — А аз се страхувам от тях...

— Например СПИН, нали? — подхвърли той.

Очите й се насочиха към морето, в ъгълчетата им проблеснаха сълзи.

— Един мой приятел е много болен...

Тези тихо произнесени думи бяха достатъчни. Кроукър изведнъж изпита чувството, че най-важното нещо на света е да бъде на нейна страна.

— Бях на осемнадесет, когато умря баща ми — глухо промълви той. — Той беше ченге. Аз също станах ченге заради него... Това ми се струваше най-нормалният избор, защото беше човек с изключителен морал. Насреща му беше цялото зло на света, но той никога не отстъпи пред него. Прекрасно знаеше какво означава да защитава законността. — Хванал ръката на момичето, Кроукър изведнъж видя

баща си като жив. Седеше насреща му с тикната на тила шапка, а очите му се смееха, обградени от паяжина ситни бръчици...

Загледан в блестящите красиви очи на Соня, промълви:

— Убиха го... Застреляха го в гръб на три пресечки от дома... Стори го човек, когото баща ми познаваше и на когото вярваше... Това в крайна сметка беше единственият начин, по който враговете му можеха да го докопат. Да корумпират някого от близките му... — Протегна ръка и нежно повдигна брадичката на момичето: — Той беше добър човек, не заслужаваше подобна смърт. Не заслужаваше да напусне живота толкова рано... — Очите му потънаха в нейните: — Не е ли същото и в случая с твоя приятел?

Соня кимна, сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ. Той ги избърса с длан, а тя се засмя. Тихият, музикален звук изведнъж премахна тъмните талази на напрежението и у двамата. Стоеше много близо до него, устните и очите ѝ отразяваха играещите разноцветни светлини, които идваха от заведението.

— Не зная какво съм очаквала от тази вечер — прошепна тя. — Но положително не съм допускала, че ще намеря... приятел... — Постави чашата си на дървения парапет, хвана лявата му ръка и я изви към светлината: — Разкажи ми за това...

— На практика това е една биомеханична протеза — отвърна ѝ. Много отдавна беше престанал да се чувства неудобно от недъга си. — Изгубих ръката си по време на една визита в Япония. Екип инженери по микроелектроника създадоха този прототип и ми го сложиха. Работи с две литиеви батерии, но вътре има и доста от мен, независимо дали ще повярваш или не... Състои се от миниатюрни костици борий, стави и възли от титан, нокти от неръждаема стомана. Но заедно с тях са и моите изкуствено регенерирани нерви, хрущяли и сухожилия... При това толкова добре защитени, че аз буквално мога да пъхна ръка в огъня и да изпитам само приятно затопляне...

Пръстите ѝ докоснаха с невероятна нежност матовочерната длан от поликарбонати, после се прехвърлиха на пръстите от титан.

— Нуждае ли се от поправки, като колите да речем?

— Само от периодични прегледи. Преди време трябваше да отскоча до Токио, където хирурзите искаха да направят съответните корекции, но се отказах... Свикнал съм с нея такава, каквата е. Просто сменям батериите веднъж на шест месеца и това е всичко... —

Погледна съсредоточеното ѝ лице и мислено се помоли да не се окаже една от онези жени, които отделят прекалено внимание на протезата му. Вече беше попадал на такива. — Нося я вече седем години, предполагам, че японците са измислили нов модел... Някой ден трябва да реша дали да не го опитам...

— Може би трябва да останеш с тази — каза Соня. — Ако си доволен от нея, разбира се...

Кроукър с изненада установи, че думите ѝ съвсем точно отговарят на собствените му мисли, и кимна в знак на благодарност. Стана му приятно.

Тя се прехвърли на пръстите на живата му ръка, в очите ѝ се появи някакво напрежение.

— Обичам ръцете — прошепна. — Те са много изразителни, освен това не могат да лъжат... — Пръстът ѝ погали по дланта му и напипа дебелиите мазоли. — Имаш ръце на работник. Силни и умели...

— Това е така, защото съм отраснал в „Кухнята на ада“, най-опасния район на Западен Манхатън — поясни той. — Ако не си корав като кремък, мутрите ще те смажат!

— Знам — кимна тя и притисна палец в неговия. — Аз също съм израснала в един от най-опасните квартали на Асунсион... — Очите ѝ потъмняха: — Там се научих на две неща: да бъда дебелокожа и да се въоръжа с търпение. Най-трудно е да проявяваш търпение, не мислиш ли? То очевидно не фигурира сред вродените качества на човека и затова трудно се свиква с него...

Изведнъж той изгуби дар слово и се превърна в хлапак, излязъл за пръв път с момиче. После си спомни за една случка с Каменното дърво. Стояха неподвижни във водата на някакво поточе, слънцето надничаше иззад хоризонта като свенливо девойче. С рязко, почти неуловимо движение индианецът измъкна от водата едър костур. Изкорми го, сръчно го уви в свежи листа и го сложи на огъня. Утрото се изпълни с перлена светлина и невероятния аромат на печена риба. Над главите им прелетя лопатарка, лъчите на слънцето погалиха коремчето ѝ с неземно нежен розов цвят.

— Животът, в най-прекрасния му вид — промълви Каменното дърво. — Мигове като този са всичко, от което се нуждае човек... Задържах ги в шепа, запазвах ги завинаги в сърцето си...

Преди да осъзнае какво прави, Кроукър се наведе и я целуна. После, в секундата, в която усети как устните ѝ се разтварят под неговите, се отдръпна и виновно промълви:

— Извинявай, не исках да...

Очите ѝ бяха огромни, с някак странно избледнели ириса.

— Аз пък искам точно *това*!

Уви ръка около врата му и властно го привлече към себе си. Устните им се докоснаха, телата им се притиснаха, езикът ѝ се преплете с неговия. Кроукър усети аромата на момичето, сякаш то беше някакво тайнствено нощно цвете. Усецането беше невероятно, той вдъхна с пълни гърди. Внезапно нахлулите отвътре музика и човешка глъч накараха сърцето му да ускори ритъма си.

— Лю? — обади се тих женски глас някъде зад гърба му.

Не *сега*! — простена беззвучно той. — Нима ще извадя лошия късмет да налетя на някое старо гадже точно сега? С нежелание се откъсна се от Соня. Задържа ръката ѝ в своята и бавно се обърна с лице към жената, която се приближаваше към него откъм „Бара на акулите“.

— Здравей, Лю.

Той се втренчи в жената и удивено прошепна:

— Мати!

Имаше чувството, че в стомаха му се настанява тежък леден блок.

Красива и царствена, Мати местеше очи от него към Соня и обратно. Беше облечена в изключително скъпа рокля от черно жарсе, на шията ѝ имаше диамантена огърлица. Прическата и гримът ѝ бяха безупречни — сякаш току-що излизаше от фризьорския салон. Облечена по този начин, тя изглеждаше съвсем не на място тук, в „Бара на акулите“.

— Предполагам, че си малко изненадан... — подхвърли жената.

— И още как! — едва успя да измърмори Кроукър.

Мати погледна Соня за последен път, намръщи се с леко пренебрежение и премести поглед върху лицето на Кроукър.

— Извинявам се за начина, по който се появих, но трябва да говоря с теб — изрече с лека въздишка. — Исках да ти оставя бележка на пристанището, но оттам ми казаха, че сигурно ще се появиш в това

заведение... — Думите ѝ прозвучаха малко объркано, личеше си, че е нервна.

— Нали се кълнеше, че никога вече няма да разговаряш с мен? — Той си даде сметка, че стиска ръката на Соня с отчаянието, с което корабокрушенецът стиска спасителния пояс сред бурното море. Сърцето му блъскаше толкова силно, че трудно чуваше дори собствените си думи. — Това беше преди колко, дванадесет години?

— Четиринадесет — поправи го Мати. — Четиринадесет години, един месец и седемнадесет дни. — Направи неуспешен опит да се усмихне и добави: — На кръщенето на Рейчъл...

— Не съм забравил — тъжно отвърна той.

— Тя е вече на петнадесет...

— През цялото това време не се обадохте нито веднъж.

— За пръв път чувам, че си искаш да се свържеш с нас.

— След клетвите ти нямах причина да мисля, че ще искаш да ме видиш.

— Добре де, това си го заслужавам...

В очите му се появи хладен блясък.

— Лю...

— Какво има? Нали постигна каквото искаше? Омъжи се за Доналд Дюк. Този живот ти дава всичко. Поне така ми повтаряше...

Очите ѝ се насълзиха и тя прошепна:

— Това беше отдавна.

— Лю — обади се Соня. — Какво става тук?

— Всичко се промени — добави Мати. — Доналд ме напусна...

Кроукър я погледна в очите и кротко попита:

— Какво искаш от мен, Мати? Трябва ли да бъда изненадан, трябва ли да изразя някакво съчувствие? — Не желаше да си спомня миналото. — О, колко съм разсеян — смени тона. — Забравих да ви запозная: това е Соня Вилалобос, а това — Мати Дюк, моята сестра...

Настъпи тишина, изпълнена със смайване. Кроукър пусна ръката на момичето и добави:

— Преди осемнадесет години Мати срещна един човек на име Доналд Дюк.

— Недей, Лю! — проплака тя.

— Той беше корпоративен гений, опасен вид акула — от онези, които се хранят с нещастията на другите... Гълташе компания след

компания, продаваше дъщерни фирми, уволняваше хора...

— Господи! — изсъска сестра му. — Говориш за него като за престъпник!

Спрял напрегнат поглед върху лицето на Соня, той усети как сърцето му се стяга от ледените обръчи на гнева.

— Този човек прибягваше до долни машинации, за да прогони неудобни за себе си висши ръководители, изключваше ги от директорски бордове, правеше така, че те да напуснат Ню Йорк, при това с неприкрита наслада...

— Няма никакви доказателства за това! — възропта Мати.

— Но въпреки всичко сестра ми се омъжи за него! — продължи с блеснали очи Кроукър. — Тя беше заслепена от начина му на живот. Нали така, Мати? — Мати прехапа устни и отмести поглед. — Разбира се, че е така! Тя не се вслуша в предупрежденията ми, дори напротив — тръгна срещу тях, ей така, напук... Казах ѝ за какъв човек се омъжва, но тя извъртя нещата и ме обвини в завист. Завиждал съм на Доналд за богатството и положението му в обществото. Започна да ми се подиграва, защото съм ченге и гледам на света през очите на ченге... — Извърна глава към сестра си и попита: — Нали ми каза, че съм ченге и имам мозък колкото всяко ченге — не по-голям от хапче аспирин? А после добави: „Прекаляваш, Лю... Внимавай да не свършиш като татко — прострелян в някоя задна уличка...“ — Главата му горчиво се поклати: — За тази жена парите, властта и светският живот бяха по-важни от семейството ѝ... След като срещна Дюк, семейството изведнъж ѝ се стори скучно и досадно!

— Това не е вярно! — извика тя.

— Кое по-точно, Мати? — втренчено я изгледа Кроукър. — Още на сватбата ти забрави за нас, увлечена от богатите приятелчета на Доналд. Стояхме там сами, забравени от всички. Така и не го доведе на гости у дома нито веднъж. Въпреки че мама искаше да му сготви някой от своите специалитети, нищо повече...

— Престани! — извика извън себе си Мати. — Ти нищо не разбираш!

— Това не е всичко! — безмилостно повиши тон той. — Реши да ни накажеш и скри Рейчъл от нас. Мама така и умря с отворени очи, без да види внучката си! Разби сърцето ѝ, да не говорим за моето! — Обърна се към Соня и добави: — На кръщенето на Рейчъл най-сетне

получих възможност да ѝ кажа какво мисля за съпруга ѝ, за новия ѝ начин на живот!

— По дяволите, Лю! — извика извън себе си сестра му. — Ти започна да заплашваш Доналд насред църквата! Пред очите на всички!

— Не се отказвам от нито една дума, която съм изрекъл тогава! — отвърна ѝ и усети как спомените оживяват и го карат да трепери от гняв. — Именно там милата ми сестра се закле, че никога повече няма да разговаря с мен! — Отмести очи от Соня, спря ги върху Мати и изръмжа: — Как да не се радва човек на появата на сестра си!

После се обърна, отвори остъклената врата на бара и започна да си пробива път сред тълпата. Бени и Мария бяха преплели тела на дансинга и изобщо не го забелязаха. След още няколко крачки изскочи на асфалтирания, задръстен от коли паркинг.

Не след дълго на стълбите пред „Бара на акулите“ с танцова стъпка се появи Бени Милагрос. Над главата му сред пръски застинала пяна се издигаше страховита наглед пластмасова акула. Беше кич, самият Раф Рубине признаваше, че избухва в смях в момента, в който погледът му се спре върху нея.

Бени се дръпна да пропусне двама южноамерикански бизнесмени с дамите им, после нехайно се насочи към паркинга. Отвори вратата на тъндърбърда и се настани до Кроукър, който седеше зад волана.

— Дръж — тикна чаша в ръката му. — Помислих си, че ще имаш нужда от едно питие.

Кроукър мълчаливо я пое.

Пръстите на приятеля му опипаха горното джобче на ризата и между тях се появи дълга хаванска пура. Той я повъртя, после я запали. От него се носеше миризма на мескал и мъжка пот, примесена с едва доловимия аромат от парфюма на Мария — нежен и ефирен като розови облачета около херувим. Скоро обаче всичко това бе погълнато от силния аромат на хаванската пура.

— Като те гледам, си мисля, че дори един беглец от ада би изглеждал по-добре — промърмори и подръпна от пурата си. На практика изобщо не го беше погледнал. — Очите на Соня сякаш са от стъкло... Нещо си я разтревожил... Мария се зае да ѝ прави компания

и аз останах без партньорка за танци... — Над главата му се издигна нов облак дим: — О, щях да забравя... Една апетитна гуапа разпитваше из цялата кръчма за теб. Господ ми е свидетел, фигурата ѝ доста си я биваше...

— Това е сестра ми, Бени.

— По дяволите! — промърмори намръщено той и стисна пурата между устните си.

Твърдите листа на палмите над главите им шумоляха в унисон с крякането на дървесните жаби.

От входа на клуба изскочи някаква фигура и привлече вниманието им.

— Ето я и нея — промърмори Бени, изчака малко, после се извърна към Кроукър: — Всичко това вони, човече! Твоята неприязън е като отрова, знаеш ли?

— Съжалявам, че ти развалих вечерта, Бени.

— Не говори глупости! — отвърна той и размаха пурата си. — Тук става въпрос за нещо много по-важно от една вечер с Мария! — Помълча, пусна отново ароматен дим и вдигна глава: — Знаеш ли какво си помислих, когато акулата изскочи насреща ми, Дюис? Нямахше нищо общо с баналното твърдение, че в подобни мигове на човек му минава пред очите целият отминал живот като на кино... Помислих си за сестра ми. Не за баща ми, не за братята ми. А за mi hermana... — Обърна се към Кроукър и се загледа в лицето му: — Роза почина преди пет години. Татко положително я обичаше, но се отнасяше с някакво пренебрежение към успехите ѝ — дори когато завърши университета в Богота с научна степен по икономика и постъпи на работа в Световната банка... Просто си беше такъв. Сигурен съм, че е бил горд с нея, но не го показваше... — В очите на Бени се появи тъга. — А в онзи миг аз си помислих за нея — прошепна. — И едва тогава почувствах колко трябва да е страдала от безразличието на татко, от пренебрежението на братята си, включително и от моето... Сега всичко се промени. Причината е в шибаната акула... Накара ме да почувствам липсата на Роза. За съжаление обаче няма как да ѝ го кажа... — После се пресегна през седалката, взе дясната ръка на Кроукър и прокара пръст по синкавите венички над китката. — Какво е това, Люис? — просъска. — Шибаната КРЪВ нали? — Главата му доволно кимна, сякаш току-що беше решил загадката на Сфинкса. —

Трябва да помниш само едно, Люис: каквото и да е станало между вас, каквото и да е сторила сестра ти, вие двамата си оставате свързани навеки. Тя е твоята кръв, човече!

Мати ги забеляза, приближи се до колата и хвърли колеблив поглед към Бени. Той слезе, с галантен жест я покани да седне на мястото му, после заобиколи и се наведе над сваленото прозорче на Кроукър.

— Господ ми е свидетел, че жените могат да бъдат жестоки по сто начина — прошепна в ухото му. — Но понякога братята им са още по-жестоки!

Обърна се и тръгна към бара. Вървеше бавно и спокойно, над главата му се виеха облачета дим. Приятелят му го проследи с очи. „Каква загадка е този Бени Милагрос — помисли си той. — В момента, в който човек реши, че му е намерил цаката, той му показва нова, напълно непозната черта от своята същност...“ Беше меркантилен и едновременно с това пълен невежа, муу simpatico и невероятно одухотворен... Но най-вече загадъчен.

Мати мълчаливо стоеше на крачка от отворената врата на тъндърбърда. Беше боядисала гъстата си вълниста коса в кестеняво. Този цвят беше много по-подходящ на кожата ѝ от платиненорусото, с което я помнеше Кроукър. Имаше висока и гъвкава фигура, с дълги бедра и добре очертани форми. Точно по такива фигури си падаха мъже като Доналд Дюк — разбира се, докато не открият някоя друга — с още по-дълги бедра и още по-очертани форми...

Тя понечи да каже нещо, но в същия миг моторът на стария буик в съседство изрева, фаровете му се включиха и той рязко потегли. Мати изчака колата да се отдалечи и пристъпи напред. Напрежението ѝ можеше да се пипне с ръка.

— Имаш отвратителния навик да ме излагаш на обществени места! — каза.

— Сега може би си получила някаква представа как сме се чувствали ние с мама! — остро ѝ отвърна той.

Лицето ѝ беше смръщено, устните се бяха превърнали в тънка черта.

— Господи, никак не си лесен! — въздъхна.

— А трябва ли да бъда? Ти самата беше ли лесна?

Сестра му въздъхна, отвори чантичката си и му подаде една снимка.

Беше на Рейчъл, цветна, с отлично качество. Момичето имаше гъстата вълниста коса и съсредоточено изражение на майка си, но яркосините очи и русият цвят на косата несъмнено принадлежаха на Доналд. Онзи, който беше направил снимката, я беше хванал в момент на спокоен и отпуснат размисъл. Момичето изглеждаше абсолютно безгрижно.

— Много е хубава — изрече с болка в гласа Кроукър, усетил току-що колко много е бил ограбен през отминалите петнадесет години. Бяха го лишили от удоволствието да следи израстването на това хубаво дете.

— Благодаря — отвърна Мати, но не се усмихна. После поклати глава и отказа да вземе снимката: — Тя е за теб...

Кроукър сведе очи към фотографията, помълча, после с въздишка рече:

— В лицето ѝ откривам много от твоите черти.

— Работата е там, че... — Тя преодоля колебанието си, тръсна глава и продължи: — Изминаха две години, откакто Доналд ме напусна... Преди шест месеца умря... Частният му самолет попаднал в гръмотевична буря и се разбил в околностите на Сан Франциско...

Той понечи да каже, че съжالياва, но думите заседнаха в гърлото му. Вместо това, който знае защо подхвърли:

— Това означава, че вече си богата...

— Не е точно така — отвърна му, а веждите ѝ леко се свиха при тази нетактичност. — Преди една година Доналд се ожени отново... За някаква млада петролна наследница от Тексас от известна фамилия. Предполагам, че точно това е търсил... Родила му е син една седмица преди катастрофата. Според завещанието му синът наследява всичко...

— Лош късмет — отбеляза Кроукър и поклати снимката в ръката си: — Но все пак ти остава Рейчъл...

Лицето на Мати беше бяло като вар. Понечи да каже нещо, но прехапа език.

— Лю, аз... — Отмести поглед встрани. — Аз трябва да ти призная нещо... Зная, че ти не каза нищо, когато те обвиних, че не си направил никакъв опит да се свържеш с нас.

Челюстите му неволно се стегнаха.

— А не беше така — продължи с усилие тя. — Зная, че си правил опити да се свържеш с Рейчъл... Зная го, защото аз бях тази, която криеше писмата ти...

— Кучка! — изрева той и бясно заудря с длани по кормилото.

Мати потръпна и уплашено примигна.

— Това беше ужасна грешка от моя страна, Лю — рече с несигурен глас тя. — Но тогава си мислех, че постъпвам правилно...

— Защо не й позволяваше да ме види?

— Ох, по дяволите! — прошепна Мати, без да знае накъде да гледа. — Работата е там, че... — Устните й трепереха, езикът й облиза една търкулнала се сълза. Очите й най-сетне намериха неговите: — Работата е там, че тя дяволски много прилича на *теб*!

От клуба изскочи шумна и весела група хора. Изръмжа автомобилен мотор, фарове осветиха паркинга и изчезнаха по посока на шосето.

— Какво имаш предвид, за Бога? — попита с недоумение Кроукър и очите му отново пробягаха по снимката.

Мати мълчаливо се настани на седалката до него и моментално улови леката миризма на скъп парфюм. „Джорджо“, безпогрешно определи тя. Настъпи неловко мълчание. Оказа се, че старите рани съвсем не са зараснали. Безпокойството й се усилваше, той го усещаше върху себе си като лек сърбеж. Оркестърът беше свършил почивката, откъм клуба долетяха горещите латиноамерикански ритми. Изведнъж му се прииска да е там, да танцува със Соня, притиснал бедра в нейните. И да й се извини, разбира се...

Сякаш прочела мислите му, сестра му се обърна и язвително подхвърли:

— Май нямаш много време, а? Хайде, тичай при гаджето си! Макар че, между нас казано, не виждам защо си губиш времето с нея...

— О, стига, за Бога! — простена той и разбра, че беше очаквал нещо от тоя сорт.

— Би могъл да си намериш и нещо по-добро.

— Същото казваше и за професията ми...

— Винаги съм хранела по-големи надежди по отношение на теб.

— Но това са били *твои* надежди, Мати! — изгуби търпение Кроукър, обърна се и настоятелно продължи: — Я кажи защо никога не си ме попитала какво *аз* искам от живота? Защо винаги си била убедена, че знаеш това?

Мати трепереше, беше ясно, че сдържа сълзите си с цената на огромни усилия.

— Но аз наистина *знаех* — тихо отвърна тя. — Нали и двамата мечтаехме да постигнем повече от мама и татко в този живот? Нали си споделяхме тези мечти?

— Аз наистина исках да постигна повече от мама и татко — кимна Кроукър. — Но нито за миг не ми мина през ума да обърна гръб на всичко, което сме имали. А ти стори точно това!

Тя стисна клепачи, но сълзите се промъкнаха под тях и започнаха да капят в скута ѝ.

— Много ми се иска да ме разбереш — прошепна.

— Опитай.

Поклати глава.

— Не, това би означавало да... — Отвори очи и се вгледа в лицето му: — Всъщност, добре!... — После решителността отново я напусна, главата ѝ се вдигна нагоре, към продълговатите остри листа на кокосовите палми. — Знаеш ли, за теб нещата бяха по-различни... Ти беше момче, а Кухнята на ада беше място за момчета, нали?

— Това не е причина да...

— Моля те, не ме прекъсвай — въздъхна тя. — И без това е трудно... — Замълча, клепачите ѝ отново се спуснаха. Когато проговори, гласът ѝ беше тих като ветреца, който разклащаше листата на палмите над главите им: — Нека ти разкажа всичко, на един дъх... — Облиза устни, личеше, че е уплашена.

„Но от какво? — запита се Кроукър. — От спомените?“

— Имаше едно момче, Ричи Палиа...

Кроукър го помнеше: мургав, къдрокос, с пламенен взор. Един от многото гамени в квартала. Ходи известно време с Мати, после тя го заряза и изчезна от „Кухнята на ада“. Беше обърнала гръб на квартала, на семейството си. Малко по-късно се омъжи за Доналд. Постъпката ѝ го вбеси. Не можеше да приеме начина, по който беше отхвърлила и унизила едно от местните момчета, което явно я обичаше. За него това беше предупреждение, че сестра му е готова и на други предателства.

Само заради оня лъскав тип Доналд и шибаното му общество! Прехапа устни и замълча, преглъщайки язвителния си коментар.

— Ричи беше много мил с мен — продължи тя, докосна с пръст устните си и тихо добави: — Работата е там, че аз забременях от него...

— Какво?!

Настъпи напрегнато мълчание, после Мати тихо продължи:

— Предложи ми да се оженим, но аз отказах... Не го обичах, а и той не знаеше какво иска... Между нас нямаше нищо друго, освен секс. Забавлявахме се и нищо повече... Понякога става и така, Лю...

— Не и със сестра ми!

— Знаех, че ще реагираш точно така — въздъхна тя. — Но все пак това *стана*... — Вдигна ръка, притисна я към челото си и замълча за миг, после продължи: — Не можех да се обърна към теб... На колко години бях тогава? Някъде около деветнадесет... Дипломирах се за три години, спечелих стипендия от фондацията „Дийн“... Искрах да направя кариера, но това нямаше значение за теб, нали? Знаех, че ти ще ни накараш да се оженим и да бъдем нещастни за цял живот... Другият вариант беше да пребиеш Ричи, но той не заслужаваше да бъде пребит... Освен това се срамувах. Знаеш каква ревностна католичка беше мама, явно съм наследила нещо от нея... — Очите ѝ се сведоха надолу. — Обзе ме в паника. Имах чувството, че съм в капан. Двамата с Ричи обсъдихме нещата и стигнахме до заключението, че той трябва да изчезне от квартала. Това беше лесно: намери си някаква работа в Хобокън, отгатак реката, и се премести там. Но аз... — неспокойните ѝ очи отново потърсиха короната на палмата над главите им: — трябваше да напусна „Кухнята на ада“, да намеря клиника и лекар...

Кроукър откри, че му е трудно да диша. Защо спомените му за общото им минало бяха толкова изопачени? Очевидно истината винаги е жестока, винаги те заварва неподготвен...

— Направи аборт, така ли? — глухо попита той.

Мати кимна.

— Това беше решение, което почти ме уби. Дълго време след това се чувствах нечиста, увита в дрипите на греха... Не смеех дори да припаря в църквата... Живеех с чувството, че съм обърнала гръб на Бога. Но няхах друг избор...

Притисна главата си с ръце и замълча. Кроукър мълчеше и чакаше, сърцето му блъскаше като чук в гърдите.

— После открих, че не мога да се върна у дома — продължи след известно време тя. — Нямах да издържа разпита, на който ти без съмнение щеше да ме подложиш. Знаем се, Лю... Бях сигурна, че веднага щеше да разбереш, че нещо около мен не е наред...

— Аз те търсих...

— Но не успя да ме откриеш. Имах малко пари, стигнаха ми колкото да изкарам две седмици на хотел. След това си намерих работа, машинописка в една фирма. И за пръв път се почувствах щастлива. Щастлива и свободна.

— Защото избяга от нас — язвително рече той. — Избяга от семейството си.

— Избягах от онази дупка — поклати глава Мати. — От тъмното и потискащо апартаментче. Господи, Лю, как издържа толкова дълго там?

— Това беше нашият дом. Там живееха мама и татко.

Мати извърна глава. Помълча малко, после смени тона:

— Във фирмата се запознах с Доналд... Работех извънредно, не желяех да се връщам към миналото. И един ден открих, че съвестта ми е чиста... Бях се освободила от чувството за вина... — Пръстите ѝ пробягаха по никелираните лайстни върху арматурното табло на тъндърбърда. — Доналд купи фирмата шест месеца след като започнах работа там... Вече се бях издигнала и отговарях за няколко средни по обем сметки. Както и да е... В деня, в който договорът беше подписан, той уволни всички скъпоплатени ръководители заедно с разточителните им обеда, обилно полети с картини... От тези, които останаха, излъчи временно ръководство. Екипът получи задачата да направи оценка на фирмата и на служителите в нея. Аз бях включена в този екип и в продължение на три месеца работих рамо до рамо с Доналд. Всеки Божи ден. Бях убедена, че изобщо не ме забелязва, но се оказа, че греша. По-късно призна, че ме е наблюдавал още от първия ден. — Обърна се към него, лицето ѝ беше обляно в сълзи. — Животът ми претърпя коренна промяна, постепенно и незабележимо... След всичко, което преживях и което исках да забравя, аз вече не можех да се изправа пред семейството си. Особено пред теб, Лю... Месеци и години след този инцидент изпадах в ужас при мисълта, че

мога да те срещна. Бях убедена, че моментално ще разбереш всичко, още преди да се опитам да те излъжа!

В замаяното и пламнало от срам съзнание на Кроукър изплуваха казаните от Бени думи: *Господ ми е свидетел, че жените могат да бъдат жестоки по сто начина. Но понякога братята им са още по-жестоки!*

Усети как нещо много грозно и много твърдо се пропуква в душата му.

— Мати...

Мекият и примирителен тон на гласа му беше достатъчен за нея. Разтърсена от ридания, тя се хвърли в обятията му и завря глава в рамото му. Той я притисна към себе си и със смайване установи, че и неговите очи смъдят. Бени се оказа прав: няма значение какво е имало между него и сестра му, няма значение в какво се е превърнала тя. Кръвта вода не става. Това, което мислеше за гняв, се оказа малшанс, роден от неразбирателството...

— Нямах сили да се изправя срещу теб — прошепна тя. — Нямах да понеса обвинението в очите ти, презрението ти... Затова избрах пътя на страхливеца. Омъжих се за Доналд, след това ми беше някак по-лесно да прекъсна връзките със семейството си... Но мога да ти се закълна, че всяка сутрин, изправена пред огледалото, аз виждах теб и твоето желязно чувство за морал!

— Станалото, станало, Мати — притисна я към себе си той. — Всичко е минало. Сега можем да започнем на чисто...

— Наистина ли? Господи, Лю, това би било чудесно! Но...

Тялото ѝ се скова от напрежение. Той леко я отблъсна от себе си и се взря в широко отворените ѝ очи:

— Какво „но“?

В тях се четеше смъртен страх и Кроукър осъзна, че именно той я беше накарал да тръгне да го търси.

— Мати, какво има?

— Мили Боже! — разплака се отново тя. — Рейчъл умира, Лю... Моето момиченце си отива и аз не зная какво да правя.

[1] Помпано — дребна дълбоководна риба с вкусно месо, обитаваща тропическите морета. — Б.пр. ↑

ДЕН ВТОРИ

ГЛАВА 1

Сградата на болницата „Роял Поинсиана“ с фасида от боядисани в златисто тухли беше на дванадесет етaжa и се издигаше в източния край на Юкалиптъс Стрийт. Въпреки факта, че беше на хвърлей камък от центъра на Палм Бийч с мемориалния мост „Флаглър“, пешеходната зона на „Роял Поинсиана“ и хотел „Брейкърс“, около нея беше тъмно, мрачно и не съвсем безопасно.

Отвън детелината на крайбрежната магистрала жени с безупречни фризури слизаха от блестящи ролс-ройси, свободни от всякакви грижи. Но тук хората заключваха вратите на колите си в момента, в който се настанят зад волана. Във факта, че болницата беше с лице към добре осветения крайбрежен булевард и с гръб към магистралата „Норд Дикси“ и Бродуей отвъд нея, проличаваше някаква мрачна символика. Този квартал, застроен със стари панелни блокове и ярко осветени перални на самообслужване, даваше подслон на чернокожото население на Палм Бийч, което напоследък застрашително се разрастваше. От доста време насам собствениците на хотели по крайбрежната ивица предупреждаваха гостите си да избягват североизточните части на града.

Всичко това очевидно не се отнасяше за Мати, която спокойно слезе от своя черен лексус, прекоси асфалтирания паркинг и заизкачва стъпалата към входа на болницата. В ледения въздух се носеше едва доловимата миризма на дезинфектанти. Човек от охраната им показа къде да се регистрират и да получат временни пропуски.

Мати се обърна да погледне Кроукър. Изглеждаше уморена, сякаш цяла нощ беше крачила напред-назад в очакване на утрото. Беше направила опит да прикрие тъмните кръгове под очите си, но когато свали слънчевите очила „Дона Каран“, ясно се видя, че не е успяла.

Изкачиха се на шестия етаж и се насочиха към вратата в дъното на дългия коридор, на която имаше табелка „Хемодиализа“. Озоваха се в помещение, което спокойно можеше да се нарече чакалня за ада. Покрай стените се бяха наредили на опашка стари и много болни хора,

съсухрени като ланска трева. Някои от тях се подпираха на бастуни и патерици, други бяха в инвалидни колички. Сестра в бяла престилка инспектираше опашката. Приличаше на портиер в дискотека, който преценява кого да пусне вътре и кого да прогони. Вонеше на лекарства и старост. Разнасяха се тихи стонове, пъшкане и нетърпеливо сумтене. Кроукър изведнъж изпита чувството, че се е озовал край поилките на африканско пасбище...

— Това са диабетици, които чакат диализа — прошепна Мати.

На вратата в дъното имаше табела с надпис СХД — спешна хемодиализа. Помещението се оказа просторно, разделено на многобройни, предизвикващи клаустрофобия боксове, подредени в кръг около нещо като лаборатория, в която действаха сестрите. Край леглата на пациентите бяха натрупани кашони, стойки за кръвопреливане, монитори и друго медицинско оборудване, тук-там се виждаха и апарати за хемодиализа.

От осемте болни в отделението само Рейчъл беше млада. Останалите явно бяха подбрани от опашката, която се виеше навън.

Кроукър предпазливо пристъпи към леглото на момичето, сякаш се страхуваше да не го събуди. Но Рейчъл отдавна беше отвъд фазата, при която някой би могъл да я обезпокои. Според информацията на майка ѝ тя е била приета в болницата в състояние на кома и това състояние продължаваше. Лицето ѝ беше страшно бледо — сякаш в нея не бе останала дори капчица кръв. Под тънката, полупрозрачна кожа на слепоочията леко пулсираха синкави венички. Гъстата ѝ коса беше разпиляна по възглавницата, миниатюрната златна халка на носа ѝ беше отместена встрани от пластмасов маркуч. Кроукър направи опит да си я спомни като малко момиченце — такава, каквато я беше държал в ръце по време на кръщенето. Не успя. Пред очите му продължаваше да лежи едно петнадесетгодишно девойче, красиво и нежно. Сърцето му се сви, защото върху лицето на това девойче вече се беше появила маската на смъртта...

От тялото ѝ стърчаха тръбички и катетри, мониторите до леглото следяха пулса и кръвното налягане, системата вкарваше във вените ѝ точно премерено количество физиологичен разтвор. Светлокафяв, висок около метър и половина апарат за електронна хемодиализа, прилежно мъркаше до леглото и пречистваше кръвта на момичето, поел функциите на безнадеждно увредените ѝ бъбреци.

В крайна сметка не издържа, извърна се към Мати и съкрушено попита:

— Какво става тук? Какво, по дяволите, й се е случило?

Сестра му не отговори, очите й се бяха заковали върху апарата за хемодиализа, който излъчваше някакво особено присъствие — като на вярно куче, отказващо да се раздели с господаря си...

— Казано с най-прости думи, момичето страда от невротоксичен блокаж^[1], получен вследствие натравяне от свръхдоза кокаин и амфетамини — прозвуча един спокоен женски глас зад тях.

Той се обърна и видя лекарка на около тридесет години с приятно лице и фигура на атлетка. Червеникавата й коса беше пристегната на тила, в чертите й се долавяше нещо котешко.

Тя протегна ръка и Кроукър механично я пое.

— Аз съм доктор Марш. Джени Марш... — На устните й се появи лека усмивка: — А вие сте?

— Лю Кроукър. На Мати...

— О, братчето най-сетне се е намерило — прекъсна го лекарката. — След всичко, което зная за вас от госпожа Дюк, наистина се радвам, че е успяла да ви открие. Извинете за момент... — Извърна се към Мати и каза: — Госпожо Дюк, бихме искали да вземем нови проби от кръвта и урината, ако не възразявате...

Тя мълчаливо кимна и доктор Марш направи знак на една от лаборантките.

— Докторе, бих желал да получа повече сведения за състоянието на племенницата си — каза Кроукър, изчакал лаборантката да забие спринцовката си във вената на Рейчъл.

В бокса имаше прекалено много хора и стана задушно.

— Защо не продължим този разговор навън? — предложи тя и се насочи към централната зала.

Той я последва, но Мати остана край леглото.

— Сестра ми...

— Лично аз съм доволна, че сте тук — каза доктор Марш. — Госпожа Дюк трудно приема това, което се е случило с Рейчъл. Напълно разбираемо, естествено... Между другото, тя сподели с мен, че вие сте бивш полицаи. Вярно ли е?

Кроукър кимна.

— В такъв случай сигурно имате опит с непълнолетни наркомани...

— Дори прекалено голям.

Джени Марш кимна и му направи знак да я последва. Напуснаха отделението за хемодиализа и спряха пред една врата с матирано стъкло. На табелката пишеше:

**ОБЩИНА ПАЛМ БИЙЧ. КАБИНЕТ ЗА ТЕЖКИ
НАРКОМАНИИ. ВХОД ЗАБРАНЕН ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА.**

Озоваха се в една от двете лаборатории без прозорци. Обзавеждането се състоеше от високи маси с цинкови плотове, върху които бяха натрупани спиртни горелки, центрофуги, автоклави и микроскопи. На прикрепените за стените дървени рафтове проблясваха стройните редици на колби и епруветки, стъклени плочки за проби, пипетки и пластмасови тръбички, акуратно етикетирани шишенца с химикали. В ъгъла се виждаше внушителната грамада на електронен микроскоп. Кроукър се почувства зле. Всичко това му напомняше за болничните морги, където често му се беше налагало да присъства на идентификация на трупове от страна на роднини и близки...

Край една от стените бяха подредени стоманени шкафчета, в ъгъла бръмчеше стар хладилник. На малка масичка до него имаше кафе машина и купчина картонени чашки.

— В момента правим едно широкомащабно изследване на злоупотребата с наркотици в града — обади се Джени Марш. — То се финансира от общината, но участва и болницата. По тази причина се съгласих да стана негов ръководител.

— Не носите ли прекалено много дини под една мишница, докторе? — попита я.

Тя се усмихна и лицето ѝ изведнъж изгуби част от служебната хладина.

— Да, така е. Но това проучване е важно. Честно казано, предпочитам да участвам в него, вместо да си отспивам...

В помещението влезе лаборантката, която беше взела кръвна проба на Рейчъл. В ръката ѝ имаше епруветка с тъмна течност, вероятно същата тази проба. Жената прекоси стаята и влезе в другата

лаборатория. Тук също имаха доста работа, но все пак беше далеч по-спокойно от отделението.

— Щом поставихме на Рейчъл диагноза свръхдоза наркотични вещества, започнахме периодично изследване на кръвта и урината ѝ, два пъти дневно. Това е от огромна полза за изследването ни... Мога да ви обещавам, че количеството взета кръв изобщо няма да ѝ се отрази...

— Мати прие ли това?

— Като ѝ разяснихме целта на програмата, тя се съгласи — кимна доктор Марш.

— Тогава и аз нямам нищо против.

— Добре, да караме поред — Джени Марш се насочи към масичката с кафе машината. — Рейчъл постъпила в спешното отделение с типични симптоми на наркотично отравяне.

— Какви по-точно? — попита Кроукър. — Била ли е превъзбудена и обърквана, имала ли е халюцинации?

Доктор Марш напълни две картонени чаши с кафе и кимна:

— Да, плюс припадъци със силно повръщане. Според дежурния лекар е била в шок... — Извърна се да го погледне и попита: — Сметана, захар?

— Предпочитам го чисто.

Тя му подаде чашата, а в своята сипа четири пакетчета захар.

— Дежурният лекар, доктор Найджъл, направил безуспешен опит да върне Рейчъл в съзнание, след което изпратил една от сестрите да попита майка ѝ (именно тя я докарала), дали има представа какви могат да бъдат поетите наркотици... Страхувам се, че точно тогава госпожа Дюк превъртяла...

— Превъртяла ли? — попита Кроукър и остави чашата си на масата. — Какво искате да кажете?

Доктор Марш се облегна на един от столовете.

— Изпаднала в истерия, поискала да вземе дъщеря си веднага, заплашила да ни съди за небрежност, крещяла, че дъщеря ѝ никога не се е докосвала до наркотици, нарекла ни банда невежи негодници и разни други неща...

— Но не е била права, така ли?

— Точно така — кимна тя. — На крехката възраст петнадесет години вашата племенница се оказа закоравяла наркоманка...

— Колко закоравяла? Боцкала ли се е?

— Това е добрата новина. Но за съжаление *единствената*... — Доктор Марш отпи глътка кафе и продължи: — Не открихме следи от убождания. Рейчъл се е друсала с кокаин, амфетамини и трева. Кръвната проба напълно потвърди това... — От устата ѝ се откъсна въздишка: — Според доклада на доктор Найджъл бъбреците ѝ отказали да функционират. В спешното отделение обикновено търсят данни за бактериален ендокардит^[2] — инфекция, която най-често се среща при наркоманите, използващи спринцовки...

— Да, зная — кимна Кроукър. — Инфекция на сърдечните клапи, от която се получават съсиреци... Те могат да попаднат в мозъка или в бъбреците... — Остави кафето си на масата, тъй като усети, че получава киселини. Това може би се дължеше не на кафето, а на темата на разговора. Защото ставаше въпрос за неговата племенница, а не за някой непознат наркоман, прибран от улицата. — Но Рейчъл не е имала бактериален ендокардит, нали?

— Не.

Доктор Марш стана, отвори хладилника и започна да изследва съдържанието му. След малко извади отворена кофичка кисело мляко, опита го с пръст и попита:

— Искате ли нещо?

— Искам — рече той. — Един милион долара в брой и способността да прескачам небостъргачи... — Забеляза озадаченото ѝ изражение и с лека усмивка добави: — Но не искам нищо от вътрешността на този хладилник...

— Правилно — отвърна на усмивката му тя. — Трябва да сте доктор, който в продължение на тридесет и няколко часа не е хапвал нищичко, за да се осмелите да опитате този буламач... — Затръшна вратичката и вече сериозно добави: — Направихме изследване с ултразвук, но не открихме наличие на поликистозни бъбреци — най-често срещаното заболяване у млади хора, което обикновено се оказва наследствено...

Хапна още малко кисело мляко — вече с помощта на пластмасова лъжичка, после продължи:

— Но ултразвукът откри нещо интересно... На този етап бях повикана и аз. Установих опасно ниско кръвно налягане и липса на кислород в бъбрека.

— Невротоксия^[3].

— Браво, точно така.

— Казахте бъбрека, в единствено число...

Доктор Марш ядеше киселото мляко с наслада, сякаш беше най-вкусното нещо на света.

— Точно това е аномалията, която открихме с помощта на ултразвук — поясни след кратка пауза тя. — По рождение племенницата ви е само с един функциониращ бъбрек. Другият е закърнял и напълно недоразвит.

— Потърсихте ли личния й картон?

— Да. Поставих Рейчъл на хемодиализа и помолих госпожа Дюк да ме свърже със семейния им лекар. Казва се Роналд Стански и живее в Западен Палм Бийч... Прояви искрена загриженост... — Показалецът ѝ ловко обиколи вътрешността на кофичката, обирайки остатъците от млякото. — Но доктор Стански не знаеше нищо за бъбреците на Рейчъл. В това няма нищо странно, тъй като момичето не е имало урологични проблеми, които да предизвикат по-подробно изследване...

— Не е имала, така ли?

— Не.

Кроукър замълча и мислено започна да подрежда хода на събитията. Бавно и търпеливо, стъпка по стъпка... Това му помогна да се успокои, да овладее чувствата си, които заплашваха трезвата му преценка. В момент като този емоциите няма да помогнат на никого, най-малкото пък на Рейчъл...

От другата стая долетя остър телефонен звън.

— Искам да зная какво мога да сторя — промълви той. — От вас разбрах, че състоянието ѝ е много тежко и аз... — Пред очите му се появи безпомощната Рейчъл, прикована към болничното легло на няколко крачки оттук. Испита непоносима болка. — Господи Исусе, тъкмо я открих, а сега...

— Отпуснете се, овладейте се — меко промълви доктор Марш. Той едва сега забеляза, че очите ѝ се променят от светлината. Преди малко бяха зелени, а сега — светлокафяви. — Зная какво е... Трябва да се справите с много силни чувства... — Една лаборантка надникна през вратата и каза, че я търсят по телефона. Доктор Марш ѝ направи

знак да почака, после се обърна към Кроукър: — Искам да съм сигурна, че ще ме изслушате трезво и внимателно...

— Добре съм, не се безпокойте — отвърна той. — Просто ми е мъчно, защото животът ѝ едва започва... Не мога да си представя, че ще трябва да го прекара с помощта на хемодиализа...

— Де да беше така...

Усети как му се завива свят.

— Какво искате да кажете? — попита с внезапно пресъхнало гърло.

Джени Марш се приведе напред и отчетливо отговори:

— Бъбрекът трябва да се подмени, при това веднага!

В стомаха му набъбна ледено езеро.

— Защо?

— В повечето случаи хемодиализата помага, но при Рейчъл има усложнения.

Лицето на лекарката стана мрачно и решително, а той бе пронизан от ужасното подозрение, че навлизат в същността на този кошмарен разговор.

— Какви са те?

— Развила е сепсис. Остра инфекция.

— От катетъра?

— В тази болница това е изключено, още по-малко в моето отделение! — отсече доктор Марш. — При първия припадък е паднала и се е наранила. Подозирам, че именно тази рана е причина за сепсиса. В спешното съвсем правилно са обърнали внимание първо на бъбречния блокаж, а раната са обработили по-късно. — Празната кофичка от кисело мляко беше отместена встрани. — Това е причината, поради която исках да разговаряме насаме, без присъствието на сестра ви. През следващите дни и седмици госпожа Дюк ще има нужда от хладния ви разум. На няколко пъти се опитах да ѝ обясня истинското състояние на Рейчъл, но тя просто не искаше да слуша...

— Тогава го обяснете на мен — рече Кроукър и неволно потръпна.

Жената въздъхна и започна:

— Апаратът за хемодиализа действително пречиства кръвта ѝ, замествайки бъбрека. И това би било добре, стига да успеем да я

стабилизираме. В момента обаче Рейчъл е далеч от всякаква стабилизация. В допълнение имаме трудности в овладяването на сепсиса. Той буквално изяжда последните остатъци от съпротивителните й сили...

— Заключение? — втренчи се в нея Кроукър.

Джени Марш не беше от хората, които се плашат от казаната в очите истина.

— Без незабавна бъбречна трансплантация Рейчъл ще умре! — отсече тя.

— Незабавна? — дрезгаво повтори той, усещайки как ледът в стомаха му плъзва нагоре, към сърцето. — Какво означава това? Дни, седмици?

— Въпрос на медицинска интерпретация — сви рамене лекарката. — Като специалист в тази област мога твърдо да заявя: две седмици, максимум три. Но не повече. — Изрече думите с ясен и твърд глас, без да отмества очи от неговите.

Това му хареса.

— Кажете ми, докторе, каква оценка си давате като специалист? — изненадващо попита той.

— Аз съм най-добрата! — твърдо отвърна Джени Марш. Каза го спокойно и уверено, без колебание, без дори сянка от самохвалство. — Въпреки това предложих на сестра ви, ако желае, да потърси мнението и на други специалисти. Тя ме послуша. Диагнозата ми беше потвърдена от двама известни уролози, прогнозата ми — също. Ако искате, можете да поговорите и с тях, но положението няма да се промени: Рейчъл трябва да получи нов бъбрек.

— Вие ли ще извършите трансплантацията?

— Положително — кимна тя.

— Много добре, значи трябва да намерим бъбрек.

— Да — въздъхна лекарката. — Идеалният вариант е да се вземе орган от брат или сестра, но за съжаление Рейчъл е единствено дете в семейството. Госпожа Дюк не става, вече я изследвах...

— Ще изследвате и мен, разбира се.

— Добре — кимна Джени Марш, — но трябва да ви предупредя, че нямате големи шансове. Органите на сестра ви показаха несъвместимост, по всяка вероятност същото ще бъде и с вас...

— Добре, да речем, че моите бъбреци не стават. Какви са алтернативите?

— Всеки годен за трансплантация бъбрек се описва и класифицира, а данните се вкарват в компютъра на НЦТО, който се намира в Ричмънд. Това съкращение означава Национален център за трансплантация на органи, там имат информация за всичко. Набират се донори от цялата страна, но те винаги не достигат, тъй като болните непрекъснато се увеличават. Ако някой има вина за това положение, това сме всички ние. Хората просто не обичат да стават донори. Истинска трагедия! Ще ви дам един съвсем пресен пример: миналата година само на територията на общината Палм Бийч са починали 35 000 души. Ако тези хора бяха приели да станат донори, Рейчъл и всички останали в нейното положение, пръснати из целите Съединени щати, не биха имали никакви проблеми!

— Но ние имаме — въздъхна Кроукър.

— Да, за съжаление. При това проблем, който е почти неразрешим. 36 000 пациенти на територията на САЩ са в списъка на чакащите за бъбречна трансплантация. Това принуждава болниците да правят подбор. Рейчъл е млада и това е един плюс за нея. Но тя е регистрирана наркоманка, което означава доста сериозен минус. Ако трябва да говорим за реални срокове, можем да разчитаме на бъбрек от НЦТО след шестнадесет до двадесет и четири месеца...

Той се олюля, сякаш получил удар в слънчевия сплит, и простена:

— Господи Исусе, това не може да е истина! Просто не може!

— За съжаление е истина — мрачно отвърна Джени Марш. — Но при бъбреците все пак имаме късмет... Те са единственият по-главен човешки орган, който може да се запази жив извън тялото. Просто е необходимо да го охладим до 32 градуса по Целзий, а след това да го напълним с разтвора на Белцер, използвайки специален апарат. Можете и да не повярвате, но този разтвор представлява обикновено картофено нишесте. Едно от най-големите открития в областта на медицината напоследък... Действа дори при клинична смърт. В корема се вкарва силно охладен разтвор на Белцер и това гарантира запазване на бъбреците в продължение на 72 часа.

— Но в случая с Рейчъл това велико откритие не ни върши работа — въздъхна Кроукър, стараяйки се да скрие разочарованието

си.

— Освен ако не пуснете в ход онази част от връзките си, за която аз нищо не зная — подхвърли лекарката.

Той напрегнато се приведе напред:

— А вие, докторе? Не можете ли *вие* да използвате връзките си?

Тя замълча, в очите ѝ се мярна нещо като съжаление.

— Това не е градският съвет, никой не може да използва връзките си, за да получи бъбрек... Освен ако не направите дарение от сто милиона долара за научноизследователска дейност в тази област, като пак трябва да разчитате на късмета си... Както вече ви казах, всеки бъбрек е регистриран. В случай, че някой лекар в САЩ бъде хванат да трансплантира нерегистриран орган на свой пациент, той ще загуби не само правото да практикува, но и свободата си. Подобен акт попада под ударите на закона.

Биомеханичната ръка на Кроукър се сви в могъщ юмрук.

— Все пак трябва да има начин! — изръмжа той.

Очите на Джени Марш се спряха на протезата с любопитство и респект.

— Начинът е да откриете донор доброволец, чиято кръв обаче трябва да е еднаква с групата на Рейчъл, освен това едни особени съставки в нея ЧЛА — или човешки лимфни антигени, трябва да бъдат идентични с тези на момичето.

— Мати каза ли ви, че съм бил детектив в градската полиция на Ню Йорк? — внезапно попита той.

— Да.

— Ще намеря донор за Рейчъл! — Забеляза изражението ѝ и попита: — Какви са шансовете ми?

— От опит зная, че малцина са онези, които биха приели да се разделят с бъбрека си. Говорим за бъбрек в сравнително добро състояние. Но дори да откриете такъв човек, неговата кръвна група трябва да е същата като на Рейчъл, освен това поне три до шест от онези ЧЛА, за които ви споменах, трябва да бъдат съвместими с биохимията на нейния организъм...

— Господи! — извика Кроукър. — Това означава, че имам повече шансове да спечеля джакпота на щатската лотария във Флорида!

Тя съчувствено го погледна и поклати глава:

— Все пак по-добре е да имаме някакъв шанс, господин Кроукър... По-добре, отколкото да нямаме никакъв.

Що се отнася до шанса, денят на Соня Вилалобос премина наистина зле. Още със ставането си от леглото откри, че няма ток. Дойде за малко — колкото да вземе един душ, после лампите примигнаха и отново угаснаха. Тя оправи леглото си на светлината на настъпващото утро, акуратно приглади ръбовете на кувертюрата, след което с въздишка измъкна един малък сешоар, който работеше на батерии. Гримът си нанесе в колата, на отворена врата. Иначе слънчевите лъчи, пречупени през оцветените стъкла, положително щяха да ѝ изиграят лоша шега по отношение на цветовете.

На прага на съседната къща се появи госпожа Лайес и Соня се наведе навън да ѝ се оплаче от липсата на ток. Естрела Лайес беше нейна сънародничка, живяла някога в планинските области на Парагвай. Тя пристъпи към колата и ѝ подаде съдинка с готвено, акуратно увита в алуминиево фолио.

— За Нестор — рече, после се наведе и топло я разцелува по двете бузи. Откакто единствената ѝ дъщеря беше заминала, тя се грижеше за Соня като за собствено дете. — По-добре ли е той?

— За съжаление не — отвърна ѝ и прибра сешоара в жабката на колата.

— Трябва да ми го доведеш на гости.

Соня се усмихна и потупа ръката на възрастната жена.

— Бих го сторила, но той вече не може да излиза...

— Горкичкият! Значи аз ще дойда да го видя...

— Заповядай. Но това едва ли ще му помогне. Нестор умира.

Пътят от жилището в Ел Портал до работното си място изминаваше точно за дванадесет минути. Но три пъти в седмицата тя минаваше по заобиколен път, по Второ Авеню на североизток. Нестор беше професионален танцьор, младеж с прекрасно гъвкаво тяло. Танцуваше фантастично, с неземно изящество, затова беше още по-жалко, че умира от СПИН. Соня редовно му носеше домашно приготвена храна, а когато беше прекалено заета, купуваше лакомства от тайландския ресторант на ъгъла. Храна... Той не си падаше кой знае

колко по задушеното на Естрела, но тя благоразумно спестяваше този факт на възрастната жена.

Завари го проснат в леглото, вперил поглед в тавана. Завивките бяха в ужасно състояние, трябваша й четиридесет минути, за да ги оправи. Той беше изпаднал в едно от мрачните си настроения и мълчеше. А за да го разсее, тя започна да му рецитира стихове от Ръдиард Киплинг. Беше му ги чела толкова пъти, че отдавна ги знаеше наизуст. Нестор обичаше точната и ясна мисъл на Киплинг, сърцето му с готовност откликваше на преклонението на поета пред тайнството на непознатото.

При мисълта да го остави сам й стана мъчно, но едва ли би могла да направи още нещо за него, а на всичкото отгоре закъсняваше и за работа.

Фирмата „Лорд Константин — внос на луксозни стоки“ се помещаваше в двуетажна сграда с бледолилава мазилка и кокетно дворче, намираща се на Четиридесета улица в източната част на Маями. Соня беше един от тримата съдружници и отговаряше за контактите с латиноамерикански износители на антики, луксозни мебели и аксесоари, които носеха над три четвърти от приходите на фирмата. Трябваше да проведе няколко много спешни международни разговора и времето й беше толкова малко, че не успя да запознае секретарката си с програмата за следобед. А тя, както винаги, включваше няколко демонстрации на модерно обзавеждане, предназначени за специалисти по вътрешен дизайн и богати клиенти.

В дванадесет и половина червата й вече куркаха от глад.

Секретарката й отвори вратата и съобщи:

— Извинявай, но на телефона е човек от щатската електрическа компания. Имала ли си някакви проблеми с тока?

Соня кимна. Продължаваше да се колебае дали да покаже на Елън Райт — първата й клиентка следобед, една антична фигура, по-скоро глава, която датираше от епохата преди Колумб.

— Сутринта — промърмори.

— Те настояват да проверят инсталацията в жилището ти.

— Добре, определи им среща за...

— Настояват това да стане веднага. — Върху обсипаното с лунички лице на Карол се появи съчувствено изражение. — Нещо се е

объркало със захранването, имало опасност за газопроводите. Случаят бил спешен...

Соня сподавено изруга и въздъхна. Край на срещите, следобедът щеше да бъде пропилян.

— Добре, кажи им, че тръгвам. Карол, моля те да отмениш срещата ми с госпожа Райт и хвърли едно око на календара... Ще ти позвъня в момента, в който разбере колко време ще се забавя. Да се надяваме, че няма да отлагаме и други срещи...

По обратния път заваля. Не беше просто дъжд, а един от типичните за Южна Флорида порои. От сиво-черните облаци се лееше огромно количество вода, въздухът натежа от миризмата на тропически растения. Блесна светкавица, последвана от оглушителен гръмотевичен тътен. Колите пред нея хвърляха неколкометрови пръски.

Изведнъж откри, че мисли за Лю Кроукър, а не за работата си. Много искаше да му се обади. Обеща си да направи това в първата свободна минута. Хареса този мъж, при това много. Откритието я изненада, тъй като почти не го познаваше, освен това беше доста плаха и трудно се сближаваше с мъжете. На всичкото отгоре той беше англосаксонец. Е, доста по-различен от останалите — дружеше с латиноамериканци, познаваше културата им. Но най-много я привличаше поведението му — никакво перчене, никакви мъжкарски пози. В къщата ѝ все още нямаше ток, но откъм Естрела долиташе звукът на включен телевизор. Това я озадачи. Господин Лайес беше пенсиониран по болест електротехник на компанията „Садърн Бел“. Преди години беше паднал от някакъв електрически стълб и се беше парализирал. Оттогава насам си стоеше у дома и по цял ден гледаше програмите на ЕСПН.

Забрави да вземе чадъра от колата и докато притича от мястото за паркиране до входа на къщата, стана вир-вода. Ключалката на задната врата беше повредена, от доста време се канеше да повика майстор, но все отлагаше. Къщата ѝ беше спретната, боядисана съвсем наскоро. Бяла едноетажна постройка с плочи на покрива и фасада от дялан камък — такива фасади са правили някъде през петдесетте... Дограмата беше оцветена в небесносиньо — един много подходящ цвят за Ел Портал... Соня изтича покрай каменните морски кончета, които придържаха неработещ фонтан. До тях имаше подгизнало

лимоново дръвче и разкошен жасминов храст, и двете превити под напора на вятъра и дъжда. Изкачи стълбичките към покритата веранда, спря се и се огледа. Къде, по дяволите, бяха хората от електрическата компания? Май пак вдигаха пара до Бога, а после никакви ги няма! Реши да ги изчака вътре.

Стените бяха боядисани в топли тропически цветове, помръкнали от лошото време. Дъждът барабанеше по стъклата на прозорците. Блесна светкавица, небето отново се раздра от оглушителен тътен.

Прекося дневната и се насочи към малката кухня. По навик отвори вратата на хладилника, но вътре нямаше нищо.

Прехвърли се в спалнята и включи транзистора до леглото, който работеше на батерии. Глория Естефан пееше някаква песен на испански, последва я приятна мелодия в афро-кубински стил, изпълнявана от Мохито, Соня направи няколко стъпки меренга и се отпрати към банята. Тук осветлението идваше само от една пластмасова капандура в тавана, станала матова от пороя.

Погледна се в огледалото, после изведнъж се стресна. Какво беше това? Стори й се, че нещо помръдна зад гърба й. Обърна се, но не забеляза нищо. Реши, че сигурно е била сянката на някоя кола, преминаваща по улицата.

Музиката в спалнята спря. Мъжки глас обяви, че в събота в Саут Бийч ще има голям купон в южноамерикански стил. „Дали Кроукър ще дойде на подобно място с мен? — запита се Соня. — Би било чудесно.“ Представи си как танцуват и й стана приятно. Колкото повече мислеше за него, толкова повече й се искаше да го види. Беше изключително секси. Спомни си онази вечер в „Бара на акулите“, миговете преди внезапната поява на нещастната му сестра. Усети тялото му, прилепено до нейното, плавните му движения в ритъма на танца. Изведнъж й стана топло.

После отново се сепна. Този път беше сигурна: някой се движеше зад гърба й. В спалнята, или още по-нататък — отвъд отворената врата на дневната.

В продължение на няколко дълги минути остана напълно неподвижна. Само очите й шареха от единия край на огледалото до другия, изследвайки внимателно това, което се отразяваше в него. Не искаше да се обръща, не искаше да покаже, че е забелязала каквото и

да било. Беше разтревожена, но не и уплашена. Преди около година имаше един приятел, който беше истински параноик на тема улично насилие. От него беше усвоила няколко хватки за самозащита, след което вече не се страхуваше да шофира сама по тъмно, а дори и да отскочи в три часа сутринта за мляко или захар до близкия денонощен магазин от веригата „Седем-единадесет“. Изобщо не се притесняваше от нощните птици, които се навъртаха там.

Но сега беше различно. Намираще се в дома си.

Дали в дневната се спотайва някой?

Обърна се и с пресилено спокойствие се насочи към спалнята. Закова се на място и в продължение на една безкрайно дълга секунда оглеждаше полутъмното помещение. „Хей, има ли някой тук?“ Не зададе въпроса на глас, само си го помисли. Неволна тръпка пробяга по тялото ѝ. Мъжки глас четеше новините на забързан испански. Бяха все лоши.

Очите ѝ се спряха на поставката с телефона до леглото. Смелостта я напусна и тя се отпусна на матрака. В същото време очите ѝ пробягаха по онази част от дневната, която се виждаше през отворената врата. Това, което видя, накара сърцето ѝ да замре. В средата на нишата с масата за хранене блестеше локва дъждовна вода. А тя отлично помнеше, че не беше се приближавала до тази ниша. Логичният извод беше само един: зад стената се криеше човек...

Дали не е техникът от електроснабдяването? Но защо ще се спотайва?

Напрежението стана непоносимо. Соня се извъртя и посегна към телефона. В устата ѝ се появи металният вкус на страха, единствената ѝ мисъл беше час по-скоро да набере 911. Усети движението на въздуха в момента, в който вдигна слушалката. Нещо тъмно и огромно се стовари върху леглото и върху нея.

Усети как литва във въздуха и нададе пронизителен вик. Слушалката подскочи върху матрака и изчезна. Соня падна по гръб на пода, отгоре ѝ се стовари огромно и тежко тяло. Сякаш беше някаква ужасна горила, тежка поне триста килограма... В следващия миг към лицето ѝ се притисна нещо, което излъчваше позната миризма. Възглавницата ѝ. Някой се опитваше да я удуши.

Отвори уста да изкрещи, но меката памучна калъфка я запълни. Челюстите ѝ се разтвориха под страхотния натиск, започна да се

задушава. В помътеното ѝ съзнание блесна странна светлина, долитаща сякаш от дълъг римски свещник. Започна да блъска с ръце и да рита с крака. Но вече беше късно.

Задави се от въздуха, който беше останал в дробовете ѝ. Но все още отказваше да се предаде. Заби нокти в ръцете на нападателя. Той смени хватката, приковавайки разтворените ѝ ръце към пода.

До слуха ѝ достигна съскащ глас:

— Cuidado! Внимавай! По тялото ѝ не трябва да има никакви следи!

Този испански диалект ѝ беше ужасно познат. Гласът също. Къде ги беше чувала? Отговорът дойде почти веднага: дядото на Бени! Този особен мъж със заплашителна външност понякога говореше именно така... Странно, но съзнанието ѝ се пребори с непосредствената опасност и пред очите ѝ изплува дядото на Бени — висок човек с приведени рамене, рунтави вежди и снежнобели мустаци. Захапал ароматична, ръчно навита пура, той сякаш плуваше във въздуха. Приведен над нея, шепнеше в ухото ѝ и очевидно искаше да ѝ съобщи нещо важно. Тя обаче не го чуваше и нададе отчаян вик.

Животът я напускаше с всеки удар на сърцето. Направи опит да диша през възглавницата, но нищо не се получи. Дробовете ѝ пламнаха, започна да ѝ се гади. В устата ѝ бликна гъст и кисел стомашен сок, който се върна обратно, попадайки в дихателната тръба.

Дядото на Бени изчезна. Внезапно Соня се озова на дансинга в „Бара на акулите“, танцувайки меренга в прегръдката на Лю Кроукър. Чувствените ритми пронизваха тялото ѝ. Тя вдигна глава и го погледна в очите, по бузите ѝ потекоха радостни сълзи.

— *Искам те!* — прошепна, после умря.

[1] Блокиране дейността на бъбреците от отровни вещества в кръвта. — Б.пр. ↑

[2] Възпаление на вътрешната обвивка на сърцето и клапите. — Б.пр. ↑

[3] Увреждане на бъбрека от отровни вещества. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Надвечер Кроукър се почувства накрая на силите си. Беше дал кръв за изследване на доктор Марш, беше провел дълъг разговор с доктор Найджъл в очакване да научи нещо допълнително за състоянието на Рейчъл при приемането ѝ в спешното отделение, след което пак се върна в болничната стая.

В крайна сметка излезе да подиша чист въздух на паркинга пред болницата, извади мобифона си и позвъни в туристическата агенция, която му набираше клиенти за риболов. Помоли ги да отменят всички ангажменти за следващите две седмици и затвори. Освен парите, които получаваше от ФБР за изпълнението на специални задачи, той имаше и нелош доход от някои сполучливи инвестиции, направени в миналото. Този факт го правеше независим от чартърните плавания с лодката, които бяха повече хоби, отколкото препитание.

Мобифонът извънтя само секунда по-късно.

— Ало?

След известно мълчание се чу нещо като тихо изхълцване.

— Лю?

— Аз съм.

— Обажда се Мария...

Мария? Трябваше му цяла секунда, за да се сети. Разбира се, приятелката на Бени...

— Hola, Мария, como estas?

— Знаеш ли къде живее Соня?

— Да, тя ми каза... В Ел Портал.

— Трябва да дойдеш тук. Имаме нужда от теб.

— Какво става, Мария? Кой сте вие, които имате нужда от мен?

— попита със свито гърло. — Случило ли се е нещо?

Отговори му сподавено ридание.

— Мария, ти в Ел Портал ли се намираш? В дома на Соня? — Изобщо не усети, че крещи.

— Моля те! — проплака тя. — Ела веднага!

Кроукър хукна към тъндърбърда.

Нормално разстоянието между Палм Бийч и Маями се изминаваше за около час и половина, но той го взе за шейсет и пет минути. Извади късмет, тъй като поройният дъжд в околностите на града вече се беше превърнал в ситно ръмене.

Летеше по магистралата И-95 с такава скорост, че подмина изхода за Деветдесет и пета улица. Изруга под нос, напусна магистралата през отбивката на Седемдесет и девета и пое по Второ Авеню. Направи ляв завой, прекоси северната част на Литъл Хаити, мина покрай козметичния център „Релакс“ на Джаки Джаксън и тръгна покрай канала Литъл Ривър, който водеше право към тихия и спокоен квартал Ел Портал. Дъждът спря, слънцето проби сивите буреносни облаци, които бързо отстъпваха на изток. Колата се носеше по тесни улички, от двете страни на които бяха подредени малки и спретнати еднофамилни къщи, боядисани в свежите и успокоителни тонове на Карибите. Баниянови^[1] дървета воюваха с цитрусите за ограниченото пространство на малките дворчета, тук-там между тях се мяркаха разкошните цветове на цъфнали бугенвиллии, сякаш измити от дъжда...

Черният хамър на Бени не можеше да бъде сбъркан с друга кола и Кроукър спря до него. Подобно превозно средство изглеждаше абсурдно на всяко място, с изключение на Холивуд. Но на собственика му не му пукаше. Хамърът е автомобил със специално предназначение, произвеждан някога за армията на Съединените щати. Брониран, с непробиваеми от куршуми стъкла и сложни ключалки, с които не би могъл да се справи дори опитен касоразбивач. Едно наистина странно возило, което обаче изглеждаше съвсем подходящо за бизнеса на Бени...

Кроукър слезе от своя тъндърбърд и забеляза, че на дясната седалка на хамъра има някой. Стъклото беше свалено.

Очевидно дочула стъпките му, Мария рязко се обърна. Очите ѝ бяха разширени от страх.

— Аз съм, Мария — рече той. — Пристигнах.

За миг остана неподвижна, очите ѝ излъчваха стъклен блясък.

— Обадох се и на Бени — прошушна. — Той също е тук... — Очевидно не осъзнаваше факта, че седи в неговата кола.

— Мария! — Кроукър се наведе и се опря на рамката. — Какво се е случило? Соня добре ли е?

Момичето не отговори.

— Люис...

Той вдигна глава и видя Бени, който се беше появил зад близката къща с боядисани в синьо рамки на прозорците. Очевидно това беше жилището на Соня, тя му го беше описала... Парагваецът плесна с ръце, за да ги почисти от боклуци и сухи листа. Носеше костюм от светъл лен и изглеждаше някак не на място в малката градина пред къщата. Изражението на лицето му беше особено и Кроукър неволно потръпна.

— Чуй какво ще ти кажа — погледна го спокойно приятелят му. — Скачай в колата си и изчезвай оттук. Мария не трябваше да ти се обажда...

— Стига глупости, Бени! — свъси вежди той. — Казвай какво е станало!

— Върви си у дома! — настоя парагваецът. — Не искам да се замесваш.

— Вече съм замесен. И ти го знаеш от момента, в който ме запозна със Соня. Перлата в седефена обвивка, не помниш ли?

— Yo recuerdo, Люис — кимна Бени и изпитателно го погледна.

— Digame — Казвай какво се е случило!

— Нищо добро — отвърна му с въздишка и му направи знак да се отдалечат от черния бронетранспортър. — Някъде около три следобед секретарката на Соня в „Лорд Константин“ позвънила на Мария. Малко шантава мадама, но страхотно педантична... По-рано през деня се обадили от електроснабдяването. Имало някаква повреда, трябвало да получат достъп до жилището на Соня... Тя тръгнала в дванадесет и половина, като обещала да се обади. В три имала насрочена среща, но нито се появила, нито се обадила. Секретарката непрекъснато й звъняла, но не успяла да се свърже с нея...

Погледът на Бени се премести от лицето на Кроукър върху Мария, неподвижна като статуя на предната седалка на колата му.

— После позвънила в електрическата компания — продължи след кратка пауза. — Оказало се, че нито са имали съобщение за повреда, нито са пращали дежурна кола... Едва тогава се свързала с Мария.

— Ти провери ли тока? — попита със свито сърце Кроукър.

— Току-що. Някой е прерязал жиците, на сантиметри от стената. Гладко и красиво, работа на професионалист...

— Не забеляза ли нещо друго? Следи от стъпки, например? Доста е кално от дъжда...

— Не съм гледал.

Лю извърна глава към блиндираната кола и попита:

— Да ти се намира нещо като изолирбанд?

Бени му хвърли продължителен поглед, после се обърна и тръгна към колата. Подхвърли нещо на неподвижната Мария и започна да рови под седалката. След минута се върна с ролка черно тиксо.

Набързо обиколиха къщата. Кроукър не откри никакви отпечатъци от стъпки, но в един момент приклепна и показа на Бени две успоредни линии, ясно забележими в мократа трева.

— Това говори ли ти нещо? — попита.

Той само поклати глава. Стигнаха до срязаните жици.

— Не обичам да се пъхам в тъмното, без да зная кой държи ръката си на ключа — обясни Кроукър, после хвана прерязаните кабели с протезата си и ловко ги свърза, увивайки ги с част от черното тиксо.

Изправи се, пое дълбоко дъх и рече:

— Сега да се опитаме да влезем. Как стои въпросът с входната врата?

— Заключена е, но няма проблеми. — В ръката на Бени се появи връзка ключове. — Това са резервните, Соня ги е оставила у Мария...

— Добре — кимна Кроукър и се насочи към предната част на къщата. — Давай да влизаме.

После усети пръстите на Бени на ръката си и спря. Очите на латиноамериканеца бяха потъмнели и много тъжни.

— Може би ще се окажем на място, на което е извършено престъпление, Люис — промълви. — Не мога, а и не *искам* да те моля за каквато и да било услуга!

— Не е нужно да ме молиш. Ние сме приятели, нали? Повече приказки са излишни!

— Само още нещо — отново го спря той. Лъчите на залязващото слънце се отдръпнаха от лицето му и то изведнъж се превърна в част от настъпващия мрак. — Помниш ли като ти казах, че имам лошо предчувствие?

— Помня. Но то беше свързано с *нас*, а не с други хора...

— Виепо — въздъхна парагваецът. — Дано да си прав...

Прекошиха затревената площ, заобиколиха фонтана с водните кончета и изкачиха стъпалата към верандата. Кроукър спря пред заключената врата и попита:

— Случайно да си възстановил загубата на онзи патлак 38-ми калибър?

Бени измъкна един лъскав „Смит и Уесън“ от кобура под мишницата си и мълчаливо тикна ключовете в ръката му.

Вратата послушно се отвори, Кроукър усети как гърлото му се свива. Приятелят му го изблъска и се втурна във вътрешността на къщата, обувките му изтропаха по мексиканската мозайка в антрето. Той тръгна след него, откри ключа на осветлението и го натисна. Ярките тропически цветове на дневната сякаш се втурнаха срещу тях. Чисто и подредено, помещението сякаш ги подканяше да влязат.

Кроукър спря на прага на трапезарията, погледът му беше привлечен от нещо на пода.

— Погледни това, Бени — промърмори. — Тук е стоял някой, намокрен от дъжда... Стоял е доста дълго време, тъй като под краката му се е образувала локвичка. Плочките все още са влажни. Ако не е била Соня, значи е бил някой друг...

Въздухът влизаше и излизаше от дробовете на Бени на кратки, равномерни тласъци. Сякаш някой беше оставил мощен двигател да работи на празен ход.

Продължиха методичното претърсване на къщата, включвайки осветлението навсякъде. Провериха единствената затворена врата между хола и спалнята, но зад нея се оказа вграден шкаф, запълнен с акуратно подредени по цветове чаршафи и хавлиени кърпи. В съседство бяха банята и стаята за гости. Отвъд тях се намираще спалнята. Бени хлътна в голямата баня до нея, секунда по-късно отново се появи на прага и поклати глава:

— Nada.

Кроукър се наведе над леглото и се взря в покривката. На пръв поглед тя изглеждаше безукорно оправена, но при внимателно изследване на шарките се виждаше, че е била изпъната в една посока. Точно към телефона на нощното шкафче. Напрегнал взор и сетива, той бавно възстанови картината: някой е посегнал към телефона, извивайки тяло по кувертюрата. А някой друг му е попречил...

Заобиколи леглото, изправи се до далечния му край и отново напрегна взор, този път към пода.

— Какво търсиш? — надникна иззад рамото му Бени.

— Не знам — въздъхна той, отпусна се на колене и започна да изследва килима до леглото. Скоро предчувствието му доказа своята правота: сред тъканта на килима, сякаш притиснат от тежък предмет, беше залепнал кичур коса. По цвят и размер отговаряше на косата на Соня, а от краищата на косъмчетата личеше, че са били изскубнати.

Изправи се и повдигна ъгълчето на възглавницата с един от стоманените нокти на протезата си.

— Соня е голяма чистница, нали?

Бени безмълвно кимна с глава. Изглеждаше запленил от разследването на приятеля си.

Кроукър пусна ръбчето и повдигна завивките със същия нокът на изкуствената си ръка. Върху възглавницата, точно в средата, имаше следи от червило.

— Какво е това, по дяволите? — промърмори парагваецът. Приятелят му се приведе ниско над тъканта и откри две косъмчета от мигли, дълбоко забити в нея. После бавно се изправи.

— Добре де, къде е тя? — напрегнато прошепна Бени.

Кроукър посочи гардероба.

Бени прехвърли револвера в лявата си ръка, а с дясната рязко дръпна вратичката. Едва сега приятелят му забеляза, че новото му оръжие е 22-ри, а не 38-ми калибър. Но в гардероба нямаше нищо друго, освен акуратно подредени дрехи на лавиците и редица обувки в най-долното отделение.

Кроукър извърна глава към прозореца.

— Колата й?

— На мястото си е, вече проверих.

Стоманеният нокът натисна бутона „послания“ на малкия телефонен секретар до леглото. Лентата се завъртя.

Прозвучаха два мелодични тона, после в репродуктора се появи мъжки глас:

— Скъпа, обажда се Нестор. С нетърпение очаквам сутринта, когато ще те видя. Много си мила, но е излишно да носиш храна. Твоето момче няма нужда от такива неща. По дяволите, все пак съм трогнат, знаеш ли? Чао засега, обичам те!...

— Този запис е бил направен преди прекъсването на тока — обади се Бени.

— Правилно. Най-вероятно снощи... — Извърна глава към приятеля си: — Кой е този Нестор? Обаждането му май наистина ще се окаже последното преди срязването на жиците...

— Нестор е танцьор. Или по-скоро беше танцьор, преди да пипне СПИН. В момента е на смъртно легло и бавно се топи, а Соня се грижи за него като за кученце...

Доловил особената интонация в гласа му, Кроукър вдигна глава:

— Ти май не одобряваш това, а?

— Вярно — намръщи се той. — Все имам чувството, че е опасно да се контактува с такъв човек.

— Я не се занасяй, ами се постави на мястото на Нестор — отвърна му, почука капачето на телефонния секретар и попита: — Знаеш ли го къде живее?

— Не, но номерът му положително го има в паметта за автоматично набиране...

Кроукър си записа цифрите, които се появиха на малкия екран, след което последва Бени, тръгнал по обратния път. Единственото непроверено помещение беше кухнята. Изправи се на прага и щракна електрическия ключ. Обля ги студена флуоресцентна светлина. Очите на Кроукър широко се разтвориха. Плотът от двете страни на умивалника беше запълнен със съдържанието на хладилника: картонени опаковки мляко и портокалов сок, бурканчета с конфитюр, кетчуп и горчица, пластмасови кутии за готова храна, малък метален контейнер за масло. Всичко това беше подредено във формата на пирамида — отдолу обемистите предмети, отгоре — по-малките... Равно, като по конец.

— Какво означава това, по дяволите? — възкликна Бени. Приятелят му се страхуваше, че вече знае отговора на този въпрос.

— Всичко това е било в хладилника — клатеше глава Бени.

— Защо сега е навън? Соня ли е го направила според теб?

Той не отговори. Стоеше и гледаше вратата на хладилника.

Парагваецът проследи погледа му и потръпна.

— Господи Исусе! — прошепна, сложи ръка над очите си, после въздъхна: — Хайде, amigo, връщане назад няма!

„Прав е — рече си Кроукър. — Нищо не може да се промени.“
Металните пръсти на протезата му хванаха дръжката на старомодния хладилник и рязко я дръпнаха.

Вратичката се отвори, лампичката светна. Вътре нямаше никаква храна, белите стени бяха оплескани с кръв. На едната беше изрисуван триъгълник в средата на кръг, а на другата — квадрат с червена точка в средата.

Подвижните поставки бяха разместени така, че да отворят място за единственото нещо, което се намираще вътре. То имаше размерите на десеткилограмова пуйка, но едва ли можеше да се види във всеки хладилник. Кроукър направи опит да изключи слуха си, уловил бавното и зловещо „кап-кап-кап“ на оттичащата се кръв. Върху най-долната поставка вече се беше образувала малка локвичка.

Червената течност капеше от гладко отрязаната глава на Соня. Светлокафявите ѝ очи бяха широко разтворени, застинали в неопишуем ужас.

Кроукър се върна обратно в спалнята, направи няколко крачки и се изправи пред отворената врата на банята.

— Оттук не се вижда онова място с мокрото петно на пода на трапезарията — констатира. — После пристъпи към леглото, изминавайки пътя на Соня отпреди няколко часа. — Оттук също...

— Това означава, че убиецът е избрал много точно мястото си за наблюдение — погледна го Бени.

— Действал е умно — кимна той. Ледена тръпка прониза тялото му. — Няма никакви следи, а това означава, че е оставил обувките си отвън... — После пръстът му се насочи към изцапаната с червило възглавница: — Така е била убита...

Бени пристъпи по-наблизо.

— Искаш да кажеш, че е била задушена?

— Да. Хвърлили са възглавницата върху лицето ѝ и са я задушили. Соня не беше някаква префърцунена слабачка, което означава, че работата е свършена от човек с голяма физическа сила.

— Или от повече хора — добави приятелят му.

— Така е...

Пръстът на Кроукър се насочи към килима — там, където беше открил кичурчето коса. Представи си я съвсем ясно: просната по гръб, безпомощна. А тилът ѝ е бил толкова здраво притиснат към пода, че

косата ѝ е проникнала в тъканта... Обзе го чувство на безпомощен гняв, сякаш някаква зла сила откъсна частица от сърцето му. Винаги се чувстваше така на мястото на брутално убийство...

— Умряла е точно тук — прошепна.

Десницата на Бени се сви в юмрук. Шията и лицето му почервенияха от приток на кръв. Нададе нечленоразделен вик и се втурна навън.

— Бени!

Настигна го в кухнята, миг преди ръката му да отвори вратата на хладилника. Кръвта замръзна в жилите му.

— Какво си намислил, по дяволите? — изръмжа.

— Много съжалявам, но нямам никакво намерение да я оставя на разни непознати типове! — отвърна му и измъкна отрязаната глава, без да гледа във вътрешността на хладилника. „От какво се смущава? — неволно се запита Кроукър. — От ужасяващата глава на момичето, или от кървавите символи?“ Бени се зае да увива главата в първата от трите кърпи, които беше извадил от гардероба. — Няма да позволя да се гаврят с нея, нито пък да я унижават!

Стоманените пръсти на протезата се стегнаха около китката му, той се завъртя към Кроукър с блеснали от гняв очи:

— Внимавай, *senor!* Малко хора са си позволявали подобна волност и нито един от тях не е между живите!

— И приятелите ли?

— *Amigos* ме познават!

— Значи сред тях няма твърди и решителни хора! — Направи крачка напред и подхвърли: — Я ми кажи, наистина ли правиш това, за да спестиш унижението на Соня?

— Да.

Кроукър обаче не се хвана на номера, лицето му си остана все така сурово. А Бени очевидно харесваше точно тази черта на характера му.

— Пусни ме, Люис — рече той и устата му се разкриви в нещо като усмивка. — А после ще обсъдим този въпрос...

Сведе очи и загледа как механичните пръсти се разтварят един по един.

— С тая хватка като нищо ще превърнеш костите ми в сол — отбеляза парагваецът. Гласът му прозвуча лениво и някак небрежно —

сякаш лежеше на плажа и си разменяше празни приказки с околните. — Би могъл да ми причиниш болка и доста неудобство... — Сега на лицето му се появи истинска усмивка, а заедно с нея револверът изскочи от кобура и дулото му се притисна към тялото на Кроукър: — Аз пък щях да ти направя дупка в корема — добави. — А после, Люис, щях да си правя с теб каквото поискам... Абсолютно всичко!

В малкото помещение настъпи пълна тишина. Въздухът сякаш бе изсмукан от внезапно появило се непознато чудовище.

Накрая Бени сви рамене, тикна оръжието под колана си и въздъхна:

— Но приятелите не бива да разговарят по този начин... Не бива дори да си помислят подобни неща.

— Може би си прав — отвърна Кроукър. — А може би имаш странна представа за приятелството...

— Наистина ли си ядосан, Люис? Вече не сме приятели, така ли? Той само го изгледа.

— Добре, де — въздъхна Бени. — Разбрах какво искаш да кажеш. Господ ми е свидетел, че имаш топки на латиноамериканец... — Протегна ръка и топло разтърси десницата му: — Хайде, край на кавгите! Но аз не те излъгах... Наистина вярвам, че към смъртта трябва да се отнасяме с уважение. Иначе духът на мъртвия няма да намери покой... — Раменете му леко се повдигнаха: — Но си прав, аз наистина нямам никакво намерение да намесвам полицията. Просто и ясно, Люис: никаква полиция! Точно по тази причина те помолих да си вървиш още преди да влезем в къщата.

— Хей, Бени! — втренчи се в него Кроукър. — Я се събуди, да те вземат мътните! Тук е извършено тежко престъпление! Искам обяснение!

На устните на парагваеца се появи подигравателна усмивка:

— Проводниците, възглавницата, телефонният секретар...

— Доколкото разбирам от тези работи, ти вече си се забъркал достатъчно... — Ръцете му бавно възобновиха работата си. — По принцип нямам нищо против обясненията, те са част от професията ми. — Очевидно беше доволен, че този път Кроукър не направи опит да му попречи.

— Добре тогава, започвай! — изръмжа едрият мъж.

— Преди всичко искам добре да запомниш, че никога нищо не върша без основателни причини — стрелна го с поглед Бени, после започна да отваря кухненските шкафови един по един и да рови в тях. В крайна сметка намери това, което му трябваше: кълбо огнеупорен канап — от онези, с които се овързват пуйките и билетата, преди да се сложат във фурната. — Зная кой е убил Соня. Сигурен съм в това, както съм сигурен, че ние с теб сме amigos... — Ръцете му сръчно заувиваха вече опакованата глава. — И точно по тази причина това убийство трябва да си остане наша тайна... — Повдигна глава и закова очи в лицето му: — А когато чуеш цялата история, положително ще бъдеш съгласен с мен!

Щом научи за ужасната смърт на Соня, Мария припадна. Откараха я право в огромната резиденция на Бени — палат във венециански стил с деветнадесет стаи, който се издигаше на мястото, където Четиридесет и девета улица на Маями Бийч опираше във водите на Крайбрежния канал, на около две преки от хотел „Идън Рок“. Оттатък канала започваше Колинс Авеню със своите широки платна. Сградата беше наистина специална. Имаше седем спални, вероятно за всяка нощ от седмицата, всяка от тях снабдена с вана за хидромасаж на терасата, голяма почти колкото басейн. Библиотеката в европейски стил беше огромна, освен нея имаше бiliarдна, супермодерен киносалон, килер от дялан камък за съхранение на вино, а дори и специална веранда за пушене във формата на кула, свързана с главната трапезария посредством вътрешна стълба. Просторната площадка на частния кей пред главния вход се охраняваше от два крилати каменни лъва, които сякаш току-що бяха долетели от венецианския Канале Гранде. Тъмносиня „цигара“ с аеродинамична форма се поклащаше във водата, завързана с дебело въже за кея. Това беше едно от онези красиви и екстравагантни катерчета, които се правят в Италия срещу един куп пари и служат единствено за високи скорости.

Двамата мъже излязоха на кея. Крайбрежният канал се къпеше в разкошните цветове на залеза. Над океана, далеч на юг, чернееше неподвижната стена на буреносните облаци, която допреди няколко часа беше властвала над крайбрежието. Лекият ветреца разроши косите

им, оставяйки върху устните им вкус на сол. Над цяла Южна Флорида настъпваше часът на първото пиене и сладките приказки за премеждията на дневния риболов, ако е имало такива...

Кроукър държеше в ръка бутилка леденостудена „Корона“, но нямаше желание да пие. След този дълъг и тежък ден се чувстваше ужасно. Хванал под мишница големия кръгъл пакет, Бени се насочи към „цигарата“. Мария беше настанена в една от спалните на горния етаж, за нея се грижеше повиканият по спешност дребничък и плешив доктор с тънки мустачки, по народност колумбиец.

Лю гледаше акуратно опакования пакет, който се поклащаше в катера. Главата на Соня вече беше тук, всичко изглеждаше наред. Бени беше позвънил на съдружниците ѝ в „Лорд Константин“ с обяснението, че госпожица Вилалобос ще отсъства известно време поради спешни семейни проблеми.

— В цялата работа има нещо странно — промърмори Кроукър. — По-странно дори от факта, че убийците са пъхнали главата в хладилника...

Между преградите на балюстрадата от бял камък се виждаше водата на канала, оцветена в ярък аквамарин. Символ на девствена чистота, безцеремонно осквернена от товара на „цигарата“...

Бени измъкна пура, бавно я запали и небрежно попита:

— Така ли? Не го забелязах...

— Не си го забелязал, защото липсваше — въздъхна той. — Нямаше кръв, Бени. Защо? Тя е била задушена с възглавница в спалнята... — В съзнанието му се мярнаха стройните крака на Соня, проблеснаха като метална блесна за хищни риби, после изчезнаха. В душата му нахлу тъга, примесена с безсилен гняв. Господи, какъв жесток край за тази млада и хубава жена! — Единствената кръв в цялата къща беше тази, която капеше от главата ѝ в хладилника... Другите помещения бяха абсолютно чисти.

Парагваецът пушеше, очите му механично следяха залеза.

— Убиецът не е разполагал с много време — продължи Кроукър. — Какви са били действията му, след като е удушил Соня? Вече знаем, че главата ѝ не е била отрязана в къщата...

— Ами онези успоредни линии в тревата? — погледна го Бени. — Може би е завлякъл тялото ѝ навън и там е свършил работата...

— Не — поклати глава той. — Нали огледахме градината? Освен линиите в тревата, нямаше нищо друго. Никаква кръв, никакви кости и сухожилия... Освен това подобно нещо би било твърде рисковано за него. Биха могли да го видят съседни или пък случайни минувачи.

— Тогава какво е станало, по дяволите?

— Нямам никаква представа.

Пред очите на Кроукър изведнъж изплува изненаданото и щастливо лице на Соня, двамата се въртяха на дансинга в „Бара на акулите“, потънали във вихъра на меренгата. Част от съзнанието му се учудваше на спокойствието, с което разглеждаше събитията от последните няколко часа, а друга се срамуваше...

Очевидно Бени се досещаше какво става в душата му и тактично замълча. Кроукър въздъхна, облегна се на каменната балюстрада и насочи поглед към бялата рибарска лодка, която пореше водите на канала. Вълните, предизвикани от движението ѝ, скоро стигнаха до пристана, водата зашляпа в основата на дебелиите дървени пилони, „цигарата“ се разклати.

Пред очите му изплува фигурата на Каменното дърво, сякаш издялана на фона на оранжево-жълтия залез — уникална гледка, която може да се види единствено във Флорида Кий. Изправен в малкото си кану, семинолът ловко си проправяше път сред лабиринта от ручей и малки островчета. „Виждаш ли го?“ — попита той. Кроукър очакваше да му го посочи, но той не го направи. „Вече се мръква, не виждам нищо“ — отвърна му. „Аз пък виждам“ — рече индианецът и това беше всичко.

Лекарят излезе от къщата и започна да слиза по мраморното стълбище към пристана.

— Мария си почива, всичко е наред — съобщи на испански той. — Очевидно е била под огромно напрежение... — Не си позволи да попита за причините, довели я до това състояние, а само добави: — Ще спи дълго и дълбоко, а когато се събуди, вероятно ще бъде добре... Ако не стане така... — В ръката му се появи визитна картичка и Бени я пое: — Това е един адвокат, много ми е близък... — Пръстите му попипаха тънките мустачки, сякаш да се уверят, че са на мястото си: — Мога да ви уверя, че е изключително дискретен човек.

Парагваецът го изпрати до тъмнозеленото БМВ, което чакаше на паркинга редом с тъндърбърда и със собственото му блиндирано

чудовище. Кроукър не видя никакви пари. Приятелят му вършеше бизнеса си по друг начин. Задълженията се трупаха и изчистваха другояче. Услугите, улесненията и връзките бяха невидима, но съществена част от този бизнес. Той изчезна във вътрешността на къщата, вероятно искаше да се увери, че състоянието на Мария се е подобрило...

Загледан в широките платна на Колинс Авеню, над които осветлението вече беше включено, Кроукър се запита какво му донесе приятелството с Бени и Соня. И изведнъж, сякаш някой го беше ударил с чук по главата, разбра: в момента, в който прекоси канала Литъл Ривър днес следобед, той се беше превърнал в част от сенчестия свят на Бени, без да има някаква представа до какво ще доведе това. Имаше неприятното предчувствие, че животът му поема в нова, съвсем различна посока...

Прогони лошите мисли, извади мобифона си и набра номерата на трима свои приятели, заемащи различни постове във федералното правителство. Двама от тях отсъстваха и той остави послания на телефонните им секретари. Третият вдигна слушалката лично, запозна се с отчаяното положение на Рейчъл, след което го прехвърли на свой познат, доктор в болницата „Уолтър Рийд“. В общи линии, човекът каза същото, което той вече знаеше от доктор Джени Марш.

— Съществува остър недостиг от органи за трансплантация — обясни докторът. — Страхувам се, че племенницата ви няма шансове да се изкачи нагоре в списъка на чакащите, защото е наркоманка... — Кратка пауза, после добави: — Но тя е попаднала в добри ръце. Чувал съм за доктор Марш, има отлична репутация. Бъдете убеден, че ако има начин да спаси вашата племенница, тя ще го направи. Но ако положението е такова, каквото ми го описахте... — В слушалката отекна въздишка: — Бих искал да ви кажа нещо по-оптимистично, господин Кроукър... Но на този етап не мога. Трябва да се молим да стане чудо...

Кроукър благодари и прекъсна линията, след което набра един локален номер. Насреща вдигнаха почти веднага. Това беше централата на Специалния отдел за борба с картелите и той продиктува последния си код. Поради факта, че беше извънщатен сътрудник на СОБК, получаваше отделен код при всяка операция със

свое участие. Очевидно последният все още действаше, тъй като веднага получи връзка с Уейд Форест.

Този човек беше доста високопоставен в организацията и за разлика от Кроукър, който работеше на парче, беше чиста проба човек на кариерата. Появил се в Маями във връзка с една определена операция, той беше убедил началниците си във Вашингтон да го оставят тук за постоянно. Макар че не го харесваше особено — Форест беше шумен и досаден тип, с периодични и напълно необясними изблици на инат, Кроукър го уважаваше, защото беше лоялен. А от баща си беше запомнил, че лоялността в този занаят е ценна и рядко срещана стока. Нея нито можеш да я купиш, нито да я вземеш на заем или пък да я откраднеш...

Форест не вдигаше слушалката. В това нямаше нищо чудно, тъй като по всяка вероятност бе навън и действаше... Учудващото беше, че никой не се обади. Доколкото Кроукър беше осведомен, в СОБК се работеше двадесет и четири часа в денонощието. Това се потвърждаваше и от приглушените шумове и прещраквания, които долитаха от слушалката. Миг по-късно в нея бръмна запис от гласа на Уейд Форест, който издекламира обичайните инструкции за оставяне на съобщение. Продиктува името си и добави „много спешно“. Беше му хрумнало, че Форест може би има връзки в Националната банка за органи и искаше да провери дали това наистина е така...

Изключи мобифона в момента, в който се появи Бени. На рамото на приятеля му се поклащаше малък сак с цип — от онези, които раздават авиокомпаниите.

— Добре, Бени — погледна го смръщено той. — Дойде времето да си поприказваме...

— Вуено — кимна парагваецът и замислено прехвърли пурата в другия край на устата си. — Не само времето, но и мястото, Люис... Това са двете най-важни неща в моя бизнес. — Наведе се, хвърли сака в „цигарата“ и ловко скочи на борда. Ръката му изхлузи въжето от дебелия кол на пристана. — Andale, muchacho — подкани го. — Имаме да свършим нещо много важно в Атлантическия океан...

Изчака Кроукър да се прехвърли на борда и сърчно обра въжето. После се пъкна в малката командна рубка и включи мощните двигатели. „Цигарата“ изпусна синкав дизелов пушек от ауспусите си и с гърлен грохот се насочи към центъра на канала.

Край тях се плъзгаха празничните светлини на Маями Бийч. На левия бряг пред внушителната входна фасада на хотел „Идън Рок“ се беше проточила дълга опашка от бели лимузини, от които слизаха сватбари. Феерия от ярки като слънца фотографски светкавици и залп оглушителни аплодисменти ознаменуваха появата на усмихнатите младоженци.

В красивата си рокля булката приличаше на фотомодел. И на Соня. Кроукър изведнъж си представи как главата ѝ се търкаля като футболна топка по мраморното стълбище на хотела, под канонадата от фотографски светкавици. Вдиша дълбоко и извърна глава.

Бени управляваше катера на бавни обороти, острият нос уверено се насочи към изхода за открито море, обозначен от пенливите вълни на залива Бискейн. За да стигнат до океана, трябваше да прекосят този залив, а след това да изминат няколко мили в пролива между най-издадената част на Маями Бийч и Рибарския остров.

Кроукър тронаво се намести на мястото до приятеля си и повиши глас, за да надвика грохота на моторите:

— Нещо ни очаква там, отпред! Нали ти го каза?

— Точно така — кимна Бени. Водата се пенеше зад кърмата на „цигарата“. — Знаеш ли, Люис, в живота съществува нещо, как да го кажа... Нещо като *неизбежност*... За мен тя се прояви в бизнеса, с който се занимавам. Създадох си врагове и никак не се учудвам от този факт. Когато завземаш нечия територия, неизбежно си създаваш врагове... Но това, което искам да кажа, е, че в живота има врагове и *врагове*...

Кроукър усети, че ще чуе нещо важно, сърцето му неволно ускори ритъма си.

— Господ ми е свидетел, че имам такива врагове, кръвни врагове... — продължи парагваецът. — Като двете братлета Бонита — Антонио и Хектор... Всъщност, по дяволите, те са не само братлета, но и еднояйчни близнаци! И трябва да ти кажа, Люис, че тези копеленца са изключителни мръсници! — Ръцете му се размахаха във въздуха: — Разнасят воня и зараза около себе си от мига, в който са се пръкнали на белия свят! И още по-лошо — до този момент успяват да се измъкнат ненаказани за всичките си гадории!

— Какво общо имат те със смъртта на Соня? — изгледа го внимателно Кроукър.

В поведението на Бени се появи някаква неуловима промяна. Приятелят му не можеше да разбере на какво се дължи тя.

— Много! — промълви парагваецът. — Те са я убили със собствените си ръце, сигурен съм в това! Усещам го ей тук... — Дланта му разтърка лявата част на гърдите.

— Не преувеличаваш ли? — изгледа го внимателно Кроукър. Едновременно с това усети, че не изпитва обичайното за подобни изказвания недоверие. Дори напротив. Имаше чувството, че всеки миг ще разкрие част от загадката, наречена Бени Милагрос. — Не се ли осланяш единствено на инстинкта си?

— Въпросът ти е нормален за всеки детектив — кимна Бени. Зъбите му несъзнателно дъвчеха пурата, превръщайки я в неизползваема тютюнева каша. — Но Бог ми е свидетел, че когато става въпрос за братята Бонита, у мен има нещо далеч по-силно от обикновено предчувствие... — Катерът навлезе в залива Бискейн. Водите му отразяваха крайбрежните светлини с мрачни отблясъци. — Това без съмнение е работа на Антонио и Хектор, именно по тази причина не искам намесата на полицията... Убийството на Соня е предупреждение, отправено към мен.

— Защо си толкова сигурен?

Очите на Бени станаха медночервеникави, отразили за миг мигащата светлина на носа на лодката, и той тихо отвърна:

— Защото се е случвало и преди.

Кроукър занемя. Имаше чувството, че на въдицата му се е закачила опасна риба. В подобни случаи човек просто не прави нищо и застива в очакване, тъй като всичко зависи от здравината на кордата...

Лицето на парагваеца изглеждаше така, сякаш му предстои да легне върху пирони.

— Споменавал съм ти за Роза, моята сестра, нали?

— Да. — На паркинга пред „Бара на акулите“. Каза, че е починала преди пет години...

Бени докосна уредите по контролното табло, „цигарата“ изрева и се втурна напред. Кроукър изпита чувството, че всеки момент ще излетят.

— Но не ти казах как е починала...

Кроукър сграбчи една от ръкохватките до главата си, усетил солените пръски в лицето си. Очите на Бени се присвиха от острия

северозападен вятър. Наведе се под руля, измъкна две тежки непромокаеми якета и хвърли едното на приятеля си. По време на нощно плаване ставаше доста студено, особена при тази скорост. А в открития океан без съмнение щеше да бъде още по-зле. Продължаваха да се носят по спокойната вода на залива. Над главите им се появи ято корморани, очертаващи двойна пунктирана линия в теменуженото небе.

Парагваецът ги проследи с поглед, после с лека въздишка, сякаш на себе си, каза:

— Времето и мястото... Познавам братята Бонита отдавна, Люис... Израснахме в един и същи квартал на Асунсион. Както със Соня и брат й... И вероятно поради причината, която ти би нарекъл „махленски връзки“, аз допуснах една много голяма грешка по отношение на тях...

— Каква?

— Направих ги свои клиенти. Това беше преди осем години. Най-черният ден в живота ми! — Повдигна рамене: — Но тогава бях прекалено млад, имах чувството, че владее всичките тайни на вселената... Ентусиазмът замества мъдростта, всичко ти изглежда просто и лесно...

„Цигарата“ летеше по гребените на вълните с все по-нарастваща скорост, мощните двигатели доволно боботеха. Заливът беше изпъстрен с малки островчета, маркирани от контролни светлини. В далечината се виждаше ярко осветената естакада „Макартър“, която свързваше Дванадесета улица на Маями с Пета улица на Маями Бийч.

— Значи братята Бонита станаха твои клиенти — подхвърли Кроукър.

Бени направи корекция в курса, отстранявайки се от пътя на някаква моторница, която се носеше насреща им.

— Бизнесът на Антонио и Хектор е най-мръсният — започна след секунда. — В Южна Америка се занимават с наркотици, търговия с бели робини, контрабанда на оръжие... Шибаните копелета въртят луд незаконен бизнес, въпреки че наследената по майчина линия компания за добив на редки метали им носи mucho dinero, много пари. Те контролират пазара на мед, калай, литий и берилий, износят им за Съединените щати непрекъснато се увеличава. В крайна сметка

стигнаха дотам, че откриха филиали на фирмата си в Маями, Ню Йорк и Вашингтон.

— Столицата?

— Правителството на САЩ е един от големите им клиенти — кимна той и коригира курса в посока югоизток. — Но бизнесът с метали ги отегчава, тъй като близначетата си падат по някои специални забавления. Редица правителства в Южна Америка търсят услугите им, когато искат някой да изчезне — съперник, политически противник, интелектуалец с прекалено голямо влияние...

— Ти знаеше ли всичко това, когато ги направи свои клиенти?

— Не, но твърде бързо го научих...

— Научи какво? Че са професионални наемни убийци, така ли?

— Де да беше само това! — изплю се през борда Бени. Летяха с пълна скорост към естакадата „Макартър“. Южно от нея се намираще най-вдадената във водата точка на Маями Бийч, след която се откриваше просторната шир на Атлантическия океан. — Знаеш ли, Люис, тези сладурчета имат, как да кажа... много особени предпочитания. Те не убиват просто ей така, защото обикновеното убийство е твърде скучно. Трябват им забавления, затова първо отвличат жертвата, закарват я в някоя тайна дупка и там дълго се гаврят с нея... Когато всичко свърши, подбират годните за трансплантация органи и ги продават на онзи, който предложи най-висока цена... Обикновено това е някой южноамерикански министър, член на семейството му или някой особено близък политически съюзник... — Погледна Кроукър и добави: — Сега вече имаш представа за какви хора става дума... По този необичаен начин братята Бонита са натрупали нещо много по-ценно от капитал: власт, за която хора като теб и мен могат само да мечтаят... — Зъбите му се оголиха в мрачна усмивка: — Те притежават сърцата и душите на много хора. В Южна Америка получават всичко, което поискат, без да им задават въпроси. В онази част на света ги почитат като богове. Но аз не познавам бог, който да носи в душата си дори половината от тяхното зло!

„Цигарата“ направи остър завой около един добре осветен плаващ буй.

— Сега те са прехвърлили дейността си тук, Люис. Убиха Соня и отнесоха тялото ѝ. Защо са го сторили според теб?

Кроукър не отговори на този въпрос, продължаваше да оглежда светлините по брега. Ако предположенията на Бени бяха верни, братята явно са прибрали органите на убитото момиче. Нима наистина е така? В един кратък миг му беше трудно да диша. Не можеше да не си представи, че у тези садисти може би ще открие здрав бъбрек, който би спасил живота на Рейчъл. Нима някъде във Флорида действа черен пазар за човешки органи? После действителността се стовари върху съзнанието му като тежък чук и той си даде сметка какви мисли минават през главата му. Вонята на собственото му отчаяние го накара да потръпне от погнуса. Какво казваше баща му някога? „От отчаянието до корупцията има само една крачка...“ Това, което Антонио и Хектор бяха сторили на Соня, беше достатъчно ужасно. Още по-ужасни и отвратителни обаче бяха мислите, нахлули за един кратък миг в съзнанието му. Почувства се омърсен, недостоен за обичта и доверието на Рейчъл. После сърцето му се изпълни с омраза. Братята Бонита бяха успели да проникнат дълбоко в душата му, бяха го накарали да се чувства уязвим и безпомощен. Това той не можеше да позволи на никого...

Минаха под силно осветената естакада в напрегнато мълчание. Представата за всемогъществото на близнаците Бонита висеше като зловещ призрак над главите им. После Кроукър тръсна глава и тихо попита:

— Какво се случи със сестра ти, Бени? Защо умря Роза?

От гърдите на Бени се откъсна яростен вик, секунда по-късно той се овладя по един наистина забележителен начин. Когато проговори, гласът му беше мрачен, но овладян:

— Преди около пет години бяхме в разгара на изключително тежки преговори с една американска рудодобивна компания. Нейният дял беше решаващ за настаняването на Бонита на местния пазар и те държаха да го получат на всяка цена. Аз правех всичко възможно, но собственикът беше инат и отхвърляше офертите ми. На всичкото отгоре се натъкнал на близнаците в някакъв нощен клуб и им се изсмял в лицето. Господ ми е свидетел, че копелетата бяха бесни!

Бени завъртя руля и „цигарата“ започна да описва спиращ дъха полукръг около нос Маями Бийч. Зад борда като опашката на огромен паун изведнъж се разтвори стена от бяла пяна.

— Нямаше как да му видят сметката, защото щяха окончателно да се простят с надеждата да докопат фирмата му! Но както вече ти казах, копелдаците си бяха мръсници по рождение... Виеха от бяс и им беше нужна изкупителна жертва... — Сгушен в широкото яке, той имаше вид на стара и уморена костенурка. — Избраха мен... Не съм си бил свършил работата... Явно не съм разбирал какво означава да се работи за хора като тях... Така ми казаха... — За миг клепачите му болезнено се затвориха, в ъгълчетата на очите му проблесна влага. Пръстите му стиснаха руля с такава сила, че кокалчетата им побеляха: — И отмъкнаха моята Роза, Люис, mi hermana linda! Завлякоха я в тъмната си дупка, гавриха се с нея, а накрая — за да са сигурни, че съм си научил урока, ми изпратиха отрязаната ѝ глава!

Изправен твърде близко до него, Кроукър ясно долови тръпките, пронизващи тялото му.

— А какво стана след това? — меко попита той.

Смехът на Бени прозвуча като кучешки лай. Бързата лодка направи последния си завой и се втурна срещу високите вълни на Атлантическия океан.

— Не се ли досещаш? — Гласът му беше с една октава по-висок, за да надвика воя на вятъра. — Сключих им шибаната сделка! Унизих се докрай, но я сключих... А те ми рекоха, че трябвало по-рано да сторя това! — От гърдите му се изтръгна тежка въздишка: — После, някъде около три седмици след подписването на договора, копелетата измъкнаха оня тип от леглото и го подложиха на специалната си обработка... Трийсет и шест часа, а може би и повече. В момента сърцето му тупка в гърдите на аржентинския президент, а черният му дроб се ползва от брата на бразилския министър на финансите... Това беше цената, която нещастникът плати за ината си. Господ ми е свидетел, всички си платиха добре, включително и аз!

— Но всичко това е станало преди пет години, Бени — подхвърли Кроукър и натика премръзналите си ръце дълбоко в джобовете на якето. — Защо им е трябвало да започват отново, ликвидирайки Соня?

— Копелетата са страшно злопаметни, знаеш — въздъхна той. — По едно време бях сигурен, че са приключили с мен, но се оказа друго... — Моторите ревяха на максимални обороти, стройният корпус на „цигарата“ разсичаше гребените на вълните със смразяващ кръвта

тътен. Лицето на парагваеца се бялна в мрака, очите му блеснаха: — Но знаеш ли кое е най-лошото, Люис? Знаеш ли какво пие кръвта ми като вампир? Че тези копелдаци Антонио и Хектор бяха прави! Преди пет години аз действително няхах желание да склуча шибаната им сделка. Не вложих сърце в нея, не направих всичко, което бих могъл да направя... Искях да скъсам с тях, исках сделката да се провали. Без обаче да си давам сметка за последиците... Бях убеден, че мога да ги надхитря, въпреки че никой до този момент не беше го правил. — Юмрукът му потъна в гърдите: — И в крайна сметка аз убих Роза! Виновен съм за смъртта ѝ точно толкова, колкото и гадните близнаци! — Главата му отчаяно клюмна, гласът му потрепна: — Виждаш какво става, когато човек е млад и си въобразява, че знае всичко, нали? Животът, бързо му дава добър урок... Изведнъж разбираш, че не само не знаеш отговорите, но дори не си в състояние да задаваш шибаните въпроси!

Лявата му ръка докосна газта, оборотите на двигателя рязко намаляха. „Цигарата“ прекъсна стремителния си полет, стройният ѝ корпус започна да се поклаща върху вълните.

— Пристигнахме — промърмори, отстъпи руля на Кроукър и измъкна сака. — Изгаси мотора...

В настъпилата тишина долиташе единствено дишането на океана. Бяха сами. Земята остана далеч на запад — едва забележима ивица светлина, наподобяваща сиянието на далечна звезда.

— Сега идва най-важното, затова внимавай — промърмори Бени, после бръкна в някакво гърне до седалката и започна да маже челото и скулите на Кроукър с нещо черно. Същото стори и със себе си.

— Какво правиш, по дяволите?!

— Тихо! — прошепна той и сложи пръст върху устните си. — Сега се сбогуваме със Соня!

— Това ли е твоята представа за погребение? — попита го и с недоумение разпери ръце.

— Идеята не е моя, а на дядо ми — отвърна му и извади от сака опакованата глава. — Саждите скриват чертите ни, следователно духовете няма да ни разпознаят... И няма да могат да ни придърпат при себе си, когато изпратим Соня в дългия ѝ път към отвъдното...

— Хей, Бени...

— Ш-ш-т! — изсъска парагваецът. — Това е свещен ритуал, научил съм го от дядо си... Той беше знахар, много добър знахар... Escushame... Докато не изпратим Соня в дългия ѝ път, ние сме уязвими. Срещу нас действат сили, които нито разбираме, нито можем да контролираме... — Прикова очи в лицето на Кроукър: — Es verdad, Люис... Това е истината... Готов ли си да я посрещнеш?

— Готов съм — кимна той.

Покритото със сажди лице на Бени изглеждаше странно, сякаш чертите му бяха претърпели някаква тайнствена метаморфоза. „Дали и аз изглеждам така“ — запита се Кроукър и неволно докосна лицето си.

Парагваецът бръкна в сака и в ръцете му се появи малък железен мангал.

— Слушай какво ще ти кажа, Люис... — рече. — Три са нещата, които крепят света: природните закони, които нямат нищо общо с човешките, енергията и съзнанието... Това, което ни прави хора, е съзнанието... Ние можем да разсъждаваме, а животните — не. Те се ръководят единствено от инстинктите си. Ние също притежаваме инстинкти, но притежаваме и съзнание. Понякога има полза от това — изобретяваме разни неща, стремим се да вървим напред. Човешкият прогрес е резултат от съзнанието. Но често става така, че то пречи на инстинктите ни и тогава, amigo, нещата тръгват на зле...

— Знаеш ли, ти носиш у себе си някакъв тайнствен спиритуализъм, който е изненадващ и едновременно с това очарователен — подхвърли Кроукър.

— Предполагам, че това е комплимент — добродушно изсумтя Бени.

Измъкна някакви стъкленици с разноцветни прахове. Изсипа част от съдържанието им в желязната чашка, прибави изсушените листа и клечици, които извади от малки платнени торбички, разбърка сместа и я запали, като преди това застана така, че тялото му да бъде между мангала и вятъра. После се отпусна на колене и направи знак на приятеля си да стори същото. Мангалът се оказа между тях. Кроукър видя как ноздрите му се разширяват, жадно поемайки дима. Направи същото и обонянието му се изпълни с аромат на мента, портокал и кедрови листа, примесен и с нещо друго — сочно, земно, леко лютиво... Продължи да вдъхва дима. Клепачите му се спуснаха, изпита чувството, че тялото му натежава — сякаш земното притегляне рязко

беше нараснало. После се появи лек световъртеж, тежестта изчезна. Имаше усещането, че увисва във въздуха, след като някой беше отрязал невидимата му пъпна връв... Издигаше се нагоре към ятата кормориани, които пореха нощното небе...

Гласът на Бени прозвуча някъде отдалеч:

— Лодките са единственият транспорт за духовете на мъртвите... Дядо казваше, че нашите деди от племето гуарани са използвали лодките за три неща. Първото от тях е било да прогонват болести и зли духове, второто — да намират изгубения дух на тежко болен човек, който е на прага на смъртта, и третото: да пренасят душите на мъртвите до бреговете на следващия живот... Гуарани са били чергари, за тях миграцията е била естествено състояние. Дори когато за завършването ѝ е бил нужен животът на няколко поколения...

Настъпи тишина, нарушавана единствено от плясъка на вълните отвъд борда на „цигарата“. Но поклащането на корпуса се усещаше някъде далеч, като в странен сън. Двамата висяха високо над водата, като духове около ослепителния диск на слънцето...

— Морето е царството на мъртвите — промълви Бени. — То е огромно, безгранично, бездънно... Оттук ще започне дългото пътуване на Соня...

С изострени от наркотичната смес сетива Кроукър повдигна клепачи и видя как Бени се надвесва през борда и внимателно пуска във водата тленните останки на момичето. Не беше сигурен дали видя, или просто си представи как увитата в кърпи глава на Соня се издига на гребена на огромна вълна, а зад нея се очертава странна форма: нещо като човешко око с двоен ирис... Миг по-късно главата бе засмукана в черната бездна на океана и изчезна завинаги... Той отвори очи и объркано примигна. Парагваецът седеше насреща му, сякаш изобщо не беше мръдвал от мястото си. Кроукър огледа лодката, но никъде не откри дори следа от увития в кърпи пакет. Последно вдишване на упойващите аромати, последно видение, мимолетно, но ясно: Соня потъва като камък в разлюляната океанска шир, черните вълни се сключват над нея със загадъчен плясък...

По обратния път Кроукър потъна в мъртвешки сън. Сънуваше, че танцува със Соня. Около тях цареше непрогледен мрак, но той знаеше, че се намират в „Бара на акулите“. — Въртеше я на дансинга, силното ѝ стегнато тяло ту се отдалечаваше, ту се притискаше в неговото. При

всяко завъртане момичето се завръщаше при него различно, в ръцете му се появяваше нов живот, сякаш изникнал от пепелта. Топлият ѝ дъх докосваше бузата му, смехът ѝ звучеше като планинско ехо на далечен камбанен звън. Вгълбени във вихъра на танца, те прекосиха самотен лъч на прожектор. Ярката светлина прониза косите ѝ и стана червеникава, после докосна зелените точки в очите ѝ. Изведнъж си даде сметка, че в прегръдките му е не Соня, а Джени Марш — лекарката на Рейчъл. Тя вдигна ръка и очерта във въздуха странен символ, който моментално се изпълни със златиста светлина. И Кроукър го позна: човешкото око с двоен ирис, което беше зърнал на гребена на огромната океанска вълна... После вниманието му бе привлечено от някакво движение, той рязко се обърна и видя как окървавената глава на Соня, увита в яркозелени водорасли и фосфоресциращи медузи, се търкаля по мраморното стълбище на хотел „Идън Рок“. От водните дълбини в подножието на стълбището изскочи огромна тигрова акула, разтвори огромната си пасть и погълна главата. Оцъкленото ѝ око злобно се втренчи в лицето на Кроукър, после водата се склочи над главата ѝ сред облак черна пяна...

Събуди се потънал в пот и установи, че тъмносинята „цигара“ кротко се поклаща на частния пристан пред резиденцията на Бени. Разтърка очите си с юмрук и бавно се надигна. Запита се дали това, което беше сънувал, не е било пълното погребение на Соня, после погледна приятеля си, който завързваше катера за стърчащия наблизол кол.

— Бени — повика го. — Какво всъщност искат братята Бонита?

— Знае ли ги човек? — изръмжа той и отърка длани в панталоните си. — Знае ли човек какви мисли минават през главата на лудия? И двамата са напълно откачени, като шапкари — едва ли някой може да разбере намеренията им!

— Понякога наистина е така — отвърна Кроукър. — Но има случаи, при които лудостта служи на определена цел. Някога това ми беше професията: да откривам тази цел...

— Може би искат да ме убият — рече му, после размаха ръце: — Всъщност никакво „може би“, ами направо си е така! Но те се изживяват като богове, разбираш ли? Как беше оня лаф? *Когато Господ иска да унищожи някого, той първо му отнема разума... Те искат да ме побъркат!*

— А те побъркани ли са, Бени?

Парагваецът взе празния сак и напусна лодката. Кроукър го последва.

— Някога, преди много години, когато животът не е бил толкова... хм... сложен, майсторите на шапки са използвали живак за втвърдяване на копринените корди, с чиято помощ всяка шапка е получавала своята форма... Живакът е прониквал в кръвта им през пръстите и бавно ги е тровил. В крайна сметка повечето от тях са се побърквали... — Запали пура, изпусна облак ароматен дим над главата си и добави: — Дълбоко съм убеден, че нещо от този сорт се е случило и с близнаците Бонита. Те са били отровени от зли духове още в утробата на майка си!

След тези думи парагваецът рязко се обърна и заизкачва мраморните стъпала към дома си.

Седяха в огромната трапезария. На масата между тях димеше голямо парче телешко филе, изпечено на дървени въглища. Бени го беше поръчал от един ресторант в Маями, за гарнитура имаше варени картофи, допълнително запържени в подлютено масло. Прегладнял, Кроукър се нахвърли върху тях, макар да знаеше, че гастритът му със сигурност ще се обади. После приятелят му извади бутилка мескал. Решил, че вече е късно за въздържание, той пое препълнената чаша от ръката му. Не отказа и кафето, което му беше предложено като мезе за мескала.

Бени стана да смели ароматните зърна за еспreso.

— Искам да те питам нещо — обади се Кроукър.

— Казвай.

— Когато близнаците ти изпратиха главата на Роза, някъде около нея бяха ли изрисувани символите, които видяхме в хладилника на Соня?

Пръстът на парагваеца потрепна и за момент изпусна бутона на кафемелачката.

— Защо питаш? — изграчи той. Лицето му беше извърнато към кухненските шкафове.

— Защото забелязах, че когато извади главата на Соня, ти избягваше да гледаш символите. Логично беше да стигна до заключението, че те означават нещо за теб...

— Аман от любители психолози! — промърмори Бени и добави още зърна в кафемелачката.

— Познавам те достатъчно добре — подхвърли приятелят му. — И мога да преценя кога премълчаваш това, което мислиш...

Бени пусна машината и остана неподвижен пред нея, а Кроукър съвсем ясно долови напрежението, което се излъчваше от скованата му фигура.

— Добре... — въздъхна парагваецът, взе един лимон от купата до себе си и започна да го реже на тънки колелца. — Работата е там, че тези символи... — прехапа устни, тръсна глава да прогони обзелото го колебание и продължи: — ... тези символи бяха крайъгълните камъни в живота на дядо ми... — Белезите по лицето му потъмняха от притока на кръв: — Искам да кажа, че на тях се крепеше вярата му, те бяха част от неговите магически способности... Тези способности, на които обучаваше близнаците.

В огромната къща се възцари дълбока тишина. Толкова дълбока, че и двамата подскочиха, когато машината за еспресо просъска и изпусна облаче бяла пара.

— Те са били ученици на дядо ти? — вдигна глава Кроукър.

Бени мрачно кимна, извади миниатюрни чашки и пусна в тях по едно тънко резенче лимон.

— Той ги запозна с основните лечителски методи на гуарани. На езика на моя народ те се наричат „Гуарани Хета-И“, което в свободен превод означава „много води“... — Очите му леко се изцъклиха, сякаш искаха да проникнат в бъдещето. — Но те постъпиха по един непростим начин, Люис... Усвоили лечителството по метода Хета-И, лудите копелета го превърнаха в оръжие на злото!

Кроукър неволно потръпна от зловещата нотка в гласа му.

— Какво означават символите?

— Служат за акумулиране на сила. Всеки от тях отговаря на една от посоките на света. Когато се съберат заедно, те привличат всички духове и концентрират в себе си огромна мощ.

Пое чашката си от ръцете на Бени и отбеляза:

— Но в хладилника на Соня имаше само два...

Той кимна:

— Третият представлява кръст, изрисуван във вътрешността на три концентрични кръга, а четвъртият — очертание на човешко око с

два ириса... — Поднесе чашката към устните си, но не отпи. — Всеки лечител си избира един от тези символи, знаеш... Окоето с двойния ирис беше символът на дядо ми...

Кроукър усети хладна тръпка по гърба си. После сподели с Бени, че точно това око му се е явило насън. Парагваецът остави чашката си на масата, стана и бавно излезе навън, на малката тераса, свързана с кухнята. Обзет от любопитство, той го последва.

— Добре ли си, Бени? — загрижено попита, забелязал необичайната бледост на приятеля си.

Бени дълго мълча, после с въздишка рече:

— Не съм много сигурен, Люис... — Ръцете му стиснаха железните перила, очите му бяха приковани в леко развълнуваната вода, в която светлините на къщата се отразяваха като танцуващи змиорки. — Когато дядо почина, небето сякаш се продъни. Цели десет дни валя без прекъсване. Тогава бях петнадесетгодишен и помня всичко. Стоях под дъжда и зъзнях. Дядо умря в най-студения ден на зимата. Рибари го извадиха от река Парагвай. Живееше на брега. Беше много възрастен, над деветдесетте. Всички бяха убедени, че е изгубил равновесие, паднал е и е ударил главата си в скалите. Но не и аз... Дядо се придвижваше с изключителна лекота, краката му бяха силни и здрави. С очите си съм виждал как хваща риба с тях... Беше много забавно, аз буквално примирах от смях...

Ръцете на Бени приличаха на стоманените пръчки на парапета, лицето му продължаваше да бъде все така бледо.

— Както и да е... Тялото на дядо трябваше да бъде кремирано. В моята родина постъпват така с всички знахари и лечители. Издигнахме жертвена кладата и поставихме дядо върху нея. Заколихме любимия му кон, сготвихме месото му и го изядохме, докато кладата гореше. Такава беше традицията, по този начин изразявахме почитта си към мъртвеца. Въпреки поройния дъжд кладата ярко пламтеше... Всички твърдяха, че това е чудо...

Главата му клюмна, гърдите му се повдигаха и отпускаха така, сякаш имаше астматичен пристъп. До слуха на Кроукър долиташе песента на щурците и дървесните жаби, странно приглушена и далечна.

— Бях се покатерил на едно дърво и гледах как гори дядо — глухо продължи парагваецът. — Винаги беше твърдял, че у него се

крие някакво животно. Веднъж го попитах какво е то, а той се усмихна и отвърна: „Наблюдавай ме внимателно като умра и ще разбереш...“

Главата му бавно се поклати:

— Трябва да знаеш, че бях изпаднал в ужас от смъртта му, Люис... Той винаги беше искал да просветли душата ми, да запази живи традициите на гуарани у мен. Но аз упорито отказвах. Не зная защо, но отказвах. Може би инстинктивно съм се стремил да избегна отговорността, която за цял живот го беше привързала към Асунсион. Там имаше твърде много хора, чийто живот зависеше изцяло от неговото лечение. А по онова време аз вече мечтаех да спечеля пари, горях от нетърпение да опозная света... — В ръцете на Бени се появи пура, пръстите му внимателно я опипаха: — Може би съм се заблуждавал, може би съм предпочитал да мисля по този начин, за да прикрия нещо друго: липсата на вяра...

Раменете му леко се повдигнаха, гласът му се промени:

— Тъй или иначе, дядо насочи вниманието си към Антонио и Хектор. Те имаха нужда от здрава ръка... Баща им беше починал рано, а майка им... хм... Най-доброто, което съм чувал за нея, беше признанието, че има благороднически произход... Това беше истина, но имаше и нещо друго: тази жена беше вещица. Според мен дядо изпитваше жалост към близнаците и затова се залови с тях... Вероятно е искал да им вдъхне чувство за семеен уют...

— Защо си изпитал ужас от смъртта на дядо си? — попита Кроукър.

Очите на Бени колебливо се отместиха от върха на пурата, устата му се разтегли в нещо, което би трябвало да бъде усмивка.

— Как да ти кажа... Бях му ядосан. Вероятно защото се чувствах виновен за това, което представлява... Не знам... Доста време преди смъртта му бях престанал да разговарям с него... И когато умря...

— Какво се случи после?

Бени запали пурата. Бавните, почти ритуални движения сякаш го поуспокоиха. Той вдигна глава:

— Седях в клоните на онова дърво и гледах как пламъците се борят с дъжда. Изпитвах страх, но заедно с него и нещо като опиянение. Не отмествах поглед от обгореното тяло, бях сигурен, че ще видя как душата го напуска като... Като птица. За нас птиците са свещени, знаеш...

— Но не видя нищо подобно, така ли?

Бени издуха облак дим. После отново проговори, с внезапно изтънял глас. Сякаш отново се беше превърнал в някогашния хлапак от Асунсион.

— Беше нужна много вода... Затова валя десет дни без прекъсване.

— Какво означава това, Бени?

— Духът на дядо се нуждаеше от вода. Когато най-сетне се отдели от тялото му, той не беше нито птица, нито кон, нито оцелот...

— Обърна се към Кроукър, лицето му блесна като ярка луна на светлината, която идваше от вътрешността на къщата: — Той се беше превърнал в акула, Люис...

— Чакай малко...

— Не ме прекъсвай! — размахна ръце той. — Казвам ти какво видях. Звярът изскочи от пламъците и жарта, увисна за миг сред пороя, после се издигна нагоре и изчезна в сивите облаци... — Махна пурата от устата си и продължи: — Не забравяй тигровата акула, която вчера ми отмъкна ухау. Не забравяй и символа на дядо, който ти се яви при погребението на Соня. Нали ти казах, че сме безсилни пред духовете? — Ръката му легна на рамото на Кроукър: — Ти уби акулата, Люис... И сега, Бог ми е свидетел, духът на дядо е тук... — Пръстите на свободната му ръка докоснаха гърдите на Кроукър, малко над сърцето. — Тази тигрова акула не беше случайност. Как стана така, че от всички рибари в океана нападна точно нас? — Гласът му премина в шепот: — Дядо се опитва да ни каже нещо, Люис!

— Какво?

— Може би иска да ни посочи човека, който го е убил. — Пръстите му се превърнаха в стоманени куки: — Може би духът му не може да намери покой, защото убиецът му е останал ненаказан!

Кроукър се втренчи в лицето на приятеля си. „Странно, но след всичко, което стана тази вечер, тайнственият спиритизъм около дядото на Бени изглежда напълно достоверен“ — рече си той. После тръсна глава. Не, това бе невъзможно. Вероятно главата му все още бе под влиянието на омайния пушек, който бяха вдишвали на катерчето. А другата вероятност бе съвсем проста: той превърташе... При всички случаи обаче времето летеше.

Бени го забеляза, че поглежда часовника си, и попита:

— Искаш да тръгваш, така ли?

— Да. Трябва да се отбия в болницата при Рейчъл.

Обърнаха се и бавно влязоха в къщата. Бени проговори едва когато се озоваха на входната врата:

— Мислех си за твоята племенница...

После тикна нещо гладко и тежко в ръката му. Оказа се един тъмнозелен, абсолютно кръгъл камък, огладан от морските вълни в течение на столетия.

— Какво е това? — попита с недоумение Кроукър.

Бени отвори вратата, хвана го за ръка и го изведе в топилата нощ. Песента на щурците и дървесните жаби беше омайна.

— Преди години, бях още дете, видях как дядо излекува ръчката на една жена, която беше поразена от тежка болест... Ще попиташ как... — Главата му се повдигна нагоре: — Както тези дървесни жаби нямат понятие от нашия разговор, така и ние нямаме понятие от същността на онзи особен изцерителен процес... Безсилни сме, тъй като ни липсва просветлението на лечителя. В това отношение сме точно като дървесната жаба там горе... За нея разговорът ни не съществува, тъй като не може да го разбере. Но това не означава, че той изобщо не се е състоял, нали?

Кроукър мълчаливо кимна.

— Този магически камък принадлежеше на дядо ми. — Гласът на Бени прозвуча тържествено, сякаш се намираха в храм. — Притежава огромна сила, ето защо те моля да го поставиш върху гърдите на Рейчъл... — Ръката му притисна пръстите на Кроукър и ги затвори около камъка. — Това е лечебен камък. За съжаление аз не съм лечител, ти също... По тази причина енергията му ще бъде ограничена. Но дай Боже да се окаже достатъчна...

Лю усети как дланта му се затопля, но реши, че си внушава.

— Ще се грижа добре за него — обеща.

— Има поверие, че лечителите гуарани никога не умират — погледна го замислено Бени. — И силата им остава завинаги около нас...

Пътят до паркинга изминаха в пълно мълчание. Парагваецът се обади едва когато Кроукър отвори вратата на тъндърбърда:

— Escuhamе, Люис... Искам да те помоля за една услуга.

— Каквото пожелаеш, приятелю.

— След два дни ще ми трябва яхтата ти. Искам да я наема.

— Каква услуга е това? — засмя се той. — След като я наемаш, това означава печалба за мен.

— Няма да ходя на риболов, Люис. Яхтата ми трябва за през нощта.

— Надявам се, че не си намислил нещо незаконно — свъси вежди Кроукър.

— Бъди спокоен — отвърна му, хвърли подозрителен поглед към разлюлените палми наоколо, сякаш се опасяваше от скрити в тях микрофони, после тихо добави: — Но искам това да си остане между нас. Няма да казваш на никого, дори на хората от пристанището. За тях лодката ти трябва по лична работа... Съгласен ли си?

— Няма проблем. Но нали си имаш моторница?

— „Цигарата“ не става за пътуването, което съм намислил — отвърна му и приятелски го тупна по рамото: — Благодаря ти, Люис. Вършиш ми огромна услуга. Не бих могъл да се доверя на никой друг... — Задържа с ръка вратата, докато Кроукър се настаняваше зад волана, после настоятелно прошепна: — След два дни, да не забравиш!

— По кое време?

— Имам среща в полунощ. Което означава, че трябва да тръгнем от Исламорада някъде около осем...

— Къде, по дяволите, ще ходим, Бени? В Маями, или в Куба?

Той сложи пръст върху устните си и не отговори.

„Много е тайнствен, да го вземат дяволите“ — рече си Кроукър, после сви рамене. Нали затова са приятелите?

Обърна се и прегърна парагваеца, подчинявайки се на внезапен импулс.

— Благодаря за камъка на дядо ти, Бени — прошепна. — Казвам ти го искрено, независимо дали ще помогне на Рейчъл или не...

[1] Банияново дърво (*Ficus benghalensis*) — тропическо дърво с дебел ствол и огромна корона, чиито корени се вкопават в земята на десетки, а понякога и на стотици квадратни метри. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Минаваше девет. Обратният път до болницата „Роял Поянсиана“ в Палм Бийч измина за около час и половина.

Мати беше заспала на едно от свободните легла в отделението по хемодиализа. Мина на пръсти покрай нея и се насочи към бокса на Рейчъл. От дежурната сестра научи, че в състоянието ѝ няма промяна. Добра ли беше тази новина, или лоша? След кратко колебание реши, че в нея има по мъничко и от двете. Това беше най-доброто, на което можеха да се надяват в момента, ако се изключи някакво чудо, разбира се...

Рейчъл лежеше по гръб — така, както я беше оставил: в дълбока кома, с толкова много тръбички и маркучи по себе си, че приличаше на някакво постмодерно същество, наполовина човек, наполовина машина... Върху лицето ѝ се беше запечатала мрачната маска на смъртта, Кроукър усети как в гърдите му се надига вик на безсилна мъка. Не можеше да си представи, че това младо създание е на прага на небитието. Трябваше да ѝ се намери нов бъбрек за присаждане, трябваше!

Седна до леглото и откри, че трепери. Стисна ръката ѝ в шепата си, сякаш искаше да я стопли. Остър и болезнен, споменът за Соня се смеси със загрижеността му за Рейчъл, изпита чувството, че душите им са здраво преплетени, но не тук, а на някаква друга плоскост на съществуването. Свързани по необясним, космически начин... Това чувство вероятно беше породено от силното желание да опознае своята племенница и да се сближи с нея, или пък тази нощ просто щеше да се окаже нощта на прозрението... За разлика от друг път Кроукър не приемаше с насмешка странните и изпълнени с мистика мисли, които се въртяха в главата му. В ръката му се появи магическият камък на Бени. Тъмнозеленият му цвят изглеждаше матов на ярката луминесцентна светлина. Замислено го завъртя между пръстите си. Изглеждаше съвсем обикновен, един от хилядите изгладени от водата камъни, които човек може да открие на морския бряг...

После се пресегна и внимателно го постави между гърди те на Рейчъл. Чаршафът леко потъна под тежестта му. Очите му с надежда се заковаха върху неподвижното лице на момичето, но не откриха никаква промяна.

Зачака. Апаратурата продължаваше своята работа, в кръвоносната система на момичето все така се вливаха различни разтвори. Но промяна в състоянието му нямаше...

Дълго време остана неподвижен. Най-сетне въздъхна и протегна ръка да прибере камъка. И с изненада откри, че той е горещ, почти парещ...

— Кой е тук?

Стреснато подскочи, сякаш някой го беше убол с игла.

— Рейчъл?

Срещу него блестяха яркосините очи на момичето, живи и прекрасни.

— Кой си ти?

— Вуйчо ти Люис, братът на майка ти — отговори той и извърна лицето си към светлината. — Тя е отвън, сега ще я повикам...

— Не!

Едва доловим шепот, който обаче го закова на място като силен вик. Пръстите ѝ се впиха в китката му с отчаяна сила.

— Господи, вуйчо Лю... Струва ми се, че те сънувах... — Рейчъл направи безуспешен опит да се усмихне: — Беше на бял кон, бронята ти блестеше като слънце...

Окуражително ѝ се усмихна:

— Намираме се във Флорида, мила. Тук е прекалено горещо за броня, но аз наистина съм до теб!

— Ти си моят вуйчо Лю! — стисна ръката му момичето.

— Рейчъл, скъпа, нека повикам майка ти. Тя се тревожи за теб, иска да те види...

— Но аз не искам! — втренчи се в него тя.

— Тогава ще повикам лекарите. Ти спиш от доста време насам, скъпа. Трябва да им кажа, че си се пробудила.

— Моля те, вуйчо Лю! Не искам да ме боцкат и изследват! Постави малко при мен, ще ги повикаш по-късно!

Това не беше редно и Кроукър прекрасно го знаеше. Беше длъжен да уведоми поне доктор Марш. Но не можеше да пренебрегне

молбата на момичето. Отдавна живееше с чувството, че за Рейчъл е готов на всичко, че би могъл да я глези, лудо да я обожава. Приемаше я безрезервно, тя беше единствената му племенница, желанието ѝ да останат сами напълно отговаряше на неговото... Нямаше сили да откаже. Едновременно с това обаче у него се пробуди детективът. Много въпроси се нуждаеха от отговор.

— Какво се случи с теб, Рейчи?

— Господи, колко много маркучи! — въздъхна тя.

— Намираш се в болница, натъпкала си се с някакви гадории — поясни Кроукър.

— Нямах нищо общо с Мати — любопитно го оглеждаше момичето. — Тя изобщо не подозира, че вземам наркотици...

Изражението на лицето ѝ изведнъж се промени, пръстите ѝ започнаха да потрепват в шепата на Кроукър, очите ѝ се затвориха.

— Рейчъл! — Той извади магическия камък и отново го притисна в гърдите ѝ.

Миг по-късно очите ѝ отново се разтвориха, но в погледа им имаше нещо изцъклено.

— Добре съм — прошепна. Мониторите потвърдиха изявлението ѝ: сърдечният ритъм и кръвното налягане бяха в нормални граници. Езикът ѝ облиза напуканите устни: — Ще ми донесеш ли нещо за пиене? Диетична кока-кола, например... Умирам от жажда!

— Организмът ти получава течности по изкуствен начин, скъпа. Мисля, че в момента не трябва да пиеш нищо. Може би по-късно, след като те прегледат...

Яркосините очи продължаваха да го гледат с огромно любопитство.

— Какво се случи между теб и Мати?

За момент ченгето у него взе връх.

— Ще ти кажа, но само ако ти ми кажеш къде се натъпка с гадостите, които те разболяха!

— Тази игра ми е позната — погледна го с интерес.

— Каква игра?

— „Ще ти покажа моето, ако ти ми покажеш твоето...“

Кроукър се запита какъв ли е сексуалният ѝ опит. Племенницата му беше едва петнадесетгодишна, но той си даваше сметка, че в днешно време момичетата на тази възраст отдавна водят полов живот.

Потисна желанието си да я попита — това беше въпрос, който единствено Мати имаше право да ѝ зададе.

— Зная за какво говориш — усмихна ѝ се. — И аз съм играл тази игра...

— А бива ли те в нея?

„Що за въпрос от устата на едно петнадесетгодишно момиче“ — рече си с леко смущение.

— Не зная. Може би ти ще ми кажеш...

— Добре. Започвай пръв.

Задържал ръката ѝ в своята, Кроукър смутено се размърда в стола си.

— Майка ти и аз... — Замълча за миг, търсейки подходящите думи. — Как да ти кажа... От време на време ние с нея сме като куче и котка... Това, което за мен е бяло, за нея е черно, и обратното... Пълно противопоставяне, знаеш...

— Будалкаш ме, вуйчо Лю — моментално го засече Рейчъл. — Моля те, не го прави!

Принуди се да ѝ разкаже истината, или по-скоро онази част от нея, която би могла да понесе. С няколко думи обясни как Доналд е успял да разруши единството в семейството им, въздържайки се от всякакви подробности.

— Родителите са като котките — въздъхна Рейчъл. — Никога не знаеш какво са си наумили. Когато Мати се разправя с мен, тя е... как да кажа... напълно прозрачна. Но когато става въпрос за отношенията ѝ с баща ми, единствено Бог знае каква е истината...

— Това идва да покаже, че родителите невинаги са прозрачни — подхвърли Кроукър. — Подскачат само ако натиснеш копчето, което трябва...

— Едно нещо ме побърква — въздъхна тя. — Дали баща ми напусна Мати, или аз го прогоних?

Това беше директният, обезоръжаващ начин, по който младите хора се стремят към истината.

— Какво те кара да мислиш подобно нещо, мила? — приведе се напред Кроукър. — Раздялата на твоите родители няма нищо общо с теб!

— В това семейство всички си отиват! Първо ти, после и баща ми... Само аз съм постоянна величина!

— Това просто не отговаря на истината!

— Така ли? — В очите ѝ се появи болка. — След развода баща ми нито веднъж не дойде да ме види! Защо ще постъпва така, ако не ме обвинява за нещо?

Доналд, мръсно копеле, надявам се да гниеш в ада, където и да е той! — въздъхна Кроукър.

— А Мати прекалено много говори! — добави Рейчъл. Нещо в гласа ѝ го накара да застане нащрек.

— Хей, я ми кажи какъв проблем имате вие с Мати?

— Попитай по-скоро какъв *нямаме* — въздъхна момичето.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя иска да получи определена информация, но не задава правилните въпроси... По тази причина изобщо не е в час и не знае какво става...

— А какво е станало, Рейчъл? С теб, имам предвид...

Устните ѝ се превърнаха в тънка линия, ледът в яркосините очи го накара да потръпне. Разбра, че това момиче притежава способността да издига стена между себе си и хората, включително и онези, които я обичат. „Това е опасна способност, която на даден етап може да доведе до саморазруха“ — рече си той. Може би точно тя е причина за сегашното състояние на момичето...

— Добре, казах ти каквото поиска — смени тона той. — Сега е твой ред. Къде намираш отровата, с която се тъпчеш?

Рейчъл извърна глава към стената.

— Мила...

Ръката ѝ се отдръпна от неговата.

Подобно поведение му беше познато. Кого ли крие?

— Ти ми обеща, Рейчъл!

— Не съм!

— Но играта...

— Какво знаеш ти за играта! — просъска с такава злоба, че Кроукър неволно се отдръпна. — Да не би да съм плюла?

— Това пък какво означава, по дяволите?

— Каквото чу! Не съм длъжна да отговарям на въпроси, ако не съм плюла върху пречупена клечка, ясно ли ти е? И най-големите глупаци го знаят!

— С изключение на този, който стои пред теб. А и в това състояние ти не можеш да плюеш...

Реакцията на тази забележка беше нещо между мрачен смях и ридание. Кроукър не беше сигурен кое от двете, тъй като главата на момичето остана извърната към стената.

Изпита отчаяние, имаше чувството, че нещо грозно и мръсно се изплъзва между пръстите му. Трябваше да открие начин да се справи със ситуацията, да проникне през бодливата обвивка, която внезапно изгради Рейчъл...

— Слушай, скъпа — промълви. — Аз не съм ти враг. Само преди минута изяви желание да бъдем сами, а сега ме изключваш. Какво става?

Дълго време тишината в стаичката се нарушаваше единствено от монотонните сигнали на мониторите и тихото съскане на кислородния апарат.

— Ти няма да ме разбереш — обади се най-сетне Рейчъл. — Никой не може да ме разбере... — Извърна се по гръб и Кроукър видя сълзите в очите ѝ: — Затънала съм, затънала съм до гуша! — Той се наведе напред да избърше очите ѝ с крайчеца на чаршафа, а тя тихо попита: — Вуйчо, ще умра ли?

— Не, мила.

— Ако ще умра, искам да го зная...

— Няма да умреш — прошепна и целуна влажното ѝ чело.

— Ако ще умра, искам да се подготвя...

— Вече ти казах, мила, няма да умреш! — Устните му докоснаха бузата ѝ.

Ръката ѝ се вкопчи в неговата:

— Ако ще умра, искам да видя Гидиън...

— Кой е Гидиън?

Ярките сини очи на Рейчъл се разшириха, тялото ѝ се сгърчи и подскочи, спокойните допреди миг сигнали на мониторите се превърнаха в тревожен вой.

— Вуйчо Лю! Господи...

Кроукър се взря в замъгляващите се очи, стоманените пръсти на отчаянието сграбчиха сърцето му, болката ѝ го прониза като късче остро стъкло.

Изкрещя на дежурната сестра, притисна отпуснатото тяло към гърдите си:

— Дръж се, Рейчъл, дръж се, миличка!

Стисна магическия камък на Бени, опря го в гърдите ѝ, после го отдръпна. Очите на Рейчъл се извърнаха с бялото нагоре, ледените ѝ пръсти разхлабиха хватката си около китката му.

В бокса се втурна лекар, следван от три сестри, които тикаха метална количка пред себе си. Едната изостана и препречи пътя на Мати, която искаше да влезе.

— Детето ми! — крещеше тя. — Какво става с малкото ми момиченце?

Докторът, мургав латиноамериканец, погледна Кроукър и с неочаквана за подобна ситуация любезност рече:

— Бихте ли ни оставили да си вършим работата, сър?

— Доктор Марш? — изграчи Кроукър.

— Вече я повикахме по пейджъра — отвърна латиноамериканецът, а в ръцете му се появиха спринцовка и шишенце безцветна течност. Издаде серия кратки заповеди с лаещ глас, после свали със зъби пластмасовото капаче на спринцовката. Не виждаше нищо друго, освен пациентката си.

Той с благодарност го наблюдаваше, после изведнъж осъзна, че продължава да стиска безжизнената ръка на племенницата си. Отправи поглед към екраните на мониторите, които сякаш предаваха данните на някакво извънземно същество. Пусна ръката на Рейчъл, промъкна се покрай доктора и сестрите, а след това избута Мати навън, като почти я вдигна на ръце.

Замъкна я в тоалетната, завъртя крана на студената вода докрай и тикна главата ѝ под струята. Както навсякъде във Флорида водата съвсем не беше ледена. Но струята беше достатъчно силна, за да накара Мати да дойде на себе си. Тя престана да крещи и да рита, но в замяна на това Кроукър получи един остър лакът в ребрата. Това го накара да се намръщи от болка, както и да тикне главата ѝ още по-навътре под струята.

Миг по-късно остана с усещането, че тя иска да каже нещо, и се наведе:

— Какво?

Леко разхлаби хватката си и нечленоразделното мучене на Мати се превърна в ясни думи:

— Не мога да дишам, копеле такова!

— Това вече е друго — кимна той. — Познат семеен епитет.

Пусна я и ѝ подаде рулото книжни салфетки, което откри върху метален шкаф наблизко. Мати изкашля водата от дробовете си, отпусна ръце и загледа хартията като нещо много странно. После от гърдите ѝ се изтръгна стенание, в очите ѝ се появиха сълзи.

— Господи, Лю! Господи, мили Боже!...

Той я прегърна и поглади мократа ѝ коса. Тялото ѝ безсилно се отпусна в ръцете му и той си спомни как по подобен начин беше придържал майка си, оплескан с бащината кръв и полуразтопен, мръсен сняг... За нея животът беше престанал... Същото вероятно изпитваше и Мати. Доналд Дюк беше мъртъв, а дъщеря ѝ се люшкеше между живота и смъртта.

Тялото на сестра му се разтърси от неконтролируеми спазми, главата ѝ се повдигна, очите ѝ се разшириха от страх.

— Не мога да спра, Лю — дрезгаво прошепна тя и зъбите ѝ затракаха. — Какво става с мен?

— Шок — меко отвърна Кроукър. — Шок, предизвикан от изтощение и отчаяние... — Ръката му нежно отмести мокрите кичури от челото ѝ. — Сега ще те отведе у дома.

В очите ѝ се появи уплашеното и стреснато изражение на кошута, попаднала под ослепителните лъчи на автомобилни фарове.

— А детето? Какво ще стане с Рейчъл?

Ясно личеше, че не е в състояние да понесе лоша новина... Побутна я към една от тоалетните кабинки и я накара да седне върху чинията.

— Почакай тук, веднага се връщам.

В отделението за спешна хемодиализа никога не беше особено оживено, но в момента цареше неестествена тишина. Кроукър прекоси стаята на сестрите и... ужасът сграбчи сърцето му. Леглото на Рейчъл беше скрито зад подвижен параван, пред него стоеше Джени Марш и оживено разговаряше с две от дежурните сестри. Кроукър смутено се огледа.

— Засега е добре — забеляза го доктор Марш, записа нещо в картон на момичето и добави: — Намира се под наблюдението на

доктор Кортинес.

— Какво стана, по дяволите?

— Надявах се вие да ми обясните... Доколкото съм осведомена, момичето е дошло в съзнание пред вас... — Подаде картон на една от сестрите до себе си, в погледа ѝ се появи лек укор: — Трябвало е веднага да повикате лекар или сестра, господин Кроукър...

— Исках, но Рейчъл не ми позволи. Помоли да останем само двамата... Съжалявам. Знам, че не постъпих правилно, но нямах избор...

Лекарката го удостои с хладен поглед и отбеляза:

— Рейчъл е излязла от дълбока кома — един факт, който, общо взето, противоречи на здравата медицинска логика. — По тази причина се съмнявам, че изобщо е била в състояние да моли за каквото и да било...

— Тук грешите, докторе. Състоянието ѝ беше абсолютно нормално. Двамата с нея проведохме един доста дълъг разговор... — Инстинктивно бе пропуснал да спомене за магическия камък и сега със задоволство установи, че е постъпил правилно. Доктор Джени Марш не беше от хората, които биха приели такива обяснения. А и самият Кроукър не беше убеден, че Рейчъл излезе от комата благодарение на камъка. Може би всичко е било едно съвпадение. Но той пък не беше от хората, които вярват в съвпадения...

Джени Марш го гледаше така, сякаш на гърба му бяха поникнали криле.

— Няма промяна в прогнозата ми, господин Кроукър — все така хладно заяви тя. — Рейчъл все още се нуждае от бъбречна трансплантация. Без нея няма да оцелее...

— Ясно — кимна той и прокара пръсти през косата си. — Какъв е резултатът от моите тестове?

— Пълна несъвместимост — отговори тя, а на устните ѝ за пръв път от началото на разговора им пробяга нещо като съчувствена усмивка: — Съжалявам...

Кроукър отчаяно въздъхна. Откъде, по дяволите, ще намери бъбрек за Рейчъл, когато в цялата страна има остра нужда от — подобни органи? Неволно в главата му отново нахлуха мисли, свързани с братята Бонита... Според Бени тези типове въртяха търговия с човешки органи из цяла Южна Америка, а вероятно вече и

тук — за специални клиенти, които могат да си позволят цените им... Трябваше да има някакъв начин, просто трябваше!

— Какво да кажа на сестра ми? — попита на глас той.

— Състоянието на Рейчъл е стабилизирано, но по всичко личи, че отново е изпаднала в кома... — Доктор Марш помълча малко, после добави: — Ще ѝ направим нова серия изследвания, за да установим какво се е случило. Резултатите ще станат известни най-рано утре сутринта. Защо не отведете сестра си у дома, господин Кроукър? Засега присъствието ви тук не е наложително, а ние ще се свържем с вас в момента, в който имаме някакъв резултат...

Тя понечи да му обърне гръб, но думите му я спряха:

— Името ми е Лю... — дрезгаво ѝ рече той, а очите му настойчиво се взряха в нейните: — Искам да поговорим за бъбрека, докторе. Струва ми се, че има някакъв начин за доставка, който не ми е известен... — Възможно ли бе тази жена да знае нещо за дейността на братята Бонита? Дали отговаряше на истината предположението на Бени, че мръсниците набират органи и тук, в Щатите? Тръсна глава и добави: — Има ли такъв начин?

Спокойно отвърна на погледа му.

— Обадох се на няколко места, опитах се да използвам връзките си... Молах се, флиртувах дори... И честно казано, в един-два от случаите се направих на пълна глупачка... Както и да е. Страхувам се, че едва ли ще мога да направя нещо повече...

Доловил едва забележимото ѝ колебание, Кроукър разбра, че това не е всичко, и моментално премина в настъпление.

— Докторе, ако има някакъв друг начин, моля споделете го с мен! Много ви моля! — Подобно на баща си някога той също се бе нагледал на мошеници, измамници и крадци, чиято съвест изведнъж проговаря и те са готови за признания. Разбира се, Джени Марш не беше като тях, но и тя като всички хора с добро сърце и мек характер изпитваше дълбоко състрадание...

Лекарката го погледна в очите и застина. След един миг, който сякаш продължи цяла вечност, тя му направи знак да я последва, и напусна отделението. Кроукър покорно тръгна подире ѝ. Прекосиха коридора и Джени отвори една врата, на която пишеше „Стая за почивка на лекарите“. Озоваха се в средно по размер помещение,

отрупано със стари, очевидно подарени мебели. Единственият прозорец гледаше към морския бряг.

— Трябва да съм си загубила ума — въздъхна тя, сви ръцете си в юмруци и ги тикна дълбоко в джобовете на престилката. — Искам да ме разберете добре. Всички ние — лекарите, занимаващи се с трансплантация на органи — сме особено чувствителни по отношение на етиката. Повтарям: особено чувствителни! Никой от нас за нищо на света не би позволил да бъде замесен с доставка на нерегистрирани органи. Това смятаме за достатъчно тежко престъпление, да не говорим за кражба на органи, което е *смъртен* грях!

Кроукър се почувства като хищник, който се лута безцелно по горските пътечки и изведнъж се натъква на най-любимата си храна. Моментално си даде сметка, че разговорът му с доктор Марш поема в нова, коренно различна посока.

— Продължавайте — промърмори.

Джени Марш направи опит да запази самообладание, изправи рамене и каза:

— Чувала съм, че понякога, макар и рядко, могат да се намерят и нерегистрирани органи...

Свикнал да изтръгва признания от заподозрени и случайни свидетели на престъпления, той умееше да долавя неизказаното.

— Нима искате да кажете, че в тази страна съществува черен пазар на човешки органи? — попита.

— Да — рязко кимна тя. — Но не сте го научили от мен. Ако кажете някъде, че съм говорила с вас на подобна тема, аз категорично ще отрека! — Очите ѝ се замъглиха, страхът изтри зелените точки от кафявите ириса.

А Кроукър си даде сметка, че дясната му ръка всеки момент ще разкъса облегалката на близкия диван. В съзнанието му изплува главата на Соня в хладилника, изложена като на витрина. Но какво е станало с вътрешните ѝ органи, къде са ги скрили близнаците Бонита? Това, което двамата с Бени бяха обсъждали като вероятност, изведнъж придоби реални измерения. Тялото му се разтърси от силна конвулсия, отново изпита чувството, че е уязвим и безпомощен.

— Кой се занимава с това?

— Доколкото сме осведомени, с нелегален трафик на органи се занимават предимно араби, китайци и пакистанци.

— А също и южноамериканци — добави той. — Чувал съм, че изкарват немалко пари от търговията с органите на изчезналите си врагове — дисиденти, бунтовници, водачи на политически партии...

— Аз също — кимна Джени.

— А как стоят нещата тук?

Тя само сви рамене.

Кроукър нямаше намерение да отслабва натиска. Трябваше да разбере дали братята Бонита действително са прехвърлили дейността си по набиране на органи на територията на Щатите.

— Не знаете, или не искате да ми кажете? — попита настоятелно.

— Не зная.

— Все някой трябва да знае — изгледа я продължително той. — Я ми кажете, познавате ли някой колега от вашите кръгове, който е достатъчно корумпиран, за да изкупува подобни органи?

— Познавам само достойни и високоетични колеги.

— Помислете все пак — настоя Кроукър.

Джени се огледа така, сякаш се опасяваше, че някои може да ги чуе. После му направи знак да я последва. Излязоха от стаята за почивка и тръгнаха по коридора, който водеше в обратна посока на отделението за спешна хемодиализа. След няколко крачки стигнаха широка остъклена врата, надписът над която гласеше:

ВНИМАНИЕ: ОПЕРАЦИОНЕН ЦЕНТЪР

Тя я отвори, влезе в най-близкото помещение и включи осветлението. Озоваха се в неголяма операционна. До една от стените проблясваше машина от стомана и порцелан, която имаше размерите на малко писалище. Беше на крачета, с продълговата форма, от едната ѝ страна излизаха гъвкави маркучи, а ръбовете ѝ бяха покрити с пресован каучук. Джени пристъпи към нея, докосна гладката повърхност и каза:

— Това е перфузионен апарат. С негова помощ се съхраняват бъбреците до момента на трансплантацията.

Кроукър огледа машината, но не откри нищо необичайно. Апарат като апарат, един от многобройните лъскави сандъци, които се намират

в операционните. С необяснимо за лаика действие, но нищо повече.

— Нека си представим една хипотетична ситуация — продължи Джени. — На магистралата става тежка катастрофа, има убити. В днешно време това се случва толкова често, че трупове рядко стигат до болницата. Съдебният лекар ги задържа до идентифицирането, след което ги предава директно на погребалните агенции. — Вдигна ръка и прибра някакво невидимо косъмче зад ухото си: — А сега да допуснем, че въпросният съдебен лекар е лишен от морални задръжки. Има дългове, или пък просто иска да спечели малко пари. Във всеки случай работи за себе си... Как постъпва той? Охлажда коремната кухина на трупа до 32 градуса по Целзий и по този начин го съхранява до момента на включването му към перфузионния апарат. След което запълва кухината с разтвора на Белцер. Не забравяйте, че при бъбреците той има на свое разположение цели 72 часа... По всяка вероятност клиентите са осигурени предварително и чакат реда си. Следващата му работа е да извърши антигенна проба. Това му отнема някъде между шест и осем часа. И, бинго!... Сравнява данните на съответния бъбрек с показателите на евентуалния клиент и го продава. Просто и лесно. Никой нищо не подозира, тъй като жертвите на пътнотранспортни произшествия най-често са така обезобразени, че хирургическата намеса на съдебния лекар остава незабелязана за хората от погребалните бюра, които обработват трупове.

— Хипотетичен ли е този сценарий, или типичен? — погледна я Кроукър.

— Мога да кажа само, че се е случвало — мрачно отвърна Джени.

— Дотук добре — кимна той. — Но какво става по-нататък? Купувачът на бъбрека, който и да е той, едва ли идва тук с молба да му го пришиете, нали?

— Не, разбира се — отвърна тя, дългите ѝ пръсти неспокойно пригладиха престилката. — Но извън болниците има достатъчно хора, които биха се наели да го сторят...

— Хора, които притежават вашата специална подготовка?

Лицето ѝ потъмня още повече.

— Ще останете изненадан, ако ви опиша една операция по присаждане на бъбрек — въздъхна лекарката. — Тя е толкова лесна и елементарна, че може да бъде направена в почти всяка частна клиника,

а дори и в клинична лаборатория... За нея са необходими всичко на всичко три компетентни лица: хирург, анестезиолог и операционна сестра...

— С други думи, това се случва на практика, така ли? — изпитателно я погледна Кроукър.

— Сам си правете заключенията — тихо отвърна Джени.

— Защо ми разказахте всичко това? — продължи натиска той. — Да речем, че намеря съответния бъбрек... Какво ще стане тогава? Няма ли да откажете да го трансплантирате на Рейчъл, дори да сте убедена, че това ще спаси живота ѝ?

— Не зная — въздъхна доктор Марш и уморено разтърка слепоочията си. — Вече споменах, че трябва да съм луда, за да говоря за всичките тези неща... — Очите ѝ бавно се извърнаха към безупречно бялата операционна маса, блеснала под ярката светлина. — Може би стана така, защото сте полицаи... В определени ситуации ченгетата са като свещениците, човек иска да им се изповяда...

— Но вие не сте прегрешили с нищо...

Тя се обърна към него, в зелените ѝ очи се появи пронизителен блясък.

— Така е... Но в случая с Рейчъл явно съм готова и на това...

— И сте уплашена.

— Повече, отколкото можете да си представите.

— Утре ви каня на вечеря — рече той. Трябваше му време, за да научи нещо повече за нелегалната търговия с органи на територията на Щатите. Може би наистина ще се окаже, че в нея са замесени братята Антонио и Хектор. А и младата жена срещу него предлагаше надежда... Един тънък светъл лъч в мрака. Ами ако познава някого, който е в състояние да достави здрав бъбрек за Рейчъл, независимо дали е регистриран или не?... Набирането на органи от жертви на пътнотранспортни произшествия няма нищо общо с това, което вършеха близнаците. Но все пак... Мисълта, че трябва да вземе незабавно решение, го плашеше не по-малко от Джени. — Сега ще отведа сестра си, а утре отново ще поговорим...

— Заета съм.

— Не сте — поклати глава. — Позволих си да хвърля едно око на дежурствата ви, дневникът е на масата в стаята на сестрите... Утре се освобождавате в осем.

В хладния ѝ поглед се четеше одобрение.

— А откъде знаете, че нямам среща?

— Имате ли?

Очите ѝ се отместиха, гласът ѝ уморено прозвуча:

— Всъщност това е без значение. Не виждам за какво можем да говорим...

— И така да е — усмихна се Кроукър. — Тогава просто ще вечеряме заедно. Приемете го като жест на благодарност от името на Рейчъл. Сторили сте толкова много за нея и тя... всъщност ние, сме ви много признателни...

— Не става — поклати глава Джени. — Имам правило да не се сближавам с роднините на своите пациенти.

— Съвсем мъдро правило — кимна той и отново се усмихна: — Но понякога става така, че ни се иска да пратим всяка предпазливост по дяволите, нали?

— А вие, господин Кроукър, без съмнение твърдите, че случаят е точно такъв...

— Лю — меко я поправи, после кимна: — Да, твърдя точно това. Колко случая като този с Рейчъл сте имали в своята практика?

— Нито един.

Отговорът дойде без никакво колебание и това несъмнено беше точка в полза на Кроукър.

— Добре — кимна той. — Тогава нека забравим правилата и пратим по дяволите всички предразсъдъци!

Очите ѝ изпитателно се взряха в лицето му, главата ѝ колебливо кимна.

— Страхотно! Ще мина да ви взема оттук.

На устните ѝ се появи бледа усмивка.

— Защо продължавам да мисля, че ще съжалявам за всичко това?
— тихо попита тя.

— Защото сте човек, който спазва правилата.

Усмивката ѝ стана по-широка, в гласа ѝ се долови лека ирония:

— Страхотно е да получаваш отговор на всичките си въпроси, не мислите ли?

ГЛАВА 4

Апартаментът на Мати в Палм Бийч беше закупен преди пет години от Доналд Дюк и станал нейна собственост съгласно условията на развода. Намираше се на дванадесетия етаж на Харбър^[1] Пойнт — един от блестящите небостъргачи, които никнеха като гъби из Голд Коуст в Южна Флорида. От него се разкриваше фантастична гледка към Атлантическия океан и каналите между островите, а името му — според странните традиции на Южна Флорида — нямаше нищо общо с действителността. Сградата беше съвсем близо до хотел „Брейкърс“ и изисканите ресторанти по Роял Поинсиана Уей, обитателите ѝ бяха сред тези, които носят диамантите си дори на плажа. Освен задължителните за подобни постройки апартаменти от по неколкостотин квадратни метра, натъпкани с глезотии от сорта на полирани мрамори и позлатени кранове на чешмите, Харбър Пойнт разполагаше с невероятен център за фитнес на последния етаж, посетителите на който използваха най-модерни уреди за контрол на кардиоваскуларната система. Входът се охраняваше от униформен портиер, а в просторния вестибюл дебнеше главният иконом на сградата.

Вестибюлът беше типичен за тези блокове, в които апартаментите се наричаха „резиденции“ и цените им започваха от един милион долара. От тавана висяха четири огромни полилея от масивен кристал, подът беше застлан с дебели, правени по поръчка килими „Мисони“, а пищност бе единствената дума, която горе-долу даваше представа за диваните и фотьойлите от мека розово шоколадова кожа.

Кроукър влезе в апартамента на дванадесетия етаж и започна да пали лампите, сякаш се надяваше, че светлината ще попречи на дълбоката депресия, в която изпадеше Мати. Докато пътуваха по мемориалния мост „Флаглър“ и Роял Поинсиана Уей, се постара да убеди сестра си, че състоянието на Рейчъл е напълно стабилизирано, но тя упорито мълчеше. Накара я да седне на единия от двата огромни дивана, разположени един срещу друг в гостната. Апартаментът беше

в европейски стил, или по-скоро в стила, който неизвестният дизайнер е приемал за европейски: тапицирани с френска дамска мебели и оригинални персийски килими с поизбелели от времето алени тъмносини шарки. Навсякъде бяха пръснати антики: под провинциалните пейзажи от Франция бяха подредени масички с кристални плотове, отрупани със статуетки и масивни, богато инкрустирани вази. По стените бяха окачени неизбежните за Флорида огледала с тежки рамки, които отразяваха фигурите на присъстващите под различни ъгли.

Кроукър не беше особено изненадан от пицното, граничещо с лош вкус разнообразие на обзавеждането, тъй като знаеше достатъчно за Доналд Дюк, някогашния домакин. Изненада го друго: сред целия този битпазар нямаше никакви фотографии, никакви лични вещи, които да напомнят за индивидуалността на хората, обитавали жилището цели петнадесет години. Къде сред тези бляскави дрънкулки се долавяше присъствието на Мати?

Самата тя седеше неподвижно на дивана, босите ѝ крака бяха стъпили на дебелия килим. Отчаяното изражение на лицето ѝ беше в остър контраст с пицната и претрупана обстановка. Сякаш случайно бе попаднала тук и всеки момент щеше да си тръгне...

— Кога за последен път си се хранила? — попита той, опитвайки се да я измъкне от вцепенението.

— Не помня — промърмори тя.

— Ще ти приготвя нещо — рече Кроукър и тръгна към кухнята.

— Само ако си магьосник — подвижна зад гърба му. — Не съм пазарувала поне от една седмица...

Беше права. Хладилникът в сравнително малката кухня се оказа празен, ако не се брояха трите книжни опаковки от китайска храна, половин картон развалено мляко, празна кутия овесени ядки, бурканче топено масло, глава чесън и няколко листа загнило зеле. Във фризера имаше увит във фолио кейк, пликче сурово кафе на зърна и две опаковки сладолед „Хааген“.

— Исусе! — промърмори той и прегледа съдържанието на книжните пликче с китайска храна. В единия имаше твърд като камък ориз, вторият съдържаше пържени скариди, чиято остра амонячна миризма го накара да сбърчи нос. В третия имаше останки от някакво

готвено, което приличаше на телешко задушено, но това бяха предимно нарязан на ивици лук, стърчащи от отдавна сгъстил се сос...

Направи бързо преглед на кухненските шкафови и откри пакет спагети и бутилка скоч с четири пръста течност в нея. Прибавено към соевия сос в запечатано найлоново пликче, това беше достатъчно.

Измъкна някаква тенджерата от шкафа под умивалника, напълни я с вода и я сложи на печката. Пусна вътре маслото, изчака го да се стопи и го разбърка. После нарязва на ситно чесъна, изсипа го в тиган заедно със соевия сос, а получената смес щедро поля с уиски. Междувременно водата в тенджерата завря и той пусна спагетите в нея.

Петнадесет минути по-късно повика Мати на масата.

— Какво е това, по дяволите? — попита тя с разширени от учудване очи, а пръстът ѝ се насочи към спагетите, напоени със светлокафяв сос.

— Сядай и яж! — заповяда ѝ и поръси купата със ситно нарязан лук.

Сестра му въздъхна, отметна с ръка косата си и се отпусна на стола. Докато Кроукър се занимаваше с готвене, тя беше отскочила до банята. Чистото ѝ, лишено от грим лице изведнъж му напомни за малката, любима сестричка... Веднъж започнала да се храни, тя сякаш не можеше да спре. Вдигна глава едва когато съдържанието на чинията ѝ намаля наполовина.

— Ти май наистина си магьосник! — похвали го. — Това нещо е фантастично!

— Благодаря — отвърна ѝ, седна срещу нея и си сипа спагети. Стори го повече за компания, тъй като стомахът му се още тежеше от огромния бифтек, който му бе сервиран в къщата на Бени.

Тя избърса устните си и вдигна глава:

— Къде си се научил да готвиш така?

— В Япония, при това принудително — отвърна Кроукър. — Мразя суровата риба и по тази причина, където и да се намирах, хуквах да търся най-добрия китайски ресторант. А там такива има под път и над път... — Нави няколко макарона на вилицата си и добави: — Не зная как, но винаги успях да се приятеля с готвача... Всъщност зная как — засмя се, за миг отстъпил пред силата на спомените. Стоманените нокти на протезата му изскочиха навън: — Демонстрирах

им собствената си система за нарязване на продуктите, след което те неизменно ме канеха в кухнята и ме зяпаха с опулени очи...

Мати поклати глава, напълни за втори път чинията си и рече:

— Ти винаги си бил пълен с изненади.

— Ти също — подчерта той, изчака я да вдигне глава и попита:
— Защо Рейчи живее с убеждението, че Доналд си е отишъл заради нея, Мати?

— Тя ли ти каза това? — намръщи се сестра му.

— Аха... Каза ми и нещо друго: след развода баща ѝ нито веднъж не е дошъл да я види...

— Това е вярно — въздъхна Мати, остави вилницата и се намръщи. — Трябва да ти кажа, че по този въпрос имахме колко скандала. По телефона, разбира се...

— А защо не лице в лице?

— В това отношение Доналд беше категоричен. Прекъсна всякакви връзки с нас, отреза ги като с нож. За него разводът беше нещо като хирургическа операция. Не можеше да разбере защо човек трябва да ходи на посещение при отстранената си жлъчка...

— Но Рейчъл все пак му е дъщеря...

— За него тя беше част от мен — погледна го в очите Мати. — Следователно част от предишния живот, от който той вече се беше отегчил.

— Колко спокойно го казваш!

Сестра му отмести чинията си и поясни:

— Доналд беше неспокоен дух. Постоянно рушеше и градеше наново, никога не беше доволен от постигнатото. Аз го разбирах... Нещо, което ти никога не си направи труда да сториш...

Кроукър усети как гневът му се надига и неволно повиши тон:

— Ти май още си склонна да защитаваш този мръсник?

Мати въздъхна, ноктите с ален маникюр потънаха в гъстите ѝ коси.

— Добре виждам къде ще ни отведе този разговор — промълви, протегна ръка и покри неговата върху масата. — Не искам да се караме, особено сега, когато най-сетне отново сме заедно... — На устните ѝ се появи усмивка: — Само едно ще ти кажа, Лю... Ти беше толкова заслепен от омраза към Доналд, че не можеше да видиш и добрите му черти...

— Мисля, че имах достатъчно основание за това!

Очите ѝ потъмняха, а той неволно присви пръстите на протезата си под масата.

— Искам да научиш истината, Мати! — настоя. — Истината и нищо друго, освен истината!... На кръщенето на Рейчи аз бях безкрайно щастлив, независимо от твоето отношение към семейството. В един момент се появи Доналд и ме прегърна. Почти съм готов да се закълна, че се готвеше да ми лепне една целувка!

— Спомням си...

— Но няма начин да знаеш какво ми каза... — продължи припряно Кроукър. — Бил много доволен, че се сродява с ченге, двамата с него сме щели да се забавляваме по мъжки — да ходим на лов и риба с частния му самолет из цялата страна... Можело да каня свои приятели ченгета, особено ако са на високи постове... И до днес помня точните му думи по време на приятелската прегръдка: „Нямаш представа какъв късмет извади, че се ожених за сестра ти. Имай ми доверие и двамата с теб ще направим толкова пари, колкото никога не си сънувал! Но *при условие*, че вкараш в играта и твоите приятелчета...“

— Какво означава това?

Забеляза смайването в очите ѝ и стисна ръката ѝ.

— Искам да си изясним нещо, преди да продължа — меко промълви той. — Обещай ми, че след днешния ден ще забравим за този човек! Достатъчно дълго е стоял между нас, нека пратим в миналото веднъж и завинаги! Съгласна ли си?

— Добре, Лю — кимна Мати. — Мога да те уверя, че то *вече* е минало, поне за мен... Но сега искам да чуя цялата истина!

— Ще я чуеш. Желанието на Доналд беше да си създаде връзки с управата на Ню Йорк. С политици, висши ченгета, профсъюзни лидери. Разчиташе на моите връзки и подкрепа главно за да сключва мръсните си сделки... — Приведе се над масата, в очите му блеснаха мълнии: — Това беше моментът, в който избухнах, скъпа! И открито го заплаших!

— Никога не си ми казвал това — прошепна Мати.

— Вярно е. Вероятно защото бях бесен на тоя тип, а вероятно и защото ти не беше готова да слушаш подобни неща...

Върху лицето на Мати се изписа отчаяние и сърцето му потръпна от жалост. Години наред беше мечтал за този момент — моментът, в който ще разбие илюзиите на сестра си за Доналд. Сега това най-сетне се превърна в действителност, но в устата му кой знае защо се появи вкус на пепел...

— Господи, как провалих живота си! — прошепна Мати.

— Не, скъпа. Просто си била влюбена.

— Другото име на глупостта! — дрезгаво се разсмя тя, но пръстите ѝ продължаваха да стискат дланта му с отчаяна сила. — Аз бях умна, красива... и беззащитна. Доналд е видял всичко това за частица от секундата, а след това си е направил сметката, нали? По-голямата част от приятелите му, или не — по-точно е да ги наричам партньори — всичките онези млади и умни копелета с милиони в банковите си сметки, се женят за статут. Те търсят жени от известни фамилии, чрез които получават достъп до онези среди, които не могат да помиришат въпреки парите си. Доналд обаче е различен. По всяка вероятност тази игра му се е струвала прекалено елементарна. Той е искал повече: да разруши нещо до основи и да го изгради отново — както прави в бизнеса си. Искал е ролята на Хенри Хигинс, а за мен е отредил тази на Илайза Дулитъл... Мечтата му е била да вземе едно обикновено момиче от „Кухнята на ада“ и да сътвори от него дама със синя кръв — благородна и изтънчена... — Мати размаха ръце, на устните ѝ се появи усмивка: — И го вършеше добре... Що се отнася до мен, аз бях запленена. Коя жена на мое място би се почувствала другояче? Той ме обсипваше с грижи и внимание, имах чувството, че се сбъдват най-съкровени ми мечти. Имах специални преподаватели по дикция, чужди езици, поведение в обществото. Господи, в един момент се оказа, че е наел за мен импресариото на най-известните звезди от „Метрополитен“! Ходех на частни уроци по балет и тенис, езда и поло, аеробика и ветроходство! Когато най-сетне прецени, че съм готова, бях показана на света. Ходехме на лов за лисици в Англия, играехме поло в Аржентина, занимавахме се с ветроходство в Нюпорт... Естествено беше всичко това да ме заслепи... — Рязко се приведе, ръката ѝ стискаше плота на масата със силата на удавник. — Но моята валпургиева нощ настъпи — промълви и се втренчи в лицето на Кроукър. — Доналд е мъртъв, всичко, което обичах у него, се е превърнало в пепел... Дъщеря ми е на прага на смъртта... Пред себе си

виждам единствено грозната истина, надянала маската на мъртвец... Ако сега не успея да я погледна в очите, никога няма да сторя това!

Ръката ѝ се плъзна по главата му, пръстите ѝ разрошиха косата му, както някога...

— Всичко е наред.

Гласът ѝ стана силен и плътен, отчаянието се стопи.

— Най-сетне си давам сметка колко огорчени сме били един от друг... — Стана, повдигна брадичката му и го разцелува по двете бузи.

— Казахме си всичко, сега трябва да го забравим. Най-важното е, че отново сме заедно.

После се зае да разчиства масата. Движенията ѝ бяха пестеливи и точни, като на човек, който е свикнал да живее сам. Щеше да изглежда съвсем наред, ако не беше тази трагедия с Рейчъл, рече си Кроукър. Стана, пристъпи към нея и я прегърна през кръста. За миг тя се притисна в него, после продължи да се занимава с чиниите.

— Какво друго ти каза Рейчъл? — попита след известно време Мати.

— Дъщеря ти е много гневна.

Тя въздъхна, ръцете ѝ в жълти гумени ръкавици за миг спряха да търкат чинията.

— Деветдесет и девет процента от тийнейджърите са така — промърмори извинително, после го погледна през рамо: — Нима вече си забравил какви бяхме ние на нейните години?

— Не всички вземат наркотици, въпреки това, което показват по телевизията — поклати глава Кроукър. — И не всички имат тайни като Рейчъл...

Мати рязко се обърна. В очите ѝ блесна паника, лицето ѝ се зачерви:

— Какви тайни?

— Не зная — въздъхна той. — Надявах се ти да ми кажеш, защото Рейчъл не пожела...

Сестра му отново се залови с чиниите, но той усети, че е изненадана. Взе кърпата и започна да подсушава вече измитите прибори. Въпросът си зададе внимателно, с нужната деликатност:

— Забелязала ли си някаква промяна у Рейчъл през последните месеци?

— Не — поклати глава Мати. — След смъртта на Доналд стана необщителна и затворена, сякаш онази самолетна катастрофа нанесе някаква рана в душата ѝ... Не зная какво точно е изпитвала. Предполагам, че се е надявала някога отново да намери място в сърцето на баща си.

— Разговаряли ли сте на тази тема?

— Много пъти. Както и за всичко останало. Но не успях да осмисля света, в който живее. Не разбирам музиката, която създават групи като някакви си „Грийн Дей“, за мен тя е просто неприятен шум... — Остави измитата чиния да се изцежда и се залови да търка дъното на тенджерата: — Но ако трябва да бъде напълно откровена, Рейчи нито очакваше разбиране от моя страна, нито го търсеше. Възприемаше като брутална намеса всеки опит за контакт с нейния свят...

— Мати, тя е приемала наркотици, злоупотребявала е с тях. Нещо би трябвало да ти направи впечатление...

— Бяхме доста отчуждени — сви рамене сестра му. — Преди около шест месеца доктор Стански я подложи на обичайния контролен преглед, но всичко беше наред. — Лицето ѝ се сбърчи: — Сигурна съм, че той не ми е споменавал нищо за наркотици...

— Нормално — рече Кроукър. — Наркоманите знаят всички трикове, за да скрият порока си от лекарите. — Приведе се напред и настойчиво я попита: — Сигурна ли си, че нямаше нищо? Странно поведение, лош успех в училище, липса на пари от чантичката ти...

— Абсолютно! — отвърна тя. — Носеше само шестици, а що се отнася до парите — подобни проблеми никога не сме имали...

— Наркотиците променят хората, Мати — промърмори, изчака някаква реакция от нейна страна, после добави: — Ще ми позволиш ли да хвърля едно око на стаята ѝ?

Изглежда не го чу.

— Много ми се искаше да поговоря с нея — някак отнесено прошепна.

— Познаваш ли някой си Гидиън?

— Да, чувала съм това име и предполагам, че се среща с него — извърна се Мати. — Но не съм го виждала. А Рейчъл не желае да говори за него.

— Позволила си й да се среща с момче, за което не знаеш нищо?
— вдигна вежди Кроукър.

— Рейчъл е на петнадесет, Лю — погледна го тя и с въздишка добави: — Какво можеш да направиш, да я вържа ли? И без това се държеше зле с мен, а напоследък направо ме мразеше...

— А баща й? Какви бяха чувствата й към него?

— Това е най-голямата загадка на живота ми — отвърна с въздишка Мати. — Както вече ти казах, Доналд не проявяваше към нея Бог знае какъв интерес и тя прекрасно го знаеше. Но въпреки това беше луда по него. Когато пътуваше, тя по цял ден не се отделяше от телефона и го чакаше да се обади. Той, разбира се, изобщо не се обаждаше. Но вместо да се разочарова, Рейчи ставаше все по-всеотдайна и продължаваше да чака. И това ме вбесяваше! — Гласът й изтъня, ръцете й механично разместиха измитите съдове.

Кроукър се вслуша в този глас и веднага откри фалшивите нотки в него.

— Мати, какво има?

— Нищо!

— Вече стигна дотук, можеш да направиш и следващата стъпка — меко настоя той.

— Всъщност нищо конкретно... Но понякога имах чувството, че връзката между нея и Доналд е някак... как да ти кажа... мръсна... — От устата й излетя смутен смях: — Боже, колко съм глупава!

— Не си глупава. Обясни ми какво точно имаш предвид.

Ръцете й продължаваха да действат точно. Нищо чудно, че ролята на Хенри Хигинс се е удавала на Доналд прекалено добре, помисли си Кроукър. Както по време на учението си, така и в работата след това, Мати беше проявявала изключителни способности.

— Имам предвид особената игра на криеница между тях, нещо като „аз гоня — ти бягаш“, нищо повече — промърмори.

— Става въпрос за времето преди развода, нали?

— Да — кимна тя. — Между тях личеше някакво скрито напрежение, което аз приемах като особеност в отношенията им. Рейчъл търсеше близостта му, а той я отхвърляше. Тя опитваше отново, Доналд реагираше по същия начин... Темпото се усилваше, в крайна сметка и двамата изпадаха в нещо като треска...

— Какво ставаше после?

— Не съм сигурна — отвърна му със замъглен от спомените поглед. — Изглежда, балонът се пукаше... След което отношенията им отново ставаха нормални.

— Той отстъпваше на желанието ѝ да са заедно, така ли? Това ли беше начинът да се свали напрежението?

— Понякога да, понякога не. Аз самата не съм била свидетел на такива срещи... — Личеше, че не може да се справи с тази загадка. — Но и в двата случая Доналд се връщаше към обичайната си дейност, а Рейчъл ставаше кротка като агънце. До началото на следващия цикъл, разбира се...

— Длъжен съм да ти задам един деликатен въпрос, Мати — промълви брат ѝ. — Доналд проявяваше ли грубост по отношение на Рейчъл, независимо под каква форма?

— Никога! — отвърна Мати. Очите ѝ бяха чисти, нямаше причини да се съмнява в тяхната искреност. — Познаваш ме, Лю... Никога не бих позволила подобно нещо. Но на практика такъв проблем не съществуваше просто защото Доналд не беше грубиян. Беше самоуверен и решителен човек, познаваше всички начини да упражнява власт над другите и никога не би прибегнал до физическо насилие...

За миг остана неподвижна над умивалника. После свали гумените ръкавици, очите ѝ се насълзиха.

— Хайде, иди да видиш нейното „гнездо на греха“... — докосна рамото му тя.

Кроукър се обърна и пресече хола. Отвори вратата в дъното и се озова в стаята на Рейчъл. Стените бяха боядисани в бяло, а ъглите — маркирани с черна рамка.

Насреща му беше голям плакат на Кърт Кобейн — покойния вокалист на групата „Нирвана“, в съседство бяха пръснати плакати и на други рок групи: „Стоун Темпъл Пайлтс“, „Лайв“ и Р. Е. М.

Кувертюрата на леглото беше на черно-бели квадратчета и приличаше на покривка за хранене от петдесетте години. Седна на леглото и се огледа. Искаше да възприеме обстановката от гледната точка на Рейчъл — такава, каквато всяка сутрин я беше виждала тя. От опит знаеше, че хората обичат да се събуждат в обкръжението на любимите си вещи. В полезрението му попаднаха плакатът на Кърт Кобейн, прозорецът с ярките светлини на Палм Бийч, които приличаха

на диамантена огърлица около мършавата шия на овдовяла кралица, една фотография в рамка на тоалетната масичка. Снимката беше черно-бяла и изобразяваше красива млада жена с дълга до раменете коса. Беше облечена в прозрачен найлонов дъждобран, към гърдите си притискаше котка с дълъг косъм. Под дъждобрана се виждаше широк, обкован с метални кабари кожен колан. Кроукър стана и пристъпи по-близо. Оказа се, че това не е снимка, а част от корицата на списание. Красивото момиче беше манекенка. Обърна рамката и измъкна придържания картон. От обратната страна на корицата го погледна реклама на джинсите „Бъфало“. Липсваше името на списанието, нямаше и дата.

Затвори рамката и я остави на място, вниманието му бе привлечено от една по-малка снимка, скрита зад първата. Беше на Рейчъл, облечена в морскосиня рокля от сатен. От шията ѝ висеше огърлица от едри перли, вероятно взета на заем от Мати. Изглеждаше красива и зряла. Готова за абитуриентския бал, помисли си Кроукър. Но нещастна. Измъкна от портфейла си снимката, която получи от сестра си, и започна да ги сравнява. На неговата Рейчъл беше хваната изненадващо и лицето ѝ беше напълно естествено. Докато на тази тук в изражението се долавяше напрежение и скованост.

Остави я обратно, но нещо в рамката не беше същото. Докосна я с пръст и тя помръдна. Изненада се, когато се появи снимка на собствената му особа. В първия момент не успя да си спомни къде е правена. После се сети, че тази снимка беше от сватбата на един братовчед във Форест Хилс. Обаче не бяха ли на нея двамата с Мати? Вдигна я срещу прозореца и веднага забеляза, че лявата страна беше внимателно изрязана. Вгледа се по-отблизо и видя част от ръката и бедрото на сестра си...

Погрижи се снимките да заемат предишните си места, след което методично се зае да претърсва чекмеджетата и шкафчетата на Рейчъл. Не пропускаше нито едно ъгълче, преглеждаше една по една струпаните на купчина черни тениски, бикини и сутиени. Търсеше две неща: наркотици и дневник. Момичетата на нейните години почти винаги си водят дневник, а той подозираше, че Рейчъл има доста тайни, които би доверила единствено на хартията... Една от тях носеше името Гидиън. Момчето, с което се среща в нощните часове. Мати го мислеше за гадже, но към това Кроукър би прибавил и още

нещо: компаньон за наркотичните сеанси. Не откри нищо, с изключение на голям пакет изсъхнали люлякови клонки в най-долното чекмедже на писалището.

Стаичката гардероб трудно можеше да се нарече претъпкана. Сред дрехите доминираше черният цвят — три чифта дънки, два чифта кубинки „Док Мартин“ с дебели подметки — от онези високите, които носят морските пехотинци, доста поизносени маратонки „Еърюок“, черно-бели на цвят. От поставката висяха няколко колана от черна кожа, изпъстрени с различни по форма метални кабари — почти като онзи на манекенката от снимката. В ъгъла беше захвърлено черно кожено яке, на гърба му се мъдреше надпис МАНМАН, изписан с бял спрей.

До якето, направо на пода, лежеше морскосинята абитуриентска рокля. Кроукър откачи една от свободните закачалки и се наведе да я вдигне. Под нея имаше още нещо. Стоманените нокти на протезата му внимателно го поеа.

Беше червена гумена топка, от която стърчаха две копринени корди. По време на дългата си полицейска практика се беше натъквал и на такива неща — тази топка беше част от странните ритуалистични атрибути на хора, практикуващи садомазохистичен секс. Слага се в устата, а кордите се завързват на тила... Дълго време Кроукър остана приклепнал, очите му не се отделяха от топката. Замисли се дълбоко, на слепоочието му пулсираше тънка веничка. Винаги беше проявявал търпимост по отношение на секса, но това откритие го разтърси дълбоко. Все пак ставаше въпрос за собствената му племенница, а не за някоя проститутка от Тамиами Трейл.

Пред очите му изплува разстроено лице на Мати, в ушите му прозвучаха думите, с които описваше отношенията на Рейчъл с баща ѝ. Според Кроукър тези отношения бяха именно садомазохистични, макар и само на емоционално ниво. Сестра му беше достатъчно интелигентна, за да го усети. Но ако Рейчъл е отишла още по-нататък? Ако връзката ѝ с този Гидиън е практическо приложение на тези перверзни емоции?

Най-накрая протегна ръка и пъкна топката в джоба си. Нямаше смисъл сестра му да я открие, и без нея ѝ се беше насъбрало достатъчно. После окачи абитуриентската рокля на закачалката и старателно приглади предната ѝ част. Сякаш възстановяването на

безупречния вид на дрехата щеше да му помогне да запази в съзнанието си представа за онази Рейчъл, която няма нищо общо с гадостите, които внушаваше присъствието на червената гумена топка...

Претърси джобовете на черното кожено яке. Откри ролка ментови бонбони, няколко смачкани салфетки, монети на стойност тринадесет цента и малко топче от станиол, което беше плътно пристегнато. Един от никелираните нокти на протезата му изскочи навън, острият като бръснач връх внимателно разви топчето. Във вътрешността му нямаше нищо, с изключение на остатъци от бял прах. Той го помириша, после предпазливо го близна. Може би е кокаин, рече си. Но количеството беше твърде малко, за да бъде сигурен...

Върна бонбоните в левия джоб на якето и пръстите му напипаха нещо. Претърси джоба още веднъж, но дъното му беше празно. Любопитството му се пробуди. Свали якето от закачалката и го обърна с хастара навън. Шевовете изглеждаха недокоснати, с изключение на няколко сантиметра в лявата част на хастара, които бяха съшити небрежно, на едри бодове. Дръпна конците и хастарът се разтвори. Пъхна пръсти в цепнатината, предварително сигурен какво ще открие вътре.

Извади пластмасова торбичка, в която имаше около една унция бял прах. Опита го с върха на езика си и от устата му излетя горчиво проклетие. Беше кокаин, при това от най-чиста проба.

Завари Мати в кухнята. Беше направила кафе, в чиния на масата имаше нарязан кейк — вероятно онзи, който той откри във фризера.

— Последни запаси — каза тя при появата му. — Специално за спешни случаи като днешния... — Сложи чинията в микровълновата печка, на устните ѝ се появи бледа усмивка: — Откри ли нещо интересно?

— Между Рейчъл и този Гидиън има нещо — предпазливо отвърна той.

В ръката му се появи пластмасовата торбичка, лицето на Мати моментално се изопна.

— Исусе! — ахна тя и прикри устата си с длан. — Да не би това да е...

— Кокаин — мрачно изрече. — Открих го в гардероба на Рейчъл.

Красивите ѝ очи потъмняха от ужас. Микровълновата печка издаде тих сигнал, ръката ѝ механично отвори вратичката. Въздухът се изпълни с аромат на канела, орехи и кафе. Мати остана неподвижна пред печката, втренчила невиждащи очи в нея.

— Господи, Лю — прошепна най-сетне тя. — Какво върши със себе си това дете?

— Не знам — въздъхна Кроукър.

Тя механично разпредели кейка в чиниите, после напълни с кафе две високи бледозелени чаши. В крайна сметка нервите ѝ не издържаха, част от тъмната течност се изля върху покривката. Той побърза да ѝ помогне.

— Господи Исусе, мили мой Боже! — Думите с мъка излизаха от вцепенените ѝ устни, тялото ѝ неволно потърси опора в неговото. — Май ще излезе, че изобщо не познавам собствената си дъщеря!

Кроукър замълча, ръцете му продължаваха да придържат раменете ѝ.

— Аз ще се оправя с кейка — рече след няколко дълги секунди той.

Тя поклати глава и бавно се отдръпна от него:

— Недей, ще се справя... *Трябва да се справя!* — Допълни чашите, ръцете ѝ вече не трепереха. Постави всичко на малък поднос и се насочи към дневната. Там седна, изчака брат си да стори същото и с въздишка отметна косата си.

— Господи, имам чувството, че съм се омъжила за напълно непознат човек!

Кроукър отхапа от кейка и каза:

— Преди известно време имах връзка с омъжена жена. — Видя как веждата на Мати се повдига и побърза да добави: — Бракът ѝ не беше щастлив, но както и да е... — Отпи от ароматното кафе и продължи: — Тази жена имаше дъщеря — едно красиво и изключително умно момиче. Но беше болно, страдаше от булимия... Разболяло се заради родителите си, по-скоро от ужасените скандали, които те си вдигали пред очите ѝ...

Сестра му добави сметана към кафето си и вдигна глава:

— Виждаш нещо общо ли?

— Момичето живееше с чувство за вина, беше убедено, че то е причина за лошите отношения между родителите си...

Кроукър забеляза как сестра му се вцепени, а по бузите ѝ избива нездрава руменина.

— Аз обичам дъщеря си! — прошепна тя.

— Зная, че я обичаш. Казах, че онова момиче ИМАШЕ чувство за вина, което не означава, че е било виновно. На практика майка ѝ я обичаше до полуда...

— Аз също обичам Рейчъл до полуда — отвърна Мати и вдигна глава да го погледне. — Заедно с теб, тя е единственото нещо на този свят, което има значение за мен. Страхувам се обаче, че е малко късно за подобни прозрения...

— Я ми кажи нещо — вдигна глава той. — Къде беше Рейчъл, докато вие с Доналд гонехте английските лисици, играехте поло в Аржентина и карахте яхта в Нюпорт? — Замълча за миг, после добави: — През всичкото това време тя е имала нужда от теб. Момичетата винаги имат нужда от своите майки.

Сестра му замълча, пръстът ѝ механично чоплеше парченце орех от глазурата на кейка. Проговори едва когато в сладкиша се появи дупка:

— Можеш да ми повярваш, че по онова време аз непрекъснато се опитвах да се върна, да бъда с Рейчъл. Но Доналд беше непреклонен. Беше направил много за мен, беше ми отворил куп луксозни врати и искаше да се наслаждава на резултата... Нямах друг избор и пътувах с него. А Рейчъл оставях на дойката... — Обхвана чашата, сякаш искаше да се стопли. Пръстите ѝ побеляха от напрежение, очите ѝ бяха тъмни и пусти. — Какво стана с живота ни? — с мъка прошепна. — Какво стана с нея, докато аз бях далеч? — С ужас попита: — Мислиш ли, че Рейчъл е искрена, когато казва, че ме мрази?

— Няма значение какво мисля аз — отвърна брат ѝ. — Важното е ти какво мислиш...

— Тя взема наркотици, Лю! Среща се с хора, които изобщо не познавам! Излиза нощем, нямам представа къде ходи. Спи до късно, а когато се събуди, иска да говори не с мен, а с теб! — Лицето ѝ се сгърчи в грозна гримаса: — Единственото нещо, което искам в момента, е да я прегърна, да я притисна към себе си и да ѝ кажа, че я обичам... Нима е късно да го сторя, Лю?

Той стисна ръката ѝ. Много му се искаше да ѝ каже, че не е късно, но не посмя. След седмица, най-много две, Рейчъл щеше да е

мъртва...

— Не се отчайвай — изрече с въздишка. — Правя всичко възможно да й намеря бъбрек...

— Господи, дано успееш, Лю! — прехапа устни Мати. — Това би било истинско чудо!

— Дръж се, Мати — отвърна Кроукър. — Не мисли за нищо, просто се дръж!

Сълзите се търкаляха по бузите на сестра му и бавно капеха върху покривката. Когато най-сетне беше в състояние да говори, тя бавно поклати глава:

— Доналд ми даде всичко, което поисках... Превърна ме в приказна принцеса, а в замяна аз правех всичко възможно да го направя щастлив... Може би точно тук се крие проблемът. Някъде по средата на този път съм се изгубила...

— Не, скъпа — поклати глава той. — Изгубила си се в момента, в който си го срещнала!

Кроукър се изтегна на леглото на Рейчъл, очите му продължаваха да се взират в снимката на манекенката с прозрачен дъждобран. После заспа. Мати надникна, влезе на пръсти в стаята и го зави с леко памучно одеяло. Любопитно огледа биомеханичната му ръка. Излишно беше да си представя как живее човек с отрязани крайници. Просто защото първите два месеца след като Доналд я напусна, тя имаше чувството, че и двата ѝ крака са ампутирани. Макар и непоправимо разстроен, този брак се беше превърнал в нещо като животоподдържаща система за нея. Беше убедена, че без него веднага ще умре. Не умря и това беше единствената ѝ малка победа... Завивайки брат си, тя изведнъж си даде сметка, че не го беше попитала как е изгубил ръката си. „Съвсем в моя стил — рече си. — Аз никога не споделям проблемите си и никога не се интересувам от проблемите на другите...“ Това просто беше част от характера ѝ. Приемаше болезнено интимността във всичките ѝ форми, с изключение може би на физическата. Цял живот беше така, не можеше да се промени. Но едва сега разбра, че подобно отношение към околните е дълбоко погрешно. Особено към Рейчъл, а вероятно и към Доналд навремето...

Копнееше с цялото си сърце да възстанови близостта си с дъщеря си, да спечели доверието ѝ, да прогони чувството на самота, с което живееха и двете... Но усещаше, че това едва ли ще ѝ се удаде. То беше свързано с изява на силни чувства, а пред тях Мати беше безсилна...

С отчаяние и тъга си даде сметка, че животът на Рейчъл никак не е бил лек, едва сега усети огромната емоционална болка, сред която е живяло детето ѝ. Тялото ѝ се преви на две, сякаш някой беше изкарал въздуха от дробовете ѝ. Краката ѝ се подкосиха и тя бавно се отпусна на колене. Меката повърхност на килима докосна пламналата ѝ буза, тялото ѝ се разтърси, сякаш пронизано от хиляди игли. Долови познатата миризма на Рейчъл и жадно я пое. Сякаш това беше единствената нишка, която я свързваше с живота... Какво да направи, освен да се помоли?

— Мили Боже — започна шепнешком. — Моля те, не ми отнемай детето, преди да съм го опознала! Моля те, мили Боже!

[1] Harbour (англ.) — пристанище. — Б.пр. ↑

ДЕН ТРЕТИ

ГЛАВА 1

Кроукър се събуди на разсъмване. Както винаги вътрешният му будилник действаше безотказно. Взе душ, избърсна се и напусна апартамента, без да безпокои Мати. Тя щеше да се събуди часове покъсно. Този сън ѝ беше твърде необходим.

Над уличното платно светеха бледи като блуждаещи духове луминесцентни лампи. Той очакваше да долови грохота на прибоя, но вместо него чу само мекото пришляпване на водите в канала, примесено с крясъците на гладни гларуси.

Реши да отиде пеш до болницата, която беше на не повече от петнадесет минути път. Дотогава щеше да съмне, а и той нямаше да има грижата за връщането на лексуса на Мати пред блока. Надяваше се, че неговият тъндърбърд все още е на болничния паркинг. Другият вариант беше да са го ограбили или задигнали...

Спря пред автомата за вестници на близкия ъгъл и си купи „Сън-Сентинел“. Това беше ежедневникът на общината Броуърд, който със сигурност отразяваше всички местни новини, заслужаващи внимание.

Фактът, че заспа в леглото на племенницата си, никак не беше случаен. Искаше да попие атмосферата, в която е живяла Рейчъл, да даде време на ума си да осмисли новополучената информация. Част от вещите в стаята на момичето просто не отговаряха на представата, която беше имал за нея. А това в повечето подобни случаи означаваше, че въпросната представа е невярна...

Спомни си една от историите на Каменното дърво.

— Един ден тръгнах на риба — заразказва индианецът. — Събудих се от глад и изскочих навън, под дъжда. Но в момента, в който понечих да се кача в лодката, нещо ми подсказа, че ако изляза с нея, никога няма да се върна... Подчиних се на предчувствието си. Върнах се обратно и се погрижих да залостя вратата и прозорците. Само след час се изви страхотен ураган, вятърът изтръгваше дърветата и ги хвърляше върху покрива ми... Оттогава знам едно: ако усещаш, че нещо не е наред, просто се откажи от него...

Кроукър беше заспал с образа на манекенката от снимката. Но нещо в този образ не беше наред. Събуди се, защото пред очите му се появи надписът с бяла боя върху якето на Рейчъл — онова същото, в което беше открил кокаина.

От опит знаеше, че това, което вижда насън или непосредствено след събуждане, независимо от своята налудничавост често се оказва вярно... Особено когато към него се прибавят откъслечни до този момент мисли и факти от близкото минало.

Какво, по дяволите, може да означава това МАНМАН? Снощи нямаше абсолютно никаква представа, а и не мислеше, че има значение. Но на разсъмване интуицията го накара да скочи и да подложи на задълбочено изследване плакатите по стените.

Някъде по средата на моста „Флаглър“ най-сетне откри страницата с рекламите на различните клубове и дискотеки. Не очакваше кой знае какво от това, но продължаваше да го измъчва един натрапчив въпрос: кога Рейчъл облича коженото яке? Може би когато вали, макар че кожата не може да я предпази от дъжда... През малкото зимни дни, които са действително студени? Сигурно. Какво още остава? Късните и хладни вечери, когато е ходила по дискотеки или клубове...

По този причина търсеше във вестника реклами на заведения с оркестри. Ето като тази...

Изведнъж се закова на място. Намираще се само на няколко метра от края на моста. Ръката му бавно прегъна вестника. Веднъж, втори път... В средата изпъкна рекламното каре, което беше привлякло вниманието му. Някъде под краката му забоботи мотор, спокойните води на канала се надиплиха от приближаването на невидима лодка. Сладникавата миризма на корабно гориво го блъсна в носа, после изчезна, подета от утринния бриз. Отрупаният с черни облаци хоризонт на изток започна да просветлява. Не след дълго флотилията от рибарски лодки и яхти щеше да вдигне котва и да се проточи под моста на път за Атлантика. Усещаше миризмата на океана, долавяше кръсъците на гларусите и чайките. Но всичко това идваше отдалеч — сякаш от друг свят...

Вниманието му беше изцяло погълнато от обявата. В клуб „Светкавица“ на Уошингтън Авеню свиреше група, носеща името „Манман“. Кроукър направи бърза справка с датите и началния час на

програмата. Отново закрачи към болницата. Представи си Рейчъл в тази „Светкавица“. Облечена в якето с надпис МАНМАН на гърба, тя разговаря с член на състава — може би с висок и строен китарист на име Гидиън... Той покрива дланта ѝ със своята, при което ловко пуска в нея пликче с унция кокаин... Всичко това му изглеждаше не само логично, но и вярно. Сънят в леглото на племенницата му беше помогнал да я види такава, каквато е била преди фаталната блокада на бъбреците. Вървеше редом с нея, мълчалив като призрак, но жив като дух... Усещаше корените на гневния ѝ протест, породен от бащиното безразличие и желанието ѝ да се освободи от майчината опека. Беше му съвсем ясно, че Гидиън има пръст в този протест. А довечера щеше да разбере останалото...

Озова се на другия бряг на канала и пое по Олив Авеню. Измина трите преки, които го дележаха от Юкалитъс Стрийт. Откъм гърба му избръмча моторът на патрулна кола. Полицаят зад волана намали ход, огледа го и продължи. В това нямаше нищо чудно, тъй като Кроукър беше единственият пешеходец в този ранен утринен час. Скоро улицата свърши, под обувките му захрущя дребният чакъл на болничния паркинг. Тъндърбърдът си беше на мястото, всичко изглеждаше наред. Насочи се към входа на комплекса, когато зад гърба му се разнесе шумът от затръшната автомобилна врата, последван от забързани стъпки.

— Господин Кроукър?

Обърна се и видя висок и мършав мъж, който бързаше към него. Нещо в мъжа го накара да застане нащрек.

Той носеше стилин костюм от бежов тропикал. Гладко сресаната му назад коса имаше цвят на току-що смазано дуло на револвер, челото под нея беше широко и гладко. Лицето му се състоеше почти изцяло от масивни челюсти. Всичко останало — тясната цепка на устата, извитият нос и кафявите очички под рунтави вежди — сякаш служеше единствено за да докаже, че собственикът им принадлежи към човешкия род. Обаче от това странно същество се излъчваше някакво особено самочувствие и компетентност — качества, които рядко вървят заедно... Неотдавна Кроукър бе имал възможност да изпита върху собствения си гръб въздействието на тази комбинация и оттогава насам обръщаше специално внимание на подобни хора...

Мъжът се приближи. Кожата му имаше цвета на полирано тиково дърво, в чертите му се долавяше нещо латиноамериканско. В ръката му се поклащаше дипломатическо куфарче — толкова тънко, че изглеждаше непрактично. Носеше черни мокасини от щраусова кожа, скъп часовник „Патек Филип“ на китката и златна венчална халка на лявата ръка. Елегантност и добър вкус, прецени Кроукър.

— Вие сте господин Лю Кроукър, нали? — усмихна се мъжът. От него лъхаше на сандалово дърво и лимон.

— А вие кой сте?

Усмивката на мършавия се разшири и оголи два реда пожълтели от никотина и времето зъби.

— Марселус Рохас Диего Махур — представи се той и в пръстите му по магически начин се появи визитна картичка.

Кроукър я пое. Господин Марселус Рохас и тъй нататък се оказа адвокат.

— Драго ми е, господин Махур. Но колко е часът? Някъде около шест сутринта, нали?

Мършавият повдигна ръкава на самото си и хвърли поглед на скъпия „Патек Филип“.

— Шест и седем минути, ако искаме да бъдем точни, сър.

— От колко време ме чакате?

— От три след полунощ — отвърна той. Каза го с такъв тон, сякаш всеки ден му се налагаше да виси по паркингите.

— Изглеждате свеж като морковче — отбеляза Кроукър.

— Благодаря — галантно се поклони адвокатът. — Господин Кроукър, ще мога ли да отнема няколко минути от времето ви?

— Не сега, бързам за болницата.

— Разбирам — кимна мъжът и на лицето му се изписа разочарование. Езикът му опря в небцето и отскочи с рязък щракащ звук. Оставаше да възкликне едно „колко жалко“ и съвсем да заприлича на добродушен роднина.

— Някой друг път — кимна Кроукър и започна да се обръща. — Обадете ми се, номерът ми е в указателя...

Лицето на мършавия потъмня още повече.

— Страхувам се, че това е невъзможно, сър. Трябва да разговаряме сега, или никога.

— Значи никога.

Понечи да тръгне по стълбите, но го спря блясъкът на малък револвер 25-ти калибър, който сочеше право в корема му.

— Сега — каза Махур, без да проявява абсолютно никакво вълнение.

Очите на Лю се изместиха от дулото на малкия пистолет към лицето на собственика му.

— Очаквате да повярвам, че ще ме гръмнете тук, на входа на болницата? — попита той изненадан.

— Имало е и такива случаи — сви рамене мършавият, по устните му се мерна нещо като усмивка, която бързо се стопи: — Е, лично аз не съм го вършил, но... — Тъмните загадъчни очи се втренчиха в неговите: — Между другото, имам си разрешително за оръжие...

— Вярвам ви. Не вярвам обаче на друго: че ще се изложите на такъв риск заради клиент!

Онзи дори не мигна.

— Подобно изявление предполага, че знаете нещо за мен, а това не е така! — отсече той.

Загледан в тези очи с цвят на кафе, Кроукър предприе рискован ход, базирайки се на опит, интуиция и мимолетни първоначални впечатления.

— Зная достатъчно — рече. — Вие сте човек, за когото думата клиент означава пари. И действате според едно съвсем просто правило: рискът, на който сте склонен да се изложите, е пропорционален на очаквания хонорар. Ако сумата е достатъчна за високия ви стандарт, вие сте всеотдаен професионалист, решен на всяка цена да постигне резултат! Ще признаете ли, че съм съвсем близо до истината?

Устните на Махур се разтеглиха в дяволита усмивка.

— На това ще отвърна, че който не вярва в силата на парите, трудно може да бъде човек от мой тип — отвърна, а малкият пистолет изчезна с бързината, с която се беше появил. — Извинявам се за неудобството, което ви причиних. По природа съм кротък човек и прибъгвам до насилие само ако бъда сериозно провокиран... Но в случая трябваше да привлека вашето внимание, господин Кроукър. Това се налага поради неотложната същност на задачата ми. Неотложна както за клиента ми, така и за вашата племенница.

— За какво говорите? — втренчи се в него той и усети как стомахът му се свива.

— Хайде да не си губим времето, сър — рече мършавият, а главата му кимна по посока на болницата. — Вече бях горе и видях момичето...

— Какво?! — заплашително изръмжа Кроукър и неволно пристъпи напред.

— Спокойно, сепог, спокойно — вдигна ръце адвокатът. — Далеч съм от мисълта да причиня зло на вашата племенница, дори напротив...

— Но сестрите нямат право да...

— Връчих им визитната си картичка. Ще останете изненадан, ако ви кажа колко много неща може да си позволи един адвокат... Казах, че съм представител на потенциален донор, което всъщност не е далеч от истината...

— Донор?

Усети как едновременно го обливат горещи и студени вълни.

Махур се приведе напред, гласът му се превърна в шепот:

— Донор на бъбрек, сепог... Нали точно от това се нуждае вашата племенница?

Небето беше целулоидно синьо. Позлатени от изгриващото слънце, леките перести облачета светеха като странни неоновии реклами. Свежият утринен въздух пареше кожата му и Кроукър изведнъж си даде сметка докъде ще го доведе този странен разговор. Пред входа на спешното отделение на няколко крачки от тях спря линейка, вътре цареше обичайното сутрешно оживление, дължащо се предимно на лекари и сестри, които застъпваха на смяна или си тръгваха за дома.

Очите му се върнаха върху Махур, който чакаше с невъзмутимостта на Буда.

— Не е ли по-добре да говорим другаде, на по-подходящо място?

Очите на адвоката сякаш попиха сиянието на първите слънчеви лъчи.

— Мисля, че колата ми ще свърши работа — отвърна и махна по посока на паркинга.

Колата на Марселус Рохас Диего Махур се оказа един тюркоазен мустанг, модел 1967, който сякаш току-що беше напуснал гаража на ревностен колекционер. Мършавият отключи широката предна врата

— една от най-отличителните характеристики на този великолепен ретро екземпляр, на устните му се появи усмивка:

— Както сам можете да се уверите, между нас има общи черти...

Забележката означаваше, че той знае каква кола кара Кроукър — розово-белият тъндърбърд също имаше висока стойност в очите на колекционерите. „Какво ли още знае?“ — запита се, докато очите му с одобрение пробягаха по вътрешността на купето. А тя светеше, както и всичко останало по този автомобил. Отдалеч личеше, че собственикът му е влюбен в него...

— Какво ще кажете? — попита адвокатът и нежно погали излъсканата до блясък рамка на вратата. — Не е ли красавец?

— И още как! — призна той.

От устата на мършавия излетя странен, по детински доволен смях.

— Искате ли да направите едно кръгче? — Срещна изненадания му поглед и сам си отговори: — Искате ами! То си личи от цял километър! — Пусна ключовете в ръката му и заобиколи от другата страна.

Колебанието на Кроукър продължи не повече от секунда. Настани се зад волана и завъртя контактния ключ. Двигателят равномерно забоботи.

— Като стигнете магистралата „Дикси“, ще завиете надясно — спокойно му нареди Махур, след като напуснаха паркинга.

Предварителна инсценировка, или тоя тип просто беше дяволски самоуверен? Кроукър пое на север към „Дикси“, подчини се на задължителното кръгово движение на детелината и се насочи надясно по Бродуей. Този район беше нещо като ничия земя, доста опасен за хора с бял цвят на кожата. Спря на червено и хвърли бегъл поглед към спътника си. Тоя тип имаше самоувереното поведение на опитен юрист. Представи си го в съдебната зала — сладкодумен, самоуверен, убедителен... Беше сигурен, че рядко губи дела...

Махур издаде още няколко кратки заповеди относно посоката на движението, в резултат на които мустангът се озова на една абсолютно пуста улица, носеща помпозното название „Розмари Авеню“. Кроукър за пръв път идваше тук. В дъното на улицата се мержелееше желязната ограда на някакво гробище.

— Паркирайте там накрая, ако обичате — рече му адвокатът.

Знакът на тротоара забраняваше подобни действия, но мъжът очевидно не се безпокоеше. Когато затръшнаха вратите на мустанга, Кроукър забеляза, че вместо тънкото куфарче в ръцете му има старомодна кутия за храна със завиващ се капак.

— Закуска — проследи погледа му Махур и извинително добави: — Такъв ми е бизнесът... Винаги си нося храна, защото не зная къде ще замръкна и къде ще осъмна.

Тръгна към заключения портал на гробището, Кроукър го последва. В ръката му се появи ключ, катинарът щракна. Влязоха, след което адвокатът отново заключи.

Утринното слънце беше ослепително ярко, в клоните на дърветата пееха птички. Двата бавно поеха по павираните алеи. От двете им страни се издигаха надгробни камъни, огладени от вятъра и дъжда. Тук-там личаха следи от помен — отдавна изсъхнали цветя, останки от свещи в чаши от червено стъкло...

— Гладен ли сте? — попита Махур, избра един гладък камък и постави кутията върху него. На гроба имаше букет цветя, с тънка зелена панделка. Бяха съвсем свежи, сякаш някой ги беше донесъл току-що. Кроукър огледа алеите: беше безлюдно.

— Закуска за двама — обяви мършавият. От кутията се появиха огромни кубински сандвичи със свинско филе и пържен лук, увити във восъчна хартия. До тях кацна термос с ароматно кубинско кафе и пакет кубински бисквити.

— За момента съм пас — поклати глава той.

— Жалко, защото ви чаках — въздъхна Махур и започна да развива восъчната хартия.

Кроукър отдавна беше установил, че от начина, по който човек се храни и прави любов, могат да се разберат страшно много неща. В това, разбира се, нямаше нищо чудно. Апетитът и желанието за секс са сред най-силно изразените първични инстинкти, заложени както при хората, така и при животните. Внимателното наблюдение и анализ на тези инстинкти дават богата информация за характера, за нещата, които вълнуват отделния човек. При храненето и секса отпадат изкуствено придобитите слоеве на това, което се нарича възпитание и култура. И под тях прозира истинската същност на индивида...

Претенциозна изтънченост май беше най-подходящото определение за Махур. Ръцете му манипулираха странния сандвич с

онази съсредоточена деликатност, която е присъща на сърдечните хирурзи... Зъбите му методично се забиваха в чудовищно огромното нещо, което намаляваше постепенно, на прецизно еднакви хапки. Когато сандвичът беше ликвидиран, адвокатът разви капачката на термоса и я напълни с кафе. Във въздуха се разнесе прекрасен аромат. Бисквитите останаха недокоснати.

Закуската приключи. Махур не използва салфетка, тъй като устните му бяха абсолютно сухи и чисти. Потърка ръце и делово поде:

— Предложението ми е съвсем просто, господин Кроукър. Моят клиент има възможност да ви достави един абсолютно здрав бъбрек, който е напълно съвместим с кръвната група и останалите биологични характеристики на племенницата ви. Естествено, ние се ангажираме да предоставим на лекуващия лекар пълния комплект документи, които са задължителни за операция от подобен род... Ако не греша, името ѝ е доктор Дженифър Марш...

При мисълта, че Рейчъл ще живее, Кроукър усети как му се завива свят. Изпита чувството, че е прекалил със силния мескал на Бени. Веднага обаче си даде сметка, че още е рано да се радва. Трябваше да се успокои, да получи уверения в почтеността на сделката, да бъде абсолютно сигурен, че не става въпрос за някаква измама.

— Господин Махур — започна той. — Ако у вас е останала дори една капчица човешко милосърдие, вие трябва да бъдете откровен с мен. Вашият клиент наистина ли разполага със съвместим бъбрек? Става въпрос за живота на едно младо момиче, нещата са трагично сериозни! Ако не е така, аз...

— Уверявам ви, че въпросният бъбрек е налице, господин Кроукър — вдигна ръка адвокатът, после бръкна във вътрешния си джоб и му подаде някакви документи.

— Регистриран ли е?

— Съвсем редовно, в пълно съответствие с изискванията на Националния център по трансплантация на органи — усмихна се Махур.

Вече беше виждал документи като тези. Джени Марш му ги беше показала малко преди да го подложи на тест за съвместимост — бланки за анализ на кръвта и сравнение на ЧЛА. Той беше запомнил показателите на Рейчъл и знаеше, че идеалното положение е и шестте

основни ЧЛА да съвпадат с тези на донора. Ако това е факт, вероятността от отхвърляне на присадения орган се свежда почти до нула... Всичко това е прекалено хубаво, за да бъде истина! — неволно въздъхна.

Очите му се спряха на формуляра и пулсът му се ускори. Пет от шестте антигена на донора съвпадаха с тези на Рейчъл. Пресвети Боже, това не беше шега! По всичко личеше, че Махур действително държи в ръцете си живота на Рейчъл!

Адвокатът се приведе и прошепна:

— Всичко е на разположение на вашата племенница! — Каза го по начина, по който беше говорил пред входа на болницата.

Кроукър прелисти документите и вдигна глава:

— Бих искал да задържа всичко това...

— Но, разбира се! — разпери ръце Махур. — Покажете изследванията на доктор Марш, подложете ги на обстойна проверка. Моят клиент иска да бъдете абсолютно сигурен... — Направи една отлично премерена пауза и добави: — Все пак не бива да се бавите прекалено дълго... Доктор Марш положително ви е обяснила, че след броени дни на племенницата ви няма да помогне дори и напълно съвместим бъбрек...

Той не го чуваше. Сърцето блъскаше в гърдите му с такава сила, че дори не можеше да мисли. Бъбрекът действително съществуваше! Последният шанс на Рейчъл се бе появил и той нямаше намерение да го изпуска! Но какво ли криеха в ръкава си този палячо и тайнственият му клиент?

— Откъде клиентът ви разполага с информация за състоянието на моята племенница? — попита.

— Предполагам, че от доктор Марш — отвърна му и побърза предупредително да вдигне ръка: — Но тази информация е косвена. Докторката проведе доста телефонни разговори в опит да помогне на момичето... Специалистите по патология на отделителната система са затворено общество, новини от подобен род бързо стават достояние на повечето от тях. А клиентът ми има много приятели в тези среди...

— Как всъщност се казва той?

Адвокатът се усмихна:

— Засега желае да запази своята анонимност, причините за това ще ви бъдат разяснени...

— Съжалявам — поклати глава Кроукър. — Никога не сключвам сделки с анонимни партньори.

— Сигурен ли сте, сър? Аз пък имам чувството, че там на север, в Ню Йорк, сте вършили именно това...

— С престъпници!

Махур погали с пръст слепоочието си:

— Но не само с престъпници, нали?

Втречено го изгледа и не отговори. Мършавият спокойно издържа погледа му.

— Във всеки случай сега едва ли имате избор, сър — продължи след секунда, а Кроукър отново изпита чувството, че го вижда да пледира в съдебната зала. — Освен ако се примирявате със съдбата и решавате да оставите Рейчъл в лапите на смъртта... — За пръв път от началото на срещата им назова момичето по име и Кроукър изпита чувството, че някой плисна студена вода в лицето му. — А без бъбрек *тя неминуемо* ще умре! Сигурен съм, че доктор Марш и други специалисти вече са ви изтъкнали това!

Кроукър дълго мълча. Нарастващото движение по Бродуей долиташе до слуха му някъде отдалеч, примесено с жизнерадостния ритъм на рап музика. Но тук, в гробището, всичко беше неестествено неподвижно, сякаш се намираха на някакъв омагьосан остров на спокойствието. Температурата на въздуха нарастваше с всяка изминала минута.

— Добре — размърда се най-сетне той. — Да приемем, че вашият клиент има възможност да достави бъбрек с нужните качества. Каква цена ще иска за него? Аз не съм милионер, въпреки че сестра ми разполага с известни средства...

— О, тук не става въпрос за пари! — размахна ръце Махур. — Нищо подобно! Моят клиент дори настоява да задържите ключовете за мустанга...

— Изключено!

— Не бързайте да отказвате — стрелна го с поглед адвокатът и акуратно прибра восъчната хартия обратно в кутията за хранене. — Уверявам ви, че това е един жест на добра воля и нищо повече. — Допълни капачката на термоса с кафе и продължи: — Документите за собственост са в жабката, напълно изрядни. Колата е ваша, независимо от изхода на преговорите...

Погледна го и пусна най-многозначителната от усмивките си — онази, която съдебните заседатели няма да забравят, докато обсъждат своето решение.

— Вземете я, сър — рече. — Познавам добре клиента си. Отказът ви ще го нарани дълбоко.

Това кратко изявление беше напълно достатъчно за Кроукър. Тайнственият клиент беше богат човек, разполагащ с власт и влияние. Щедър, с развито чувство за чест, а по всяка вероятност и безскрупулен...

— Какво ще иска от мен срещу бъбрека?

Махур кимна, сякаш одобряваше все още необявеното решение на събеседника си.

— Преди да преминем на подробностите, държа да подчертая, че желанието на клиента ми беше да дари този орган на вашата племенница. Напълно безплатно, без никакви условия. За съжаление обаче обстоятелствата не позволяват подобна щедрост... — Показалецът му почука надгробния камък: — Виждате ли това тук?

Кроукър сведе глава към надписа.

ТЕРЕЗА МАРКЕСА БАРБАЧЕНА, 1970 — 1996 г.
НЕКА БОЖИЕТО МИЛОСЪРДИЕ ВИНАГИ БЪДЕ С
НЕЯ.

— Както можете да се уверите, Тереза е починала на двадесет и шест — тихо промълви адвокатът и затвори кутията със закуската, пръстите му ловко завиха капачето. — Или по-точно казано, на тази възраст е била убита...

— Какво общо има това с вашия клиент?

Сега дойде ред на Махур да направи продължителна пауза.

Кроукър си пое дъх и попита:

— Да разбирам ли, че в замяна на бъбрека клиентът ви иска да открия убиеца на това момиче?

— О, не, сър. Клиентът ми отдавна знае кой е той. Хуан Гарсия Барбачена, съпругът на Тереза. Смазал я от бой, а после метнал примка от кабел около шията й... Стягал, докато езикът й изскочил навън, а от очите й бликнала кръв...

Този тип беше истински майстор. Изчака точно толкова време, колкото беше необходимо на Кроукър да възприеме грозните детайли на убийството, а после подхвърли:

— И знаете ли защо този Хуан Гарсия е убил младата си жена, сър? — Поклати тъжно глава: — Причината е твърде банална. Той имал любовница и Тереза научила за това... Но вместо да се обърне за помощ към някого, от когото би получила подходящ съвет (като клиента ми например), тя решила да вдигне скандал и започнала да го заплашва... Устно, а не физически — държа да подчертая това... В резултат на което онзи тип я ликвидирал...

— Всичко това ми изглежда като приключен случай — отбеляза Кроукър. — Разбира се, ако е истина...

— Чистата истина — увери го Махур.

— В такъв случай би трябвало да се обърнете към полицията. Особено ако сте в състояние да докажете обвиненията си...

— Господин Кроукър — въздъхна адвокатът. — Ако живеехме в нормален свят, това отдавна да е станало и Хуан Гарсия щеше да е в затвора... — Последва познатата вече драматична пауза. — Но светът, който ни заобикаля, едва ли може да се нарече нормален... По тази причина въпросното лице не само няма да попадне в затвора, а дори и няма да бъде обвинено... Независимо от жестокото убийство, което е извършило, независимо от неоспоримите улики срещу него...

Пръстите на Махур погалиха гладкия камък, сякаш искаха да утешат неспокойния дух на Тереза Маркеса Барбачена.

— Този човек е недосегаем — въздъхна той. — Дори влиятелна фигура като моя клиент не може да му стори нищо. Около него се издига висока стена, която никой не може да прескочи... — Дългият му показалец знаменателно се повдигна: — Или почти никой...

Кроукър беше обзет от мрачно предчувствие, тръпки полазиха по гърба му.

Махур приключи пледоарията си с глас, от който косъмчетата по ръцете му настръхнаха:

— Само *вие*, сър, можете да прескочите тази стена! Клиентът ми е убеден в това. И офертата му е следната: в замяна на бърбека, който ще спаси живота на Рейчъл, вие трябва да се доберете до Хуан Гарсия Барбачена и да го ликвидирате!

ГЛАВА 2

— Няма да извърша убийство! — тръсна глава Кроукър. — Нито за вас, нито за когото и да било! — Едва сега си даде сметка, че офертата на Махур не е дар Божи, а сделка с Дявола.

— Разбирам — кимна адвокатът и докосна предницата на тюркоазния мустанг с онова благоговение, с което влюбеният мъж гали бедрото на своята избраница. Бяха напуснали гробището и стояха пред железния портал, който той старателно заключи. Отгук букетът свежи цветя на гроба на Тереза Маркеса Барбачена приличаше на ярко цветно петънце. — Това ваше изявление положително ще дойде като гръм от ясно небе за семейството на Аджукар Мартинес.

При споменаването на това име у бившия детектив се събудиха стари и неприятни, но все още живи спомени.

— Мартинес беше чудовище! — отсече. — Когато го спипах, той беше убил пет проститутки по особено жесток начин. Лицата им бяха обезобразени с нож, гърдите — отрязани... И всичко това, преди да им пререже гърлата...

— А вие го застреляхте — хладно го изгледа Махур.

— Точно така, застрелях го — кимна Кроукър. Вече беше престанал да се учудва на информираността на тоя тип, макар че подобни сведения можеха да се получат с цената на огромни усилия. Осъщественият контакт между двамата очевидно беше част от една мащабна операция. Тези хора не обичаха да си губят времето. — Но нека ви напомня, че натиснах спусъка при самоотбрана, тъй като онзи садист ме нападна с бръснач!

— Куршумът е отнесъл половината му глава...

— Първо прострелях коляното му — отвърна му. — Но това не го спря...

Адвокатът хвърли кутията за храна на задната седалка и попита:

— Ами случаят с Дънстън Макгриф?

— Още един психопат — въздъхна Кроукър. — Изнасилил доведената си сестра, като преди това изтръгнал сърцето ѝ и го изял... След това изскочил на улицата и започнал да стреля по минувачите.

Четирима убити, шестима ранени... Използвал е пушка тридесет и осми калибър.

Махур се облегна на калника. Безупречно излъсканата боя ослепително блестеше на слънчевата светлина.

— Един куршум в слепоочието, втори — в гърлото — продължи да демонстрира информираност той. — Изстрели, които са достойни за снайперист. Жертвата умира на място...

— Налагаше се. В противен случай щях да изгубя партньора си.

Махур кръстоса ръце пред гърдите си, изложи лицето си под топлите слънчеви лъчи, затвори очи и промърмори:

— Идва ред на Родриго Импремата.

Кроукър се подразни. Това зализано копеле го връщаше в миналото с методична последователност. При това точно в онази част от него, за която не желаше нито да мисли, нито да си спомня.

— Какво е това? — изръмжа. — Опис на бельото, изпратено за пране?

— Обикновен списък на хората, които сте убили — отвърна му. — Ако информацията ми е точна, дон Родриго е бил кръстник на картела Барио, който години наред е зареждал с кокаин Ню Йорк... По непотвърдени сведения именно той е заповядал убийството на вашия баща. Поправете ме, ако греша...

— Не грешите — въздъхна Кроукър и зачака. Беше убеден, че адвокатът разполага с информация и за доброволното му сътрудничество с федералните власти.

Махур доволно кимна с глава.

— Високо ценя вашата откровеност, сър — измърка той. — В днешния свят на престъпно лицемерие и нагли лъжи подобно нещо наистина е рядкост... — Отново вдигна лице срещу слънцето: — Този дон беше отвратителен маниак, нали? Съсредоточаването на огромна власт в ръцете му го правеше още по-опасен за околните! В крайна сметка дори колегите му започнаха да мечтаят да го видят мъртъв... Но донът не беше лъжица за тяхната уста. Манипулираше ги умно, настройваше ги един срещу друг и те сами се избиваха... — Очите с цвят на кафе се отвориха толкова рязко, че Кроукър не успя да скрие смайването от лицето си: — Тогава на сцената излязохте вие. Някаква умна главица сред вашите информатори — вероятно същата, която ви е посочила дон Родриго като човека, заповядал отстраняването на баща

ви, е доставила и това, което ви трябва: малката цепнатина в безупречно изградената защита на мафиотския бос... Почти незабележима цепнатина, но достатъчна за човек с вашите умения и решителност... — Главата му леко се извъртя, зализаната коса мазно проблесна: — Някакви пропуски дотук?

Другият мъж равнодушно повдигна рамене, но вътрешно кипеше. До този момент беше убеден, че горчилката от тази история е отдавна забравена, но се оказа, че не е така. Спомените за дон Родриго се надигаха в душата му като опасен ураган.

— Разбира се, всичко това е полуофициалната част от историята — промърмори Махур и бавно извърна очи към гроба на Тереза. — Нещо, което се знае, но не може да се докаже. Но някои хора са убедени (сред тях съм и аз), че вие сте знаели предварително кой е ликвидирал баща ви... Искам да кажа, че сте имали достатъчно време да приключите своето собствено разследване...

Замълча и го стрелна с поглед в очакване на потвърждение. Не го получи и продължи:

— В резултат сте се свързали с най-заклетия враг на дон Родриго и сте сключили сделка: продавате му ключовата информация, той предприема внезапна атака и завладява клана. А вашата награда е самият Родриго — гол и безпомощен, като на тепсия. Чиста работа, всички са доволни...

Кроукър бавно си даде сметка, че адвокатът насреща му цели, а и успява, да свърши нещо много повече от демонстрация на осведоменост за събитията, запазени като хербарий дълбоко в съзнанието му. Защото тези събития оживяваха, а заедно с тях се връщаха жаждата за мъст и омразата, които го бяха засмукали като окото на циклон... В онези дни бе готов на всичко, за да изправи убиеца на баща си пред правосъдието. И го беше сторил.

Махур отлепи мършавото си тяло от колата.

— На колко години бяхте, когато се случи това?

— На двадесет — дрезгаво отвърна той. — В случай, че всичко е станало така, както го описахте...

— О, станало е точно така — убедено кимна адвокатът и отвори вратата на мустанга. — Знаете го не по-зле от мен. — На устните му се

появи лека усмивка: — Затова предлагам да си спестим малко време. Вие разполагате с необходимите качества, а те са решителност и изобретателност.

— Ако ми потрябват препоръки за работа, непременно ще ви се обадя! — язвително му подхвърли.

Адвокатът замислено го погледна. Беше съвсем ясно, че подобен сарказъм не може да го отклони от изпълнението на поставената задача.

— Знаете как стоят нещата, когато става въпрос за убийство — промърмори. — Човек или го може, или не. Толкоз. По мое мнение вие не само го можете, но и знаете *как* става това. Или, казано другояче, вие сте *специалист* в тази област.

— Способностите ми нямат значение — поклати глава Кроукър. — Ако съм убивал в миналото, съм имал дяволски силни основания да го правя. Първо, защото онези негодници напълно заслужаваха съдбата си, и второ — защото няха друг избор.

— По отношение на Мартинес и Макгриф може би имате право. Но не и когато става въпрос за дон Родриго.

— Грешите — поклати глава той. — Донът беше изключително хитър, изплъзваше се като змиорка от всички капани, които му поставяхме. Сякаш знаеше предварително за тях... За другото сте прав: аз действително хвърлих огромни усилия по оперативната му разработка. Баща ми бе убит по негова заповед — в това бях дълбоко убеден. Но хората, които можеха да го докажат, бяха прекалено уплашени, за да дадат показания в съда. А дори да не беше така, донът пак щеше да се измъкне. Имаше свои хора в почти всички полицейски управления на Ню Йорк. И това го правеше недосегаем. Междувременно обаче продължаваха да измират деца, които купуваха дрогата му... Друг начин наистина нямаше.

Махур пристъпи към него, в силно затопления въздух се долови ароматът на одеколona му, примесен с миризма на пот.

— „Нямаше друг начин, той беше недосегаем...“ — повтори шепнешком. — Това означава, че донът е бил защитен от всички страни, нали?

А Кроукър усети как капанът щраква. Взря се в ясните кафяви очи насреща си и ясно улови напрегнатата решимост в тях.

— Хуан Гарсия Барбачена е също така недосегаем, защитен отвсякъде — отсече с категоричен тон, после ръцете му направиха изразителен жест, а от гърдите му се откъсна тежка въздишка: — Madre de Dios, тази гадна свиня хладнокръвно уби жена си в разцвета на живота ѝ! Ако дори за миг допуснете, че е бил афектиран и не си е давал сметка какво върши, значи изобщо не знаете що за човек е той! Но аз ще ви го кажа веднага: един втори дон Родриго Импремата!

От притока на кръв лицето му заприлича на тъмен махагон. Кроукър ясно разбра, че за него Барбачена е виновен, независимо дали наистина е убил жена си или не. В този кратък миг му се стори, че надничача отвъд дебелината предпазна стена на човека насреща си, инстинктивно усети, че той не е само хладен и умен наемник, който преследва тлъсти хонорари. На всичкото отгоре се появи празнота в отличната информираност, която тоя тип непрекъснато демонстрираше: фактът, че до този момент не беше споменал нищо за връзките на Кроукър със СОБК, означаваше само едно — той не знаеше за тях...

— Дотук чувам вашата версия и нищо повече — предпазливо подхвърли, макар да си даваше ясна сметка, че няма избор. За да живее, Рейчъл трябва да получи този бъбрек. Точка. Особено ако Махур казваше истината за Барбачена... Всичко опираше до собственото му чувство за морал и това беше нещо ново, напълно независимо от наистина смайващите познания на Махур по отношение на полицейското му минало. С едно обаче беше наясно: всичките убийства, които е бил принуден да извърши, имаха своето непоклатимо основание. Ситуацията с Хуан Гарсия Барбачена обаче беше коренно различна. Нуждаеше се от време, за да извърши своите проверки, необходимо му беше време и за размисъл. Но в момента точно времето беше най-дефицитната стока на пазара. Състоянието на Рейчъл не позволяваше абсолютно никакво протакане.

— Понякога човек е принуден да приема нещата на доверие — въздъхна Махур. — Повярвайте ми, сър, ние наистина сме загрижени за живота на вашата племенница!

— Трябва ми малко време — отвърна му. — Искам да поговоря с доктор Марш, а и да проверя документацията за органа...

— Двадесет и четири часа — отсече адвокатът. — Надяваме се, че след този срок ще бъдете готов за действие.

— Доктор Марш трябва да се увери, че органът действително съществува — възрази Кроукър.

— Това ще се уреди — усмихна се мъжът и леко кимна: — На гърба на моята визитка има един написан на ръка телефонен номер. На него можете да ме откриете по всяко време през следващите двадесет и четири часа. Това е един вид гаранция, сър. Доказателство за нашата добра воля... — После в очите му се появи хладина: — Двадесет и четири часа! Това е целият гратисен период, който ви отпуска моят клиент!

— Нещо много се е разбързал, а? — подхвърли той, превърнал се за миг в някогашния детектив.

— Това е от полза и за Рейчъл — сви рамене Махур. — По случайно съвпадение клиентът ми също е притиснат от времето... — Пристъпи към него и понижи глас, сякаш се страхуваше да не ги подслушват. Макар че това можеха да сторят само гларусите, които се виеха в кръг над главите им, или душите на мъртвите в близкото гробище: — Утре в полунощ, придружен от силна охрана, в Маями ще пристигне Хуан Гарсия Барбачена. Престоят му ще трае дванадесет часа, по време на които му предстоят изключително важни делови преговори. Часът и мястото на тези преговори се пазят в дълбока тайна. Но вие трябва да го ликвидирате именно в рамките на тези дванадесет часа!

Кроукър усети по гърба си студени капчици пот.

— Но това е абсурд! — възкликна. — Няма да имам време дори за...

— Спокойно, господин Кроукър — вдигна ръка адвокатът. — В момента, в който получа вашето съгласие, аз ще ви предоставя подробен пакет с инструкции. Той ще съдържа сведения относно маршрута на Барбачена, броя на бодигардовете му, вида и количеството на тяхното въоръжение. Освен това ще имате възможност да се запознаете подробно с предпочитаните от него храна, облекло, подслон и секс. Както виждате, нямаме никакво намерение да ви хвърляме на крокодилите...

— Виждам само, че сте прекалено уверени в себе си — изръмжа той.

— В живота на всеки човек има неизбежни събития — отвърна му и протегна ръка. Кроукър механично я пое, а адвокатът се усмихна

и с изненадваща топлина добави: — Оставям ви мустанга без капчица съжаление, сър. Надявам се, че ще му се наслаждавате както трябва.

Кроукър остави адвоката на паркинга пред болницата и го видя да се качва в чисто нов линкълн континентал. Цветът му беше бледозелен металик, един от най-популярните във Флорида. Записа си номера на лимузината и паркира.

Отключи жабката и извади регистрационните документи на мустанга и талона за собственост. И двете бяха на негово име — с точния му адрес и номера на социалната му осигуровка. „Господи, има ли нещо, което тези хора да не знаят за мен?“ — запита се той. Формулярът за промяна на собствеността съдържаше едно-единствено име: Марселус Рохас Диего Махур. Нито следа от тайнствения му клиент...

Качи се в отделението за хемодиализа и бързо се насочи към бокса на Рейчъл. Край леглото седеше Мати, която го зърна през стъклото и безмълвно поклати глава. Промяна в състоянието на момичето нямаше. Стомахът му се сви от отчаянието, изписано върху лицето на сестра му.

Обърна се и влезе в стаята на дежурните. Оказа се, че Джени Марш е в операционната и ще се освободи късно следобед, тъй като има четири насрочени една след друга операции. Явно щяха да се видят едва вечерта в осем, според уговорката.

Отново надникна в бокса на Рейчъл. Момичето лежеше безжизнено, почти мъртво. Майка му на стола до леглото беше напрегната до крайност, с горчиво стиснати устни. Вътре се намираше и един мъж с осанка на благородник, прошарена коса и старомодни тънко оформени мустачки. Той се обърна и го поздрави с кратко кимване. Мати го представи. Това беше доктор Роналд Стански, личният лекар на Рейчъл.

Стиснаха ръцете си и докторът каза:

— Току-що обяснявах на госпожа Дюк, че имам известни връзки в Националния център за обмен на трансплантационни органи. — Говореше шепнешком, сякаш се страхуваше да не събуди пациентката си. — Надявам се да направя нещо...

— Това би било чудесно — отвърна му. — Но доколкото съм осведомен, този център е нещо като свещен храм.

— Правилно сте осведомен — кимна той. Беше облечен в лек костюм от тропикал, безупречно изгладена бяла риза и вратовръзка в тъмни, консервативни тонове. Приличаше на погребален агент. — Не исках да кажа, че мога да доставя бъбрек с едно вдигане на телефона... — На лицето му се изписа безпокойство, дългият показалец докосна тънките мустачки: — Но нали затова са приятелите? Убеден съм, че ще сторят всичко, което могат... — Обърна се към Мати, стисна ръката ѝ и прошепна: — Не губете надежда, драга! Кроукър го потупа по рамото:

— Може ли да поговорим навън, докторе?

— Разбира се.

Преди да пусне прозрачната завеса зад гърба си, хвърли кратък окуражителен поглед на Мати и леко ѝ се усмихна. После се извърна към Стански:

— Докторе, от сестра си разбрах, че преди шест месеца Рейчъл е била на контролен преглед при вас.

— Точно така.

От почти сервилното му поведение в присъствието на Мати не беше останала и следа. Вместо него прозираше нещо като сдържана непреклонност — оръжие, до което много хора прибягват в непозната и враждебна обстановка.

— И?

Докторът изглеждаше искрено огорчен и малко ядосан от факта, че трябва да губи част от скъпоценното си време.

— Това беше един от периодичните прегледи, които са задължителни в нейното училище. Не открих никакви заболявания.

„Сякаш изстисквам вода от суха скала“ — рече си Кроукър, но въпреки това настоя:

— Продължавайте, моля.

Добре поддържаните ръце на Стански безпомощно се разтвориха:

— Изследванията ѝ бяха напълно нормални.

— Любопитен съм да разбера защо вашите изследвания не са отразили наличието на наркотици в организма на Рейчъл — тежко го изгледа той. — Хашиш, кокаин и различни видове амфетамини...

— Чух, че сте били детектив в Ню Йорк — хладно отвърна докторът, а очите му се превърнаха в бездънни, лишени от всякакви чувства кладенци. „Това май го учат в академията, заедно с анатомията и цитологията“ — рече си със скрита въздишка Кроукър. — Защо задавате въпрос, чийто отговор предварително знаете?

— Искам да чуя и вашето мнение.

— Периодичните прегледи са детска игра — назидателно започна онзи и вдигна показалец, сякаш се намираше пред непокорен ученик. — Толкова повърхностни, че всеки може да скрие каквото пожелае. За съжаление такава е положението не само тук, а и в цялата страна.

— Но сега сте наясно, че Рейчъл е употребявала наркотици от доста време...

Това не беше въпрос и докторът запази хладно мълчание. Да накараш лекар да признае грешката си е все едно да обвиниш добрия дядо Господ, че нещо е сбъркал при Сътворението на света.

— Благодаря, докторе — приключи разговора той. — Ценя вашата откровеност.

Взел насмешката за извинение, доктор Стански високомерно кимна с глава.

Кроукър размени няколко думи с Мати. Много му се искаше да ѝ разкаже за предложението на тайнствения адвокат Махур, но не посмя. Би било твърде жестоко да събуди надежда в душата ѝ, без да бъде сигурен дали онзи мършав тип не крои някакъв номер. Вместо това я увери, че продължава да използва връзките си и не е изгубил надежда да открие жизненоважния орган. Това не беше чистата истина, но не беше и пълна лъжа...

Напусна болницата и изведнъж се запита къде ще пренощува. Нямахше достатъчно време да пропътува обратно километрите до Исламорада, в същото време никак не му се искаше да се връща в онази луксозна кутия от бетон и стъкло, наречена Харбър Пойнт. Никак не си падаше по претрупани жилища от тоя сорт. След това бръкна в джоба си и напипа ключовете от къщата на Соня, които така и забрави да върне на Бени.

Прекося паркинга и спря пред тъндърбърда, все още несигурен дали трябва да се приюти в Ел Портал. Отвори багажника и натисна копчето на портативната електронна система, която сам беше

инсталирал. Добре маскираната вратичка от вътрешната страна на калника се отвори, той протегна ръка и измъкна малко тапицирано куфарче. Вътре имаше портативен компютър. Кроукър го включи към клетъчния си телефон и използва вградения модем, за да получи достъп до главния терминал на щатската пътна полиция. Софтуерната програма му поиска код и той без колебание набра цифрите, които преди време беше получил от Роки Сагуас — лейтенант-детектив в Метро Дейд и близък негов приятел. Получи достъп и набра номера на луксозния линкълн, в който се беше качил Махур. На екрана се появи надпис: молеха го да почака, тъй като системата е претоварена. Използва паузата, за да се включи към компютъра на „Бел Саут“. Вкара същия код и набра телефонния номер на Нестор — умирация от СПИН приятел на Соня. Секунда по-късно на екрана се изписаха трите имена на младежа и адресът му. Също в Ел Портал, на няколко пресечки от нейното жилище. Изключи кабелите и се приготви за път. Градският търговски център се намираше на Глейдс Роуд — първата от двете основни артерии, които пресичаха Бока Рейтън от изток на запад. Магазини, в които се продаваше абсолютно всичко, изпълваха сградата на огромния търговски комплекс, която се издигаше между Бътс Роуд и булевард „Сейнт Андрю“ и на практика беше част от панорамата, оформяща цялото източно крайбрежие на Флорида.

Сутрешният душ имаше съвсем ограничен ефект, тъй като не беше сменял дрехите си вече два дни. Обзет от предчувствието, че скоро от тялото му ще започне да се излъчва миризма, която по сила едва ли ще отстъпва на лъчението на пръстените на Сатурн, Кроукър хлътна в „Гап“ и излезе оттам натоварен с бельо, два леки панталона, които не изискваха гладене, и половин дузина фланелки и ризи с къс ръкав в различни цветове. На изхода се сблъска с Раф Рубине — съдържателя на „Бара на акулите“.

— Хей, compadre! — прогърмя по навик великанът и хората започнаха да извързват глави. „Този човек си е роден за политик“ — помисли Кроукър, Беше чувал, че по време на кметския си мандат Раф бе осъществил редица смели и изключително изгодни за управата на Маями проекти. Това му беше създало многобройни почитатели, които с радост биха му гласували втори мандат. Но той отказа да се кандидатира, без да дава на никого обяснения за това странно решение.

„Политиците са като ченгетата — въздъхна Кроукър. — Никой не знае кой и кога ще прегори...“

— Точно ти ми трябваш!

Ухилен до уши и с добродушен блясък в сините си очи, Рубине го издърпа настрана от потока пешеходци. Беше облечен в бели джинси и риза с къс ръкав на синьо-червени ивици, а краката му бяха обути в удобни маратонки „Доксайдър“, без чорапи. Имаше страхотна фигура, бицепсите му бяха с размерите на бебешка главичка и караха жените да го заглеждат. Той обаче не им обръщаше никакво внимание.

— Вчера чух страхотен виц! — продължаваше да гърми Рубине. „Кръчмарите и политиците много си падат по вицовете, особено ако са и мръснички“ — рече си Кроукър. А Раф беше на първо място в списъка. Разполагаше с огромен запас вицове и ги сипеше като картечница. Може би ги научаваше от клиентите си...

— Един ескимос се качил на моторната си шейна и тръгнал за града — започна приятелят му. — Но малко преди да пристигне, шейната му се развалила и той я избутал до близкия сервиз. Монтъорът излязъл навън и дълго оглеждал мотора. „Май си духнал гарнитурата“ — рекъл най-сетне. „Тц — поклатил глава ескимосът. — Това по мустаците ми е скреж!“^[1]

— Този си го биваше, Раф — засмя се Кроукър. Приятелят му тръгна напред, маневрирайки сред тълпата. Главата и раменете му стърчаха доста над останалите минавачи. „Сигурно е бил трън в задника на кметските бодигардове“ — помисли си, потупа го по широкия гръб и добави: — Радвам се да те видя извън бара... Какво те накара да напуснеш любимото си заведение?

— Понякога се налага да обслужвам и себе си — ухили се едрият мъж. — Но отскачам на север главно за да видя как живее другата половина от света... — „Север“ в речника на Рубине беше всичко, което се намира отвъд Бока Рейтън. — Ами ти? Какво правиш тук точно в разгара на риболовния сезон? Клиентите сигурно чакат на опашка на пристана!

— Семейни проблеми. Племенницата ми е много болна.

— Съчувствам ти, comrade — сложи ръка на рамото му Раф. — Мога ли да помогна с нещо?

— С един бъбрек за трансплантация, който трябва да е съвсем здрав, а освен това и съвместим с организма й...

— Докато бях кмет, много хора ме мислеха за магьосник — въздъхна здравенякът. — Но не и в тази област. Съжалявам...

— Забрави. Това си е моя грижа.

— Къде си отседнал?

— Още не знам — отвърна Кроукър и механично опипа връзката ключове в джоба си. После изведнъж взе решение:

— Всъщност ще използвам къщата на една приятелка в Ел Портал...

— Хубав квартал — усмихна се с одобрение Раф. — Има история, има стил, но най-вече има душа. — По лицето му пробяга тъжна гримаса: — На деветдесетте години им липсва стил и душа... Те са една огромна помийна яма, която поглъща всичко колоритно от петдесетте, шейсетте, седемдесетте и осемдесетте. И го рециклират така, че заприличва на лош сън. Схващаш ли мисълта ми? Дрехи, музика, младежки лафове, дори начин на почивка. Видеоигрите се завръщат, кеглите също... При това на изключително ниско технологично ниво. Бийт поезията възвърна статута си на трагична хипарска библия, кафенета и кръчми забравиха горещата афро-музика. Това ме кара да мисля, че е време да извадя от нафталина стария Керуак^[2]... — Рубине се разсмя. Имаше рядката дарба да се смее от сърце, топло и заразително. Дарба на политик...

После усмивката му помръкна:

— Но има и по-лоши неща... Наркоманията се възражда, особено употребата на хероин. — Погледна го и мрачно поклати глава: — Като се замислиш за всичко това, веднага схващаш, че става въпрос за една инвазия срещу културните ни ценности...

Напуснаха хладната сянка на търговския център и се потопиха в топлия, натежал от влага и ослепително слънце въздух на крайбрежната улица. Насочиха се към паркинга. Кроукър се колебаеше дали да замесва някого в нововъзникналата ситуация с адвокатата Махур. Отчаяно се нуждаеше от информация, а до него крачеше човекът, който беше подвижен справочник на всичко свързано с хора и събития в Южна Флорида. По време на кметския си мандат в Маями Раф Рубине беше имал достъп до поверителна информация, засягаща не само столицата, но и целия щат. В неговия случай „достъп“ означаваше, че познава дори калта под ноктите на всички по-важни

личности във Флорида, а вероятно и на доста хора в Централна и Южна Америка...

Навалищата намаля.

— Искам да те питам нещо — реши се накрая.

— Казвай.

— Познаваш ли адвокат на име Марселус Рохас Диего Махур?

В очите на Рубине се появи тревога.

— Хей, comrade, това обикновено любопитство ли е, или нещо по-особено?

— Второто.

Той облиза устните си.

— В такъв случай трябва да те попитам в какво си се забъркал...

— В очите му имаше любопитство и някакво особено напрежение.

— Още не съм сигурен — призна Кроукър. — Но ти не отговори на въпроса ми. Какво знаеш за този тип?

Рубине насочи поглед към далечния край на улицата — там, където служители на фирмата Ти Джи Ай паркираха колите на клиентите си.

— Въпросният адвокат е известен с добрите си отношения с колумбийските наркособосове, но не с тези, които наскоро бяха спипани при съответната вестникарска шумотевица. Клиентите му са изключително дискретни, все едно, че ги няма. Дори професионални сплетници като „Твърда корица“ не подозират, че тези момчета живеят на грешната земя...

— Което ще рече?

— Което ще рече, че клиентите му са защитени на толкова високо ниво, че ако си покажеш носа там, моментално ще ти го размажат... А ако проявиш глупостта да задаваш прекалено много въпроси, ще те отнесат на носилка и имаш всички шансове да бъдеш забравен завинаги...

Кроукър се замисли върху чутото, после вдигна глава:

— А да знаеш нещо за човек на име Хуан Гарсия Барбачена?

— Не ми говори нищо — отвърна Рубине. Каза го прекалено бързо, нещо в очите му не съответстваше на равнодушния тон.

— Нали ще ми кажеш, ако чуеш нещо за човек с това име?

Сините очи останаха непроницаеми. Още един от триковете на политиците.

— Разбира се, comrade.

— Хей, Раф! — извика изгубил търпение. — Това съм аз, твоят приятел Лю! Бъди така добър и изключи машината за фъшкии!

— Каква машина, какви ги дрънкаш?

— Онази същата, на която има табелка с твоето име!

— Май прекаляваш, comrade!

— Извинявай, Раф — овладя се Кроукър. — Просто съм много притеснен...

— От какво? — Върху лицето на Рубине се изписа искрена загриженост. — Чуй ме, Лю... Преди време ти ме защити с гърдите си, а аз не забравям такива услуги... Ще направя всичко възможно да те измъкна от тежката ситуация, каквато и да е тя. Кажй само една дума и...

— Барбачена — прекъсна го решително. В яркосините очи се появи непонятно вълнение.

— Не те съветвам да се забъркваш с този човек, Лю...

— Страхувам се, че нямам друг избор.

— Наистина ли?

— Да, за съжаление...

Рубине замълча, тъй като наблизко се появи двойка възрастни хора с бели коси и бели маратонки, които бавно и някак мъчително се влачеха към колата си. После, очевидно изгубил търпение, дръпна Кроукър под сянката на редицата палми, които разделяха паркинга.

— Сигурен ли си, че знаеш какво вършиш, comrade? — попита.

В момента той не беше в състояние да слуша разумни съвети и предупреждения дори от човек като Рубине. Просто не можеше да си го позволи. Животът на Рейчъл висеше на косъм и ако премахването на някой си Хуан Гарсия Барбачена действително се окажеше единственият начин да спаси този живот, той щеше да го направи! Разбира се, Джени Марш може би щеше предложи и други възможности по време на предстоящата вечеря... Или пък някой от колегите на доктор Стански щеше да открие нужния бъбрек... Веднага обаче си даде сметка, че шансовете са нищожни, а ходът на събитията се развива в друга посока, независимо дали това му харесва или не... Ако довечера Джени Марш прецени, че документацията на органа е валидна, той ще се свърже с Махур и ще приеме офертата му... Времето на Рейчъл изтичаше...

— Направи ми услуга, Раф — меко промълви той. — Разкажи ми какво знаеш за този човек и толкоз!

Рубине се огледа. Ограденият с дървета паркинг беше все така оживен под ослепително яркото слънце.

— Това съвсем не ме прави щастлив, Лю — промърмори той. — И никаква услуга няма да ти направя...

— Приемам, че е така.

Рубине го придърпа по-навътре сред дърветата. Щъкащите напред-назад по асфалтовите алеи на паркинга коли приличаха на гладни акули сред коралов риф.

— Барбачена е жив дявол, Лю! — рече с въздишка. — Под контрола му се намират много неща, наркотрафикът е само едно от тях... Нали помниш какво ти казах? — Хероинът пак излиза на мода... И това е големият шанс на Барбачена. Той отдавна поддържа тесни контакти с най-големите нелегални лаборатории на Далечния изток, които преработват опиум в чист хероин. В същото време е напълно незабележим — един от онези типове, които сякаш не съществуват...

— Означава ли това, че има високопоставени приятели?

— Точно това означава.

— Ясно. Кой са те?

— Политици, цели правителства. Известен е като специалист по потушаване на недоволства, бунтове, революции. Особено там, в Латинска Америка... Към него се обръща всеки, който има нужда от оръжие.

— Разбирам — проточи Кроукър.

— Хей, Лю! — разтревожено го изглежда едрият мъж. — Познавам този твой поглед! Така гледаше, преди да тръгнеш по дирите на онези мутри, които ме изнудваха. По дяволите, човече! Май работата наистина е сериозна! — После отново се огледа и понижи глас: — Барбачена поддържа тесни връзки с бунтовнически водачи, дисиденти, генерали и самозвани диктатори. Те го коткат, тъй като той е основният им доставчик. Споделят тайните си планове с него, а той ги предава на съответното правителство. В замяна получава пълни и безусловни протекции. Върши каквото му хрумне, а официалните власти се обръщат на другата страна... Дори му продават оръжие срещу процент от печалбата, който се пуска под масата. И защо да не

го правят? Барбачена си взема своето, но и те забогатяват, при това бързо и чисто... Така стават нещата, Лю...

Кроукър дълго мълча. По гърба му се плъзна хладна капчица пот.

— Някой иска да ликвидира този човек, Раф — промълви найсетне. — Много го иска...

— Не съм изненадан — изсумтя Рубине. — Враговете на Барбачена са толкова много, че биха могли да се обединят в отделна държава. А той самият е заслепен от могъществото си, напълно в плен на илюзията за своята недосегаемост... Отдавна е забравил, че никой на този свят не е недосегаем...

Кроукър изчака друга двойка възрастни туристи да се отдалечат по посока на колата си и попита:

— Раф, имаш ли представа кой може да е поръчал убийството му?

— Не, comrade — поклати глава едрият мъж. — Но веднага мога да ти съставя един доста дълъг списък с вероятните кандидати... Всъщност скоро ще разберем... Чух, че утре вечер Барбачена пристига в Маями...

— Искам да поговорим именно за това. Може би ще се наложи да се гмурна в обкръжението на този тип. И в тази връзка ще ми трябва помощта ти...

Понятието изненада липсваше в речника на Рубине.

— Когато кажеш — кимна той. — Барбачена не фигурира сред приятелите ми. — Сграбчи десницата на Кроукър и енергично я разтърси: — Имаш моята дума, comrade!

На път към Ел Портал Кроукър отново включи лаптопа и направи опит да влезе в главния компютър на пътната полиция. Този път успя. Оказа се, че бледозеленият линкълн принадлежи на компания за отдаване на коли под наем. Не се учуди на този факт, запамети адреса и името на компанията и изключи апаратурата. Беше съвсем близо, в североизточна посока. Излезе от магистралата през изхода на булевард „Атлантик“ и пое на запад по Четиристотин четиридесет и първа улица.

Маргейт беше старо работническо градче, разположено западно от форт Лодърдейл. Той отби вдясно и спря пред редицата търговски обекти в източния край на улицата. Най-близо до него светеше рекламата на кубински ресторант, следваше работилница за надгробни

паметници, а до нея проблясваха затъмнени стъкла на витрина, над която се мъдреше помпозният надпис „Оръжеен клуб «Маргейт» — лъкове и пистолети“. Кроукър се усмихна. Такива „клубове“ можеха да се видят само в райони като Маргейт и Бока (там пък имаше яхтклуб), въпреки че името нямаше нищо общо с действителността. Най-накрая, съвсем близо до плажа, се намираше целта на пътуването му: Екзотични автомобили под наем „Голд Коуст“...

Зад гишето седеше млада жена. Дъвчеше дъвка и прелистваше последния брой на списание „Алюр“. Беше сама. Стените на приемната бяха облепени с плакати на спортни автомобили: порше, ферари, ламборгини — всичките порядъчно оплюти от мухи. Мебелировката се изчерпваше с две веhti и доста изкорубени канапета, между които стърчеше старомоден пепелник на стойка. До прозореца се издигаше грохнал фикус от пластмаса, листата му бяха силно сведени надолу под тежестта на небърсания от месеци прах. Във въздуха се долавяше характерната миризма на спокойно отчаяние...

Младата жена вдигна глава. Беше на не повече от двадесет години, със светлокестенява коса, сини очи и прекомерно дълги, лакирани в розово нокти, които приличаха на остриета на кинжал.

— Здравсти, аз съм Вонда — поздрави тя и попипа пластмасовата табелка на шията си, където пишеше „Вонда Шепърд“.

Кроукър се представи и заяви направо:

— Трябва ми информация за един линкълн континентал последен модел, бледозелен на цвят.

Главата на Вонда се поклати — като на онези кученца за кола, които преди време бяха на мода.

— Трябва да проверя наличностите.

— Не искам да я вземам под наем — уточни той. — Интересува ме лицето, което я ползва в момента.

— Защо? — разтревожено го погледна тя. — Да не би да е станала катастрофа?

— Не съм чувал подобно нещо.

Дъвката в устата ѝ направи балон и изпука:

— В такъв случай нямате късмет.

В ръката му се появи полицейска значка.

— О, Боже! — разшириха се очите ѝ.

— Вонда, въпросът е много важен — рече настоятелно Кроукър.
— Обещавам ви, че шефът ви няма да разбере нищо!

— Много бих искала да ви помогна, но...

— Хайде, направете го.

— Не познавате шефа ми! Момичето преди мен си позволило отклонение от правилата и здравата загазило! — Светлите къдрици решително се разтърсиха: — Съжалявам, но без заповед от прокурора не мога да ви покажа нищо! — Усмивката ѝ беше нервна, пръстите ѝ започнаха да подръпват ръкавите на розовата блузка.

Изпита съжаление към нея. Беше виждал много момичета в същото положение: принудени да работят на място, което ненавиждат, с единственото желание да скочат в колата и да подкарат нанякъде, а вятърът да роши косите им...

— Донесете ми прокурорска заповед и всичко ще ви покажа — рече притеснено Вонда.

— Прокурорска заповед, значи... — проточи той. — Говорите, сякаш и друг път сте имали този проблем...

— Не аз.

— Я ми кажете нещо друго, Вонда — облегна се на гишето той.
— Вие наблюдателна ли сте?

— И още как — отвърна тя, измъкна някакви изпоцапани с кафе формуляри и поясни: — Шефът ми ги остави за сравнение... Сигурен е, че веднага ще засека фалшификатите...

— Значи шефът ви е извадил късмет с човек като вас — любезно се усмихна Кроукър. — А и е стриктен по отношение на изискванията на закона... Всъщност как му беше името?

— Трей Мерли — отвърна момичето и продиктува имената буква по буква.

„Нищо чудно — рече си Кроукър. — Що за име е това?“

— Благодаря за помощта — каза ѝ, тръгна към вратата и изведнъж се спря, сякаш забравил нещо: — В колко часа затваряте, между другото?

— Точно в шест и половина.

Настани се зад волана на тъндърбърда и пусна една касета на Евърли Брадърс. После включи на скорост и се насочи към магистралата И-95. В продължение на няколко минути слуша музика, после се сети нещо и измъкна визитката на Махур. Върху обратната ѝ

страна наистина имаше няколко цифри, написани на ръка. Отвори капачето на портативния компютър, включи се в база данните на „Садърн Бел“ и изписа цифрите на екрана.

Машината отговори с кратко послание: „Данните се обработват.“ Очевидно проследяването на този телефон изискваше време. Изслуша Евърли Брадърс, замени ги с касета на „Джей и американците“ и стигна в Ел Портал точно когато Джей Блек започваше баладата си „Само в Америка“...

Петгодишното камаро на Соня си стоеше на площадката. На задното му стъкло имаше синьо-зелена лепенка с надпис „Спасете морските крави“. Кроукър остана зад волана, заслушан в пропукването на изстиващия мотор. До слуха му долитаха крясъците на хлапетата, които караха колелата си в дъното на уличката, от магистралата отвъд нея се чуваше приглушеното съскане на автомобилни гуми. Внимателно огледа къщичката с бледосини рамки на прозорците и каменни морски кончета пред вратата. Фонтанчето между тях сякаш олицетворяваше живота на Соня: напукано и празно, застинало в очакване на топлина и живителна влага, на радост и птичи песни... Колко малко е нужно да се поправи този фонтан. Колко малко беше нужно, за да бъде щастлива Соня... Но вече бе късно. Няма да стане нито едното, нито другото... Обраслите с мъх водни кончета и напуканото корито под тях бяха олицетворение на меланхолията, увиснала като тежка пелена над този дом. Духът на Соня все още витаеше наоколо и сякаш ридаеше за непостижимата свобода... Може би и тя, както дядото на Бени, не може да премине в отвъдния свят, преди убийците ѝ да бъдат наказани... Близнаците Бонита.

Кроукър излезе от колата и пристъпи към портичката едва когато жегата в купето стана нетърпима и гърбът му овлажня от пот. От това място можеше да види част от прозореца на спалнята, издигащ се на около метър от терена. Тухлената фасада под него беше покрита с бледорозова мазилка, наблизо се поклащаха клоните на грейпфрутово дръвче, което плачеше за подкастриране.

Извади ключа и го пъхна в бравата. Още от прага долови аромата на парфюма ѝ.

— Соня?

За миг надеждата, че ще получи отговор, победи силата на разума, въображението взе връх над реалността. В гласа му се долови

властна, нетърпелива нотка...

— Тук съм — промълви, без да го е грижа дали изглежда като глупак или не. — Върнах се...

Застоялият въздух беше тежък и лепкав, сякаш секунди преди жестоката си смърт Соня беше изсмукала кислорода от него. Кроукър направи кратка обиколка из къщата, отваряйки всички прозорци. После влезе в спалнята, изрита обувките си и се отпусна на леглото. Мекият следобеден ветрец разклащаше пердетата, сянката от предната веранда беше достатъчна, за да запази приятната прохлада на дома.

Ярките карибски цветове в спалнята пробудиха тъжни спомени в душата му, стана му мъчно. Извърна глава. През отворения страничен прозорец долиташе напрегнат глас, който задъхано коментираше повторението на поредната катастрофа от формула „Наскар“, показано на телевизионния екран.

Любопитството на Кроукър се пробуди, той стана и залепи нос за ситната мрежа против насекоми на прозореца. Между листата на грейпфрутовото дръвче ясно се виждаше тухлената фасада на съседната къща. Вътре някой беше включил телевизора си на канала ЕСПН... Хвърли поглед на часовника си, после му хрумна нещо.

Заобиколи леглото и тихо излезе навън. Почука на вратата на тухлената къща в съседство и усети как пулсът му се ускорява. Соня е била убита приблизително по същото време на деня — в ранния следобед. Може би ще се окаже, че съседът, запален телевизионен зрител, е чул или видял нещо... Тръсна глава и отново почука.

След известно време вратата се отвори, насреща му изплува човек в инвалидна количка с издължено лице. Беше прехвърлил петдесетте, мургав и плешив. Сплъстена сива коса имаше само около ушите и на тила му. Очите му бяха възпалени и воднисти, вероятно от постоянното гледане на телевизия. Раменете му бяха широки, а ръцете в скута — здрави и жилести, с дебели пръсти.

— Какво обичате? — попита той. Коментаторът на ЕСПН зад гърба му задъхано говореше за линейки, жълти флагове и смачкани болиди.

— Извинете, че ви откъснах от това, което гледате — каза Кроукър и протегна ръка. — Казвам се Лю Кроукър и съм приятел на Соня Вилалобос, съседката ви...

— О, знам я, макар че съпругата ми я познава далеч по-добре — отвърна инвалидът и пое ръката му. — Аз съм Лайес, Пабло Лайес. Моля, влезте. Нямам нищо против малко компания. — Забеляза биохимичната протеза на Кроукър и кимна: — Може да се намери и нещо разхладително.

За разлика от слънчевата и весела къща на Соня, тази беше мрачна и тъмна. Прозорците бяха скрити зад плътни завеси на бели и кафяви райета, окачени на алуминиеви корнизи. Всичко беше в различни оттенъци на кафяво. Стаите бяха чисти и подредени, но мебелировката — закупена някъде през шейсетте, беше занемарена не по-малко от грейпфрутовото дръвче навън. Тъмнокафявите дивани плачеха за нова тапицерия, двете кресла в същия цвят имаха нужда от нови облегалки, а краката на масата за хранене бяха толкова издраскани, че приличаха на оголени кости.

Лайес придвижи инвалидната си количка по голия под. Изчезна в кухнята, а минута по-късно се появи отново. В скута му имаше поднос с голяма пластмасова кана, вероятно пълна с лимонада, до нея — две евтини чаши с цветчета.

Главата му кимна по посока на издрасканата масичка за кафе:

— Бихте ли ми помогнали?

Кроукър вдигна портативния компютър, настроен на Интернет.

— Когато ЕСПН стане тъпа, имам навика да се разхождам из Интернет — поясни мъжът, постави подноса на масичката и прекъсна звука на телевизора с помощта на дистанционното. — Там има толкова интересни неща... — Личеше обаче, че не иска да пропусне нищо от катастрофата на автомобилната писта. — Човек може да получи огромно количество информация, но какво е тя, когато не можеш да я приложиш на практика? Някога аз бях от онези, които обичат да прилагат наученото в практиката, знаете...

Напълни двете чаши с ледена течност, подаде му едната и намигна:

— Прилича на лимонада „Кий“ и мирише на такава, но на практика съдържа и нещо, което е по-силно от магарешки къч!

Кроукър жадно отпи, в следващата секунда се стовари на близкото канапе с насълзени очи. „Питието не е лошо — рече си. — Трябва да взема рецептата за Бени...“

— Домашен ром, синко. Петдесет градуса, точно както се полага... — Лайес се разсмя и поглади с пръст могъщия си бицепс. — Моята Естрела го прави, ако щеш вярвай... — После размаха ръце: — Но жената ми е златна, бива я за всичко. Лекува болно тяло и болен дух. Всички я знаят...

Питието в чашата му изчезна, той отново посегна към каната. Пръстът му се насочи към протезата.

— Вярно ли е това, което разправят? — попита и се приведе в количката си.

Кроукър знаеше какво има предвид.

— Понякога чувствам пръстите си като истински. А често сънувам ръката си здрава и красива като напъпила роза...

— Знаем кво е — кимна Лайес. — Бях електротехник в „Садърн Бел“, но паднах от един шибан стълб... Глупав инцидент! — Месестите му юмруци се стовариха върху бедрата. — За известно време ме направиха контрольор, но не беше същото. Знаеш кво имам предвид. Хората сигурно са искали да ми помогнат, но работата беше шибана — по цял ден трябваше да ровя из разни бумажки и да зяпам в компютрите... Исусе, по-добре да се гръмне човек, отколкото да търпи всичко това до пенсия! — Пръстите му отново започнаха да гаят бицепса. „Вероятно по този начин се успокоява“ — рече си Кроукър. — Все питам Естрела не иска ли да се върне в Парагвай... Аз самият с удоволствие бих се разходил дотам. От нея съм слушал толкова истории за тая страна, бих искал да я видя на живо... — Направи гримаса: — Асунсион бил опасен град, но едва ли може да се сравнява с това тук... Мога да ти кажа, че не пускам Естрела да отскочи дори до булевард „Бискейн“ след мръкване... А какво беше едно време? През петдесетте и шейсетте човек можеше да се разхожда по цяла нощ из този район... Ами „Клуб 8600“? — Безцветните му очи се спряха върху лицето на Кроукър: — Най-страхотното място, което някога е съществувало! Отворено през цялата нощ, с качествено къркане... А сутрин, точно в седем, всички пияндета ги изхвърляха на улицата, за да почистят. Там се ражда лафът „дай да го осемдесетишестим тоя“, а не в шибаните книги!

— Бих искал да ви задам един въпрос, господин Лайес — прекъсна тирадата му. — Става въпрос за вчера следобед... Вие бяхте ли си у дома?

— Ами как? — Той разпери ръце и се усмихна: — Седях си тук и зяпах ЕСПН. Тъй ми минават дните, ама не се оплаквам...

— Сам ли бяхте?

— Да. Естрела е на работа от девет до пет.

— Да сте чули или видели нещо? — приведе се напред Кроукър.

— Абе, май ми се *стори*, че чух нещо...

— Какво?

Продълговатото лице на Лайес се сбърчи от напрежение. За страничния наблюдател изглеждаше така, сякаш иска да си отхапе носа.

— Абе, не знам — въздъхна. — Отначало помислих, че е кола, после реших, че идва от телевизора... Падам си по състезанията, знаеш... По-късно, вечерта, пак си го спомних. Тогава си рекох, че трябва да е било нещо като генератор.

— Генератор? А помните ли откъде идваше този звук?

— Някъде около къщата на госпожица Вилалобос...

— Отпред?

— Тц — поклати глава той. — И тъкмо в това е странното... Някъде между нейната къща и моята...

Там Кроукър и Бени бяха открили двете успоредни линии върху тревата.

— Какво според вас може да издава подобен звук, господин Лайес?

Домакинът опря студената чаша до кожата си.

— Мисля, че идваше от онзи микробус без прозорци.

Кроукър застина.

— Какъв микробус?

— Бял. Беше спрял на площадката пред къщата й.

— В колко часа ги видяхте?

— Чакай да видя... — Канибалската гримаса отново се върна върху лицето на домакина. — Бих казал, че беше след един и преди два и половина. Помня кога какви състезания гледам и така се ориентирам за времето...

Приковал поглед в лицето му, Кроукър попита:

— Само цвета на микробуса ли запомнихте? Каква марка беше, какъв модел? Случайно не видяхте ли някоя цифра от номера?

— Бял беше — промърмори Лайес. — Номер от Флорида, помня го по оцветяването. Не му знам марката, но със сигурност беше американски, а не от ония японски лилипути.

— Някакви надписи по каросерията? Име на фирма, или нещо подобно?

— Не. Нищо такова не видях.

— Друго?

— Чакай, сетих се! — светна лицето на домакина. — Отзад имаше една малка лепенка... Кръг и вътре в него нещо като триъгълник...

Вместо да се върне в къщата на Соня, Кроукър скочи в тъндърбърда и потегли към Нестор, чийто адрес получи от компютърния терминал на „Бел Саут“. Шофираше, без да чува музиката от включеното радио, замислен за лепенката на белия микробус, която бил забелязал господин Лайес. Триъгълник в окръжност! Тази фигура беше изрисувана с кръв в хладилника на Соня. Един от четирите магически символа на лечителите гуарани. Дядото на Бени беше посветил близнаците Бонита в свято тайнство, но те не бяха станали лечители, а злодеи.

За разлика от повечето къщи в Ел Портал, които бяха спретнати, чисти и свежо боядисани, жилището на Нестор просто плачеше за ремонт. „Бижу за домашния майстор“ би била най-подходящата обява, в случай че някоя агенция за недвижими имоти я включи в списъка на продажбите си...

Мазилката беше напукана и изронена, под нея се виждаха тухли и бетон. По тази причина беше трудно да се установи какъв е бил първоначалният ѝ цвят.

Вратата отвори жена с махагонов цвят на кожата.

— Чукате така, сякаш искате да събудите мъртвите! — сопнато рече тя. — Кой сте вие?

— Лю Кроукър. Приятел на Соня Вилалобос.

Жената се поколеба, но от вътрешността на къщата се разнесе трепетлив глас:

— Всичко е наред, госпожо Лайес. Пуснете го да влезе.

Беше приятна на външен вид жена, поне десетина години по-млада от съпруга си. Имаше големи кафяви очи, високи скули и щедра уста. Гъстата ѝ коса беше прибрана на тила с голяма, ръчно изработена

сребърна шнола. Беше смолисточерна, с изключение на един снежнобял кичур в средата.

Посрещна го букет от аромати: сладникавата миризма на болница се смесваше със свежестта на кедрово масло, мента и розмарин. Това очевидно се дължеше на тънката струйка дим, която изпускаха стритите на прах и запалени листенца, поставени във висок бронзов мангал.

Естрела Лайес отстъпи да му направи път. Имаше дребна, но енергична фигура, враждебността бързо напусна лицето ѝ.

— Моля да ме извините — усмихна се тя и затвори вратата зад гърба му. — Но напоследък Нестор изпитва известни трудности с плащането на сметките си... Pobrecito!

Откъм дъното на дневната долетя дрезгав смях.

— Това, което иска да ви каже, е, че съм пълна дупка... Нямам пари дори за наема, но така е по-добре. И без това не ми остава много.

Гласът принадлежеше на мъж, който, подобно на къщата, също плачеше за основен ремонт. Но за разлика от нея разрухата му беше непоправима. Слабото му, подобно на скелет тяло, беше проснато на прашен диван, увито в смачкани, отдавна непрани чаршафи и одеяла. Кожата му беше болезнено бяла и толкова тънка, че под нея прозираха синкави, лениво пулсиращи венички.

— Я млъкни! — скара му се Естрела Лайес. Какви са тези приказки?

— Приказки като приказки — отвърна Нестор и извърна глава. Вратът му беше неестествено тънък. — Искам да кажа, че не е лошо да си на крачка пред хиените, които тъй и тъй ни пият кръвта...

Някога, не много отдавна, този мъж е бил изключително привлекателен, рече си Кроукър, С широко и високо чело, изящен нос и топли, очевидно много красиви очи, които вече се бяха обезцветили от честите пристъпи на треска и висока температура. Когато е бил здрав и е танцувал, лицето му със сигурност не е било нашарено от сегашните червеникави петна, а устните му са били плътни и чувствени. В момента обаче това лице беше обезобразено като на пияница, който не може да пази равновесие и пада право на главата си...

— Мисля, че мястото ви е в болницата — меко промълви Кроукър. — Ако нямате здравна осигуровка, аз бих могъл да поговоря

С...

— О, мога да си позволя да ме окичат с всички онези тръбички и маркучи — прекъсна го Нестор. — Мога да прегърна животоспасяващите системи с онзи фанатизъм, с който баптистите се втурват към светената вода... — На устните му се появи усмивка, изтънялата, покрита със синкави вени ръка леко се повдигна: — Но защо да се доверявам на сляпата наука, след като ме лекува човек като госпожа Лайес?

— Настоявам да не се движиш! — обади се тя и хвърли предупредителен поглед към посетителя. — Трябва да пазиш силите си.

— Странен съвет, поне за мен — въздъхна болният и отпусна глава на овлажнялата от пот възглавница. — Но все пак ще го последвам... — Помълча за миг, после рече: — Госпожа Лайес иска да ви предупреди, че няма да ѝ е приятно да присъствате на лечебните ѝ сеанси, господин Кроукър... — Говореше със затворени очи, нещо типично за хората, които с месеци са на легло. А състоянието му беше такова, че приличаше повече на някаква странна кукла от мъпет-шоу, отколкото на жив човек...

— Глупости! — възкликна Естрела Лайес и неволно пристъпи към голямата плетена кошница, оставена в средата на масата.

— Вече разговарях със съпруга ви, госпожо Лайес — меко промълви Кроукър. — Той много се гордее с вашите лечителски способности...

— Такъв си е моят Пабло! — въздъхна тя и леко се усмихна. Успокоена, се зае да вади съдържанието на кошницата.

— Днес Соня не ми се е обаждала — каза Нестор. — Как е тя?

— Добре е — отвърна Кроукър. — Наложил ѝ се да замине по работа и ме помоли да се отбия...

— Много мило от ваша страна.

Усети мрачния и пронизителен поглед на Естрела Лайес, но не се обърна. Изведнъж му се прииска да я успокои, да прогони отчаянието в тези хипнотизиращи очи, които бавно се насълзяваха. Не успя.

От устата ѝ излетя сподавено ридание и Нестор извърна глава:

— Госпожо Лайес?

— Няма нищо, робче — отговори му, без да се обръща. — Просто изпуснах една кутийка...

Нестор въздъхна и затвори очи. Унесе се в сън още преди госпожа Лайес да приготви своите билки и прахчета.

— Болестта го е изтощила напълно — тъжно промълви жената.

Кроукър любопитно пристъпи към масата и започна да наблюдава движенията на ръцете ѝ.

— Мъртва е, нали? — тихо прошепна жената. — Моята малка Соня е мъртва!

Той безмълвно кимна, а главата ѝ се сведе ниско над гърдите.

— По гласа ви го усетих... Смъртта ѝ е била ужасна!

— Откъде знаете?

Тя вдигна ръце, изцапаните с билкова отвара пръсти се плъзнаха край тялото му, без да го докосват.

— Тук... Тук също... Усещам напрежение... Вие сте от хората, които носят спомените си като връхна дреха...

Едва сега си даде сметка, че ръката му е в джоба и стиска магическия камък на Бени, необичайно топъл... Извади я и разтвори длан.

— Бих искал да го изпробваме върху Нестор — тихо промълви. — Може би ще помогне...

— Dios! — възкликна Естрела. Очите ѝ се разтвориха широко, ръката ѝ с разперени пръсти се стрелна напред и покри гладката повърхност на камъка.

— Знаете ли какво е това? — прошепна, а очите ѝ потърсиха неговите.

— Притиснах го върху гърдите на моята племенница и тя временно излезе от дълбока кома — отвърна Кроукър. — Въпреки убеждението на лекарите, че от медицинска гледна точка това е невъзможно...

Естрела боязливо погледна тъмнозеления камък в шепата му.

— Не е разумно да носите подобно нещо у себе си, senor — прошепна.

— Не съм съгласен — поклати глава Кроукър, после натопи пръст в купчинката стрити на прах билки и изрисува кръг с триъгълник в него, а след кратко колебание добави и квадрат с точка в средата. — Тези знаци открих в къщата на Соня...

Естрела Лайес хлъцна от изненада и бързо изтри символите от масата. На тяхно място начерта овал във формата на човешко око с два

ириса.

— Тези неща нямат нищо общо с вас — мрачно го изгледа тя. — Вие не сте лечител.

— Но не съм и злодей. Като хората, които са изписали символите в къщата на Соня... Искам да ги спипам!

— Защо?

Въпросът беше зададен тихо, но тонът ѝ показва, че отговорът е важен.

— Тези хора са убили Соня. Правилно отгатнахте, че смъртта ѝ е била ужасна... — Замълча за миг, давайки си сметка, че ще нагази в непознати води. После тихо добави: — Бях в къщата и ясно усетих присъствието на духа ѝ, който не намира покой...

— Смятате, че тя крещи за възмездие от гроба?

„Тази жена умее да разпитва като опитен следовател“ — помисли Кроукър и поклати глава:

— Не. Соня не беше отмъстителна и мразеше насилието.

— *Es verdad* — кимна Естрела, а кафявите ѝ очи станаха бездънни. Изражението на лицето ѝ странно омекна — като дълбоко замръзнала земя под ласката на първите слънчеви лъчи, известяващи настъпването на пролетта. А Кроукър остана с чувството, че е издържал неизвестен изпит. — Какво предлагате?

— Покой — отвърна той. — Вечен покой за душата ѝ.

Естрела Лайес пристъпи към него, гласът ѝ прозвуча като дрезгав шепот:

— Кой ви е въвел в тайнството на Хета-И?

— Бени Милагрос. Намазахме лицата си със сажди и погребяхме Соня... Познавате ли го?

— Познавах дядо му — Хумаита Милагрос — отвърна тя и рязко отстъпи назад. — Него го познаваха всички в радиус хиляда километра около Асунсион... Беше велик лечител гуарани, радваше се на огромна популярност...

— Присъствахте ли на погребението му? Бени твърди, че десет дни непрекъснато валяло, но той не мръднал оттам...

— Това е вярно — кимна жената и възобнови работата си.

— Отношенията между Хумаита и Бени бяха белязани със знака на напрежението, но и двамата не можеха един без друг... Бени беше любимият му внук, наричаше го Серо... Планината... „Планината

живее по свои правила, подчинява се на свои понятия за време и пространство...“ — рече ми веднъж той. Имаше предвид Бени, разбира се...

— Чух, че се удавил в река Парагвай...

Ръцете ѝ изпуснаха книжното пликче, което държаха, краката ѝ започнаха да се подгъват.

— Госпожо Лайес! — Кроукър скочи и успя да я подхване навреме. Беше толкова лека, сякаш костите ѝ бяха кухи, като на птичка. Оказа се обаче, че това не е припадък. Очите ѝ се извъртяха с бялото нагоре, клепачите ѝ леко потрепваха. Имаше вид на сомнамбул.

Опря магическия камък в трапчинката на шията ѝ механично, почти без да мисли. Гласът ѝ прозвуча странно, някак отдалеч, сякаш не излизаше от устата ѝ:

— Родена съм в семейство на рибари... Един ужасен ден, преди двадесет години, бях излязла в реката заедно с татко и братята ми... Тогава бях на двадесет и две, омъжена и бързо овдовяла... Слънцето все още не беше се издигнало над планинските върхове, но влажният утринен въздух светеше със своя собствена светлина, извираща сякаш направо от вътрешността на перлена мида... Обичах този час на утрото, когато ярките тропически цветове все още са приглушени, а тишината — толкова пълна, че можеш да чуеш как плуват рибите във водата...

Кроукър се отпусна на колене, придържайки внимателно тялото на Естрела. Страхуваше се за нея, искаше му се да я изтръгне от този транс. Но желанието му да чуе странния разказ надделя...

— Открихме тялото на Хумаита... — продължи дребничката жена. — Отначало помислихме, че мрежата се е оплела в корените на огромното мангрово дърво, издигащо се на самия бряг... По това не бяха корени, а нещо друго, покрито с яркочервена боя... Тялото беше в седнала позиция, с дебели коренища под мишниците. Цялото в кръв... Беше ясно, че някой го е поставил нарочно там. Животните и птиците не бяха го докоснали, тъй като той беше лечител... Дори крокодилите се държаха на почетно разстояние, въпреки примитивните си мозъци...

Баща ми се размърда пръв... Слезе от лодката и внимателно освободи тялото от коренищата. Помня всичко с такава яснота, сякаш е станало днес... Той обърна трупа с лице към водата и го изми. Търкаше здраво и плачеше като дете... Никога не бях виждала сълзи в

очите на татко и се изплаших до смърт. После издърпахме тялото в лодката. Лицето на Хумаита беше чисто и свежо, аз просто не можех да повярвам на това, което бях видяла броени минути по-рано: кръг с изрисуван в него триъгълник на лявата буза, квадрат с точка на дясната... Изрисувани с кръв.

Клепачите на Естрела престанаха да пърхат, тялото ѝ се отпусна в ръцете на Кроукър. Миг по-късно тъмните ѝ очи се заковаха в лицето му. Беше кротка и спокойна като след дълъг и освежителен сън...

Той стисна магическия камък и попита:

— Добре ли сте, госпожо Лайес?

Тя вдигна ръка, показалецът докосна челото му и започна да чертае... Овал на око с две точки вътре...

— Той не е мъртъв... Духът му се е преселил в теб... — В очите ѝ се появи учудване: — Толкова години минаха оттогава... Татко ни закле да пазим в тайна истината за смъртта му. На разпита всички казахме, че сме открили трупа да плува по очи в реката...

— Защо баща ви е постъпил така, госпожо Лайес? Защо ви е накарал да дадете лъжливи показания?

— Защото беше видял символите и се страхуваше.

— От какво?

— Познаваше момчетата, които си ги бяха присвоили. Всъщност всички ги познаваха... Бяха много близки с Хумаита, почти като негови собствени внуци... Те го бяха убили, оставяйки като доказателство своите символи.

— Антонио и Хектор — дрезгаво изграчи Кроукър. — Близнаците Бонита...

В отговор Естрела Лайес само кимна.

— Той е бил техен наставник, обичал ги е като собствени деца. Нима у тях не е имало подобни чувства?

— Какво знаят тези двамата за обичта? — горчиво въздъхна тя. — Те са низвергнати. И от Бога, и от хората...

Въпреки светското си възпитание и образование Кроукър усети как по гърба му пробягват студени тръпки.

— Но защо са го убили? — попита.

— Защото Хумаита им беше предал всичко, което знае, и те вече нямаха нужда от него... — Раменете ѝ леко потръпнаха в прегръдката му. — Според мен Хумаита е бил наясно с какви зли хора си има

работа и именно това го е амбицирало. Най-характерното за този човек беше вярата му доброто. Искал е да изкорени злото от душите на близнаците и това го е погубило... За съжаление в хода на този процес той ги е научил на всичко, което знае... И е дал в ръцете им огромна власт... Ужасна власт! — Ръцете ѝ се вкопчиха в раменете на Кроукър: — Ти ги нарече злодеи и си абсолютно прав!

Секунда по-късно той внимателно я изправи на крака.

— Този магически камък е принадлежал на Хумаита, нали? — тихо попита Естрела.

Кроукър само кимна с глава.

— Пази го добре! Никога не се разделяй с него! — Ръцете ѝ покриха шепата му, очите ѝ напрегнато се взряха в лицето му. — Обещай ми, че ще откриеш злодеите! В противен случай те ще те открият...

— Обещавам.

Естрела Лайес се вгледа в очите му и кимна. Вероятно доволна от това, което зърна в тях, тя възобнови работата си.

— Разкажи ми нещо повече за онези четири символа — промълви след кратка пауза Кроукър.

Очите му не се отделяха от пръстите ѝ — дълги и изключително подвижни, сякаш наситени със свой собствен живот. Такива пръсти беше виждал само веднъж — на концерт, изнесен от някаква камбоджанска фолклорна трупа...

— Триъгълникът в окръжността е знакът на мъжа, огъня и смъртта — започна Естрела, а пръстите ѝ почерняха от стритите на прах сухи гъби. — Точката в квадрата олицетворява жената, водата и възкресението... — Към гъбите бе прибавена кафява прах с лек аромат на какао. — Кръстът с три концентрични кръга е символ на птица, полет и пътешествия, сърцето на Вселената...

— А четвъртият? — попита Кроукър. — Онзи, който Хумаита е избрал за себе си?

Лицето ѝ се сгърчи от напрежение, гъста кафява течност ороси прахообразната смес.

— Окото с двойния ирис олицетворява сънищата, които виждаме с вътрешното си зрение... — Изцапаният показалец за миг се вдигна и докосна челото ѝ, точно в центъра: — С нашето трето око... — Пръстите ѝ се разпериха и изведнъж заприличаха на фино ветрило: —

Сънищата ръководят живота ни. Така учи Хета-И... Те са най-прекият път до вътрешното съзнание, а то е достъпно единствено за лечителите... — Ръцете ѝ счупиха някаква тънка клонка, обелиха кората и сърчно разбъркаха бялата вътрешност заедно с отварата. Във въздуха се разнесе миризма на влажна пръст, сякаш току-що изровена от брега на река Парагвай. — Вътрешното съзнание им позволява да се връщат в миналото, да оценяват настоящето и да чертаят вярна картина на бъдещето...

— Веднъж сънувах окото с двоен ирис — рече Кроукър.

Тя изобщо не се изненада.

— Скоро ще го сънуваш пак...

Той надникна през рамото ѝ:

— Дали ще му помогне това, което правиш?

— Някои неща са определени от Бога и нищо не може да ги промени. Може би постъпвам глупаво, но и аз като Хумаита се стремя да постигна невъзможното... — Обърна се с лице към него, ръцете ѝ стискаха купичката с гъста субстанция: — Точно това трябва да помниш, когато се изправиш срещу братята Бонита. Тяхното място във Вселената е определено, никой не може да го промени. Хумаита направи опит да го стори, решил, че вижда някаква хуманност в тях... И те го убиха. Не бива да допускаш неговата грешка, чуваш ли?

Пристъпи към леглото и внимателно събуди Нестор. Кроукър му помогна да се изправи, а тя поднесе купичката до напуканите му устни. Но нито билковата отвара, нито магическият камък на Хумаита, отново притиснат до гърдите му, бяха в състояние да прогонят вирусите, които го убиваха...

[1] Игра на думи: *seal* на английски означава гарнитура, но и тюлен. — Б.пр. ↑

[2] Джек Керуак (1922–1969) — американски писател от канадски произход, смятан за духовен баща на бийт поколението, написал известния в цял свят бестселър „По пътя“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Пред къщата на Соня го очакваше посетител.

— Ти ли си гаджетето?

Мъжът беше висок и строен, около тридесетгодишен, с правилни и изчистени черти на лицето. Косата му, зализана с помощта на гел и стегната на опашка, имаше цвят на прегорял карамел. Фигурата под скъпия копринен костюм беше атлетична. Под самото проблясваха златните копчета на риза от „Версаче“, но кой знае защо беше обут с маратонки. От наперения му вид личеше, че е свикнал да си пробива път в живота с рогата напред и мрази да му противоречат. Но най-впечатляващи бяха блестящите му очи с цвят на кехлибар.

— Кой сте вие? — отвърна Кроукър и посегна към градинската врата.

Стройният млад мъж му нанесе светкавичен удар с такава сила, че тялото му отлетя назад още преди да усети болка. Ушите му писнаха, ръката му конвулсивно стисна една от железните пръчки на оградата, лявата част на челюстта му бързо започна да изтръпва.

— Следващия път ще те просна!

Лю ясно видя изненадата и разочарованието в кехлибарените очи. Собственикът им явно бе очаквал да го нокаутира от раз.

— Тук аз задавам въпросите! — просъска непознатият. — Това е къщата на сестра ми!

— Ти си братът на Соня?

— Викат ми Карлито! — изръмжа онзи. Враждебността му приличаше на капчици змийска отрова около отворена рана. — Както виждам, вече си побързал да се нанесеш, скапан янки!

Кроукър използва пръчките на оградата така, както изпаднал в нокадаун боксьор използва въжетата около ринга.

— Името ми е Лю Кроукър. Тук съм временно, просто така се наложи... — Не знаеше как да му съобщи за смъртта на Соня по деликатен начин. Беше сигурен, че тази новина все още е достойние само на Бени и Мария... — Да влезем вътре и да поговорим...

Стройният младеж остана наежен, а кехлибарените му очи — все така враждебни.

— Madre de mentiras! — изсумтя презрително. — За какво мога да говоря с един янки?

Лю пхна ключа в бравата и подвижна през рамо:

— Хайде, влизай!

Походката на Карлито беше лека и гъвкава. Наблюдаван отстрани, той приличаше на опитен гмуркач, който се плъзга във водата. Спря в средата на всекидневната и изви врат:

— Тук ли е сестра ми?

Детективът затвори вратата след себе си и попита:

— Кога за последен път се видя със сестра си, Карлито?

Младият мъж мълчаливо го изгледа.

— Кога си се чувал с нея?

— Ти какво, да не би да си от Светата инквизиция? — изръмжа онзи. — Нямах право да ми задаваш подобни въпроси!

— Защо не седнеш? — въздъхна и махна с ръка по посока на тапицирания с шарена дамаска диван.

Кехлибарените очи светнаха като автомобилни фарове в сгъстяващия се мрак.

— Какво означава всичко това, по дяволите?

Кроукър си даде сметка, че деликатен начин няма, и тихо промълви:

— Страхувам се, че сестра ти е мъртва...

Гъвкавото тяло насреща му сякаш се смали, прегъна се на две и опря в дивана.

— Кога?

— Вчера следобед. — Пое си дълбоко дъх и добави: — Била е убита...

Красивата глава рязко отскочи нагоре: — Убита?! Madre de mentiras! Как? От кого?

— Била е обезглавена, все още не зная от кого...

— Ти да не би да си детектив?

— Нещо такова — кимна той и му показа една от служебните си значки.

Кехлибарените очи се насълзиха.

— Какво е станало с тялото й?

Кроукър си помисли за белия микробус с лепенката отзад и за двете успоредни линии в тревата. Беше му ясно, че именно там близнаците Бонита са отрязали главата на момичето. Но не виждаше никакъв смисъл да споделя това с кибритлията насреща си.

— Нямам представа.

— Голям детектив си, няма що! — презрително изръмжа Карлито, а той трепна и вдигна глава. Нещо в реакцията на младежа не се връзваше. Какви ли са били отношенията му със Соня?

— Какво търсиш тук? — попита братът и в кехлибарените му очи блесна неприкрита омраза. — Кой ти позволява да се ровиш в живота ни?

— Тихо! — прошепна му и докосна с пръст устните си. Направил една заплашителна крачка към него, младежът се закова на място. — Слушай... Не го ли чуваш?

Карлито разпери ръце и с недоумение се огледа.

— Какво да чувам?

— Духът на сестра ти — отвърна му и бавно се завъртя. — Тя все още е тук и чака...

— Какво чака? — Беше ясно, че младежът не си пада много-много по мистиката, но въпросът беше зададен сериозно, без следа от насмешка.

— Чака някой да ѝ покаже пътя... Сега е тук, няма мир за душата ѝ... Ще го получи едва след като открия убиеца... — Очите на брат ѝ бяха два студени блестящи камъка: — Ще отговоря на въпросите ти поред... Да, аз съм гаджето. Или по-скоро щях да бъда, ако не бяха я убили... — От устата му се откъсна тъжна въздишка: — Соня беше прекрасна жена във всяко отношение...

— Това сигурно означава, че си я скъсвал от чукане, гаден maricone!

Сега бе ред на Кроукър да използва изненадата на внезапното нападение. Титановите пръсти на протезата му смачкаха реверите на скъпото сако и пронизаха фината тъкан на ризата „Версаче“. Тялото на Карлито прелетя през хола и с болезнен тътен се спря в далечната стена.

Лицето му се озова толкова близо до младежа, че улови дъха му и безпогрешно определи какво е ял на обед: пържола с препържен лук...

— Мъж, който не уважава жените, е свиня! — просъска на перфектен испански. — Но мъж, който не уважава собствената си сестра, не е никакъв мъж!

В очите на Карлито проблесна пламъче и бързо се стопи.

— Съветвам те никога вече да не ме наричаш *maricone*! — добави, все така на испански.

На устните на младежа се появи усмивка.

— Не говориш като янки — призна на пресекулки. — Но по-важното е, че не мислиш като такъв...

За хора като Карлито — наперени и арогантни мъжкарки, това можеше да мине за нещо като извинение.

Кроукър го пусна и отстъпи назад. Очите на Карлито се сведоха към реверите на сакото, които изглеждаха така, сякаш ги беше прегазил валяк.

— Знаеш ли, убивал съм хора и по доста по-незначителни поводи — промърмори с безизразен глас. В ръката му се появи нож с широко, назъбено острие, което проблесна в неподвижния въздух. Но то не носеше заплаха. И двамата бяха наясно, че вече са отвъд мъжкарското перчене, завършило при равен резултат. Ножът беше просто илюстрация към думите му: — Режа им гърлата с един замах, после гледам как блика кръвта... Ритъмът е фантастичен.

Кроукър мълчеше. Насреща му стоеше един нафукан хлапак и нищо повече. Младият Калигула изрежда тежките си грехове пред съвета на старейшините и напразно се надява да ги впечатли... Никой не е шокиран от разказа му, но всички си дават сметка, че макар и още дете, Калигула е опасен и непредвидим... С две думи, човек, който не бива да бъде подценяван...

— После идват братята и синовете им, да търсят възмездие — продължи Карлито. — Постига ги същата съдба. Нощем лежа с отворени очи, въображението ми гради блестящата пътека, по която те идват да ме нападнат — като зли духове... — На лицето му се появи лукава усмивка: — По такъв начин ги вкарвам в грях, знаеш... Защото аз никога не съм прониквал в домовете им, никога не съм докосвал собствеността им... — Върхът на камата рязко се вдигна нагоре, блестящото острие изпусна дъжд от разноцветни искри. — Вкарвам ги в грях, а след това ги наказвам за него... И ножът ми почервенява от кръвта им...

Кроукър се обърна и тръгна към кухнята. Не толкова, за да се отърве от потискащото присъствие на хлапака, колкото за да утоли жаждата си. В шкафа имаше наченат стек с бира „Корона“, но не му се искаше да го сложи в лед, тъй като това означаваше да използва хладилника все още оплескан с кръвта на Соня. Вместо това взе една начената бутилка текила „Куерво Голд“ и напълни две чаши. Върна се в дневната и тикна едната от тях в ръката на Карлито.

Отпиха по глътка, после Кроукър рече:

— Искам разрешението ти да остана тук.

Думите му прозвучаха така, сякаш го молеше за ръката на сестра му.

Младият мъж прибра ножа, сведе очи към бледожълтата течност в чашата си и промърмори:

— Не искаш малко... — Направи кратка пауза, после вдигна глава: — Но и не вършиш малко. Както за Соня, така и за мен...

— Ценя това, което каза — кимна Лю, после рязко смени тон: — В момента се опитвам да установя дали близнаците Хектор и Антонио Бонита имат нещо общо с убийството на сестра ти... Познаваш ли ги?

— Виждам, че вече си започнал своето разследване — отвърна Карлито и се отпусна на дивана. Заблуден слънчев лъч докосна лицето му и запали малък пожар в червеникавата му коса. — Какво те кара да ги подозираш?

— Начинът, по който е извършено убийството. Доколкото съм чувал, обезглавяването е техен специалитет...

Кехлибарените очи бяха спокойни.

— Какво знаеш за Хектор и Антонио?

— Недостатъчно — отвърна му и се настани на отсрещния стол.

— Преди около пет години имах общ бизнес с тях.

— Пет години? Значи познаваш и Бени Милагрос.

Карлито седеше абсолютно неподвижен, само една тънка веничка пулсираше над яката на скъпото поло.

— О, да — промърмори след дълга пауза. — Познавам Бенито, при това много добре. — Главата му помръдна, кехлибарените очи проблеснаха за миг: — Ти приятел ли си с него?

— Може би.

— Предпазлив си и това е хубаво — кимна Карлито. — С човек като него предпазливостта никога не е излишна.

— Какво искаш да кажеш?

Младият мъж сякаш не го чу. Очите му бяха замислени, ръката му бавно повдигна чашата с текила към устните.

— Трябва да знаеш някои неща за близнаците Бонита — проговори най-сетне, преминавайки на чист литературен испански. — Техният бизнес включва всичко, което носи голяма печалба, независимо от степента на риска. Наркотици, оръжие и муниции, контрабандни телекомуникационни и компютърни компоненти, полупроводникови чипове, проститутки, поръчкови убийства, бели робини... Да, дори това последното, което в наше време звучи малко странно... Характерна черта за всички тези дейности е липсата на пряк контакт с клиенти и доставчици. — Ръцете му се размахаха: — Отлично зная какво мислиш в този момент, детективе! Международни мошеници от тоя калибър винаги се крият зад мрежа от офшорни компании и фиктивните фирми. Това действително е така, но близнаците са крачка пред всички останали. Те не притежават нищо, абсолютно нищо. Подставени лица ръководят дори офшорните им компании и фиктивни фирми, при това с доста голяма свобода на действие. Докато се представят добре, братята не ги закачат. Редовно им изплащат заплатите, като прибират шейсет и пет процента от печалбата. Други тридесет и два-три отиват за реинвестиции и ако си умен, ама много умен, можеш да докопаш някъде между три и пет процента!

— Май говориш за себе си — подхвърли му.

— Схемата е изпитана съвършено — продължи стройният млад мъж, въпреки че добре чу забележката му. — Колкото по-добре управляваш компанията им, толкова по-голяма свобода получаваш и в крайна сметка неизбежно попадаш в плен на илюзията, че упражняваш истински контрол. Разбира се, всичко това е фалшиво. На практика не си нищо повече от обикновена пионка, поставена там, за да печели пари за братята. Ако вършиш това, всичко е наред. Прибираш си мизерния процент и си свиркаш. Но ако не достигнеш предварително спуснатите показатели, братленцата пристигат и те превръщат в инвалид. При това бавно и с огромна наслада... По тази причина си принуден да работиш на границата на риска и правиш всичко възможно да изпълниш плана... Това нередко води федералните ченгета на прага ти и тогава става наистина страшно. Поемаш цялата

тежест на удара, тъй като Бонита нямат абсолютно нищо общо със законите, които си нарушил... Ако имаш глупостта да писнеш и да изпееш имената им като оправдание, животът ти свършва бързо, по един не много приятен начин...

— Например като се разделиш с главата на раменете си — подхвърли му.

Мъжът с кехлибарените очи погледна празната си чаша.

— Има ли още от това питие?

— На рафта в кухнята — отвърна Кроукър.

Карлито донесе бутилката и я сложи на масичката за кафе между двамата.

Слънцето беше изчезнало зад хоризонта, лицето му беше в сянка. Изглеждаше още по-красив, истински магнит за младите момичета. Но на тази светлина ясно си пролича и нещо друго... Онова, което помага на опитните ловци да различават малкото крокодилче от невинните гущерчета. Ясно си го представи като наемен убиец или пласъор на наркотици за близнаците Бонита, действащ сред блясък и разкош, опиянен от ролята си, напълно вживян в нея... Когато си в орбитата на ярка звезда, почти никога не можеш да я напуснеш, без да пострадаш сериозно, а понякога и фатално. „Какъв е случаят с това момче? — запита се той. — Сериозно ли е пострадало, или фатално?“

В малката къща стана задушно въпреки широко отворените прозорци. Кроукър се изправи и погледна към улицата. Небето на запад все още гореше в розови и пурпурни пламъци, но под короните на дърветата вече се съгъстяваше мракът. Паркираните на окосената трева коли хвърляха загадъчни, мастиленочерни сенки.

— Какво си работил за Хектор и Антонио? — попита го.

— Търговия с оръжие и муниции.

Отговорът дойде прекалено бързо, за да е искрен. „Това момче май наистина ще се окаже необикновено“ — помисли си Кроукър.

— Как приключи?

— Зле.

Мъжът с кехлибарените очи безшумно се беше озовал до него. По негласно споразумение останаха в мрака, никой не пожела да запали осветлението. Случайният минувач, ако имаше такъв, положително би ги взел за безплътни призраци, надничачи от прозореца на наскоро опустелия дом...

— Преди време бях влюбен — обади се Карлито. Гласът му беше тих и някак несигурен, почти шепот. — Оттогава изминаха пет години, но ми се струват цяла вечност... — Замълча, очевидно не беше сигурен дали трябва да продължи. Кроукър чакаше. От собствения си горчив опит знаеше, че болезнените спомени искат време, за да бъдат отприщени.

Карлито прочисти гърлото си, сякаш искаше да прогони чувствата.

— Както и да е... — промърмори той. — Помолих я да се омъжи за мен. Беше добро момиче... Чиста душа. Бог знае какво беше видяла в мен... — Ръката му с чашата помръдна, текилата в нея заплашително се разклати: — На практика нямаше понятие с какво се занимавам, но не го одобряваше. Веднъж каза, че от мен се разнася лоша воня... „Каква воня — викам. — Да не би да съм някакъв скапан рибар?“ А тя се притисна до гърдите ми и прошепна: „Тази воня не идва от тялото, а от душата ти...“

Пресуши чашата си на един дъх, понечи да потърси бутилката, после се отказа.

— Глупаво момиче, рекох си. Какво може да знае то? После си легнахме. Сънувах кошмари, а след тях се събудих с вкус на изгоряла плът в устата си. Той ме преследваше седмици наред... В крайна сметка разбрах, че сънувам да гори собствената ми плът... И си дадох сметка, че моето момиче съвсем не е глупаво, а напротив — много, много специално. Беше подушила вонята на корупция, която се излъчваше от мен. И тази воня не й харесваше. Но защо тогава беше с мен? Защо ме обичаше?... Сексът е лесна работа, той е като дишането. Но любовта е друго нещо. Любовта те кара да вършиш необясними неща. Тя те променя неусетно, въпреки волята ти...

Очите му за миг се сведоха към празната чаша, после отново се зареяха към улицата.

— Накрая разбрах... Тя просто чакаше. Чакаше да намразя тази воня колкото нея...

Най-сетне остави празната чаша на перваза. Ръцете му се свиха в юмруци.

— Исках да се променя! — прошепна. — Наистина исках! — Мускулите му изпънаха ръкавите на скъпото му сако. — Но всичко в този живот има своята цена. Понякога пожелаваме нещо и казваме, че

искаме да го имаме „на всяка цена“. Но ако някой ни покаже предварително тази цена, ние едва ли ще я приемем...

От устата му се откърти тежка въздишка.

— Стана така, че тази жена напусна живота ми... Отне ми я Бог, или Съдбата...

Младежът се обърна и потъна в мрака на пустата къща.

Кроукър с усилие се овладя и преглътна въпроса, който пареше езика му. Атмосферата беше прекалено наелектризирана от горчивите спомени, във въздуха витаеше нещо огромно и страшно; нещо, което беше преодоляло преградата на времето и разстоянието и заплашваше да унищожи всичко...

— Ти си добре дошъл в този дом — долетя до него сподавеният глас на Карлито. — Аз не искам да имам нищо общо с него. А ако наистина усещаш присъствието на духа на Соня — още по-добре... Дано да ѝ е хубаво, когато си контактува с теб...

Лю разбра, че ходът на мислите му протича по начина, по който беше говорила жената, умряла преди пет години. Бавно се отдръпна от прозореца, изчака очите му да свикнат с мрака и го видя. Беше се свил в ъгъла, сякаш искаше да се скрие от ударите на съдбата.

— Вярваш ли в духове? — попита Кроукър.

— Бих искал да вярвам — отвърна той и кехлибарените му очи светнаха в мрака.

Разбира се. Това момче би дало всичко, което има, за да чуе отново гласа на любимата си. Дори и насън...

— Те и двете чакат, нали? — прошепна Карлито. — Роза и Соня... Заедно са и чакат...

Чул това име, Кроукър усети как го пронизва електрически ток.

— Нейното име беше Роза, така ли? — пресипнало попита.

— Si. Роза Милагрос...

Господи Исусе! Ето откъде се познаваха с Бени! Това момче е било влюбено в сестра му, а близнаците Бонита са я обезглавили!

Сега вече можеше да разбере странното му поведение. Горкият Карлито беше преживял отново убийството на Роза, но този път жертвата беше сестра му!

Кехлибарените очи бяха широко разтворени. Думите излитаха от устата му накъсани, присъствието на Кроукър очевидно беше забравено:

— Върху мен тегне проклятие!... Зная това... Роза искаше да ме спаси... Но аз върших отвратителни неща, продължавам да ги върша и сега...

Високото и гъвкаво тяло на младежа изведнъж се освободи от вцепенението. Той безшумно прекоси дневната. Външната врата се затръшна зад гърба му.

Кроукър излезе на магистралата И-95 и пусна една касета на Иън & Дийн с най-известните им хитове. Мелодичната музика от края на шейсетте беше особено подходяща за настроението му. Около него летяха спортни коли — повечето от моделите „Камаро“ и „Файърбърд“, любителите на силни усещания в тях натискаха педала докрай в мига, в който виждаха пролука в многолентовото движение. И както си му беше редът, засичаха по-кратките шофьори на сантиметри... Но който е свикнал да кара по И-95, бързо забравя статистиката за тежките катастрофи по магистралите.

Искаше да обмисли подробно неочакваното разкритие, че братът на Соня е бил влюбен в Роза, сестрата на Бени. Каква е била неговата роля в тази сложна и объркана мрежа? Ясно бе само едно: той знае много повече за Хектор и Антонио, отколкото беше споделил.

Но най-странното беше, че в момента, в който Карлито излетя от къщата на Соня, той изпита усещането, че черните облаци над главата му се разсейват и изчезват...

Напусна магистралата на изхода за булевард „Атлантик“ и пое на запад. Иън & Дийн завършиха „Градът на сърфовете“ и подеха „Новата ученичка“. Преди вечерята с Джени Марш в Уест Палм Бийч трябваше да се отбие на още едно място. Свърна в паркинга пред търговския център на магистрала 441 и спря музиката.

Извади портативния компютър и провери дали има отговор на запитването относно телефонния номер, който му бе дал Махур. На екрана се изписаха няколко реда информация. Номерът се оказа на клетъчен телефон. В това нямаше нищо странно. Странното беше друго — абонатът не беше Махур, а някой си господин Бенито Милагрос...

Бени.

Утре в полунощ той щеше да предприеме своето странно плаване. Утре в полунощ в Маями трябваше да пристигне и Хуан Гарсия Барбачена...

Кроукър остана дълго на паркинга, от двете страни на който фучаха коли. Черни палми се поклащаха на фона на индиговото небе. Осветлението от мощните живачни лампи падаше върху покривите на паркираните коли като сребристо сияние. Затъмнените витрини на „Оръжеен клуб «Маргейт» — лъкове и пистолети“ отразяваха надгробните камъни от гранит на съседния магазин. Това го накара да си припомни гробището, където беше разговарял с Махур, както и всичко, което трябваше да стори, за да спаси живота на Рейчъл. Набра номера на Бени.

— Hola!

— Здравсти, Бени, аз съм...

— Amigo! Какво става? Нещо ново около племенницата ти?

— Нищо — отвърна му и усети, че стиска апаратчето с прекалена сила. — Бени, познаваш ли адвокат на име Махур?

— Не.

— Марселус Рохас Диего Махур...

— Не, Люис. Ако бях чувал подобно име, едва ли щях да го забравя...

— Но Раф го знае...

— Рубине? — В гласа му се появи едва забележимо напрежение. — Каква работа имаш с него?

— Срегнах го случайно. Той каза, че въпросният адвокат поддържа тесни връзки с големите трафиканти на наркотици...

— Значи е така — отвърна хладно и предпазливо Бени. — След като Рубине го казва...

— Вие двамата не бяхте ли близки? Доколкото съм осведомен, ти си бил готов да го подкрепиш за втори кметски мандат...

— Това беше отдавна, Люис. Времената се менят, хората също...

— Слушай, Бени...

— Трябва да вървя, Люис. Извинявай. Току-що пристигна делегацията от Колумбия, която очаквам. Ще се чуем по-късно, amigo. И внимавай с кого се срещаш...

— Бени, не съм сигурен, че ще съм на линия за онова пътуване, за което говорихме вчера...

Отвърна му мълчание, но парагваецът не беше прекъснал. Няколко секунди по-късно се чу раздразненият му глас:

— Хей, amigo, какво ти става? Знаеш, че разчитам на теб!

— Зная, Бени. Но се появи нещо непредвидено и...

— Чакай да се разберем! Ти ми обеща! Това пътуване е много важно за мен! Какво толкова се е променило от вчера насам, по дяволите? Знаеш ли какво ще ти кажа, amigo?

Имам чувството, че даваш ухо на малките отровни оси, които бръмчат под шапката ти!

— Нямах предвид Раф, нали?

— Хайде да се видим! — отсече Бени. — Само двамата! Шибаните колумбийци могат да почакаат! И без това не правят нищо друго, освен да се зъбят един на друг като улични псета!

— Добре — кимна Кроукър. — Ще те чакам във фойето на болницата „Роял Поинсиана“ в Палм Бийч.

— Хубаво. Ще бъда там след около час и половина. Един съвет, аз предпочитам да зная, че междуременно няма да разговаряш с никого!

— Например с Раф, така ли?

Но връзката вече беше прекъснала.

Той бавно остави телефона. Какво ставаше, по дяволите? Очевидно между Бени и Раф имаше някакви търкания. Освен това Бени отрече да познава Махур, въпреки че плащаше сметката на мобифона му. Защо лъже този човек? Защо е толкова важно среднощното плаване? Такъв Кроукър не го беше виждал никога...

С усилие на волята си напомни, че не знае нищо за голяма част от живота на Бени. Въпреки че бяха станали доста близки... Всеки ден го очакваха изненади. Зави му се свят при мисълта, че парагваецът има някакви скрити цели и именно заради тях търси приятелството му...

Слезе от колата и прибра компютъра в багажника. От тайника измъкна известно количество дребни предмети от метал и пластмаса, които разпредели по джобовете си. След което изхвърли от главата си всички въпроси, на които нямаше отговор. Предстояха по-неотложни неща.

Минаваше седем вечерта, агенцията за автомобили под наем „Голд Коуст“ беше затворена. Вонда работеше точно толкова, колкото й плащаха.

С бавна крачка заобиколи сградата, проправи си път сред кофите за боклук и пристъпи към задната врата на агенцията. Живачната лампа на близкия уличен стълб заливаше всичко с ярка, студена светлина. Наложил се да я подложи на известна манипулация. Клекна в основата на стълба, ноктите на протезата му изскочиха от леглата си и изиграха ролята на електротехнически клеци. Три-четири минути по-късно лампата примигна и угасна, всичко наоколо потъна в непрогледен мрак.

Както можеше да се очаква, задният вход на агенцията беше свързан с алармена инсталация. Тя също бе подложена на съответната манипулация. Металната кутия на „Бел Саут“ беше до вратата. Един поглед му беше достатъчен, за да установи, че алармата е вързана директно за телефонните кабели. Прекъсна ги с помощта на металните си нокти и минута по-късно вече беше във вътрешността на сградата. Агенцията за коли под наем беше тъмна, светлина проникваше единствено през витрината. Миришеше на прах и нагreti електронни платки.

Кроукър безшумно се промъкна до гишето за обслужване на клиенти. Плотът беше покрит с обичайните за всяко работно място дреболии — снимка на бейзболния отбор „Маями Хюрикейнс“, пластмасова кутия за писалки, поставка за кламери. На лавицата под бюрото имаше стар, надупчен от молци дамски пуловер, до него бяха подредени шишенца с лак за нокти, в дъното се виждаше малък сгъваем чадър.

Насочи вниманието си към компютърния терминал. Понечи да го включи, но ръката му замръзна над клавишите. От монитора лъхаше топлина. Напрягна поглед към циферблата на часовника си. Седем и осемнадесет. Вонда беше казала, че затварят точно в шест и половина. А това означаваше, че дори и да се беше забавила известно време, терминалът би трябвало отдавна да е изстинал.

Включи го. На екрана се появи обичайният списък на софтуера от програмата, която използваше агенцията. И нищо повече. Никакви директории, никакви файлове, никакви списъци с имена на клиенти. Програмата беше девствено чиста, такава, каквато е била в деня на своето инсталиране... Някой беше изтрил цялата информация в твърдия диск. Съдейки по затоплената машина, това беше станало най-много преди петнадесетина минути...

Кроукър претърси работното място за дискети, макар да беше убеден, че няма да открие нищо. Когато някой има опита и куража да изтрие цялата налична информация в даден компютър, той едва ли ще пропусне да отнесе и всички външни носители, които винаги се намират някъде наблизо...

Претърсването на работното място го отведе при Вонда. Поточно казано, до това, което беше останало от нея. Отрязаната ѝ глава го очакваше... Също като тази на Соня... Широко разтворени, очите ѝ го следяха от лавицата до стената. По ръба се беше събрала тънка вадичка кръв, която всеки миг щеше да покапе по пода.

Той се почувства така, сякаш беше получил силен ритник в слабините. Приклепна и направи опит да нормализира дишането си. Затвори очи и се вслуша в приглушения трафик на улицата. Нищо друго не нарушаваше тишината. Нито човешки глас, нито кучешки лай...

Отвори очи и се втренчи в главата на Вонда. Наложил му се да примигне няколко пъти, тъй като изпита чувството, че става жертва на халюцинация. Но не — това, което видя, си беше там... Между оголените зъби на момичето чернееше дискета. Внимателно пристъпи напред и видя, че дискетата е с етикет. Протегна врат и успя да прочете написаното върху него:

Това ли търсиш, детективе?

Опита се да издърпа дискетата. Но челюстите на мъртвото момиче вече бяха вдървени и главата се търкулна в скута му. Ситуацията беше толкова абсурдна, че му се прииска да избухне в смях. Не го направи, разбира се. Всичко беше прекалено трагично...

Един дълъг, безкрайно дълъг миг на натежало от сюрреализъм объркване. Главата на Вонда продължаваше да лежи в скута му, извърнати нагоре, очите ѝ молеха за помощ. А над тях, точно в средата на челото, изпъкваше яркочервен символ: квадрат с точка в средата...

Братята Бонита...

С върховно усилие на волята излезе от вцепенението и се върна в действителността. Очите му се насочиха към устата на момичето. Остана с чувството, че някой е залепил зъбите ѝ за черната пластмаса

на дискетата. В главата му екна натрапчив глас: „И гледам, насреща ми тича Бялото зайче... Тича и си мърмори: Закъснявам, закъснявам за важна среща... Здравсти и довиждане. Нямам време за празни приказки. Закъснявам, закъснявам!...“

Металните нокти изскочиха от леглата си и внимателно издърпаха дискетата. Той я пхна в джоба си, хвана сплъстените коси на Вонда и постави главата обратно на лавицата. И изведнъж замръзна. Долови някакъв шум. Тиха стъпка, или може би само движение на тяло... *Тук имаше някой!* И този някой не бе зайчето от приказките с бяла пухкава козинка и джобен часовник на корема... Тук се долавяше присъствието на човек с тъмна, могъща и опасна психика.

Антонио, или Хектор?

Кроукър напрегна слух, но чуваше единствено тласъците на кръвта в слепоочията си. „*Чакай!* — заповяда си той. — *Чакай и слушай!*“

От стените светваха и угасваха силуетите на спортни коли в пълен синхрон с отблясъците от фарове, които долитаха откъм улицата. Във въздуха проблясваха ситни пращинки, приличащи на неспокойни духове. Някъде наблизко се затръшна автомобилна врата, разнесоха се приглушени гласове. Изръмжа мотор, светнаха фарове, колата потегли. Миг по-късно отново чу шума, който го беше разтревожил. Извърна глава, но вътрешността на помещението вече беше потънала в мрак. Нещо капна на пода. Вероятно кръвта на Вонда беше преляла от лавицата. С крайчеца на окото си улови мигновен блясък, сякаш нещо метално бе отразило светлината от улицата. Дойде откъм дъното на помещението, движеше се отляво надясно... Тук действително имаше друг човек! Онзи, който беше убил Вонда, а след това беше изтрил информацията на компютъра, оставяйки подигравателния си надпис върху дискетата. Той не само познаваше Кроукър, но и беше предварително информиран за проникването му тук.

Антонио, или Хектор? Кой от двамата? Всъщност това едва ли имаше особено значение...

В следващата секунда тишината бе разкъсана от острия трясък на счупени стъкла и Кроукър разбра, че времето му е изтекло. Внимателно показа главата си над ръба на гишето, но не видя нищо. Отново клекна и бързо пропълзя встрани.

Новата позиция му позволи да види счупеното стъкло. От рамката на прозореца стърчаха грозно назъбени късове. През дупката долетя ръмжене на автомобилен мотор, най-вероятно на джип или камион... А заедно с него и друго, по-особено басово боботене... Генератор!

Скочи на крака и без колебание се втурна към счупения прозорец. Промуши се и изскочи навън точно навреме, за да види как един бял микробус с поклащане излиза на уличното платно. Хукна след него, стараяйки се да заобикаля пръснатите по асфалта остри стъкла, очите му се напрегнаха да разчетат задния номер.

Предположението, че микробусът ще поеме по магистралата, беше рисковано, но друг начин нямаше. Кроукър се напрегна и рязко скъси разстоянието, пресичайки под ъгъл празното пространство зад търговския център. На платното преди включването в магистралата имаше гърбица за ограничение на скоростта и микробусът намали. Това беше единственият му шанс. Направи голям скок, ноктите на биомеханичната протеза се забиха в широката задна броня сред дъжд от парченца боя и натрошена пластмаса.

В момента, в който понечи да се набере напред и нагоре, микробусът преодоля гърбицата и рязко ускори ход. Коляното му тресна в издупения асфалт, бедрото му беше пронизано от остра болка. Дясната му ръка напразно търсеше да се хване за нещо. Разполагаше с не повече от секунда, за да се задържи, тъй като микробусът вече набираше скорост по магистралата. Успя да праметне крак върху бронята, но точно в този момент микробусът рязко намали ход, спирачките изскърцаха. Страничен тласък, рев на мотор...

Центробежните сили се стовариха върху Кроукър със сплавта на парен чук, ръката му почти изскочи от раменната става. Подметката му се плъзна по бронята, кракът му безпомощно увисна във въздуха, токът на дясната му обувка започна да вдига искри по асфалта. Импулсивно стягане на бедрения мускул спаси капачката на коляното му. Замаяно си даде сметка, че у ако не успее да се покатери върху задната броня, тялото му буквално ще се запали от триенето... Това обаче не можеше да го накара да се пусне. Не и сега, когато беше толкова близо до убийците...

Микробусът сменяше лентите на аутобана с опасно разклащане. Това предизвика оглушителен хор от протестиращи клаксони и

скърцане на спирачки.

С последни сили Кроукър се набра нагоре, праметна крака върху бронята, а протезата му успя да се вкопчи в ръчката на лявата задна врата. За миг остана неподвижен, потръпващ от огромното физическо напрежение. Вятърът го блъскаше в лицето, при всяко рязко разклащане раменете му влизаха в болезнено съприкосновение с железните задни врати. Очите му неволно се втренчиха в сивата лента на пътя, която с бясна скорост се носеше под него. После се преместиха върху една малка червена окръжност, в която бе вграден тайнствен триъгълник. Това беше лепенката, забелязана от господин Лайес...

Скоростта вероятно надминаваше сто и тридесет. Той се притисна към задната лява врата, биомеханичните пръсти на протезата му стискаха дръжката с желязна хватка. Тялото му се извъртя, десницата му сграбчи дръжката на дясната врата и рязко дръпна. Вратата се отвори широко и остана така, притисната от въздушната струя. В същия миг микробусът рязко смени лентите на движение и Кроукър почти излетя. Само необикновената сила на протезата му попречи да разбие главата си в стремително летящата пред очите му асфалтова настилка.

С невероятно усилие на мускулите и волята си той бавно започна да се набира. Но в мига, в който тялото му се закрепил на тясната броня, водачът на микробуса натисна спирачката. За частица от секундата земното притегляне и инерцията изравниха силите си и тялото му сякаш увисна във въздуха. После земното притегляне надделя и той с цялата си тежест се стовари върху лявата задна врата.

Почти веднага микробусът ускори. Напълно замаян и с разкъсваща болка в раменните стави, Кроукър усети как полита и се удря в страничния борд. Две здрави ръце сграбчиха предната част на ризата му, в лицето му се забиха пламтящи от ярост кехлибарени очи. Върху красивото лице се беше запечатала хищна гримаса, а около него се развяваха гъсти коси с меден цвят. Карлито!

— Ето го и нашият детектив! — процеди през стиснати зъби мъжът с кехлибарените очи и заби юмрук в брадичката му.

Главата му отскочи назад, пред очите му се появиха разноцветни кръгове. Беше толкова замаян, че ако не бяха тичащите светлини откъм магистралата, положително нямаше да забележи острия скалпел в

ръката на противника си. Острието блесна, насочено право към гърлото му. Разтърси глава, зрението му се проясни. Кехлибареният мрачно се усмихна, зад рамото му за миг се мярна сянка. В следващата секунда в него се впериха втори кехлибарени очи, лицето на собственика им беше копие на това насреца.

„Господи, близнаците!“ — стресна се Кроукър.

— Не съм Карлито — обади се вторият близък, сякаш прочел мислите му. — Той отдавна е мъртъв, аз лично се погрижих за това... А историята на живота му е още по-тъжна от тази, която ти разказах. — Очите му опасно проблеснаха: — Много бързо се срещаме отново, детективе! Да не повярва човек! *Madre de mentiras*, лично аз доста се забавлявах при последния ни разговор! А ти?

Първият близък размаха скалпела в ръката си.

— Хей, Антонио! — ревна той, за да надвика воя на вятъра и свиренето на гумите. — Тоя тип е като трън в задника ни! Какво ще го правим?

„Значи в къщата на Соня съм водил разговор с Антонио Бонита!“ — скръцна със зъби Кроукър. Отмести дясното си рамо от металната стена на каросерията и се пригответи за атака. Но близъкът с кехлибарените очи, който очевидно беше Хектор Бонита, моментално забеляза това и заби тежкия си ботуш в ребрата му. Той изпъшка от болка, в дробовете му сякаш пламна пожар. Близъкът му нанесе нов ритник, той се олюля и падна на колене. Крепеше го единствено биомеханичната протеза, която продължаваше да стиска ръчката на вратата.

Антонио наблюдаваше развоя на събитията с божествена невъзмутимост, а брат му се наведе напред и се втренчи в протезата на Кроукър, която мътно проблясваше на бягащата светлина.

— Това пък какво е? — попита. Въпреки воя на вятъра Кроукър успя да долови учудването му.

— Ръката — обясни Антонио. — Нали ти казах за нея?

— Искам я! — отсече Хектор и острието на скалпела блесна във въздуха. С болезнена яснота Кроукър разбра какво ще се случи. Близъкът изглеждаше запленил от биомеханичната протеза и възнамеряваше да я отсече от китката му. Изражението на лицето му беше като на маниачен колекционер на редки видове пеперуди, пред очите на който изведнъж се появява непознат екземпляр...

Направи отчаян опит да се отърси от замаяността и да събере сили, но беше прекалено изтощен. Вдигна глава към лицето на Хектор (или на Антонио — това беше все едно) и кръвта в жилите му изстина.

В продължение на една безкрайно дълга секунда имаше странното усещане, че е прикован на дисекционна маса. Тялото му бе пронизано от четири пламтящи очи. Два чифта ноздри се разширяваха, сякаш надушили прясна кръв, две усти се разкривиха в садистични усмивки, изпълнени с нетърпеливо очакване...

Лишен от избор, той пусна ръчката на вратата. В противен случай трябваше да се раздели с протезата си.

Антонио скочи върху него без никакво предупреждение. Хватката му беше желязна. Кроукър отчаяно потърси опора в задната броня, но ръката му улови само въздух.

В гърлото му набъбна буцата на страха. Беше се появила инстинктивно, от онова тъмно и самотно място в душата, където няма нито чувства, нито мисли. Малко бяха нещата на този свят, от които се страхуваше. Професията го беше срещала с болни мозъци от всякакъв вид. Но тези близнаци бяха различни. От тях се излъчваше нещо, което докарваше спазми в стомаха му, нещо по-силно от първичен ужас. Имаше чувството, че гледа как две невинни момченца си играят в прясно разкопан гроб. Лицата им грееха от радост, а в очите им светеше божествена чистота...

Два чифта кехлибарени очи го пронизаха, сърцето му се сви от мрачно предчувствие. Хватката на Антонио се стегна, а Хектор зае удобна позиция, като хирург, на когото предстои операция. Очите на Кроукър отчаяно огледаха вътрешността на микробуса. В дъното проблясваше някаква странна машина от метал и керамика, от нея стърчаха маркучи и кабели. Къде беше виждал такова? Нямаше време за отговор на този въпрос. Тялото му се хлъзна и увисна от задната броня, пред очите му се появи бясно летящата лента на пътя. Падането при тази скорост с положителност щеше да му донесе няколко строшени ребра, а ако няма шанс — и счупен врат...

Политна навън, но Антонио запъна крака в пода и го задържа. Мускулите на ръцете му се обтегнаха като дебели въжета. Очите им се срещнаха, между тях пробяга странна искра, могъща и тайнствена...

— Чакай, още не — промърмори Антонио и задържа ръката на брат си със скалпела. — Raciencia...

— Не! — изкрещя Хектор. — Искам си я тая ръка! Искам я веднага! — Острието на скалпела злокобно проблесна на бягащите светлини. После започна да пада и Кроукър затвори очи. Не беше в състояние да стори каквото и да било. Този тип щеше да получи трофея си.

После другият близък направи нещо много странно. На лицето му се появи зловеща усмивка, очите му се сведоха към лицето на Кроукър.

— Тъмните камъни си знаят работата — изръмжа. Думите му потънаха във воя на вятъра, пръстите му се разтвориха.

В ужасния миг, в който острието на скалпела профуча на косъм от китката му, Лю успя да се пребори със световъртежа и стори единственото, на което беше способен... Сгуши глава между раменете си и се оттласна назад.

Тялото му падна на пътното платно и започна да се търкаля презглава. С напълно отпуснати мускули, но едновременно с това свито на кълбо, както пише в инструкциите. Спаси се единствено благодарение на факта, че шофьорите отзад бяха предпочели да се държат по-далеч от бясно препускащия микробус. Заскърцаха спирачки, разнесоха се ругатни. Той успя да се насочи към края на платното, а бялото петно на микробуса се стопи в далечината, обвито в облаци дизелови газове. Малко по-късно един очукан пикап отби в аварийното платно, младият сърфист зад волана изскочи навън и загрижено го попита дали е ранен.

Заяви му, че не е, макар да изпитваше силни болки в раменете и ребрата, а главата му се въртеше. После добави, че не би отказал да бъде превозен до следващото населено място... Със скърцане, подскачане и надут докрай радио, предаващо рап концерт, пикапът се понесе по магистралата. Кроукър се облегна назад, пред очите му продължаваха да се полюшват две еднакви лица, разкривени от лъстива алчност. Зъбите му проскърцаха, фаровете на насрещното движение сякаш се забиха в мозъка му. В съзнанието му отново изплува странната машина от метал и керамика, поставена в белия микробус. Беше сигурен, че му е позната, но откъде? В ушите му екна равномерното боботене на компресор. Това боботене беше чул господин Лайес в деня на убийството на Соня, беше го чул и самият

той преди броени минути, докато отрязаната глава на Вонда се поклащаше в скута му... А с компресор се захранва...

От гърдите му се изтръгна дрезгав вик, тялото му рязко се изправи, сърфистът зад волана стреснато го погледна. Да, точно така! Близнаците Бонита разполагаха с перфузионен апарат! Това беше машината в техния микробус. Преносима, благодарение на компресора. Което означаваше само едно: Антонио и Хектор действително убиваха хора, за да използват техните органи!

Пред очите му отново блесна острието на скалпела, който размахваше Хектор. Неволно си представи как това острие потъва в обезглавените тела на Соня и Вонда и изрязва оттам нужните органи... В момента перфузионният апарат със сигурност запълваше бъбреците на Вонда с разтвора на Белцер, същото беше станало и с органите на Соня... Каква мрачна ирония на съдбата! Близнаците разполагат с органи за трансплантация, а той отчаяно търси такъв... И е готов на убийство, за да го получи... Дали Махур не му предлага бъбрек от запасите на Бонита?!

Вдигна ръка и притисна слепоочието си. Не, това бе невъзможно! Това бе в разрез с всичко човешко! Тук ставаше въпрос за органи на хора, които беше познавал лично. Хора, станали жертва на хладнокръвно убийство. Що за чудовища са тези близнаци?! Все още нямаше отговор на този въпрос, но беше твърдо решен да го получи.

Лицата им отново се появиха пред очите му и той неволно потръпна. В блясъка на кехлибарените им очи нямаше нищо човешко. Ярки като луни, студени, жестоки, безмилостни... Естрела Лайес бе права: тези двамата наистина бяха чудовища, които нямаха нищо общо нито с Бог, нито с човешкия род...

ГЛАВА 4

Час и четвърт по-късно Кроукър паркира пред болницата „Роял Поинсиана“. Мустангът с колекционерска стойност на Махур беше на мястото си и действително изглеждаше фантастично. Неволно си помисли, че трябва да му купи калъф. В противен случай жестокото слънце на Флорида бързо щеше да прогори боята, да превърне тапицерията в няколко парчета избелял плат, да напука гумените уплътнения... Стана му неприятно, че мисли за колата като за своя собственост. И си даде сметка, че твърде скоро трябва да реши какво да прави с нея.

Отвори жабката на тъндърбърда, измъкна мек парцал и старателно избърса волана и кожените седалки, изцапани с кръвта от раните и драскотините по тялото си. Минаваше осем и половина. По всичко личеше, че героичните му усилия бяха отишли на вятъра. Номерът на микробуса на близнаците не означаваше нищо — според компютъра на пътната полиция той принадлежеше на седемгодишна хонда сивик, регистрирана в община Дейд. От опит знаеше, че ченгетата отдавна са се отказали да издирват откраднатите регистрационни номера, тъй като това се случва десетки пъти на ден...

Нямаше нищо чудно, че братята Бонита карат микробус с крадени номера. Кроукър вече беше наясно, че действат професионално, с необходимите предпазни мерки. От тях се излъчваше зло, властно и неотменимо като смога над големите градове. Неволно се замисли върху някои любопитни подробности по време на двете си срещи с Антонио... *Любовта ни кара да вършим неща, за които нямаме обяснение* — беше казал той. — *Любовта ни променя дори тогава, когато нямаме никакви намерения да се променяме...* Как се тълкуват подобни изявления? Отговарят ли на истината? Нима Антонио действително е обичал Роза Милагрос? Не, изключено! Той я беше убил. Двамата с Хектор бяха отрязали главата ѝ като на пиле! *Случи се така, че тази жена ми бе отнета... От Бога, може би от Съдбата*, беше споделил Антонио. Какво означаваше това? Близнаците положително бяха напълно лишени от човешки

емоции. Но въпреки това изглеждаше потиснат от убийството на Роза... *Сега те чакат... Роза и Соня са заедно и чакат...* Защо му е било нужно да прави подобни признания, при това пред един напълно непознат човек? Спомни си блестящия и пронизителен поглед на Антонио след тези думи и неволно потръпна. *И Бени и Естрела Лайес са убедени, че духът на Хумаита Милагрос живее в мен — рече си Кроукър. — Нима и Антонио е забелязал това? Затова ли каза, че е обречен? Това ли беше смисълът на последните му думи: „Зная, че и Роза не би могла да ме спаси... Вършил съм отвратителни неща и продължавам да ги върша...”*

А след това си спомни предупреждението на Естрела: да не повтаря грешката на Хумаита, който си въобразил, че вижда нещо човешко в близнаците... Грешка, която му беше струвала живота. Пръстите му несъзнателно стиснаха магическия камък. В душата му отново нахлу чувството за пълна безпомощност пред неизвестна сила. Същото, което го бе обзело, докато погребваха Соня...

Действието беше единственият начин да се изтръгне от мрачните мисли. Отвори багажника, извади плика с покупките от „Гап“ и се насочи към мъжката тоалетна във фойето. Там изми кръвта от лицето си и облече чисти дрехи. Никой не му обърна внимание, вероятно защото беше влязъл през входа на спешното отделение.

Но когато се отпрати към асансьорите на главната сграда с намерението да се качи в отделението за спешна хемодиализа, насреща му изскочи Бени.

— Господи Исусе, amigo! — изръмжа той, явно побеснял. — Къде, по дяволите, ходиш? — Стисна лакътя му с пръсти като стоманени клещи, отведе го настрана и просъска: — Слушай, искам да зная какво означава всичко това, по дяволите!

Изглеждаше разярен, но Кроукър изобщо не се впечатли.

— Какво по-точно имаш предвид? — спокойно го попита.

— Имахме уговорка, проста и ясна, нали така? За плаването, което ни предстои. После ти ми звъниш, дявол знае откъде, и се измъкваш. Искам да зная защо! Какво ти е надрънкарал за мен оня мръсник Рубине?

— Първо си махни ръката.

— Само след като отговориш на въпроса ми! — изръмжа Бени и затегна хватката си. — Хей, amigo, събуди се! Тук няма шега! Когато

има споразумение с някого, аз очаквам то да бъде изпълнено!

— Ти май ме заплашваш, а? — процеди Кроукър.

— Мисли каквото искаш!

— Мислех, че ние с теб сме приятели, Бени...

— Приятелите държат на думата си! — гневно отвърна онзи и се изплю на мраморните плочки.

— И не лъжат — подхвърли той. — Какво сте намислили вие двамата с Махур?

— С кого?

— Вече ти казах с кого — тежко го изгледа Кроукър. — Адвокатът на име Марселус Рохас Диего Махур!

— А аз вече ти отговорих: не познавам никакъв Махур!

Стоманените пръсти на протезата се стегнаха около китката на Бени.

— Не познаваш най-големите наркотрафиканти на Латинска Америка, така ли? Не познаваш хората, които ги представляват тук? И май очакваш да ти повярвам!...

В очите им светеше гняв. Приятелството беше забравено, изглеждаха така, сякаш всеки момент ще се нахвърлят един срещу друг.

— Хайде, пусни ме! — изръмжа Лю и усети как кръвта започва да пулсира в слепоочията му. — Не ме принуждавай да върша глупости.

— Съветвам те да обмисляш постъпките си предварително, amigo!

Кроукър бавно увеличи натиска на стоманените си пръсти и парагваецът се принуди да го пусне.

— Не зная какво, по дяволите, става с теб — изръмжа и натисна копчето на асансьора. — Но се оттеглям, тъй като продължаваш да ме лъжеш!

— Я стига! — Бени застрашително пристъпи напред. — Няма да се измъкнеш, преди да съм свършил! Сделката си е сделка! Никой не може да върти номера на Бени Милагрос! Никой, comprende? Затова ще те накарам да си изпълниш обещанието и ще...

— Как ще стане това? — попита, докато влизаше в кабинката. — Може би ще изпратиш своите колумбийски приятелчета да ме пребият до смърт?

Бени скочи напред, пъргав като тигър. Рамото му успя да се вмъкне между затварящите се автоматични врати, те просъскаха и се отвориха. Но Кроукър го посрещна с добре премерен удар в гърдите, тялото му се люшна назад. Ново съскане и вратите се склочиха под носа му.

Горе той излезе от кабинката и спря за миг. Трябваше му време, за да се поуспокои. Беше обезпокоен и разстроен от разправията с Бени. Какво стана между тях? Сякаш изведнъж започнаха да говорят на различни езици, всеки решен да постигне това, което е намислил... Дори по-лошо — никой от двамата не чуваше аргументите на другия, единственото, което правеха, беше да си разменят заплахи... Забравиха дългите часове, прекарани заедно на борда на „Капитан Сумо“, зародилото се там приятелство изглеждаше като далечна, отдавна отминала илюзия. Да, илюзия, тръсна глава той. Защо иначе човек като Бени ще побеснее заради някакво нощно плаване? Толкова ли бе важно то за него?

Преди няколко месеца, по време на продължителен риболов из блатата, Кроукър бе ухапан от гърмяща змия. „Усещам напрежение у теб — рече му Каменното дърво, докато разрязваше раничката. — Не се тревожи, отровата ще напусне тялото ти за броени минути...“ „Това може би се дължи на факта, че в живота на всеки от нас твърде много въпроси остават без отговор“ — беше отвърнал Кроукър. „Значи не задаваш правилните въпроси“ — отсече индианецът.

Отби се в бокса на Рейчъл, преди да потърси Джени Марш. До леглото стоеше доктор Стански, ръцете му бяха склучени на гърба. Той рязко се обърна, после хладно кимна.

Лю се наведе, докосна с устни челото на момичето и разтревожено вдигна глава:

— Тя цялата гори! Какво става?

Олимпийското спокойствие на Стански не можеше да бъде нарушено от подобен въпрос, въпреки тревогата на човека, който го задаваше. Тревогата беше сред онези човешки емоции, които той контролираше изцяло.

— Новините не са добри — отговори. — Сепсисът не може да се овладее, за това допринася и общото физическо състояние на Рейчъл, което е лошо... — В гласа му се появиха успокоителни нотки: — Но болничният екип върши всичко, което е в рамките на възможностите

му... — Показалецът му докосна две допълнителни тръбички, които бяха включени към системата за кръвопреливане: — Това е друг, посилен антибиотик. Не можем да направим нищо друго, освен да чакаме. По тази причина настоях госпожа Дюк да си отдъхне малко. Прекара тук почти цяло денонощие и нервите ѝ не издържаха... — Хладният му поглед се спря на лицето на Кроукър: — Виждам, че и вашето състояние е отбелязало известна промяна...

— Паднах от един камион — поясни той с крива усмивка.

— Много смешно! — Очите под свитите вежди го огледаха с хладно неодобрение. — Дайте да ви прегледам! — Разкопча ризата му, веждите се свъсиха още повече, забележката му прозвуча повече язвително, отколкото враждебно: — Тоя камион е бил доста немилостив към вас...

— Стигнахте ли донякъде с търсенето на бъбрек? — попита Кроукър. Някъде дълбоко в душата му все още тлееше надеждата, че ще избегне изнудването на Махур.

Лекарят мълчаливо поклати глава, сложи си гумени ръкавици и започна да рови в някаква метална кутия.

— Страхувам се, че това е безнадеждна работа — въздъхна той, извади тънки пинсети от кутията и ловко измъкна няколко миниатюрни камъчета от жестоко ожуленото рамо на Кроукър. — Нищо повече не мога да направя... — Тампон с марля, напоен с дезинфекцираща субстанция и антибиотичен крем, внимателно обходи многобройните рани и драскотини по тялото на Кроукър. — Звънях навсякъде, притисках познатите си, но без резултат... — Тампонът изчезна в малко бидонче с капак, на което пишеше:

ВНИМАНИЕ, ОПАСНОСТ ОТ ЗАРАЗА!

— Никой нищо не може да направи... — Гумените ръкавици бяха свалени и последваха тампона. — Въпрос на етика, знаете... Хората, които се занимават с доставка на органи за присаждане, са сред най-високоморалната част на лекарското съсловие... — Очите му се прехвърлиха на спокойното, сякаш дълбоко заспало момиче: — Сега тя е в ръцете на Бога... Не бих могъл да добавя нищо повече...

Кроукър благодари и напусна отделението. Настроението му беше лошо, болеше го цялото тяло, измъчваше го глад. Едва сега си спомни, че цял ден не беше слагал зальк в уста.

Джени Марш излезе от лекарската стая и тръгна насреща му, а той си спомни какво му беше разказала за официалната система за набиране на органи в Америка. Дейността на братята Бонита хвърляше върху този разказ нова, съвсем различна светлина, а участието на младата лекарка в предстоящата операция придобиваше особено значение.

Той се спря. Доктор Марш беше облечена в черни памучни панталони, синьо-зелена блузка и бежов жакет от тънка коприна. Беше изненадващо привлекателна. На лицето ѝ имаше лек грим, достатъчен да ѝ придаде коренно различен вид. Ами косата ѝ? Какво беше направила с нея? Беше спусната свободно на разкошни, леко начупени вълни...

— Доктор Стански ми съобщи, че изпитвате сериозни затруднения при лечението на моята племенница — подхвърли той, изпивайки я с очи.

— Не разбирам защо не можем да победим този сепсис — мрачно въздъхна Джени Марш.

— Според доктор Стански това е свързано със силно изтощението на организъм...

— Несъмнено. Но въпреки това има нещо странно... Комбинацията от лекарства, които вкарваме в организма ѝ, отдавна би трябвало да се справи с инфекцията. Тя действително е много изтощена, но все пак не е на осемдесет години, нали?... — Главата ѝ мрачно се поклати: — За съжаление инфекцията продължава и бавно я убива... Единственият ѝ шанс е да получи нов бъбрек...

Извади папката с документацията на Махур и ѝ я подаде:

— Дано това са по-добри новини...

Джени учудено го погледна и едва сега забеляза синините и драскотините по лицето му.

— Господи, какво е станало с вас?

Кроукър разтърка едnodневната си брада и веднага усети болка в натъртената си челюст — там, където го беше ударил Антонио.

— Бих казал, че пострадах от прекомерно излагане на въздействието на живота, особено на неговата невидима част —

усмихна се. — Но няма нищо сериозно. Стански не само поговори с мен, но и се погрижи да покрие тялото ми с лепенки... Имайки предвид какво се говори за него, би трябвало да съм доволен, че не поиска хонорар...

После със сериозно изражение на лицето потупа тънката папка.

— Джени, от вас искам само едно — тихо промълви. — Да ми кажете дали това е билетът, с който Рейчъл ще се върне обратно към живот! — Погледна я в лицето и добави: — Но откровено, без общи приказки!

Тя се поколеба, личеше, че обмисля чутото. За да се превърнат в полубогове, лекарите обикновено работят дълго и упорито. А когато най-сетне покорят този връх, те трудно приемат да го напуснат.

— Добре — въздъхна най-сетне тя. — Ще говоря открито, независимо от последствията.

— Благодаря.

— Има защо — намръщи се и сведе очи към папката в ръцете си. Помълча малко, после добави: — Надявам се, че намеренията ви да използвате нерегистриран орган не са сериозни...

— Зависи — отвърна той. — Какво мислите за тези документи?

— Изглеждат автентични, но...

— Ако е така, аз ще използвам този орган! — отсече Кроукър.

— Казах „но“... — погледна го Джени Марш и в очите ѝ се появи зеленикави отблясъци.

— Никакво „но“! — леко повиши тон той. — Става въпрос за живота на Рейчъл!

Тя също повиши глас:

— Имам причини да кажа „но“, Лю! И то е свързано с един прост факт: вие не знаете откъде идва този бъбрек!

Почука сгънатите на руло листове:

— Според тези документи идва оттам, откъдето всички вземат органи за трансплантация — Националният център за обмен на органи.

— Вярно — кимна тя с някакъв особен блясък в очите. — Но не може да е истина. Толкова пъти съм преглеждала това, което съхранява компютърът на центъра, че го помня наизуст. И мога да се закълна, че там няма такъв бъбрек! — Ръката ѝ с документите леко се повдигна: — Последната проверка направих преди два часа, в паузата между операциите... Никой не може да ме убеди, че информацията е била

допълнена за толкова кратко време! А това означава само едно: този бъбрек е нерегистриран и следователно незаконен!

Кроукър усети слабост в коленете, а болката, натрупала се през този тежък ден, изведнъж го връхлетя с пълна сила.

— За Бога, Джени! — простена. — Не можете да постъпите така с Рейчи! Нали ми казахте, че бихте помислили за евентуална трансплантация на нерегистриран орган?

— В миг на слабост, а може би и на лудост — отвърна тя. Лекото объркване в очите ѝ бързо се стопи. — Сега това е без значение, тъй като възвърнах здравия си разум. Дори няма да се докосна до нерегистриран бъбрек!

— Въпреки че той ще спаси живота на Рейчъл?

— Да — отвърна решително.

Напрежението помежду им можеше да се пипне с ръка. Джени имаше силен характер и държеше на принципите си. Това бе хубаво, но в момента едва ли бе от полза за някого. Все пак не ставаше въпрос за нейната племенница. Не ставаше въпрос за момиче, което е изгубила преди много години и е открила отново благодарение на чудо... За нея всичко това не бе втори шанс, единствена възможност да изгради отново отношения, които цял живот са ѝ липсвали. Всичко това се отнасяше за Кроукър. И именно по тази причина мисълта отново да изгуби Рейчъл, този път завинаги, му се стори непоносима...

— Зная, че сте готов да преобърнете земята за нея, Лю — тихо промълви тя. — Изписано е на лицето ви. Но трябва да се вслушате в думите ми: ако този бъбрек е нерегистриран, вие просто *не можете* да го използвате! Сторите ли го, ще станете съучастник в тежко престъпление, ще направите грях, за който прошка няма!

В зелените ѝ очи светеше решителност и той разбра, че положението е сериозно. Какво става, когато на пътя на неудържима стихия се изпречи неподвижен обект?

Но най-много му тежеше фактът, че тя бе абсолютно права. Отново си спомни за Антонио и Хектор — злодеите, които събираха човешки органи с лекотата, с която се берат гъби. Не би могъл да стане съучастник на подобно отвратително престъпление, но ако в твърденията ѝ? Махур, че бъбрекът е редовен, имаше поне капчица истина, той бе длъжен да отиде докрай, въпреки последиците...

— Ами ако все пак е редовен? — попита Кроукър.

— Това са напразни надежди, Лю.

Младата лекарка му направи знак да я последва и пристъпи към близкия компютърен терминал. „Лекарите имат пръсти на музиканти — каза си той, докато наблюдаваше движенията ѝ. — Всеки от тях действа независимо от останалите, човек остава с впечатление, че имат не две, а десет ръце...“

Със сигурни и плавни движения Джени набра кода на компютърния терминал в Ричмънд. Осветено от зеленикавото сияние на екрана, лицето ѝ изглеждаше странно, като на фея от приказките или пък на Шекспирова героиня... Кроукър разбра кога е получила достъп до база данните на Центъра от леката извивка на шията ѝ. Пръстите ѝ се плъзнаха към клавиатурата и набраха кодовия номер, записан в документите на Махур, и тя изненадано възкликна.

— Какво? — нетърпеливо попита Кроукър. От мястото си виждаше екрана като размазано петно.

— Невъзможно! — Разширените от учудване очи се спряха върху лицето му. — Проклетият бъбрек е регистриран! Трябва да са го вкарали в компютъра по време на последната ми операция! Не само е регистриран, но и е запазен за Рейчъл!

Кроукър потръпна от див възторг.

— Значи е истински! — прошепна той. — Истински и законен! — Мракът в душата му бе разкъсан от ослепителен лъч. Пред очите му се появи тясна пътека. Опасна и самотна, тя заплашваше самите корени на човешкото в душата му, но едновременно с това беше единствената връзка на Рейчъл с живота... — Благодаря ти, Господи! — сподавено добави.

Тръсна глава и светкавично премина на делова вълна.

— Джени, вече се убедихме, че органът е в регистъра — погледна я той. — Нека опитаме да го освободим!

Тя натисна няколко клавиша и поклати глава:

— Не става. Компютърът ми отговаря с посланието „В процес на прехвърляне“. В това няма нищо необичайно. Когато центърът получи информация за наличието на нов орган, там незабавно се открива процедура за идентификация и кръвни тестове, след което се търси съответният пациент на географски принцип. В момента знаем със сигурност само едно: донорът е от Южна Флорида, но самият бъбрек все още не е готов за трансплантация.

„По дяволите!“ — въздъхна Кроукър. Беше му минало през ума, че може би има начин да получи органа веднага, а след това да забрави за своята част от споразумението с Махур. За съжаление системата на центъра не позволяваше подобен ход...

Джени Марш изключи компютъра, но остана надвесена над бюрото. Подпираше се на ръцете си, изпънати и прави като стълбове. Профилът ѝ ясно се очерта на слабата светлина, която идваше от отделението за спешна хемодиализа. Беше нежен и едновременно с това силен...

Изтекоха няколко дълги секунди, после тя се обърна и го погледна в очите, гласът ѝ беше тих, но настойчив:

— Как извършихте това чудо, Лю?

— За чудото по принцип няма обяснение — отвърна и леко разпери пръстите на ръката си.

— Това е вярно. Но как все пак го постигнахте?

Мълчаливо я изгледа.

— Добре — въздъхна тя, а изумрудените ѝ очи изпитателно се взряха в лицето му. — Времето тече... Рейчъл ще бъде мъртва след няколко дни, ако не успеем да овладеем инфекцията. Колкото по-дълго време продължава тя, толкова по-малки са шансовете ни да я ликвидираме... Кажете на донора, че ще ми трябва време за повторна проверка на антигенните тестове. В едно отношение имаме късмет, тъй като обикновено прибъгваме до биопсия на бъбрека, който трябва да бъде заменен. В случая с Рейчъл това отпада. Състоянието ѝ не позволява две операции. Смятам това за плюс, тъй като ще спестим време. Ще направим трансплантацията в момента, в който органът бъде освободен.

— Добре.

Възторгът му отлетя и Кроукър се почувства като човек, зад когото се е затръшна стоманена врата. Вече нямаше друг избор, освен да се свърже с Махур и да приеме офертата му. Хуан Гарсия Барбачена щеше да умре, за да живее Рейчъл. Операцията по неговото ликвидиране щеше да започне утре след полунощ... А щеше да приключи в мига, в който този човек попаднеше в обсега му... Кроукър си даде ясна сметка, че дяволът го е стиснал за гърлото. Сега въпросът беше кога ще го пусне и дали изобщо ще стори това...

Пристъпи към масата, вдигна слушалката и набра номера на Махур. Действаше като в транс. Насреща се включи телефонен секретар. Продиктува номера на мобифона си и бавно се извърна към Джени:

— Трябва да изчакам да ми позвънят.

— Добре — кимна тя, постави ръка на корема си и шеговито добави: — Стомахът ми плаче за вечерята, която ми обещахте!

Заваля точно когато паркираха пред ресторанта. Не беше обикновен дъжд, а истински тропически порой. В Южна Флорида човек рядко може да види отделна дъждовна капка, тъй като водата се излива от небето като плътна, почти непроницаема стена.

„Харбър Лайте“ се намираше от източната страна на мемориалния мост „Флаглър“. Заведението носеше името на един от най-известните хитове на състава „Платърс“ от шейсетте години и беше нещо като оазис за наследниците на богатите фамилии на Палм Бийч. Дори музиката, която се слушаше тук, беше от онова време... Кроукър насочи колата към дъното на паркинга и изключи мотора. Остана за миг на мястото си, загледан в хората, които, привели гръб срещу бурята, притичваха към колите си или към входа на ресторанта.

— Изглеждате така, сякаш сте някъде далеч — обади се Джени и той долови лекия аромат на парфюма ѝ. — Какво виждате?

Кроукър се освободи от вцепенението. Беше му странно да е в компанията на тази жена, но едновременно с това и много приятно.

— Мислех си за обещанията, които съм давал и изпълнявал през годините — отвърна. — И открих, че нито едно от тях не е толкова важно, колкото това, което дадох на себе си: да спася живота на Рейчъл...

Влязоха в заведението и той неволно потръпна от хладния въздух. Момиче с бронзов загар, което сякаш беше само дълги бедра и изящни ръце, ги поведе към втория етаж на заведението. Вдясно се виждаха блестящите уреди на откритата кухненска част, около които се извиваха облаци бяла пара, вляво оставаше барът, облицован с дърво. От репродукторите звучаха гласовете на групата „Хепънинг“, която пееше един от най-известните си хитове „Ще се видим през септември“. В главата му неволно нахлуха спомени за горещите нощи

на отминалата младост, пълни с красиви момичета, облечени в прилепнали блузки без ръкави и къси панталонки, долови специфичната миризма на нагорещен асфалт, който сякаш беше неизменна съставна част от парфюма на тези момичета...

— Ще имате ли нещо против, ако седнем отвън? — попита Джени. — От известно време насам чувствам, че след операция трудно понасям топлинните... Май нервите ми вече са изопнати.

Кроукър я погледна и с изненада откри, че умората изобщо не се отразява на красотата ѝ. Дори обратното: леко приведените рамене и присвитите устни засилваха нейната привлекателност. Тя забеляза погледа му и извинително добави: — Предполагам, че това се дължи на прекалено продължителния контакт с човешката плът и кръв...

— Нямам нищо против — кимна той, усетил болка в слепоочията си. — И без това не обичам климатичните инсталации...

— Излязоха навън и се настаниха на една маса под огромния платнен навес в небесносин цвят. Терасата беше изцяло на тяхно разположение. Хостесата запали свещите, пламъчетата им потрепнаха под напора на вятъра и започнаха да хвърлят странно удължени отблясъци по близката стена.

Джени си поръча уиски, а той се задоволи с чаша газирана вода с лимон и едно двойно еспreso. Чернокосата келнерка се отдалечи. Отпуснат в стола до Джени, той с изненада установи, че зелените ѝ очи са станали някак прозрачни и светят с необичайна сила в околния полумрак.

Дъждът барабанеше по брезента над главите им, гладките плочки на терасата бяха влажни от ситните капчици. Сервитьорката донесе поръчката, заедно с чашите на масата бе оставено и менюто.

Кроукър жадно отпи от содата, после насочи вниманието си към еспресото.

— Искам да ми отговорите на един въпрос — вдигна глава той. — Вече мога да го задам, тъй като опасността отмина... Разполагате ли с някаква информация за нелегална доставка на органи?

Джени го погледна с онова напрегнато внимание, което по всяка вероятност влизаше в действие по време на операциите, и отвърна:

— Не обръщате ли прекалено голямо внимание на този въпрос, тъй като той засяга и Рейчъл?

— Това е вярно. Но освен Рейчъл той засяга и някои други неща...

— Които са полицейска работа, така ли? — присви очи тя.

— Не отговорихте на въпроса ми.

— Веднага ще ви отговаря: не, не разполагам с никаква информация от подобен характер. Мисля, че вече ви обясних какво е отношението ми към подобна дейност. За мен тя е анатема!

Сервитьорката се върна и попита дали искат да поръчат вечерята си. Джени си избра салата „Текс-Мекс“, помпано на скара и спагети. Кроукър каза, че ще вземе същото, изчака отдалечаването на момичето и подхвърли:

— Все пак в един момент вие се съгласихте да трансплантирате бъбрек на Рейчи, без да се интересувате от произхода му...

— Да, така е — кимна Джени и отпи глътка скоч. — А когато се замислих за това, неволно си спомних за студентските години... На упражненията често се чувствах като монахиня по време на служба, която си мисли за секс... Професорите описваха дадена манипулация, а аз се улавях, че поставям рутината им под съмнение и ми се иска да ги подложат на разпит... Правилна ли е въпросната манипулация? Няма ли друг, по-добър начин, различна методология? — Предните й зъби меко звъннаха в ръба на чашата: — Естествено, подобни еретични мисли се появяваха в главата ми само когато обсъжданите манипулации не бяха подкрепяни от неоспорими факти. Те просто действаха, но никой не знаеше защо и как. Макар и с доказана ефективност, те носеха на пациентите куп странични ефекти и усложнения. Особено манипулациите за лечение на рак... Това ме караше да се питам дали не вършим повече зло, отколкото добро, когато ги прилагаме... Често успяваме да спасим живота на пациента, но цената на това спасение е прекалено висока: човекът се променя рязко, вредите, нанесени на организма му, са тежки и непоправими... Годишите пълноценен живот изтичат и се забравят с онази лекота, с която пясъкът преминава през ситото...

Внезапен порив на вятъра угаси свещите на съседната маса.

— Всичко това се появи в съзнанието ми в онзи кратък миг, в който ви казах, че съм съгласна на подобна манипулация — добави Джени. — Но после прогоних еретичните мисли и нещата заеха обичайните си места.

Въоръжен с търпение, Кроукър отпи глътка еспресо. Вече беше наясно какво става. Тази жена му беше казала истината. За нея медицината бе религия, която придава смисъл и на най-необяснимите неща, която въвежда ред и в най-големия хаос... Тя изключва мисълта да си играе с установените от медицината правила. Такава мисъл, по собствените ѝ думи, е *еретична*... Защото единствено тези правила я делят от безкрайната нощ на вечността. В това отношение двамата много си приличаха, просто защото и двамата бяха пазители на доброто, сигурна стража срещу злото.

Заедно с тези мисли в главата му нахлу и увереността, че невидимата, но дълбока пропаст между тях изведнъж е изчезнала. И те стоят един срещу друг, изненадани и безпомощни от внезапната си близост...

Поройният дъжд продължаваше да се сипе, небето се раздираше от ярки светкавици. На тяхната бяла, сюрреалистична светлина Кроукър успя да зърне един кафяв пеликан, който размахваше криле над канала, очевидно подплашен от тътена на гръмотевиците, прогонили го от сухото убежище под моста. Изопнала клюн, птицата се носеше в мрака с целеустремеността на воин, тръгнал да изпълнява важна нощна мисия...

Храната пристигна в момента, в който мобифонът иззвъня. Тъмнокосата сервитьорка се зае с разполагането на чиниите върху масата, а Кроукър стана и се насочи към ъгъла на терасата — там, където светлината на свещите почти не достигаше... От платнището капеше вода, шията и раменете му бързо овлажняха от ситни дъждовни капчици.

Тъмнината е съставна част на греха. Тази част, която в момента му помагаше да проведе разговора с Марселус Рохас Диего Махур. Бутоните на мобифона грееха с дискретна зелена светлина като фосфоресциращите гребени на океански вълни. Изведнъж му се стори, че това са отровни змиорки, които немилостиво се забиват в кожата му...

Щом чу гласа на Махур, сърцето му се сви. Вгледа се в лицето на Джени, сякаш единствено тя можеше да го предпази от злокобните заклинания на адвоката. Близката развръзка го накара да потръпне от напрежение.

— Готов съм за сделката — каза и усети как пръстите на краката му неволно се свиват поради близостта на дъждовните струи. — Изцяло съм на ваше разположение.

— Много добре. — Гласът му прозвуча уверено и спокойно, сякаш изобщо не беше се съмнявал, че бъбрекът ще издържи на проверките. — Остава единствено да ви предам нужната информация за обекта. — Имаше предвид Хуан Гарсия Барбачена — човекът, който трябваше да бъде убит. Говореше внимателно, давайки си сметка, че Кроукър ползва мобифон. — Няма промяна в програмата му. Пристига утре в полунощ.

— Къде? — попита го и хвърли нов поглед към Джени, изпълнен с непонятен копнеж. Сякаш тя бе единственото му спасение от греха, който предстоеше да извърши.

— Не мога да говоря за това по телефона, senor — отвърна адвокатът. — Но ще бъде на юг, в това съм напълно сигурен...

Маями.

— Бъбрекът ми трябва преди това.

— Ще го имате веднага след като целунете нашия човек за добре дошъл — отвърна той и се засмя: — Най-добре някъде около тила... Бъдете спокоен, вашата племенница ще получи това, от което се нуждае.

— Не мога да чакам. Състоянието на племенницата ми се влоши.

— Търпението е наложително, господин Кроукър. Клиентът ми не желае да разчита на никакви случайности, съветвам и вас да действате по същия начин... — Езикът му млясна, очевидно като знак на съчувствие: — Информацията, която предстои да получите, значително ще опрости задачата ви. Ние нямаме интерес да пропуснем нещо, вие — също... А най-вече Рейчъл.

„Прав си, да те вземат мътните — рече си Кроукър. — Аз действително трябва да ликвидирам тоя Хуан Гарсия Барбачена и ще го направя! Но какво ще стане след това? Ще мога ли да живея в мир със себе си?“

— Ами ако Рейчъл почине, преди да получи скъпоценната ви информация?

— Ами ако небето се продъни и всички ние се издавим като пилци? — Гласът му прозвуча абсолютно спокойно, в слушалката се

долавяше равното му дишане. — Имайте вяра, сър. Всичко ще приключи добре.

„Откъде по дяволите идва *неговата* вяра?!“ — запита се неволно.

— Среща в десет и половина сутринта — каза в слушалката той. — Мога да чакам до този час и нито секунда повече. Ще бъда в Саут Бийч, на дървеното мостче срещу „Нюз кафе“.

— Времето е прекалено малко, но ще бъда там — отвърна Махур.

— Съветвам ви да сте точен, тъй като отсега нататък ще имам нужда от всяка минута.

Кроукър прекъсна, пхна телефона в джоба си и пристъпи към масата.

— Върнах храната, за да не изстине — погледна го Джени. В очите ѝ имаше мълчалив въпрос.

Той кимна в знак на благодарност. Тази малка проява на внимание му се стори като нежна целувка по бузата. С усилие на волята прогони тревожните си мисли. Даваше си сметка, че това, което му предстои, няма никакво значение. Сега най-важното бе да спаси живота на Рейчъл, а за своя ще мисли след това.

— Наред ли е всичко? — напрегнато попита доктор Марш. — Ще имаме ли бъбрека?

— Да — кимна Кроукър. — Веднага след като платя за него.

— Искат ви пари?

Келнерката донесе храната и любезно попита дали желаят нещо друго. Той мълчаливо поклати глава.

Джени се зае с рибата си и извинително подхвърли:

— Всъщност, това не е моя работа...

Над развълнуваната вода се надигаше безплътна бяла пелена. „Като косата на любима жена, разпръсната върху възглавницата“ — помисли си Кроукър и погледна към Джени. В разрошените ѝ от вятъра коси проблясваха миниатюрни дъждовни капчици, очите ѝ отразяваха светлината на свещите и грееха като две малки слънца. Изведнъж изпита съжаление, че я беше поканил под претекст да чуе професионалното ѝ мнение. Харесваше тази жена, а дори и нещо повече — изпитваше влечение към нея...

Пръстите ѝ направиха едва забележимо движение, снопче спагети ловко се уви около вилицата.

— Обаче много бих искала да е моя работа... — довърши мисълта си тя. — Това ми стана ясно току-що, докато разговаряхте по телефона.

Пред очите му блеснаха животински студените очи на Антонио и Хектор, главата му се поклати:

— Не мисля, че това е добра идея... — Лапна късче риба, но не усети вкуса му. Обидата, изписана на лицето ѝ, го накара да се почувства неудобно. Помълча малко, после с въздишка добави: — Много бих искал да споделя всичко с вас, Джени...

— Какво ви пречи?

— Имам чувството, че пропадам в дълбок кладенец, че съм сляп като прилеп на слънце — прошепна той. — Не искам да завлека и вас...

— Дори ако аз искам?

— Тук не става въпрос, дали искате или не. Освен това не познавате действителното състояние на нещата...

— Това е вярно — кимна тя и разпери ръце: — Но защо не проверите дали съм добър слушател?

— Не, не, забравете! — размаха вилицата си Кроукър.

— Но това е смешно! Тъкмо набрах кураж да направя една наистина позитивна стъпка и вие решавате да ми попречите!

— Джени...

— Не, не! Вече не мога да спра! Тук става въпрос за доверие, нали? Искам да чуete това... — Беше тъжна и ядосана едновременно. — На фона на блестящата професионална кариера аз успях да забатача личния си живот до такава степен, че дори не ми се говори! Прогоних съпруга си... Всъщност разделихме се по взаимно съгласие, поне външно единомисленици, че причина за това е моята страстна привързаност към медицината... — Очите ѝ се извърнаха към влажния мрак: — Но вътре в себе си зная, че истината е друга, доста погорчива... Той беше достоен човек.

Блесна светкавица, последвана от тежък гръмотевичен тътен. Оттатък канала се мерна корпусът на рибарска гемия, призрачно бял под тежките дъждовни струи, разлюлян от вълните и опънал до скъсване котвеното въже. — Кой знае — изрече с въздишка Джени и

леко присви рамене. — Някъде дълбоко в себе си положително съм знаела, че не заслужавам достоен човек до себе си... Имам предвид хората, с които съм била след това. Типичен пример е Дино, последният ми приятел... Едър мъжага, кара ферари и се облича като манекен. Адски горд със сексуалния си апетит. „Джен, ще те шиbam, докато започнеш да виеш!...“ Да, да, каза го, наистина го каза! Но още по-лошо е, че аз проявих интерес... — Очите й внимателно огледаха лицето на Кроукър, вероятно търсейки неодобрение. — И какво стана? Правихме го в продължение на деветдесет минути без прекъсване, но вместо оргазъм аз получих възпаление на пикочния мехур!

Разсмяха се и двамата, но напрежението продължаваше да тегне.

Кроукър не прояви желание да каже каквото и да било. Тя помълча, после добави по-меко:

— Виждаш как стоят нещата, нали? Останах изненадана от факта, че ме привличаш... Едновременно с това си давах сметка, че си достоен човек. Усетих го в момента, в който те зърнах... А след това видях отношението ти към Рейчъл и сърцето ми буквално се разкъса!

Той не каза нищо. Имаше чувството, че монологът й ще продължи. Но тя не го стори. И друг път беше изпадал в подобни ситуации, беше усещал неизказаното у жената срещу себе си, увиснало във въздуха като примитивно, но могъщо послание на Природата...

— Никак не ме бива в това — сподавено промълви Джени. — Ама никак, знаеш...

Той я погледна, на устните му се появи усмивка:

— Радвам се да откроя, че и теб не те бива в нещо...

— Не ме бива и да карам ски — дяволито подхвърли тя.

Хвана ръката й и се надигна:

— Тази вечер няма да караме ски.

Гласът на Тим Бъкли беше тъжен, още по-тъжни бяха нежните му балади за неосъществени срещи и несподелена любов. Тази музика сякаш беше част от обзавеждането в апартамента на Джени, нещо като аромат на запалено кандило. А Кроукър разбра, че му предстои да открие и друга, непозната част от характера на младата жена.

Мигът на първото интимно докосване беше вълшебен, караше го да онемява от възторг. В душата му се надигаше нетърпеливо очакване, предчувствието за нещо прекрасно караше кръвта да кипи във вените му.

Стояха в средата на хола. Босите им крака потъваха в красивите и ярки шарки на дебелия килим, ръцете им се докосваха. От нея идваше аромат на лимон и сандалово дърво, косата ѝ се плъзна по бузата му, трепетът достигна чак до слабините му.

— Харесва ми да те докосвам — прошепна той.

Тя склони глава на рамото му, после, някак неочаквано, промълви:

— Кажи ми какво точно харесваш... Опиши ми всичко...

И той го стори. Започна да докосва различните части на тялото ѝ и да ѝ разказва какво усеща. Реакцията ѝ беше бурна. Бедрата ѝ потръпнаха, дишането ѝ се ускори. Показалецът на дясната му ръка докосна шията ѝ, застина за миг там, сякаш да усети възбудените тласъци на кръвта. После продължи към трапчинката под гърлото, наслади се на пулсирането ѝ и бавно се плъзна надолу, към овала на гърдите с натезали от желание зърна. Долепил устни до ухото ѝ, той описваше какво докосва с тих, едва доловим шепот. Тя се вкопчи в него, тялото ѝ потръпваше. Възбудата ѝ беше невероятна и едва ли се дължеше единствено на половия нагон, в който винаги се долавя нещо примитивно, нещо мръсничко... Тук участваше и нещо друго, може би надеждата, че той мисли за нея, че в отношението му има и нещо друго, освен сексуална възбуда.

Жената ненавижда чувството на самота по време на секс...

Ръцете му се плъзнаха надолу, а тя подскочи и се намести върху него така, сякаш се катери по ствола на дърво. Глезените ѝ се склучиха около кръста му. Болката от ритниците на Антонио и охлузванията по асфалта се стопи и изчезна. Той я притисна към себе си, устните му продължаваха да шепнат нежни описания. Тялото ѝ неудържимо се разтърси. С тих и задъхан шепот тя се включи в този странен монолог и започна да описва собствените си усещания. Беше гореща и влажна, готова за кулминация. Той проникна дълбоко в нея. Започна да я люби нежно, на плавни, чувствени тласъци. Тя шепнеше в ухото му, думите изгубиха обичайния си смисъл, сякаш единственото им предназначение беше да усилят възбудата им. Стигна До оргазъм толкова бързо, че той нямаше време дори да се учуди. После, без никаква пауза, отново пое нагоре към омайния връх, тръпнеща и стенеща възбуждащите думички...

Тази Джени Марш нямаше нищо общо с хладната и сдържана лекарка, която ръководеше отделението си в болницата „Роял Поинсиана“ с професионализъм и увереност. Тя нямаше нищо общо дори с елементарните норми на поведение, присъщи на цивилизованите хора. Кой друг я беше виждал в подобно състояние? Съпругът ѝ? Може би. Но със сигурност не и онзи самовлюбен полов атлет Дино, или пък някой друг от случайните ѝ приятели. Мигът беше прекрасен, изпълнен с рядка и спираща дъха магия. Сякаш еднорог вдига величествена глава и се вира в луната... С тръпка на дълбоко удовлетворение Джени се предаде на насладата, освобождавайки се изцяло от оковите на професионалния живот...

Кроукър потъна в нея докрай, поощряван от тихи и невероятно нежни гърлени звуци. Ноктите ѝ се впиха във влажната му плът, петите ѝ се забиха в кръста му, подканвайки го да достигне мечтаната кулминация...

След това се озоваха в леглото ѝ, все така здраво притиснати един в друг. Лицето ѝ беше нашарено на ивици от светлината, която проникваше през спуснатите щори, светлите къдрици на челото ѝ наподобяваха примитивни татуировки. Очите ѝ бяха в сянка.

Пръстите ѝ нежно проследиха асиметричните белези по тялото му, покрити с лепенки. Сякаш искаше да провери дали доктор Стански е свършил работата си както трябва.

— От очите ти личи, че си някъде далеч — прошепна тя. — Каж ми какво мислиш... *Това е въпрос на доверие, нали?*

Беше права. Доверието е най-важното нещо между хората. Особено когато е пълно, когато другият знае всичко за живота ти, дори и най-съкровениите ти тайни... В такива случаи останалото няма значение. Дори светът да отиде по дяволите... Испита болезнена необходимост да сподели с нея това, което му предстоеше да стори, за да спаси живота на Рейчъл.

Разказа ѝ за Антонио и Хектор, за ужасяващата им дейност, свързана с набирането на органи, за Соня и Вонда, за Бени и неговия дядо, лечител гуарани...

— Господи, Лю! — ахна тя и неволно прикри устата си с ръка. — Каж ми, че всичко това е лоша шега и нищо повече! Моля те, Лю!

— И аз бих искал да е така — въздъхна той. В ръката му се появи магическият камък, стените му мрачно проблеснаха.

— Какво е това?

Той вдигна камъка пред очите си.

— Помниш, че Рейчъл излезе от комата... И разговаря с мен, при това съвсем нормално. А ти каза, че нямаш медицинско обяснение за това...

— В моята работа това се случва доста често, Лю. Само че аз не го признавам на всеки...

Сложи камъка между голите ѝ гърди.

— Ей това направих миг преди Рейчъл да се пробуди...

Джени сведе очи, почака малко, после тръсна глава:

— Не усещам нищо.

— Но с Рейчъл очевидно не е било така...

— Случва се — кимна тя. — Пациенти с рак в напреднал стадий изведнъж оздравяват, хора, които отдавна сме отписали, стават на крака... Човешкото тяло е една невероятна машина, могъщ генератор на живот...

Заслушан в равното ѝ дишане, Кроукър изведнъж си представи, че вижда как облачета въздух излитат от гърдите ѝ и пълнят някакъв странен балон, увиснал над горска поляна...

— Пресвети Боже!

Джени рязко си пое дъх и се вкопчи в китката му, притиснала камъка към гърдите ѝ. Клепачите ѝ потрепнаха и се притвориха, под тях блесна бялото на очите ѝ.

Нарязана от щорите, уличната светлина натежа в затъмненото помещение като лепкав сироп. Сърцата им биеха в свършен синхрон, времето покорно легна в краката им.

После очите ѝ рязко се отвориха, гласът ѝ прозвуча някак странно и дрезгаво.

— Видях нещо... — Погледът ѝ се сведе надолу. — Махни го! — Тялото ѝ се сгърчи: — Моля те!

Кроукър се извърна и остави магическия камък на нощната масичка.

— Какво видя?

— А ти какво трябва да направиш, за да получиш бъбрека на Рейчъл? — Острият ѝ глас прогони блаженството, което им бе помогнало да забравят света. Той си даде сметка, че този ужасен

въпрос е зададен след дълбоко колебание, вероятно защото тя подозира, че отговорът ще бъде още по-ужасен...

Притисна я към себе си, намести се между краката ѝ и замълча. Сякаш сливането на телата им трябваше да замести отговора. И действително стана така. Сълзите ѝ опариха гърдите му.

— Господи, Лю, аз те видях! — проплака тя. — Тялото ти се люшкеше по повърхността на водата. Плитка вода, златистозелена... Плуваше с лицето надолу и широко разперени ръце... Течението те отнесе до корените на някакво мангрово дърво, ти се блъсна в него... Веднъж, втори път... Корените бяха черни и извити, като краката на огромен паяк... — Челото ѝ се притисна в рамото му с отчаяна сила: — А около теб имаше кръв! Твоята кръв, Лю! Изцедена докрай...

Нямаше желание да го пусне да си върви, но беше достатъчно благоразумна да не настоява за нищо. Сега той нямаше време за сън. Чакаха го много километри път, трябваше да изпълни редица поети ангажменти. Излязъл от дома ѝ, установи, че бурята е преминала така внезапно, както беше започнала. Вятърът беше стихнал, във въздуха се носеше аромат на жасмин, гниещи листа и влажна земя. Луната беше увиснала ниско над хоризонта, в мрака се носеше настойчивата песен на дървесните жаби.

Спомни си деня, в който бяха застреляли баща му, само на три пресечки от дома. Представяше си всичко толкова ясно, сякаш бе станало вчера. Виждаше баща си само по един начин — като сгърчен и безжизнен труп, проснат на тротоара. Сякаш гигантска ръка бе изтрила спомените за предишния им живот. Започна да получава представа за това, което е бил онзи сгърчен труп, едва след погребението, когато колегите го замъкнаха в кръчмата да удавят мъката си и подеха спомените. Оказа се, че баща му е бил забавен и тъжен, горд и упорит, но винаги сърдечен и приятелски настроен човек, когото всички бяха обичали. Това му помогна да възстанови душевното си равновесие, да възстанови в паметта си всичко, което бе градило особената привързаност между двамата — баща и син, избрали една и съща трудна професия.

Замисли се за Соня. Интимните мигове с Джени най-сетне го бяха освободили от натрапчивия кошмар за онзи миг, в който бе

отворил вратата на хладилника в дома ѝ. Най-сетне бе в състояние да си спомни за нея по начина, по който тази жена заслужаваше. Все още усещаше гъвкавото ѝ тяло в ръцете си по време на танца под звуците на меренга в „Бара на акулите“.

Отби да зареди на една денонощна бензиностанция. Площадката беше абсолютно празна, от остъкленото помещение долиташе тъжна кълтри балада. Обслужването беше напълно автоматизирано, не беше необходимо да се среща с никого. Толкова по-добре. В момента се чувстваше точно като Джени след неколкочасова операция. Имаше нужда единствено от усамотение. Спомни си за Каменното дърво и неговата удобна къщичка сред блатата на Евърглейдс и в душата му се промъкна завист...

Докато резервоарът се пълнеше, се опита да не мисли за видението на Джени, предизвикано от магическия камък. Кап-кап, чук-чук... Тихи и зловещи звуци, обявяващи смъртта му за останалия свят... С рязко движение измъкна дискетата, която беше взел от устата на Вонда, и я тикна в процепа на портативния си компютър. Частично повредена от кръв, слюнка, лепило, прах и Бог знае още какво, дискетата очевидно не се понрави на прецизната машина и тя на няколко пъти отказа да я приеме. Но Кроукър беше упорит и най-сетне успя.

Екранът се изпълни с гъсто изписани редове. По всяка вероятност текстът е бил закодиран, тъй като в началото на всяко изречение се повтаряше една и съща, лишена от смисъл дума. Но съдържанието на този текст беше достатъчно ясно, за да накара кръвта му да се вледени.

Пред очите му се появиха педантично документирани детайли на една секретна операция, проведена под благосклонното крило на Чичо Сам. Операция на Специалния отдел за борба с картелите, на който сътрудничеса и самият Кроукър. В началото на всеки параграф стоеше предупреждението, че настоящата информация не бива да попада пред очите на оперативните работници, ангажирани с нещо, скрито под сложната и непонятна абревиатура БТВСНКП... Няколко страници по-надолу откри какво означава тя: Бюро за търговски връзки със страните с нови капиталови пазари, което действа под егидата на Министерството на правосъдието на САЩ, но никъде не е официално регистрирано.

Информацията показваше пътя на значителни финансови средства от Съединените щати към различни латиноамерикански страни. Странното в нея обаче беше фактът, че страните получателки на тези средства фигурираха само като кодове. Кроукър беше добре запознат с бюрократичните процедури в Министерството на правосъдието и знаеше, че всеки трансфер на парични средства трябва да има код и на получателя, и на изпращача. Финансово-счетоводните операции в това ведомство се водеха с такава педантичност, че всяко отклонение от правилата беше изключено. Но въпреки това сумите, за които ставаше въпрос в тази дискета, нямаша код на изпращача...

Това означаваше само едно: операцията се финансираше от черна каса. Ръководството на СОБК употребяваше този термин в случаите, при които дадена операция се финансира без одобрението на Конгреса, а в много случаи дори и без негово знание. От гледна точка на счетоводството и архивите подобна операция просто не съществува. Използването на „черни каси“ е една необходимост за бюрократите на различни нива просто защото понякога е наложително да се провеждат специални операции, продиктувани от висши интереси, но те са от такъв характер, че официалното одобрение на Капитолийския хълм е напълно изключено...

Основните участници в операция, финансирана по този начин, фигурират в документацията задължително с псевдоними. Често се подбират така, че да включват в себе си някаква представа за същността на самата операция. Тук, на екрана, ръководителят на конкретната операция се наричаше Серо.

С нарастващо безпокойство Кроукър си спомни за онова, което Естрела Лайес му беше разказала за отношенията между Бени и дядо му: *Хумаита винаги се обръщаше към Бени с едно име, което Бог знае защо му беше дал... Наричаше го Серо, Планината...*

Зави му се свят. Нима бе възможно това? Нима Бени Милагрос работеше за федералните власти? Това ли бе причината, поради която нямаше желание да споделя нищо за своите делови начинания?

И с какво всъщност се занимаваше този Серо?

Сведенията продължаваха да запълват екрана. Те включваха не само трансфер на капитали, но и доставки на оръжие, командировки на специалисти от СОБК по военна стратегия и тактика в различни латиноамерикански страни. Заповедите за всичко това бяха подписани

от Серо. Бени? Какво, по дяволите, вършеше този човек? Всеки нов дестинационен код доказваше, че става въпрос за една изключително мащабна операция. При това операция в своята заключителна фаза, планирана прецизно, като за война... Какво се подготвяше там, на Юг? Нима предстоеше избухването на въоръжен конфликт?

После се натъкна на част от информация, която беше толкова повредена, че той напразно се опита да я прехвърли на твърдия диск на компютъра си. Но съдържанието ѝ беше абсолютно категорично: Серо е резидент и пряк ръководител на лицето Хуан Гарсия Барбачена! И това лице беше негов основен агент и осведомител...

Болката от предателството беше толкова остра, че Кроукър се преви над волана. Едва сега разбра защо уговореното среднощно плаване бе толкова важно за Бени. Той имаше насрочена среща с Барбачена и за тази цел му трябваше абсолютно сигурен транспорт. А какво бе по-сигурно от взета под наем рибарска лодка, при това управлявана от приятел? По този начин само двама души ще знаят за насрочената среща със специалния агент — самият Бени и Кроукър...

Ето какво означава за парагваеца тяхното приятелство... Само удобно прикритие, което щеше позволи на Барбачена да влезе в Съединените щати, без никой да подозира за това...

Продължи да работи с дискетата. Упоритостта му бе възнаградена и той успя да спаси част от две фактури, които документираха доставката на някакви медикаменти. Взря се внимателно в шестцифрения код, заместващ името на доставчика, и кръвта му изстина. Беше го срещал при някои от предишните си операции за СОБК. Цифрите принадлежаха на Федералния арсенал в Арлингтън, откъдето едва ли някой би могъл да транспортира медикаменти...

Серо доставяше на Барбачена не лекарства, а оръжие и муниции, които принадлежаха на правителството на Съединените щати!

Замаян от всичко това, Кроукър не беше в състояние да се помръдне. Ето какъв бил Бени Милагрос, неговият нов приятел! Разтърка с длан челото си, но чувството остана. Чувството, че сънува кошмар, че е свидетел на огромно нещастие, което е безсилен да предотврати... Дори още по-лошо: чувството, че се пробужда от този кошмар, но само за да разбере, че реалността е далеч по-ужасна...

Разбира се, нито за миг не забрави, че цялата тази документация е на негово разположение благодарение на братята Бонита. Измъкна дискетата и се втренчи в краткия, изпълнен със сарказъм въпрос върху етикета:

ТОВА ЛИ ТЪРСИШ, ДЕТЕКТИВЕ?

Имайки предвид от кого е получил дискетата, не можеше да приема безрезервно информацията в нея. Братята Бонита мразеха Бени и несъмнено биха направили всичко възможно да го дискредитират. Но това някак не се връзваше. Просто защото нямаше отговор на въпроса как, по дяволите, тези копелета са се добрали до сведенията за една свръхсекретна правителствена операция!

В същото време съществуваха и други доказателства за двойствения живот на Бени. Едно от тях беше документирано в компютъра на телефонната компания „Бел Саут“ — сметките за мобифона на адвокатата Махур се плащаха от господин Милагрос. Нима той бе тайнственият клиент на Махур? Но ако е резидент на Барбачена, защо, по дяволите, ще иска да ликвидира своя агент?

Тези въпроси отново го върнаха към Антонио и Хектор. Те знаеха, че Кроукър е детектив. Знаеха също, че той познава Соня. Спомни си въпроса на Антонио, зададен пред къщата на момичето: *Ти ли си гаджето?* Близнаците са имали информация за близките му отношения с Бени. Сърцето му се сви. „Какво ли още знаят за мен? Не застрашава ли всичко това и Рейчъл? Ами Джени?!“ Косите му бавно започнаха да се изправят...

Махур не беше този, за който се представяше. Същото важеше и за Бени.

Кой лъжеше и кой казваше истината? Откъде идваше главната опасност — от Бени, или от близнаците Бонита? Беше принуден да признае пред себе си, че няма отговор на този въпрос, поне засега... Но трябваше да го открие, на всяка цена! Иначе щеше да прилича на бацилоносител, който заразява всички, с които поддържа някакъв контакт...

Бавно излезе от колата и тръгна към бензиноколонката. Около главата му се виеше рояк нощни мушици. Върна маркуча на мястото

му, завинти капачката на резервоара и прибора разписката от машината, обработила кредитната му карта.

Пред очите му изведнъж се появиха лицата на близнаците в онзи ужасен миг, в който тялото му висеше от белия микробус. *Не сега, все още не...* Това бях думите, с които Антонио спря ръката на брат си, стиснала остър скалпел... Какво означаваше това? Защо Антонио му позволи да избяга?

Върна се в колата и се втрени в екрана на компютъра. Списъкът на дестинационните кодове на СОБК беше към края си. Понечи да изключи дискетата, но в последния момент забеляза надписа в горния ляв ъгъл, който го осведомяваше, че файлът не е затворен. Пръстът му натисна съответните клавиши и пред очите му се появи края на записа. Най-отдолу имаше редица от непонятни символи. Толкова дребни, че ако човек не ги търси, с положителност би ги взел за онези паразитни знаци, които неизбежно се появяват във всеки магнитен носител на информация. Кроукър ги записа на твърдия диск, затвори файла и ги набра с помощта на клавиатурата. Екранът угасна, модемът тихо зажука. Няколко секунди по-късно пред очите му изригна фонтан от ярки цветове, а сред тях, в затъмнено каре, се появиха кодовете на БТВСНКП. В горния десен ъгъл на екрана започна да пулсира искането за входящ код. Кроукър механично набра цифрите на временната си идентификация в СОБК.

Софтуерът я прие. Той набра кодовите цифри на БТВСНКП и натисна „Ентър“. Екранът опустя за миг, после върху него се появи зловещото послание:

ИДЕНТИФИКАЦИЯТА ОГРАНИЧЕНА. ПО-
НАТАГЪШЕН ДОСТЪП НЕВЪЗМОЖЕН ПРЕДИ
СЪОТВЕТНОТО ИНТЕРВЮ. СРЕЩА В 6.00 УТРЕ
СУТРИНТА ПАРК-СТАДИОН „ФЛАМИНГО“.

РОС ДАРЛИНГ

Кой, по дяволите, бе този Рос Дарлинг? И какво, по дяволите, бе това БТВСНКП? Пръстите му пробягаха по клавиатурата, но блокадата беше пълна. А когато направи опит отново да влезе в системата на СОБК, екранът остана празен. Временната му идентификация беше

отнета. Това означаваше само едно: част от действията му, неизвестно
кой, беше пробудила Хидрата.

ДЕН ЧЕТВЪРТИ

ГЛАВА 1

Булевард „Оушън“, Колинс Авеню и Уошингтън Авеню пресичат Саут Бийч по посока север-юг и приличат на нещо като скелет, на който са закрепени пресечките от Първа до Осемнадесета улица. Но скелетът е жив и постоянно расте — както на север, така и на запад.

Този град е бил толкова дълго в плен на депресията и разрухата, че жителите му все още не можеха да повярват в настъпилото оживление. Изграден през тридесетте и четиридесетте години в стил ар деко и модерн, градът беше понесъл цялата тежест на Голямата депресия, когато срещу пет долара човек е можел да наеме стая за цяла седмица в най-престижния хотел. През петдесетте и шестдесетте години това място се превръща в рай за пенсионираните работници от шивашката и консервната промишленост, предимно евреи от Ню Йорк.

През седемдесетте и осемдесетте години старите и доста порутени сгради с историческа стойност привличат спекуланти с недвижими имоти, в резултат на което доста хора губят пари. Но само няколко години по-късно, в края на осемдесетте, тук се появява пъстра тълпа от европейски дизайнери, модели и фотографи, които бързо се ориентират в цените на кичовите сгради с ярки фасади, но според дълбокото вътрешно убеждение на Кроукър техният интерес е бил насочен не толкова към архитектурата, колкото към възможността да превърнат това място във втори Холивуд...

Минаваше полунощ, когато паркира тъндърбърда в близост до клуб „Мадона“. Оставаха по-малко от двадесет и четири часа до пристигането на Хуан Гарсия Барбачена — човека, когото трябваше да убие...

На стената край входа бяха окачени снимки на компаньонките, които предлагаше заведението. От светлината на неоновите тръби над тях лицата им имаха странен, почти сюрреалистичен вид. Безвкусно ретуширани, те излъчваха онази бездуховност, която го накара да си спомни за Вонда. Момичето, което подобно на Соня така и не успя да получи мъничко шанс в този живот... Горещите ритми на салсата,

които долитаха от съседния магазин за пури, насочиха мислите му към Бени, а заедно с тях се появи и неприятното свиване на стомаха.

Лесно откри „Светкавицата“. Заведението, в което свиреше групата „Манман“ на Гидиън, беше абсолютно копие на оръжейния клуб „Маргейт“. За всеки случай надникна и отзад. Дворчето беше задръстено със зелени кофи за боклук, мършава шарена котка го гледаше с очи като скъпоценни камъни. Над задната врата мигаше контролната лампа на охранителна система, жужаща като разсърдена оса. От двете страни на вратата имаше прозорци с немити стъкла. Надникна през по-близкия. Вътре имаше писоар и умивалник. Сградата отсреща беше без прозорци, на желязната врата висеше тежък катинар. Кроукър се обърна и тръгна към главния вход.

Вътрешността на заведението наподобяваше гараж. Стените и подът бяха от бетон, а в дъното се издигаха три колонки за бензин, датиращи от петдесетте години и облепени със стари календари. Железни стъпала водеха към второто ниво. В момента оживление се забелязваше единствено около бара в средата на помещението, направен от арматурно желязо и матирано стъкло. Мадами с безизразни лица, облечени в полиестерни блузки без ръкави и къси лъскави полички, търкаха рамене с фалшиви манекенки, чиито отличителни черти бяха едрите бюстове и ярко начервените устни.

От тавана висеше голям телевизионен приемник, по който течеше запис на „Пати Дюк шоу“ — онзи известен епизод, в който актрисата играе две братовчедки едновременно. Звукът му беше изключен, а вместо него дънеше хардрок.

В дъното имаше подиум, на който групата „Манман“ се готвеше за работа.

Кроукър поръча две бутилки „Черно вуду“ — силна и пенлива бира, която докарваха чак от Ню Орлиънс. Спря поглед на мадамите с безизразни лица, които отегчено кършеха снаги на дансинга. Движенията им бяха тромави и несръчни, лишени от всякаква грация. Даде си сметка, че на тяхната възраст и той не е изглеждал по-различно. С една малка разлика: той положително не беше толкова отегчен от живота...

Взе бутилките от бара и бавно се придвижи към подиума.

— Бира?

Момичето с китара през рамото се обърна да го погледне:

— Познаваме ли се?

А Кроукър зяпна, въпреки волята си. Ирисите на очите ѝ бяха яркожълти, като нюйоркско такси. А зениците — две черни чертички.

— Как да не се познаваме — окопити се той и тикна едната бутилка в ръката ѝ.

Тя се ухили, в средата на езика ѝ се бялна нещо като сребрист мехур.

— Глей сега — рече и се изплези. Мехурът се изду и прие формата на малък череп. От устата ѝ се изтръгна дрезгав смях, ръката ѝ надигна бутилката. Половината от съдържанието на „Черното вуду“ изчезна.

— Търся Гидиън — рече той.

Устата ѝ беше широка, с дебели устни, носът — решителен, а косата — ослепително руса. Спокойно би могла да спечели първото място на някой училищен конкурс за красота, но това означаваше да живее в друг свят, далеч не толкова интересен и привлекателен...

— Гидиън го няма — млясна с устни мадамата.

Беше облечена в боди от черна коприна, обсипано със ситни мъниста. Ластичната поличка беше толкова къса, че долната част на дупето ѝ се виждаше дори без да се навежда. На кръста ѝ имаше четири кожени колана, обковани нагъсто с метални кабарчета, на ръцете ѝ подрънкваха тънки, вплетени една в друга африкански гривнички, а краката ѝ бяха обути в къси ботушки от черна кожа с висок ток.

— Ти къв си, бе? — пожела да узнае мадамата. — Фен, групар, или само искаш да изучукаш нещо?

— Още не знам — сви рамене. — Нещо не ми харесва обстановката... — В чертите ѝ имаше нещо познато и той се запита възможно ли е да са се срещали някъде.

— О, ако поседиш още малко, ще видиш каква паплач започва да се точи през вратата...

— Искях само да си поговоря с Гидиън.

— Хубаво де, чух — рече, пресуши бирата и тръсна празното шише на един от усилвателите наблизо. — Казвай какъв е въпросът...

— Личен.

— Всички тъй казват — направи гримаса тя.

Китарата ѝ беше електрическа, направена изцяло от метал. Повърхността ѝ бе покрита с кървавочервен лак, изпъстрен с малки черни розички. Тя я опря на хълбока си и я вирна напред — като каубой. Главата ѝ се наведе напред, носът ѝ се сбърчи:

— Нещо ми вонява, човече... И Гидиън изобщо не ти трябва... Да не би да си скрил пищов под мишницата?

Спомни си случка от детството. Изправен пред изгорял електрически контакт, той гледаше оголената жица и се питаше какво ще стане, ако затвори очи и протегне ръка да я пипне. Подобно чувство изпита и сега: тази мадама беше като онзи контакт. Под евтината пластмасова опаковка прозираше оголен, нагорещен до бяло проводник...

— Никакви оръжия — промърмори и вдигна ръце над главата си.

Тя плъзна длан по гладката повърхност на китарата. Той забеляза добре оформените мускули.

— Ако не броим тая ръка на терминатор — хладно отбеляза тя.

Извади снимката на Рейчъл и я тикна под носа ѝ:

— Познаваш ли я?

— Не.

Кроукър моментално усети лъжата. Пълна заблуда бе всеобщо разпространеното мнение, че по очите се разбира кога човек лъже, кога казва истината или се готви за определени действия... „Забрави очите — учеше го баща му. — Гледай само мускулчетата около устата. Точно те издават скритите тайни.“

— Казва се Рейчъл Дюк — отчетливо рече той, без да сваля очи от лицето ѝ. — И беше приятелка на Гидиън, нали?

— Твърдиш, че не си ченге, ама лъжеш като циганин!

— Аз съм вуйчо на Рейчъл.

Показалецът на мадамата пробяга по струните с преднамерена небрежност, но нещо в изражението ѝ се промени. Може би е била гадже на Гидиън и ревнуваше. В подобни групи това е нормално явление. „Но сега важното е да затвърдя успеха си“ — каза си Кроукър.

— Тя е в болница — тихо добави той. — Умира...

— Рейчъл умира? — стреснато го изгледа мадамата и бавно смъкна презрамката на китарата от раменете си.

— А ти си знаела, че е в болница, нали? — моментално я притисна.

— Бяхме заедно през нощта, в която припадна... — Котешките очи ярко проблеснаха: — Аз съм Гидиън.

— Ти си какво?! — смаяно я изглежда Кроукър, после очите му неволно се сведоха към едрия бюст, който съблазнително се поклащаше под бодито. „Едно нещо е сигурно — замаяно си рече. — Гидиън не е гадже на Рейчъл, нито пък на което и да било друго момиче.“

— Майната ти! — просъска Гидиън и на лицето ѝ се изписа отвращение: — Знаех си, че точно така ще реагираш!

Едва сега Кроукър си спомни откъде я познава. Ако човек ѝ сложи черна перука и я облече в прозрачен, дълъг до земята дъждобран, веднага ще я идентифицира с модела от плаката, който висеше в стаята на Рейчъл. В душата му нахлу гняв. Унцията кокаин в джоба на ризата му сякаш изведнъж се превърна в цял тон. Безпомощното състояние на Рейчъл, моралният капан, в който беше попаднал, неотдавнашните убийства на Соня и Вонда, последните му разкрития за Бени... Всичко това се събра на лепкава топка в гърдите му, докосвайки оголените му нерви като електрически ток. А сега и това! Любовникът на Рейчъл се оказа гадна лесбийка, която я беше тъпкала с какви ли не наркотици! Не беше сигурен дали иска да я разпитва, или просто да я пречука на място!

Найлоновата торбичка с кокаин шляпна върху кутията на усилвателя, в ръката му се появи служебната карта на ФБР.

— Здравата си загазила, приятелко! — изръмжа.

Очите на Гидиън изобщо не погледнаха наркотика.

— Кво е това?

— Това го намерих зашито в хастара на якето ѝ — все така заплашително изръмжа Кроукър. — Знаеш го — онова, на което пише „Манман“!

— Защо си ровил в гардероба ѝ?

— Търсех дневник.

Грифът на китарата се разклати по посока на пакетчето кокаин.

— Таз гадост няма нищо общо с мен!

— Има и още как! Нали ти я продаде на Рейчъл?

— Нищо не съм ѝ продавала! — изглежда го с омраза тя, после отмести китарата: — Извинявай, ама трябва да отскоча до кенефа...

Кроукър я остави да направи няколко крачки по посока на тоалетната в дъното, после я последва. Уверил се, че действително влиза там, той смени посоката. Прекоси кухненските помещения, отвори задната врата и се озова навън, сред зелените кофи за боклук. Точно навреме, за да види как гъвкавото ѝ тяло се изнизва през прозорчето на дамската тоалетна с краката напред. Вдигна достатъчно шум, за да прогони шарената котка от боклука и да привлече вниманието на Гидиън, която рязко се извъртя към него. Светлината на алармената лампа шареше лицето ѝ на жълти и черни ивици. Тялото ѝ се залепи за олющената мазилка, очите ѝ светнаха като на котка.

От фигурата ѝ се излъчваше напрежение. Какво ли се криеше под туземските дрънкулки? Приличаше на подгонен в джунглата звяр, който, макар и не от най-хищната порода, трудно би могъл да се нарече питомен...

Кроукър пристъпи към нея и вдигна пликчето с кокаин пред очите ѝ:

— Сега искам да чуя истината за това!

— Употребявам дрога и няма защо да го крия — просъска Гидиън. — Но не продавам!

— Чакай малко, ще говорим на друго място.

Хвана я за лакътя и я побутна пред себе си. Излязоха на булевард „Уошингтън“, където беше паркиран тъндърбърдът.

— Добре — рече Кроукър, след като се настаниха в колата. — Двете с Рейчъл сте се друсали... Друго?

— Куп неща — отвърна тя. На лицето ѝ отново се появи предизвикателно изражение.

— Но дрогата си я осигурявала ти!

— Така е — кимна мадамата. — Дълго време ѝ го набивах в главата. По-добре аз, отколкото някой мръсен пласьор, който щеше да ѝ одере кожата. В този район е пълно с такива...

— Тя се е натровила от долнопробна стока, Гидиън! — повиши глас той. — И по тази причина е близо до смъртта!

— Аз... Виж какво, тя поначало си е предразположена... Но мога да ти кажа, че лично съм проверявала дрогата, която употребявахме!

— Но този път си объркала нещата, а?

Показалецът ѝ се насочи към гърдите му:

— Продължаваш значи!

— С какво?

— С шибаното убеждение, което е изписано на челото ти: „Моята племенница е наркоманка благодарение на теб!“

Настъпи тишина, наситена с напрежение. „Приличаме на две бесни кучета, готови да се нахвърлят едно срещу друго — помисли си Кроукър. — Нещо не е наред.“

В следващия миг разбра какво става: наистина бяха като кучета, които защитават един и същ периметър. И този периметър бе Рейчъл...

— Аз я обичам, Гидиън — тихо промълви той. — Точно както и ти... Убеден съм, че искаш да ѝ помогнеш!

— Нямаш никаква представа какво искам аз! — тръсна глава тя.

— Предполагам, че става въпрос за онези чувства, които са присъщи на всички нас — подхвърли и моментално разбра, че е сбъркал.

— Грешка, вуйчо ченге! — отвърна Гидиън и от устата ѝ излетя звук, наподобяващ дрънчене на будилник. После започна да имитира водещия на популярна телевизионна игра:

— Времето ви изтече, без да улучите нито един от въпросите, които са подходящи за скапаняците наркомани. Съжалявам, опитайте пак... А сега е време да се омитате!

— Имам нужда от помощта ти, Гидиън. Зная, че Рейчъл си е водила дневник... Прерових стаята ѝ, но не успях да го открия.

Вместо отговор Гидиън протегна ръка да включи касетофона и предизвикателно подхвърли:

— Я да видим какво има тук... Сигурно ще е нещо на Бари Манилов...

От репродукторите прозвуча „Ботушки за ходене“ на Нанси Синатра и Гидиън изненадано го погледна. Пръстите ѝ натиснаха копчето на жабката, очите ѝ се спряха на заглавията на подредените вътре касети: Евърли Брадърс, Йън & Дийн, Ирма Томас, Леели Гор...

Сякаш забравила за Кроукър, тя зарови ръце в това истинско съкровище на поп изпълнители от шейсетте години. Главата ѝ бавно се повдигна, в гласа ѝ прозвуча нова нотка:

— Ти наистина ли си падаш по тая музика?

— Луд съм по нея — кимна Кроукър.

— Аз също... — Главата ѝ смаяно се поклати: — Мамка му, да не повярва човек!...

Той усети какво всъщност се крие под предизвикателната външност на това създание и с изненада установи, че гневът неусетно го е напуснал.

— Не знам дали ще ми повярваш, но аз не те мисля за скапана наркоманка, Гидиън — меко промълви.

— Прекалено е хубаво, за да е вярно — поклати глава тя.

— Вярно е...

Пръстите ѝ механично разместиха касетите, от устата ѝ излетя тиха въздишка:

— Май и двамата принадлежим на Рейчъл, а?

„Значи и тя е усетила животинското желание за защита на периметъра“ — рече си Кроукър.

— Тогава защо се опита да избягаш?

— „Здравата си загазила, приятелко.“ — Кроукър беше имитиран изненадващо сполучливо. — Видях лицето ти и разбрах, че в рамките на една секунда съм обвинена и осъдена... В онзи миг ти не беше готов да чуеш какво ще ти кажа...

Той не отговори, просто защото странното същество до него беше абсолютно право. Действително беше готов да ѝ отправи всички обвинения на света. За среднощните забежки, за кокаина и стимулаторите, за извращения секс... Пръстите му механично опипаха червеното гумено топче с копринени шнурове, което лежеше в джоба му. Да, права бе... Дълбоко в себе си той беше убеден, че именно Гидиън е виновна за покварата на Рейчъл.

— Допуснах грешка — каза той. — Извинявай, няма да се повтори...

— Кой знае? — проточи тя, но в гласа ѝ се долови помирение, примесено с любопитство.

Наведе се напред и притисна дясното си око с палец и показалец. После повтори операцията и с лявото. Когато главата ѝ зае нормално положение, Кроукър видя котешките очи в шепата ѝ. Показаха се, че това са оцветени контактни лещи. Истинският цвят на очите ѝ беше яркосин. Докато пръстите ѝ сръчно прибираха лещите в малко найлоново пликче, в тези нови очи се появи замислено изражение. Кроукър усети, че би дал много, за да разбере какво точно преминава през главата ѝ в този миг.

— Прав си за дневника — промърмори след известно време Гидиън. — Рейчъл наистина си записва разни неща... Обърна ли внимание на торбичката в гардероба ѝ?

— Да — кимна Кроукър. — Миришеше на люляк...

— Така мирише и дневникът ѝ.

Крила го е в торбичката за сушени цветя, поклати глава Кроукър. Много подходящо скривалище, особено за момиче, което има тайни от майка си...

— Благодаря — промълви той.

— Вие възрастните сте странни хора — въздъхна Гидиън и върна касетките на мястото им. — Въобразявате си, че кожата ви се сбръчкава и увисва като на закачалка само защото сте попили мъдростта на годините... — Извърна се към него и прикова поглед в очите му. — Ще ти дам малко храна за размисъл... Припадъкът на Рейчъл не се дължи на лошото качество на наркотиците. Сигурна съм в това, защото през цялата шибана нощ и аз се тъпчех с тях! Сто процента съм сигурна, разбираш ли?

Кроукър разбра, че час по-скоро трябва да поговори с Джени Марш. Защо Рейчъл е получила наркотично натравяне, а Гидиън не?

— Много ли се надрусахте в онази нощ? — тихо попита той.

— Доста...

— С какво по-точно?

От двете им страни фучаха коли, касетката с Нанси Синатра отдавна беше свършила, но не се сетиха да я сменят.

— В началото бяхме на трева... Изпушихме по две някъде около времето за вечеря. После отидохме в клуба и минахме на кокаин...

— Исусе! — неволно простена той и пръстите му се вкопчиха във волана.

— Сега си мисля, че не трябваше да го смесваме... — с леко притеснение промълви Гидиън.

— Жалко, че чак сега си го мислиш.

— Съжалявам — прошепна тя, затвори очи и облегна глава на седалката. — Не знаеш колко много съжалявам! — Изпод клепачите ѝ проблесна издайническа влага: — Не искам да ѝ се случи нищо лошо!...

— Вярвам ти — кимна Кроукър. Дамата на съседната седалка съвсем не беше от онези, които можеш да прегърнеш и утешиш. По

тази причина той направи единственото възможно нещо: смени темата.

— В кой клуб бяхте?

Тя избърса очите си с юмрук.

— Кво?

— Питам в кой клуб бяхте онази нощ?

— В „Боунярд“, нагоре по Линкълн Роуд... Отпред е обикновено кафене, но отзад има специален салон, оборудван с онези измишльотини за виртуален секс, които се предлагат по Интернет... Рейчъл много си падаше по тях.

— А ти?

— Аз само изпълнявах желанията й — мрачно го изгледа тя.

Тези думи потънаха дълбоко в съзнанието му, като рибарска примамка в морската вода. Ръката му потъна в джоба и се появи обратно с гуменото топче. В отворената му длан то приличаше на дяволско око. Черните копринени ленти провиснаха надолу.

— Знаеш какво е това, нали?

— Да — кимна Гидиън. — Една от гадориите, които се използват при садо-мазо...

— Открих го в гардероба на Рейчъл — поясни той и в очите му се появи заплашителен блясък: — Да не би вие двете да...

— Тц — поклати глава момичето. — Аз не си падам по тия неща, ние двете също...

От изражението му личеше, че казва истината. Кроукър кимна, пое дълбоко дъх и зададе следващия си въпрос:

— А тя излизаше ли с друг?

На лицето й се изписа загрижено изражение.

— Май да... Поне аз мисля така... — От устата й излетя въздишка: — Често се карахме по тоя въпрос, тя упорито отричаше, но...

Кроукър застина на мястото си с протегнатата длан. Червеното топче очевидно й въздействаше и той го остави пред погледа й.

— Но?

— Всеки си има копчета, знаеш... От онези, които, а си ги пипнал — а са предизвикали едно голямо бум! За Рейчъл такова копче беше въпросът, дали се вижда с някой друг... — Гидиън събра длани, сякаш беше решила да отправи молитва към Господа: — Вече ти казах — тя лесно се привързва... И това важи не само за наркотиците.

— А за какво още?

— За секса... — отвърна Гидиън и бавно поклати глава: — За мен сексът винаги е бил нещо праволинейно — онова, което е програмирала Майката природа... Но за Рейчъл... — Ръцете ѝ безпомощно се разпериха: — Не знам, за нея всичко беше някак объркано... Удоволствието идваше само ако се придружава от чувство за вина...

— Коя роля предпочита тя? — попита той и механично прехвърли червеното топче между пръстите си: — Доминираща, или подчинена?

— Не знам. Поне с мен няма предпочитания... Разменяме си ги според настроението... — Ръката ѝ се повдигна да отметне кичур руса коса от челото.

— Имаш ли представа с кого се е срещала?

— Тц...

— Очевидно е намерила някого, с когото играе садо-мазо...

— И аз мисля така.

— Мъж или жена?

— Според мен мъж. Сигурна съм...

— Някакви идеи кой е той?

— Тц.

Кроукър продължи да прехвърля топчето между пръстите си.

— Не може да не си забелязала нещо. Хората винаги се издават, дори това да е несъзнателно...

— В нейния случай човек трябва да е ясновидец — въздъхна Гидиън. — Доколкото съм осведомена, единственият мъж, с когото Рейчъл се вижда, е Роналд... Как му беше името... Докторът ѝ...

— Стански?

— Да, точно той.

— Това ми е известно. От майка ѝ знам, че преди пет-шест месеца е била на контролен преглед... Но ти не си била непрекъснато с нея, нали? Ти имаш труп, вероятно пътувате... По време на отсъствията ти Рейчъл би могла да се среща с когото пожелае...

Напрежението на Гидиън беше толкова осезаемо, сякаш се излъчваше директно от тялото ѝ.

— Какво има?

— Може би нищо — отвърна момичето и замислено попила кабарите върху колана си. — Но майката на Рейчъл греша, като смята, че визитата при доктора е била само една...

— Защо?

— Защото бяха поне пет-шест, ако не и повече...

— Причина?

— Безсъние, проблеми с периода, възпаление на гърлото, анемия... — Забеляза изражението на лицето му и побърза да добави: — Но едва ли е имало нещо повече...

— Откъде знаеш?

— Знам, защото аз я карах дотам.

— Чакай малко — вдигна ръка Кроукър. — Защо е трябвало да я караш? Кабинетът на Стански е в Палм Бийч, недалеч от дома ѝ. Би могла да отиде дотам дори с колелото си...

— Значи не е същият Стански. Този, при който я водех, има клиника в Маргейт...

Маргейт! Там, където е Агенцията за коли под наем „Голд Коуст“!

Главата му забуча. Сякаш в мозъка му влезе в действие невидим, но мощен мотор. Пръстите му провесиха гуменото топче за вървите.

— Питам се дали доктор Роналд Стански знае за какво служат подобни атрибути! — процеди през стиснати зъби той.

Гидиън протегна ръка, докосна меката гума и добави:

— А аз се питам дали проклетото топче не е негово!

Кроукър я изпрати до клуба и се върна в колата.

— Искам да видя Рейчъл — каза Гидиън, преди да се разделят. — Но когато Мати я няма. Рейчъл не искаше майка ѝ да знае за нас...

— Не се тревожи, тя ще те вземе за обикновена приятелка...

— Няма. Аз не съм обикновена приятелка и не искам да лъжа.

Той вече я беше опознал достатъчно, за да повярва на твърдението ѝ. По тази причина побърза да ѝ съобщи часовете, през които Мати обикновено не е в болницата.

Завъртя контактния ключ и форсира мотора. Кой знае защо изпита задоволство от факта, че Рейчъл е близка именно с това странно създание, наречено Гидиън. Изскочи на Уошингтън Авеню току пред огромен тир с прицеп и надута сирена, който нямаше предимство, но явно разчиташе на внушителните си размери. „Я,

майната ти“ — рече си Кроукър и настъпи газта. Тюркоазнозелената машина се стрелна напред, а никелираната решетка на мастодонта сякаш искаше да изпълни докрай огледалото за обратно виждане. Смаян от това нахалство, водачът на тира натисна спирачките и тъндърбърдът профуча напред.

Усети, че е следен малко след като направи ляв завой по Десета улица. Колата беше бяло БМВ със силно затъмнени стъкла. За да се увери, рязко свърна по Пенсилвания и правеният по поръчка мотор победоносно изрева. Миг по-късно иззад ъгъла изскочи бялото БМВ, разклати се и започна да се ускорява.

Пред очите му се разкри цялата област Маями, осветена като на макет. Маями Бийч приличаше на първия от веригата острови, отделени от континента от Крайбрежния канал и Бискейн Бей. Връзката с Маями се осъществяваше чрез мрежа от бетонни естакади, преплитащи се на различни нива. Оттук нямаше как да се стигне до Саут Бийч, тъй като той се намираше далеч на юг. Освен ако човек не поеме по Пета улица и моста „Макартър“, за да излезе на Тринадесета улица в Маями...

Точно този маршрут избра той.

Бялото БМВ го последва. Трафикът по моста не беше особено натоварен, колите се движеха спокойно една зад друга. Онези отзад изобщо не си правеха труда да се крият. Прелетяха покрай Стар Айлънд, секунди по-късно пред очите му се появиха малките островчета Палм и Хибискъс, на които имаше по едно-две имения със собствени пристани, а от прозорците на къщите, струващи от десет милиона долара нагоре, се разкриваше прекрасна гледка към залива. Яхтите, поклащащи се край тези пристани, бяха толкова луксозни, че биха задоволили капризите и на най-необуздания грандоман...

Разбра, че няма да може да се изплъзне от преследвача си. На прав път моторът на тъндърбърда със своите 425 конски сили положително би издухал бялото БМВ, но когато става въпрос за маневриране по различните платна на магистралата, немската машина имаше значително предимство главно поради аеродинамичната си форма и по-голямата си стабилност.

Изведнъж, без никакъв преход, се озоваха в друг свят. Блестящ и модерен, центърът на Маями ги посрещна с огромните си витрини, предназначени единствено за богати туристи. Трафикът намаля,

асфалтът светеше от чистота. Кроукър подбираше най-лесния маршрут, оставяйки достатъчно време за ориентация на преследвачите си. До тази техника беше прибягвал някога, по време на разпит: разкриваше част от себе си, позволяваше на заподозрените да попаднат в плен на илюзията, че нещата са под техен контрол. После нанасяше решителния удар...

Тъндърбърдът ту изчезваше в сянката, ту отново изскачаше на ярка светлина. Водачът на бялото БМВ се ориентираше главно по светлините на фаровете му. Тротоарите бяха пусти, наоколо нямаше жива душа. Сякаш беше паднала неутронна бомба. Дори джебчиите и проститутките се бяха преместили към Кокоунът Гроув заедно с тълпата туристи. Огледалните фасади на небостъргачите отразяваха синкавобелите реклами, но между тях имаше обширни зони непрогледен мрак, като в дълбока джунгла.

Кроукър насочи колата на юг, към края на булевард „Бискейн“. Малко преди знака за край на пътя свърна по Първа улица и се насочи към Второ Авеню.

Двете коли бяха съвсем сами в неспокойната нощ на града. Въздухът тежеше от миризмата на нагрят бетон, дизелови газове и автомобилни гуми. Продължавайки да се движи на юг, той усети и едва доловимата миризма на застояла вода. Приближаваха река Маями. Главата го засърбя, космите на врата му леко настръхнаха.

Шофьорът на беembeeto следваше неговите движения, между двете коли сякаш бе опънато невидимо въже. Пресичаха града като двама респектирани един от друг противници, които размахват ножове, но нито настъпват, нито отстъпват... Арена на тази мълчалива битка беше разстоянието между двете коли...

Но това щеше да се промени.

Отпред се появиха очертанията на огромна конструкция от бетон и метални релси. Под разсеяната светлина на уличните стълбове тя приличаше на скелет на допотопно чудовище, надигнало се от огромен гроб.

Това беше новият мост на Брикъл Авеню, чието строителство продължаваше вече втора година. Бетонното легло беше излято донякъде, останалата част представляваше оголена конструкция от стоманени елементи. Достъпът до строежа беше прекъснат от дървени

прегради с мигащи яркожълти лампички, над тях имаше подвижно електронно табло с надпис:

ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН! ОПАСНО ЗА
ПРЕМИНАВАНЕ!

Опасно и още как!

Пред очите му изплуваха очертанията на кранове, булдозери, купчини стоманени тръби и железни решетки, дървени скелета и хартиени чували с цимент. Тъндърбърдът летеше право към недовършения мост. Натам се насочи и бялото БМВ... Сякаш и двамата мъже зад волана бяха решили да скочат в реката.

Кроукър изключи фаровете и завъртя волана наляво. Тъндърбърдът изскочи на платното за насрещно движение, абсолютно пусто в този час на нощта. После конските сили под капака получиха възможност за изява, гумите изсвириха, купето се стрелна по посока на недовършения мост отвъд бариерите.

Изгубил ориентацията на сноповете светлина пред себе си, водачът на беемвето волю-неволю трябваше да намали.

Лю моментално се възползва от това предимство и насочи колата си към недовършеното платно на моста. Колелата стъпиха на стоманените релси, между които зееха дълбоки дупки. Едно погрешно движение и всичко свършваше: никоя ходова част не би издържала на подобно пропадане... Вдигна крак от газта и продължи напред. Приличаше на акробат, който пази равновесие върху тънко въже... Колата измина няколко метра по релсите като локомотив. После спря. Вътрешността на купето се осветяваше от ритмичните алено-жълти пулсации на предупредителните фенери. Кроукър слезе и потъна в сянката между дървените прегради.

Миришеше на машинно масло и влажен бетон. Фаровете на беемвето прорязваха небето над строежа като лунни лъчи. От двете му страни тъпо проблясваха купчини стоманени тръби и железни трегери, крачка по-нататък бяха струпани широки дървени талпи, между които като скъпоценни камъни блестяха сигналните светлини. Далеч долу шумеше реката, водата се пенеше около широките подпорни колони от бетон...

От запад долиташе равномерният, несекващ нито за миг тътен на движението по магистрала И-95, от него ясно се открие ръмженето на кола, която си пробиваше път някъде наблизо... Но той беше далеч от всичко това, грохотът му се струваше безобиден като жужене на пчела. Същевременно съзнаваше, че присъствието му тук няма нищо общо нито с трафика по пътищата, нито с корабите, закотвени в близкото пристанище... Беше сам в тропическата нощ, имаше чувството, че се намира на борда на „Капитан Сумо“, сред черните и опасни води на океана, далеч от брега...

Зад гърба му изръмжа автомобилен мотор. Обърна се и видя как бялото БМВ се носи във въздуха. Шофьорът беше използвал една от дъсчените рампи като площадка за излитане. Кроукър сграбчи еднометрова метална тръба и зачака. Бялата кола прелетя над тъндърбърда и се понесе към него. С ловко движение на биомеханичната си протеза той тикна тръбата между предната полуоска и пода на каросерията, после светкавично отскочи встрани. Беемвето се приземи с оглушителен трясък, наклони се на дясната си страна и се повлече. Тръбата изпускате рояк ослепителни искри.

Лю изтича към сянката, някъде зад гърба му се затръшна автомобилна врата. Напрегна слух за второ затръшване, но такова не последва. Значи в бялото БМВ е имало само един човек...

Един, но опитен в преследването. Зае се с проверката на строителната площадка, разделяйки я на отделни квадрати. Под светлината на фаровете попадаха странно изглеждащи части от машини и купчини материали. Далеч долу мигаха контролните лампички, окичени около подпорните колони на моста.

Кроукър приближаваше средата на реката. Металните релси стърчаха над бездната като крайници на праисторически мастодонт, под светлината на фаровете ръбовете им изглеждаха сребристи. Погледна към водата, после рязко се обърна назад. Стори му се, че вижда някаква сянка. Направи кръгом и пое по обратния път. Нарязана от обемисти препятствия, светлината му правеше номера — непрекъснато му се привиждаха някакви движения... В един момент му се стори, че вижда по-плътно от тъмнината петно. Закова се на място и напрегна взор. Петното би могло да бъде човешки силует, но би могло да бъде и нещо друго... От него, а може би и от околния мрак, се излъчваше някакво особено напрежение.

Примигна и петното изчезна. Дали се беше придвижило, или това беше още един ефект на потрепващата светлина? Предпазливо тръгна натам. Озова се на ръба на скелето, между стърчащите навън метални релси мътно проблясваше реката.

Усети раздвижването зад гърба си в краткия миг, в който очите му се насочиха надолу. Не чу абсолютно нищо, ако не се брояха вече познатият и далечен шум на града. Главата му започна да се извъръща, но в същия миг в слепоочието му бе нанесен страхотен удар.

Стовари се като сноп върху железния трегер, в носа го удари миризмата на омаслен метал. В следващия миг получи в ребрата тежък ритник на ботуш с метални налчета и изстена. Последва втори ритник, после трети... За да се спаси от убийствените удари, Кроукър беше принуден да се оттегли към края на скелето. Но мъчителят му го последва, канонадата от тежки ритници не спираше. Не можеше да види лицето му, не можеше дори да вдигне главата си над нивото, от което действаше ботушът...

Тялото му се олюля, изгуби равновесие и полетя надолу. От гърдите му се откъсна кратко изхълцване, ръцете му отчаяно се вкопчиха в ръба на металната греда. Направи опит да се набере обратно върху нея, но отмереният ритник на нападателя му попречи. Страхът бавно пропълзя в душата му. Тоя тип не му даваше никакъв шанс. Ако не искаше да бъде пребит от ритниците му, можеше да стори само едно: да се пусне и да полети към водата, надявайки се тялото му да намери пролука между гъстата метална мрежа на конструкцията и да цопне в реката. Но шансът да си строши гръбнака в някоя греда беше далеч по-голям...

Може би затова прибегна до единственото нещо, което беше в състояние да стори: изчака поредния ритник, пусна биомеханичната си ръка от желязото и заби титановите ѝ нокти в ботуша. Увиснал на една ръка, той рязко се оттласна встрани от пътя на удара. Нападателят се олюля и падна на едно коляно. Но едновременно с това левият му крак се стрелна напред и токът му се заби в челото на Кроукър.

От болка почти изгуби съзнание, пръстите на дясната му ръка започнаха да се разтварят. Видял всичко това, нападателят победоносно изсумтя и вдигна крак за нов ритник.

Кроукър разтвори титановите пръсти на протезата си и полетя в мрака.

Но полетът приключи след по-малко от метър. Тялото му се стовари върху дървено скеле, изградено леко встрани от основната конструкция, очите му, замаяни от болка, бавно се насочиха към лицето на нападателя. Не успя да различи чертите му, тъй като насреща му зейна дулото на едрокалибрен пистолет. От напрежението на тялото и от начина, по който държеше пистолета, Кроукър разбра, че мъжът се готви да стреля. Разбра и друго — той го беше преследвал именно с тази цел: да го убие...

Като дете много обичаше да си играе с влакчета. Привличаше го съвършеният им малък свят, миниатюрните, ярко боядисани гарички, с лъскави перони и червени покриви... Но най-много харесваше звука на металните колела по релсите — равен и успокоителен... Сега, проснат по гръб върху скелето, имаше чувството, че отново чува този звук.

Очевидно и убиецът го чу, тъй като рязко се обърна. На моста се появи фигурата на висок и строен мъж, която се приближаваше с невероятна бързина. Кроукър присви очи, сигурен, че халюцинира. Мъжът се движеше с плавните и широки движения на кънкьор. Само дето наоколо нямаше нищо, което да наподобява лед... Високият силует се плъзгаше все по-близо, преодолявайки разстоянието с лекотата на дух или на демон, появил се сякаш от друго измерение. Прекоси една сравнително добре осветена зона и видя, че на краката му има ролкови кънки.

Горната част на тялото му беше странно скована, особено за човек, който се движи с такава скорост. Лявата му ръка беше изпъната напред, като на снайперист. Но в нея нямаше оръжие, а някакъв малък кръгъл предмет. В следващия миг тялото на кънкьора отскочи високо нагоре и напред, насочило се право срещу нападателя на Кроукър. Дулото на пистолета се извъртя към него, разнесе се изстрел. Някъде сред струпаните строителни материали се породиха странно ехо — сякаш стотици подплашени птици запляскаха с криле...

После кънкьорът и стрелецът се вкопчиха един в друг и се строполиха върху бетона. Протегнал напред ръката си с разперени пръсти, кънкьорът докосна слепоочието на противника си и той се вцепени. Сякаш връзката между мозъка и нервите му беше безвъзвратно прекъсната. Другата ръка на кънкьора му нанесе нокаутиращ удар в брадичката, после пръстите ѝ се разтвориха. Тъмният камък в дланта му докосна гръдната кост на нападателя на

Кроукър. Онзи зина, тялото му потръпна и се отпусна върху влажния бетон.

Кроукър продължаваше да виси от подпорната греда. Дишаше тежко и на пресекулки, страхът отказваше да напусне душата му. Далечните светлини на града играеха лудешки танц пред очите му. Мускулите на ръцете му се разтърсиха от спазми и той разбра, че скоро ще му изневерят.

Очите му се заковаха върху лицето на кънкъора, който приклепна като квачка над него и рече:

— Madre de mentiras, senor, имал си един наистина шибан ден!

Беше Антонио Бонита.

Кракът му се протегна надолу и Кроукър се хвана за него. Ръката му го сграбчи за рамото и го изтегли нагоре с изненадваща лекота.

В продължение на няколко секунди останаха неподвижни. Антонио продължаваше да клечи, а той беше седнал на металната скара с наведена към гърдите глава. Световъртежът го напусна почти веднага, но предпочете да остане в позата на победен максимално дълго, за да прогони болката и да възстанови силите си.

После, без никакво предупреждение, тялото му се стрелна напред, металните нокти на протезата заплашително се разпериха. Стройният мъж обаче отскочи назад с невероятна лекота, ролките на кънките едва чуто бръмнаха. Поклати глава и предупредително размаха пръст. После пръстът се удвои, до него изскочиха трети, четвърти... Между тях по магически начин се появиха малки, тъмнозелени камъни, гладки като стъкло.

— Тая вечер няма да стане, senor — промърмори. — Нито пък когато и да било...

Кроукър се втренчи в камъните, замаян от тяхната сила. Неохотно си даде сметка, че благодарение на тези камъни Антонио е напълно недосегаем, поне за момента. Доказателство за това бяха както предупрежденията на Естрела Лайес, така и магическият камък, който беше получил от Бени.

Отпусна се назад и прогони напрежението от тялото си.

— Знам, че ти е трудно да кротуваш — кимна Антонио. Сякаш беше доволен от успешния опит на Кроукър да се овладее.

— Защо ме спаси? — попита го равнодушно въпреки болката.

— Защото те харесвам — сви рамене близнакът и леко се плъзна напред.

— Вече втори пъти го правиш — промърмори Кроукър и направи опит да разпусне свитите си мускули. Стори го бавно, без резки движения. — Брат ти искаше да ме убие...

— Никой не може да предположи какво иска Хектор, senog...

— А какво искаш ти? Защо уби Соня?

Антонио не отговори. Кехлибарените му очи го оглеждаха с невъзмутимостта на лаборант, на когото предстои рутинна дисекция.

— Защо се появи в къщата й, представяйки се за Карлито? — зададе нов въпрос Кроукър.

— Исках да те опозная лично, senog — отвърна близнакът и се закова на място. Едва сега Лю си даде сметка, че сянката, която беше последвал сред строителните материали, е била неговата. — Дори нещо повече — да се *сближа* с теб...

— За да ме излъжеш, така ли? — присви очи Кроукър. — Какви бяха тези дрънканици за Карлито и Роза?

Кехлибарените очи потъмняха. Преди много години Кроукър беше ходил на лов за тигри дълбоко в джунглите на Югоизточна Азия. Големите и безшумни хищници бяха надарени с огромна сила, истински машини за убиване. Но не силата и котешката пъргавина ги правеха изключително опасни, а тяхната абсолютна непредвидимост. Дори най-опитният ловец не знаеше какво възнамерява да направи звярът, кога ще се извърне и ще разпори корема на преследвача си със светкавично движение на лапата, въоръжена със страховити нокти... Застинал напълно неподвижно на мястото си, осветяван от алено-жълтата мигаща светлина на предупредителните фенери, Антонио приличаше именно на такава котка: гъвкав, бърз, надарен с огромна сила. И непредвидим...

— Други хора са те лъгали, senog — промърмори. — Всичко, което ти казах за Карлито, е истина. Той работеше за нас, точно както ти го описах... Действително даваме пълна свобода на действие на хората, които работят за нас. В замяна искаме само едно — да печелим. Тези хора водят охолан живот, те са недосегаеми... На даден етап наистина стават нещо като полубогове...

— А Карлито?

— Беше точно такъв, какъвто го описах: мъж със силна воля, гъвкав и жизнен. Играч с голямо И... За съжаление беше, как да кажа... прекалено самостоятелен...

— И по тази причина го убихте, така ли?

— До голяма степен той сам си беше виновен, senog... Беше наясно с правилата. В това отношение ние сме напълно откровени със своите служители. Всеки от тях знае, че предателството се наказва...

На устните му се появи познатата зловеща усмивка и Кроукър се скова от ужас.

— Вече разбираш какво съм аз, senog — изръмжа близнакът. — Основната цел в живота ми е да вкарвам хората в грях... А след това да ги наказвам...

Това беше нещо като признание, нещо като стремеж да разкрие загадъчната си душа.

— Бил ли си влюбен в Роза, сестрата на Бени? Помолил ли си я да се омъжи за теб? И защо си я убил, ако всичко това е истина?

— Истина е, senog. До последната дума.

— Нима човек като теб може да обича? — объркано го погледна. — Всеки, до когото се докоснеш, бързо се превръща в труп...

— Не всеки — облиза устни Антонио. — Но, общо взето, си прав... Повечето хора, попаднали в моята орбита, са... хм... слаби... Хората са грешни, senog. Грехът е част от тяхната същност...

— А ти ги наказваш, така ли? — Кроукър се размърда, лицето му се смръщи. Нямаше дори сантиметър от тялото му, който да не го боли.

— Аз бях Бог в Асунсион... При мен идваха безнадеждно болни хора и се оставяха в ръцете ми... И аз ги лекувах.

Специалните познания, които им беше предал дядото на Бени. Част от тях беше и този особен хипнотизиращ поглед, който винаги те улавя неподготвен.

— Какво направи на онзи, който искаше да ме убие? — вдигна глава Кроукър.

Антонио се усмихна и протегна ръка. В нея имаше тъмнозелен камък.

— Тъмните камъни знаят — кимна Кроукър. — Това каза в микробуса... Хета-И, нали?

Усмивката се стопи, камъкът изчезна.

— Кой ти е говорил за Хета-И? — изръмжа близнакът. — Какво знаеш ти? Ще ти дам един приятелски съвет, senog... Забрави за всичко това!

— Ние не сме приятели, Антонио.

Онзи се надигна, величествен като див звяр.

— Escushame, senog... Чуй ме... В този живот няма приятели.

После се обърна и потъна в мрака.

— Антонио! — извика подире му. — Как ме откри тук? Как разбра, че ще се върна в къщата на Соня? — Отговор нямаше. Надигна се на колене и повиши глас: — Ще те пипна, Антонио! Ще те пипна и тогава ще отговаряш за това, което направи със Соня и Вонда!

В ушите му отекваше далечният шум на колите по магистралата, примесен с мекия ромон на реката далеч долу. Очите му механично регистрираха мигането на сигналните светлини.

После от мрака долетя гласът на Антонио:

— Ти не си прегрешил, но въпреки това вече си в моята орбита, senog... Смятай се за едно изключение...

Някъде наблизко изпищя гларус, самотният вопъл прозвуча в тишината като изстрел от револвер. Кроукър тръсна глава и се огледа. Не беше лесно да се отърси от хипнозата на Антонио Бонита.

Стана и се насочи към мястото, на което беше паднал неизвестният стрелец. Беше млад — нямаше тридесет, беше огромен, най-малко сто и двайсет кила. Носеше леки и удобни дрехи от черна памучна материя. Такова облекло предпочита човек, който иска да свърши определена работа под прикритието на нощта. Долната част на лицето му беше окървавена, а скулите и челото му — почернени със сажди. Дори на разсеяната светлина от строежа чертите му бяха трудно различими.

Изведнъж клепачите помръднаха и две сиви очи се втренчиха в лицето на Кроукър, който замръзна от изненада. Лявата ръка на непознатия се сви в юмрук. Грозните, обезобразени от белези и мазоли кокалчета, се стрелнаха напред под особен ъгъл. Добре запознат с различните форми на ръкопашния бой, Лю безпогрешно долови предварителните движения, характерни за карате. В следващата секунда юмрукът потъна в ребрата му, пред очите му се появиха разноцветни кръгове.

Всеки опитен каратист се стреми, да постигне две неща: да обездвижи и парализира своята жертва или да я убие. Непознатият очевидно целеше второто, тъй като замахна към гърлото му. Кроукър се извъртя и падна настрана, ударът попадна в ключицата и го накара да простене от болка. Нападателят му нанесе тежък ритник в хълбока и без да му дава никакъв шанс, се стрелна напред за решителния удар. Той бе принуден да прибегне до последното средство, което можеше да спаси живота му: обхвана със стоманените пръсти на протезата си шията на нападателя и рязко натисна с палец. Сънната артерия се скъса и в следващата секунда човекът бе мъртъв.

Не е лесно да убиеш човек дори когато нямаш друг избор. Каквито и да са оправданията, в душата ти неизменно настъпва промяна. Дълбоко в нея остава белег, който никога не зараста...

Металните пръсти ловко претърсиха джобовете на убития. Вътре имаше тънка пачка от десет банкноти по сто долара, шепа патрони и блокче „Сникърс“. Шоколадът и захарта очевидно бяха необходими за бързо възстановяване на изгубената енергия. Свали колана и ботушите с метални налчета на върха, но не откри нищо. Никакви документи, никакви ключове.

Кратката разходка до бялото БМВ донесе известен резултат: ключовете си бяха на таблото. Друго в купето нямаше. Справката с талончето на предното стъкло показва, че колата е собственост на автокъща. Което означаваше, че вероятно е крадена и в компютъра на пътната полиция няма данни за нея. Този човек е бил професионалист.

По обратния път откри револвера: колт 38-ми калибър специал, съответно обработено с лепкавото тиксо, увито около ръкохватката и старателно изтрит сериен номер. Такива оръжия използваше мафията. Също и специалните агенти на СОБК...

Кой бе този човек? Кроукър замислено разклати патроните в шепата си. Искаше да ги разгледа подробно, но някъде на светло... Очите му се преместиха на трупа. Как бе успял да го парализира Антонио? Допря два пръста до слепоочието му, а после притисна един от магическите си камъни до гърдите му. Защо? Трябваше му експертното мнение на човек, който познава добре Хета... Естрела Лайес.

Насочи се към тъмния силует на тъндърбърда, бръкна през прозорчето и завъртя контактния ключ. После заобиколи отпред и

изложи патроните на светлината на фаровете. „Тъмна звезда“, правени по поръчка. Куршумите им действаха на принципа на шрапнелите — експлодират едва след като проникнат в тялото. Това ги правеше абсолютно смъртоносни, дори когато не попадат в жизненоважните органи... Притежаваха и още едно качество: не подлежаха на балистична експертиза, тъй като се пръскаха на хиляди миниатюрни късчета.

Имаше чувството, че се намира в асансьор, който лети със страшна сила от стоетажен небостъргач. Познаваше тези патрони, дори му се беше случвало да ги използва. Те бяха стандартна мунициция при изпълнението на някои по-особени задачи от Специалния отдел за борба с картелите.

Бавно се настани зад волана и се погледна в огледалцето. Лицето му беше бяло като вар, сякаш току-що беше видял призрак. Пусна патроните в джоба си, запали мотора и бавно потегли на север...

Каква хидра беше пробудил? Може би Бюрото за търговски връзки с новите капиталови пазари? То беше свещено, то беше олтарът на новата политика, осигуряваща на САЩ лидерска роля в света... Това ли бе причината, поради която СОБК го беше осъдил на смърт въпреки специалните задачи, които му беше възлагал? Отговор на тези въпроси може би щеше да даде Рос Дарлинг — човекът, който прекъсна достъпа му до секретните файлове на компютъра. Ако, разбира се, не довърши задачата на стрелеца, който беше останал на строежа...

Навлезе в Саут Бийч и паркира на една тиха озеленена уличка на три пресечки от Оушън Драйв. Беше три и половина сутринта, нуждаеше се от малко сън преди срещата с Рос Дарлинг, от която го делиха броени часове.

Измъкна се иззад волана на тъндърбърда и изкачи стъпалата на малка, наскоро боядисана сграда. Фасадата светеше в тъмносиньо и алено, беше съвсем в тон с ярките цветове на околните постройки, всички изградени в стил ар деко. Входната врата беше отключена, но това не го изненада. Тя винаги си беше отключена.

Това беше църквичката „Свети Франсис“, известна сред жителите на квартала с името Църквата на сърфистите. Преди около

година и половина свещеникът беше подел амбициозна програма за привличането на онези младежи от Саут Бийч, които имаха проблеми с наркотиците и които се вписваха в живота на града като неизбежна, бавно разпространяваща се зараза. Доколко тази програма беше успешна знаеха само той и църковните настоятели...

Вътрешността на всеки Божи храм излъчва нещо особено. Това може би е дълбоката и някак интимна атмосфера, която директно докосва душата. Не е нужно човек да е ревностен католик, за да я усети. Атмосферата на облекчение от изповядания грях и Божието опрощение, която е непроменима векове наред. Тя помага на всеки, пристъпил прага на храма, да се почувства у дома, независимо къде се е родил и откъде идва...

Кроукър не беше лицемер, за да пристъпи към изпълнението на ритуали, в които не вярваше. Въпреки това, отпуснал се на дървената скамейка в близост до входа, той усети как напрежението го напуска и в душата му нахлува блажено спокойствие.

Таванът беше разделен на арки с кремава мазилка, чиито подпори от тъмно дърво бяха обковани с едри гвоздеи. Олтарът от резбовано дърво беше покрит със свещен саван, в дъното беше изрисуван Христос на разпятието, от двете му страни се издигаха гипсовите скулптури на Дева Мария и Свети Франсис, покрити с пластове цветен лак. Миришеше на разтопен восък, старост и море...

Кроукър постави ръцете си на облегалката отпред и положи глава на импровизираната възглавница. Затвори очи и потъна в нещо като сън, изпълнен с видения.

Благодарение на Божията милост вече не си спомняше толкова ясно онзи ужасен миг, в който беше дръпнал спусъка за първото си убийство. По-късно всички казваха, че е постъпил правилно, ликвидирайки един луд. Но Аджукар Мартинес не беше луд, а нещо далеч по-лошо — зъл демон, умъртвил пет млади жени напълно съзнателно и със садистична жестокост. Кроукър не разказа на Махур цялата истина за този злодей. Мартинес действително беше обезобразил лицата на жертвите си с бръснач, действително беше отрязал гърдите им. Но преди да пререже гърлата им, ги беше карал да ядат собствените си органи... „Някъде по света сигурно има дума, която характеризира точно изверг като тоя тип — помисли си. — Но аз просто не я зная...“

Когато най-сетне успя да го спипа, Мартинес не побягна, а се втурна в атака. Бръсначът в ръката му хищно проблясваше, намеренията му бяха съвсем очевидни. Кроукър го простреля в коляното, но това не можеше да спре маниак като него, обладан от безумното желание да убива. Не успя дори да му затвори устата и той получи възможност да чуе ужасяващо точно описание на начина, по който беше измъчвал и убивал проститутките. Може би по тази причина го застреля в лицето. Не с един, а с два куршума... Вече не помнеше ясно онзи кратък миг, в който садистът премина в небитието. Той му се струваше далечен и чужд, като леда на Антарктида. В замяна на това обаче помнеше отлично лицето с дупка в челото и особено втренчения поглед на Мартинес. В него видя не само смъртта на едно човешко същество, но и част от собствения си живот. Това го потресе толкова дълбоко, че сърцето му сякаш спря...

След това върховно и изцяло животинско усилие да спаси живота си нещо в него се промени... Нещо се отдели от душата му и изчезна завинаги. Това усещане, а не кървавата сцена, го накара да се извърне настрана и да повърне в краката си...

Нощта след тази случка беше кошмарна. Усещането остана с него, независимо от усилията да се спаси, да се стопи и изчезне, да забрави... Скочи от леглото още на размисъл и бързо започна да се облича. Не взе душ, не се избърсна, с празен и свит от напрежение стомах влезе в хладната и кънтяща Божия обител „Санта Мария Глорियोза“, църквата на неговия квартал. От години не беше влизал там, но това беше без значение. Моментално изпита облекчение, примесено с чувство за сигурност и покой. Отпусна се на колене под високия свод с цветни витражи, на същото място, на което преди много години двамата с Мати бяха взели първото си причастие. Не желаше да говори с никого, дори с отец Майкъл, който очевидно го позна...

Същия следобед отмени срещата си с Анджеа. Не можеше да разговоря с приятелката си, също както и с отец Майкъл... Просто защото вече знаеше кой му помогна да се отърси от кошмарите, с кого беше разговарял в съня си. Със самия Господ Бог...

Кроукър се размърда. Да спиш на твърдо и неудобно място си е истинско изкуство. Ако не знаеш какво правиш, положително ще се събудиш със схванат врат и ужасно главоболие. Намести се по-удобно на скамейката и погледна през страничния прозорец. Листата на

дърветата потрепваха и хвърляха уголемени от уличното осветление сенки. Бяха само силуети, тъй като стъклата на църквата бяха матирани.

След известно време отново заспа. Сънуваше, че се намира на тихо и спокойно място, изпълнено със синьо-зелена светлина. Носеше се сред нея, отпуснат на мек и удобен дюшек. Внезапно осъзнал, че всъщност лежи във вода с лицето надолу, той се сепна, сърцето му заби силно. Ръцете му бяха широко разперени, дробовете му горяха. Копнееше за глътка кислород, но знаеше, че ще се удави в мига, в който реши да си поеме дъх... В крайна сметка не се сдържа и устата му широко се разтвори...

Веднъж Каменното дърво му разказа поверието за великана, който живеел отвъд хоризонта. Пробуждайки се от дълбок сън, той отварял очи като ослепителни перли и именно те озарявали небето още преди изгрева на слънцето...

Събуди се и откри, че небето вече не е черно.

ГЛАВА 2

В шест часа сутринта стадионът „Фламинго Парк“ не беше толкова пуст, колкото можеше да се предполага. Разположен в западните покрайнини на Саут Бийч, той беше заобиколен от ниски и средни на височина сгради, строени през четиридесетте и петдесетте години. Сред тях се издигаха многобройни строителни скелети, свидетелстващи за възраждането на този район. Сградите се ремонтираха основно, разширяваха и обновяваха, навсякъде можеха да се видят табелки „Продава се“, често преди работниците да са приключили. Такова оживление Саут Бийч не помнеше.

В този ранен час работниците още не бяха пристигнали, но на ливадата отгатык Меридиън Авеню вече кипеше оживление.

Младежи си подаваха бейзболна топка, кучета се гонеха по тревата и възбудено лаеха, хлапета на скейтбордове се плъзгаха по асфалта около стадиона. Във въздуха се носеше аромат на жасмин и прясно сварено кафе.

Навил ръкавите на ризата си, Кроукър даваше импровизиран урок по посрещане на топката на едно деветгодишно хлапе.

Посрещането е едно забравено изкуство, обичаше да казва Фил Ридзуто, а Кроукър беше един от малцината, които педантично спазваха неписаните му правила. Въпреки че беше спал само два часа, той се чувстваше невероятно бодър. А причината за това беше следната: само преди минути беше разговарял с Рубине по мобифона. Раф никога не спеше, а съзерцанието на отминаващата нощ от борда на двадесетметровия катамаран, закотвен в залива, беше сред любимите му занимания. След инцидента на моста „Брикъл“ Лю си даде ясна сметка, че ще му трябва сигурно убежище. Апартаментът на сестра му беше табу, а братята Бонита вече знаеха за къщата на Соня. Изборът на Раф беше напълно логичен, тъй като бяха приятели... Освен това бившият политик му беше длъжник за многобройни услуги, а връзките и комбинативният му ум бяха особено ценни в момент като този. Уговориха си среща в яхтклуба на Маями, точно в един.

— Ето какъв е номерът — рече на луничавото хлапе, което се казваше Рики. — Удряш здраво, за да блокираш хващача на противника, но все пак гледаш топката да е удобна за първия или третия базов играч, които ще те измъкнат.

— Аз съм шампион по измъкването, мога да пратя топката където си пожелаея — похвали се момчето. — Мислиш, че се майтапя, а? Само гледай! — Направи няколко отмерени движения с бухалката и се ухили: — Първи квадрат, втори, трети... Където си пожелаея! Но посрещането не е толкова лесно...

— Давай да опитаме — предложи Кроукър.

Малкият стискаше бухалката прекалено силно и зъгълът на посрещането не беше точен.

— Не я стискай, а я дръж нежно — рече Кроукър. — Ей така...

Не вдигна глава, въпреки че усети приближаването на високия мъж с леко приведени рамене, който се отдели от сянката на входа. Беше преждевременно побелял, а лицето му беше зачервено, сякаш от утринен крос в студено време. Очите му бяха бледосини, косата — късо подстригана. Не беше млад, а и тази прическа допълнително го състаряваше. Чертите на лицето му бяха нещо средно между телевизионните стереотипи на шериф и съдия. Вероятно се беше нагледал на чудаци, тъй като нещо в поведението му подсказваше, че трудно може да бъде учуден от каквото и да било. Вървеше с равна крачка, като боксьор ветеран към ринга. Леко напрегнат, едновременно с това примирен.

Носеше един от онези туристически дъждобрани, които лесно се побират в джоба. Беше тънък и набръчкан като кожата на слон. Под него се виждаха тесните ревери на старомодно сако в графитен цвят, на краката му имаше плетени мокасина „Коул Хаан“. Приличаше на подранил за работа чиновник.

Обади се едва когато застана точно зад гърба на Кроукър:

— Време е да поговорим.

Лю даде последни наставления на Рики, хлапето кимна. После тръгна към първи пост на противника. Белокосият беше принуден да го последва.

— Рос Дарлинг, предполагам — подхвърли през рамо Кроукър.

— Не се прави на тарикат! — изсумтя онзи. Сигурно се потеше под тънкия дъждобран, тъй като изкуствената материя не пропускаше

въздух.

Той продължи равномерния си ход.

— Значи ти си умникът, който ми анулира входящия код?

— А какво търси входящият ти код във файловете на Бюрото за нови пазари?

— Така ли произнасяте шибаното съкращение?

— Говори по-тихо и не се дръж толкова нафукано! — изръмжа Рос Дарлинг и придърпа полите на дъждобрана, сякаш изведнъж му беше станало студено. — Какво си мислиш, че правиш? Да не би да си въобразяваш, че нашите база данни са бурканът със сладко на баба ти?

„Май ще падне голям майтап — рече си Кроукър. — Двама възрастни мъже си задават въпроси без надеждата да получат свестен отговор дори на един от тях. Е, защо пък да не опитаме...“

— Да разбирам ли, че достъпът ми беше забранен, защото цифрите, които вкарах, са били от база данните на БНП? — попита.

— А откъде, по дяволите, имаш тези цифри, ако приемем, че са верни? Искам да разбера това веднага! Типове като теб нямат право да се ровят в държавните тайни!

— Предполагам, че сега е моментът да измъкнеш пищова и да го опреш в гърдите ми — рече с лека въздишка Кроукър. Краката му бяха стъпили на първата бяла линия.

— Наистина ти нямам доверие, но просто съм от хората, които мразят пищовите — отвърна Дарлинг. — Те са тежки и вдигат прекалено много шум. Но най-лошото е, че те правят небрежен. Когато държиш пищов, е излишно да мислиш, нали?

Дясната му ръка се стрелна напред и склучи някакъв пръстен от черен метал около протезата на Кроукър.

— Сплав от титан и молибден, специална изработка — поясни някак равнодушно. — Няма как да я счупиш...

Пръстенът здраво стегна ръката му. Пръстите му от неръждаема стомана не бяха в състояние дори да се помръднат.

— Разбирам, че ти си от мислителите — промърмори Кроукър и леко подритна тревата около първата линия. В движението му пролича едва доловим гняв.

Разнесе се остро изпукване на бухалка, улучила кожената топка с пълна сила. Дарлинг се озърна и се сниши точно навреме. Топката профуча над главата му.

В същата секунда Кроукър се притисна до него.

— Пусни ме! — прошепна.

— Какво?!... — Мъжът млъкна, усетил студеното дуло върху брадичката си.

— Ей това — почти нежно отвърна той. — Колт 38-ми калибър Спешъл, обработен по съответния образец...

За миг Дарлинг не реагира. Дишането му си остана равно и спокойно, а Кроукър знаеше, че преценява всички възможни решения. В крайна сметка специалните белезници от титан и молибден щракнаха и ръката му бе отново свободна.

Премести колта така, че да се вижда. Дарлинг се втренчи в него, а той махна с ръка на Рики, който вдигна палец и се усмихна. Ритането на тревата край първа линия беше предварително уговорен знак, след който момчето трябваше да запрати бейзболната топка по непознатия мъж...

— Около дръжката е увито черно тиксо, а серийният номер е професионално заличен — рече Кроукър. — Това да ти говори нещо?

— Трябва ли? — мрачно попита той, вече успял да се примири с лошия си късмет.

— Я виж с какво стреля — рече му и извади от джоба си шепата ръчно затворени патрони. — Доколкото си спомням, наричаме ги „черна звезда“... Знаеш защо, нали? Защото мишената им получава точно това — една голяма и окончателна черна дупка!

— Май си развълнуван, а? — присви очи Рос.

— Мъничко — призна и колтът се раздвижи в ръката му. — Особено след като разбрах, че мишената съм аз! Снощи един тип се опита да ми махне главата с това!

— Господи, май ситуацията е по-тежка, отколкото си представях — възкликна Дарлинг.

— Какво означава това, по дяволите?

— Означава, че има официална заповед за твоето ликвидиране. Как ти се отразява този бюрократичен жаргон?

Слънцето бавно изпълзя от белите облаци, покрили хоризонта на изток. Високите носещи колони на стадиона хвърлиха издължените си сенки върху игралното поле.

— Аха, мъглата май започва да се разсейва — промърмори Кроукър. — Вече разбирам защо искаше да ме ликвидиращ, при това

веднага...

— Не се връзва, човече — въздъхна той. — Защо ще ти определям среща, ако междувременно съм наредил да те очистят?

— Ти ще кажеш.

— Няма. Първо, защото не съм нареждал подобно нещо и второ, защото зная кой е сторил това.

Държеше се изключително добре за човек, в главата на когото е опрян револвер. Замислен върху това, Кроукър по-скоро почувства, отколкото видя някакво движение — просто сянката на един от пилоните се удължи малко по-бързо от нормалното движение на слънцето и вече прекосяваше първата стартова линия. Пилонът беше точно зад гърба на Дарлинг и едно леко повдигане на главата беше достатъчно за Лю, за да разбере какво става. Всъщност не беше... Защото слънцето светеше точно в очите му.

— Добре, да речем, че казваш истината — рече той. — Ти не си заповядал да ме ликвидират. Тогава кой?

— Хей, имам една идея — примирително подхвърли Дарлинг. — Ти си ядосан, защото си санкциониран, а аз — защото не мога да си обясня от къде на къде някакъв наемник на СОБК разполага с кодовете на БНП... Предлагам да зарежем емоциите и да се разберем.

Кроукър заби дулото на колта в слепоочието му и изръмжа:

— Слушай ме внимателно, задник такъв! Прекрасно зная, че има специална директива на СОБК, която забранява на персонала на БНП всякакъв достъп до секретните архиви. И за слепеца е ясно, че тези две организации не изпитват приятелски чувства една към друга. Аз съм изпълнявал задачи на СОБК, а снощи някакво копеле едва не ми пръсна черепа с оръжие от арсенала на СОБК! Мисля, че си наясно по въпроса с тази операция!

— Вярно е, Кроукър. Но нямам нищо общо с нейната организация.

С крайчеца на окото си видя лекото движение под козирката на отсрещната трибуна и разбра какво означава то. Без никакво предупреждение сграбчи реверите на дъждобрана и вдигна Дарлинг във въздуха, използвайки цялата сила на биомеханичната си ръка. Придърпа го в сянката и го накара да клекне между дървените седалки. В носа го удари миризма на гниещо дърво и стара боя. Фини частици

прах блестяха в слънчевите лъчи над главите им, но тук долу беше спокойно и сигурно.

— Какво правиш, по дяволите? — дрезгаво прошепна агентът.

— Когато на копелдак като теб не му пука от пищов в мутрата, това означава само едно: той не е сам — изръмжа и грубо го разтърси: — Прав съм, нали? Твоят човек се спотайва там горе, зад колоните. Кажи му да слезе, за да мога да го виждам!

— Нищо не разбираш! Човекът горе е само охрана. Въръжен е с мощна пушка, но аз гарантирам, че няма да стреля по теб! — Очите му не се отделяха от лицето на Кроукър: — Същевременно има грижата това да не стори някой друг...

Разнесе се остър пукот, последван от одобрителни викове. Някой беше направил сполучлив удар.

— Кой друг?

— За това попитай Сполдинг Гън, директора на твоя СОБК. — Той е издал заповедта за ликвидирането ти... — Очите му внимателно следяха изражението на Кроукър: — Бедничкият... Не вярваш на ушите си, нали?

— А защо трябва да вярвам?

Извърнал поглед към игрището, видя как Рики тича към първи пост колкото го държат краката. Топката, която току-що беше посрещнал, се извисяваше във въздуха между посрещача и защитника. Изпита усещането, че се е превърнал точно в бейзболна топка, рикоширала в твърда скала. Кой лъже, кой казва истината?

— Добре — изрече с въздишка. — Разполагам с неопровержими доказателства, че в момента СОБК провежда опасна и дълбоко секретна операция. Тя се финансира от извънбюджетни средства и включва много агенти и оръжия, които се изпращат в Мексико. От теб искам да чуя вярно ли е това, или не...

— Вярно е.

Пое дълбоко дъх и премина на въпроса, който някак не му се щеше да задава:

— Някъде сред документацията срещнах кодовото име Серо. Кой се крие зад него?

— Първият заместник на Гън. Това е извън всякакво съмнение, но все още не знаем истинското му име.

Дарлинг се готвеше да продължи, но в този момент остро иззвъня мобифонът му. Той хвърли въпросителен поглед на Кроукър, който кимна.

Белокосият включи апарата, послуша няколко секунди, после каза:

— Добре, действай по плана.

Прибра мобифона в джоба си и извърна внезапно избелелите си очи към Кроукър:

— Моят човек горе... Трябва да изчезваме. Агентите на Гън са успели да ни засекат. — Гън те иска мъртъв, в това можеш да си сигурен... — Дарлинг клечеше в мрака, опрял лакти на коленете си. В затворено пространство хората обикновено се държат по два начина: или се чувстват притеснени и това им личи, или проявяват търпение. Но неговото поведение беше различно. От начина, по който приемаше тъмната дупка, веднага си личеше, че е служил отвъд океана. В Югоизточна Азия човек се научава да търпи влажните и вонящи на урина трапове, тъй като те често се оказват единственото укритие срещу врага. Научава се и на нещо друго: да борави с тихи оръжия. Кроукър си спомни теорията му срещу пистолетите. Беше кратка и ясна, а освен това и абсолютно вярна...

Двамата се намираха в квадратен въздухопровод от алуминиева ламарина, който висеше от тавана на приземието на „Белия дом“ — един от известните гей клубове на Маями, разположен в северната част на Линкълн Роуд, само на няколко пресечки от „Боунярд“.

Идеята да се скрият тук беше на Дарлинг. Агентите на Гън бяха по петите им. Половин дузина млади хора с леки костюми и фини тениски „Версаче“, които всеки би взел за манекени, ако не забележи леките издутини под мишниците им. Там, в лесни за достъп кобури, се криеха револвери 38-ми калибър.

Кроукър не можеше да сбърка полевите агенти на СОБК. В момента двама от тях липсваха, очевидно тръгнали да приберат скаута на Дарлинг, който ги беше охранявал от трибуните на „Фламинго Парк“. Но останалите бяха надушили следите им с обонянието на хрътки и нищо не можеше да ги отклони.

— Какво става, по дяволите? — изръмжа Кроукър. — Та аз *работя* за тях!

Белокосият наклони глава и се заслуша в равномерния грохот на компресора, който захранваше централната климатична инсталация. Към него можеше да се долови и боботенето на генератора, включил се автоматично в момента, в който той беше прекъснал електрозахранването.

— Гън иска смъртта ти, защото си сключил договор за убийството на Хуан Гарсия Барбачена — тихо изрече.

Нямаше смисъл да пита как и откъде Гън се е сдобил с тази информация. Беше работил за СОБК достатъчно дълго, за да си дава сметка, че там имат възможност да се доберат до всяка тайна, особено ако са преценили, че това си струва усилията. Сега беше далеч по-важно да получи потвърждение на информацията, която съдържа онази дискета.

— Искам да зная дали Сполдинг Гън и СОБК използват услугите на Барбачена в Латинска Америка — заяви Кроукър.

— Че за какво друго ще хукнат да те убиват? Барбачена е главният им агент от татък границата. Отчита се лично пред Гън и заместника му — онзи, който се крие зад псевдонима Серо...

Лю усети ударите на сърцето си.

— Как ще реагираш, ако ти кажа, че дядото на Бени Милагрос го е наричал Серо? — попита той.

Очите на Дарлинг се разшириха:

— Истина ли е това?

Той само кимна.

— Исусе, най-сетне се добрахме до нещо реално!

Изведнъж млъкна и напрегнато се ослуша. Кроукър стори същото.

— Това изобщо не ми прилича на отдела, за който съм работил — промълви след известно време и поклати глава.

— Няма как да ти прилича, просто защото този отдел отдавна не е това, което беше...

Очевидно успокоен, Дарлинг изостави позата на хрътка и се обърна да го погледне:

— За десет месеца след назначаването си за директор Сполдинг Гън уволни всички ключови фигури в СОБК и ги замени със свои хора. Как е постигнал това? Как успя да получи безпрецедентен достъп до всички поверителни операции на правителството? Някой му е

помогнал, някой с големи амбиции и изчерпано търпение... Впоследствие установихме, че това са сенатори с консервативни възгледи, към които се присъединяват и няколко висши чиновници от Министерството на търговията. Всички те са недоволни от факта, че гласуваните наскоро промени в държавния бюджет ги лишават от една дълго упражнявана и почти неконтролирана власт...

— А как се създаде БТВСНКП? — любопитно го погледна Кроукър.

— Къде мислиш отидоха бившите служители на СОБК, уволнени от Гън? — пак отвърна с въпрос Дарлинг. — Алтернативите бяха две: или да си намерим някоя спокойна службица в Министерството на правосъдието, или да се пенсионираме преждевременно... Но ние не направихме нито едното, нито другото. Обединихме сме и решихме да действваме. Отвсякъде ни дължаха услуги и не беше особено трудно да създадем свое бюро. Преди три години се създаде това, което днес наричаме Бюро за търговски връзки със страните с нови капиталови пазари... Официално в него работеха макроикономисти с многодиоптрови очила и следи от яйце по вратовръзките... Но зад тази фасада, далеч от очите и ушите на Гън, създадохме гъвкава и напълно оперативна организация, която по нищо не отстъпва на СОБК. Вярно, че беше скромна, но в замяна на това си беше наша. Основната ни задача беше да следим отблизо действията на Сполдинг Гън и да попречим на онези от тях, които влизат в противоречие със закона...

Той замълча и отново се ослуша.

— Това ми прилича на война — отбеляза Кроукър. — Една абсурдна война между две правителствени институции... Хората, които са ви поверили БТВСНКП, вероятно изобщо не подозират за нея.

— Това са хора от правителството и мога да те уверя, че положението е точно обратното. Всичките ни действия са координирани с тях.

— Но защо?

— Латинска Америка, приятелю. Там ще бъде поредното икономическо чудо, което ще засенчи дори първия полет на совалката. Буквално пред прага ни, благодарение ключовото положение на Мексико... Кой би се отказал от огромните печалби, които ще дойдат в най-близко бъдеще? — Вгледа се в лицето му. — Ето какво е

положението: Гън възнамерява да завладее въпросния праг и изобщо не го крие. Доверените му хора знаят съвсем точно за какво става въпрос, но са или прекалено алчни, или просто страхливи, за да го отстранят... Точно тук се намесва БНП... Ние ще играем неговата игра и постепенно ще го изместим, като едновременно с това го държим под контрол...

— Искаш да кажеш, че ще внедрите свои хора — отбеляза Кроукър.

— Така е далеч по-добре, приятелю.

— И за целта някой трябва да премахне Барбачена...

— Точно така. Той разполага с огромни връзки оттатък границата, без тях всички планове на Гън отиват по дяволите... — Замълча и напрегна слух, сякаш искаше да улови и разгадае всички звуци наоколо. — Играта се нарича *контрол*... При нея действа едноединствено правило — който упражнява контрол, той получава печалбата. Можеш да ми повярваш, че размерът на тази печалба ще е огромен... А това плаши политиците, то е ново за тях. Усещат, че онзи, който държи нещата под контрол, може да ги включва и изключва, когато пожелае — като каналите на кабелната телевизия. Той ще регулира потоците от пари и светът ще бъде в краката му... Ти как мислиш — дали някой от членовете на Конгреса ще се примири с мисълта, че могат да му отнемат думата насред поредното помпозно слово? Не, братле, никога!...

— Добре, това ми е ясно. Но какви точно са задачите, които Гън възлага на Барбачена?

Дарлинг замръзна на мястото си, Кроукър също ги чу: стъпки, които нарушаваха ритмичния грохот на компресора. Хората на Гън бяха тук.

Освен това бяха съвсем близо — трима въоръжени мъже, три слепи мишки.

Звук зад гърба му го накара да се обърне. Мишките не бяха слепи. Успели да заобиколят капаните, те настъпваха от всички страни. Разбра защо вдигат толкова шум: действаха според древното ловно правило на „викачите“, които гонят дивеча към предварително подготвената засада.

— Вероятно използват топлинни сензори — прошепна в ухото на Рос. Специалните уреди с инфрачервени лъчи лесно откриваха

топлината, излъчвана от човешкото тяло. Дори абсолютният мрак не беше в състояние да им попречи.

— Стой неподвижно, без да мърдаш — нареди му той. — Тук има доста метал и бетон, да се надяваме, че това ще ни спаси от лъчите...

Кроукър неочаквано се обърна и бързо пропълзя по посока на близкия капак. Зад решетката се виждаше желязна стълба, която стъпваше на бетонния под. На стената до нея мъждукаха жълтеникавите крушки на аварийното осветление, включило се автоматично, след като Дарлинг прекъсна захранването. Нямаше никакво намерение да остане като плъх в този капан, без възможност за маневриране. Измъкна колта и го зареди с патроните „тъмна звезда“, после отмести капака и започна да се спуска по стълбата. Въздухът беше застоял, с неприятна миризма. Ръждясалите стъпала бяха покрити с мазна, трупана от години мръсотия.

Едно от стъпалата поддаде точно по средата на пътя му.

Левият му крак пропадна, тялото му се извъртя и силно се удари в стълбата. Револверът излетя от ръката му и изтропа на бетонния под.

Кроукър изруга и внимателно продължи пътя си. Зад себе си чуваше тихото дишане на Дарлинг, който очевидно бе решил да го последва.

Ловците също се приближаваха. Очевидно бяха разбрали, че са подплашили дивеча.

Стъпи на пода и веднага разбра, че едва ли ще открие оръжието си в този мрак. А нямаше и време да го търси.

Преди време Каменното дърво го изведе на лов за алигатори сред блатата на Евърглейдс. „Алигаторът е хищник — предупреди го той. — Напада светкавично и ако решиш да му бягаш по права линия, нямаш никакъв шанс...“

Дълбоко в съзнанието си човекът също е хищник... Една от мишките беше съвсем наблизо. Крачеше бързо и уверено, изпълзвайки предимството на сензорното устройство в ръката си. Мъжът беше сигурен, че това е достатъчно в околната тъмнина. Тъкмо на прекалената му самоувереност разчиташе Кроукър.

Не можеше да му избяга, затова и не се опита да го стори. Хищниците чакат плячката им да побегне. А Лю прибягна до похват, който този хищник изобщо не можеше да подозира. Вместо да побегне,

той се обърна и скочи срещу него. Онзи вече летеше насреща му и това му помогна. Лявата му ръка се стрелна напред, сграбчи дрехата на нападателя и рязко я дръпна. Едрото тяло се строполи на бетона, но ножът в ръката му прониза ризата на Кроукър. Той успя да се дръпне навреме и нанесе саблен удар по китката. Ножът издрънча на пода, а онзи му нанесе силен ритник в бъбреците, за миг останали незащитени...

Кроукър изпъшка и падна на крака. Нападателят моментално се възползва от това и му нанесе силен удар между лопатките с ръба на дланта си. Той се строполи по очи, останал без въздух в дробовете си.

Нападателят потърси ножа. Дарлинг се спусна по стълбата и му нанесе силен ритник. Но онзи беше толкова бърз, че ударът попадна не в гърлото, а в рамото му. Извърна се, сякаш готов да побегне, и Дарлинг скочи отгоре му. Това беше грешка.

Непознатият ловко блокира удара и заби юмрук в корема му. Той се сви на две и се закашля, а онзи стовари коляното си в лицето му.

Тук се намеси Кроукър. Стоманените нокти на протезата му се забиха в скулата на нападателя, той изкрещя и понечи да ги извади. Кроукър това и чакаше. Сграбчи ръката му и започна да я извива. Онзи падна на колене, като преди това направи безуспешен опит да го ритне в слабините. Дланта на Кроукър се стовари с ужасна сила върху незащитената му шия. Нападателят се просна на цимента и замря.

Откъм далечния край на приземието долетяха викове. Той вдигна топлинния сензор и изтича към Дарлинг, който се беше отпуснал на колене и задавено кашляше.

— По дяволите! — задъхано рече белокосият, докато се допираше на ръката му. — Май съм изгубил тренинг... Това копеле едва не ми отнесе главата!

— Тръгвай — подкани го Кроукър и вдигна апаратчето пред очите му: — Сега вече имаме шанс...

В различните складови помещения откри всичко, което му беше необходимо: алуминиево фолио, клещи, изолационно тиксо и няколко метра жица.

Залови се за работа, като едновременно с това започна да обяснява на Рос:

— При демонстрацията на тези топлинни сензори ни предупредиха да внимаваме в кухненските помещения, където се

използва фолио и има микровълнови печки... Те влияят на инфрачервените лъчи и апаратите не действат... — Уви горната част на тялото си с алуминиево фолио, тикна краищата му под мишниците си и промърмори: — Това би трябвало да е достатъчно... — Погледна към Дарлинг и добави: — А ти ще бъдеш примамката, нали?

Той мълчаливо кимна.

Върнаха се в общото помещение. Кроукър включи апаратчето и моментално засече преследвачите.

— Приближават се — рече. — Ако имаме късмет, ще засекат само теб...

Откри един контакт на стената, разтвори клещите и оголи краищата на кабела. Тикна ги в контакта, подаде другия край на Дарлинг и му направи знак да се отдалечи. Жицата се опъна на десетина сантиметра над пода.

До слуха му долетя тропот на тичащи хора, очите му се сведоха към екрана на топлинния сензор. Целта му беше да определи посоката на движението им, но това се оказа излишно. Първият от преследвачите изскочи иззад ъгъла и налетя право на опънатата жица. Разхвърчаха се искри, замириса на изгоряло. Човекът се просна по очи.

Кроукър се измъкна от скривалището си и понечи да тръгне към него, но в същия миг в тила му се заби дулото на пистолет.

— Стой на мястото си, умнико! — изръмжа дрезгав глас зад гърба му. — Извикай приятелчето си и внимавай да не правиш излишни движения! — Натискът на дулото се усили, сякаш онзи се готвеше да му пробие черепа. Едва сега си даде сметка защо топлинният сензор му беше дал противоречива информация: този тип отзад очевидно се беше разделил с останалите, за да направи обходна маневра. — Леко и внимателно! — бръмна в ухото му гласът. — Нали не искаме да го подплашим?

Той изпълни заповедта и Дарлинг тръгна към него. От оголения кабел все още хвърчаха искри. Свел поглед надолу, Кроукър прецени, че краката му се виждат дори и на тази светлина. Ако Рос внимава, положително ще види и кравата на нападателя...

— Спри! — извика мъжът зад гърба на Кроукър. Но белокосият продължи да върви напред, сякаш не беше го чул.

— Казах да спреш! — изкрещя онзи и палецът му напипа сънната артерия на Лю. Пистолетът се насочи напред, към Дарлинг.

В далечния край на помещението настъпи някакво раздвижване. Кроукър не беше в състояние да види каквото и да било, само усети течението. До ухото му тресна оглушителен изстрел, многократно повторен от ехото на бетонните стени.

Реши, че моментът е настъпил, и заби лакът в ребрата нападателя. Но той вече се свличаше към пода, от гърлото стърчеше нож...

— Дарлинг?

— Повърхностна рана и нищо повече — долетя гласът на белокосия, после се появи и самият той, притиснал дясното рамо с ръка. Дари Кроукър с бледа усмивка, после скрита неподвижното тяло в краката му. — С юмруците вече не ме бива, но още не съм забравил как се хвърля нож...

— Задачата на Барбачена е да дестабилизира Мексико. — Под светлината на луминесцентните тръби Дарлинг прилича на албинос, лицето му беше бледо, без никакъв цвят. — За тази цел той се възползва от недоволството на отделни етнически общности, най-вече на бунтарите от племето чиапа, които искат автономия. Представяйки се за страстен привърженик на техните идеи, той им доставя оръжие и боеприпаси, главява военното им крило и постепенно го превръща в своя армия, готова да изпълни всяка негова заповед. Парите помощта на Гън вършат, добра работа. Създаден е център подготовка, професионални военни учат селяните как да убиват. Барбачена предоставя на тези хора легитимност — най-важното нещо за всички дисиденти по света... — Дарлинг рязко завъртя глава и изрече с нетърпение: — Достатъчно, докторе. Приключвайте, защото ме чака важна работа.

Намираха се във все същото мазе на Белия дом, но електричеството вече работеше и навсякъде щъкаха агенти на НП, включително този доктор, който го превързваше.

— Раната трябва да бъде почистена добре, за да не се инфектира — рече докторът, мургав мъж от латински произход със зализана коса и маниер на главен герой от М.А.С.Н.^[1] Личеше, че е свикнал да работи при всякакви условия. — Не мърдайте! — Потопи тампон в

някаква жълтеникава течност и го притисна в раната, Дарлинг се намръщи и прехапа устни.

— Вижте какво! — изръмжа той с насълзени очи. — Бийте ми една доза пеницилин, или каквото там сте намислили, превържете раната и ме оставете на мира!

После отново насочи вниманието си към Кроукър:

— На предстоящата среща Барбачена ще получи последните указания на Гън. Ако му бъде позволено да се върне обратно в Мексико, той ще продаде на дисидентите от чиапа най-модерните оръжия, които се пазят в нашия арсенал. Като прибавим към тях и ключовата информация от разузнаването ни, бунтовниците несъмнено ще придобият пълен контрол в южните райони на Мексико. Правителството ще бъде парализирано и ще изгуби властта за броени часове. БОЛСА — мексиканската фондова борса, ще се срине... Ще я сполети съдбата на Уолстрийт от 1929 година. Нашата икономика е тясно свързана с мексиканската, следователно и американският пазар на ценни книжа ще преживее огромен трус. В акт на отчаяние правителството на Мексико ще поиска помощ от Вашингтон и по ирония на съдбата Уолстрийт ще препоръча точно това, към което се стреми Гън: интервенция на някаква полупостоянна база...

В помещението безшумно шетаха млади мъже с 9-милиметрови браунинги на кръста, които сръчно разчистваха човешките останки. Охладеният по изкуствен начин въздух натежа от миризмата на силни дезинфектанти. Кроукър беше сигурен, че след броени минути нищо тук няма да напомня за пролятата кръв.

— Тогава ще настъпи времето на Гън и неговите покровители в правителството — продължи Дарлинг. — С помощта на Барбачена движението на чиапа ще бъде унищожено, а ръководителите му — ликвидирани. После начело на Мексико ще застанат хора, които са избрани лично от него. Марионетно правителство, подчинено на определени кръгове във Вашингтон. То ще манипулира промишлеността и финансовите пазари на страната. Знаеш какво ще стане тогава, нали? Падне ли Мексико, потъва и цяла Южна Америка...

— Но откъде ще намерят толкова бързо подобни хора? — попита Кроукър.

Той се усмихна и опипа марлята, която докторът беше поставил върху раната му.

— Сполдинг Гън вече ги е подбрал, те заемат ключови позиции в икономиката на Мексико. Чакат сигнала и нищо повече...

— А какво ще стане, ако по време на предстоящата визита Барбачена бъде ликвидиран? — замислено изрече Лю.

— Ще ти целуна задника, ето какво! Ако не друго, нашето присъствие в рамките на Министерството на правосъдието доказва категорично един факт: Сполдинг Гън е опасен душевноболен човек, чиито амбиции далеч надхвърлят правомощията му. Основната му цел е да постави под свой контрол икономическите ни отношения с Латинска Америка във всичките им разновидности. — Направи знак на доктора да се отдалечи и понижи глас: — Ще бъда брутално откровен, Кроукър... Ликвидирането на Барбачена е единственият изход за нас. С удоволствие бихме го извършили сами, но обстоятелствата не ни позволяват. Дори да го премахнем, вземайки всички възможни предпазни мерки, ние все пак ще оставим следа... И тази следа несъмнено ще бъде напирана от експерт като Гън...

Стана и двамата тръгнаха към изхода на подземния лабиринт.

— Искам да разбереш, че не крия нищо от теб — рече Дарлинг. — И затова ще ти кажа какви мисли ми минават през главата... Отчаяно търся начин за отстраняването на Барбачена и все нещо не достига... — Бледосините очи се втренчиха в лицето му, пръстите му щракнаха: — После хоп, изведнъж се появяваш ти! Какво би си помислил, ако беше на мое място?

— Същото — кимна с въздишка той. — С мен се свърза човек на име Марселус Рохас Диего Махур...

— Махур... Махур... — повтори замислено белокосият. — Не е ли един адвокат, който обслужва кралете на южноамериканската наркомафия?

— Същият. Предложи ми сделка... Хуан Гарсия Барбачена е бил женен...

— Знам — кимна Дарлинг. — За Тереза Маркеса... — Тя го хванала в изневяра и му отпредила заплахи, а той я убил... Първо я пребил до безсъзнание, а след това я удушил с електрически кабел. Измъкнал се от съдебно преследване благодарение на връзките си...

— Това е причината да бъда нает за ликвидирането му. Нищо общо с теб и Гън, нито пък с малката мръсна война, която водите... Лични мотиви и толкоз.

Рос обмисли чутото и кимна с глава:

— Връзва се... Чел съм протоколите за този инцидент. Полицията открила неоспорими доказателства за грабеж. В къщата е проникнато с взлом, изчезнали са пари и бижута... Заведено е дело срещу неизвестен извършител, което бързо приключва. От всичко това стигам до заключението, че следствието е действало съвсем повърхностно. Никъде не се споменава, че по време на нападението Тереза е била охранявана от бодигардове... Къде, по дяволите, са били те? Бях доста озадачен от факта, че самият Барбачена никога не задава този елементарен въпрос. — Помълча малко, после сбърчи чело и продължи: — Да речем, че по този въпрос сме наясно... Но има още един: как си се добрал до секретната информация на ДНП?

— Чрез братята Бонита.

— Исусе! Ако тези близнаци са забъркани... — Млъкна, обърна се и направи знак на един от агентите, който бързо се приближи и му подаде портативния си компютър. Отпуснал се на едно коляно, белокосият пусна машинката в действие и докосна вградената мишка.

— Това е секретен файл на СОБК — поясни.

„В днешно време няма нищо недосегаемо — рече си Кроукър, докато очите му следяха информацията, появила се на екрана. — Включително и най-строго засекретените досиета. Правителството може да разполага с всички сведения за обикновените граждани, включително играчките и филмчетата, които предпочитат децата им...“

— Сходствата се набиват в очи — отбеляза той.

— Можеш да се обзаложиш, че е така — отвърна Дарлинг и натисна клавиша за движение на екрана.

Файлт, който изследваха, принадлежеше на СОБК и беше озаглавен СУНИ. В него се съдържаха данни за поредица от сходни помежду си убийства. СУНИ означаваше „Серийни убийства с неизвестен извършител“...

— Сам виждаш, че не е трудно да се забележат повторенията — промърмори белокосият. — Всички жертви са обезглавени...

— И нито едно от телата не е намерено — добави Кроукър, докато четеше списъка. — Този файл съществува от четири години насам...

— Първата отрязана глава е открита в околностите на Талахаси — кимна Дарлинг. — В доклада на съдебния лекар е отбелязано, че убиецът е действал професионално. Никакви прорезни и разкъсани рани. Главата е била отрязана със скалпел...

Лю за миг си представи вътрешността на бясно препускащия микробус и Хектор Бонита със скалпел в ръка.

— Със скалпел и нищо друго? — уточни той.

— Такова е заключението на съдебния лекар. Стените на раната са гладки, без назъбени краища...

— Значи убиецът не е използвал трион — вдигна глава Кроукър. — Срязал е гръбначния стълб с помощта на скалпел — един акт, за който се иска значителни физически сили.

— Трябва да е бил як като бик — съгласи се Дарлинг.

Кроукър копнееше за глътка чист въздух. Искаше му се да види синьото небе, да усети галещите лъчи на слънцето по тялото си. Но се намираше на място, където подобно нещо бе напълно изключено. „Дали някога отново ще изпитам чувството на духовна чистота?“ — запита се. После тръсна глава и се върна в настоящето:

— Всичко това е дело на близнаците Бонита, нали?

— Убедени сме в това, въпреки че не разполагаме със сигурни доказателства. — Пръстът му отново докосна мишката: — Я погледни това...

Вторият секретен файл на СОБК съдържаше информация за нелегалната търговия с човешки органи в югоизточните региони на щата.

— Данните не отразяват времето за подобни операции — отбеляза Лю. — Годните за трансплантация органи, с изключение на бъбреците, живеят твърде кратко извън човешкото тяло. Антигенната проба се извършва за 7–8 часа... Откъде тези типове знаят на кого точно да изпратят стоката си?

— Нямам представа — отвърна Дарлинг. От тона му пролича, че в момента търси отговор на далеч по-важни въпроси. — Опитяхме се да разберем защо Гън събира подобна информация. Той явно държи

под око не само близнаците Бонита, но и целия нелегален пазар за органи. В същото време не прави никакви опити да им попречи...

— Зъл демон е тоя Гън — съгласи се Кроукър. — Явно поддържа някаква връзка с близнаците...

— И още как — въздъхна белокосият и изключи компютъра. — Особено съм разтревожен от факта, че въпреки стриктните мерки за сигурност копелетата са успели да проникнат в нашата система. Но защо, по дяволите, им е било нужно да предават входящите кодове на теб?

— Според мен това стана случайно. Близнаците имат стари сметки за уреждане с Бени Милагрос, но това е дълга и не особено приятна история... Бени ми се пише приятел, но никога не е споменавал, че работи за Гън... Затънал е до гуша във вашата малка война. Дискетата, която ми беше подхвърлена, съдържаше точно онази информация, която те искаха да науча... А входящите кодове бяха изписани съвсем ситничко на края... Предполагам, че братята изобщо не са им обърнали внимание.

— Да се надяваме, че си прав — рече с въздишка Дарлинг. — Междувременно заповядах промяна на кодовете в цялата ни мрежа. — Остави портативния компютър на пода и тръгна към металната стълба, която водеше навън, към една от тесните пресечки на Линкълн Роуд. — Искан ми се да ти окажа и по-осезаема помощ, като например бойна група или оперативна информация — промърмори. — За съжаление това е изключено. Дори това, което вече сторих за твоята сигурност, излага Бюрото на огромни рискове...

— Не се безпокой — отвърна Кроукър. — Благодаря ти за всичко.

Белокосият му протегна ръка.

— Един последен съвет — рече кротко. — Дръж се колкото е възможно по-далеч от братята Бонита. Те са чиста отрова, а както вече разбра, имат и подкрепата на Гън... — Светлите и леко уморени очи, попили в себе си цялата мъдрост на света, сякаш докоснаха душата на Кроукър: — Пипни го тоя Барбачена, виж му сметката... Това ще бъде от полза за всички. А после се спасявай някъде надалеч, в името на всемогъщия Бог!

[1] „Военнополева болница“ — нашумял през 70-те години филм с Доналд Съдърланд за работата на военните хирурзи във Виетнам. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Настъпил газта, Кроукър се носеше по магистралата И-95 на север от Палм Бийч. От репродукторите се лееха мелодиите от албума на Лав „Вечна промяна“, излязъл на пазара през далечната 1968 година. Тази музика му се струваше особено подходяща за случая.

Американските интереси в Латинска Америка... Бизнес и нищо друго. Пресичаме южната си граница по същите причини, по които си пъхаме носа във вътрешните работи на всички страни по света: защита на интересите на шепя влиятелни и обикновено крайно безскрупулни типове. Свивът на икономиката в Латинска Америка вероятно ще доведе на власт диктатори, или още по-лошо — политици със социалистически убеждения. Това ние, разбира се, не можем да позволим... В Кувейт нахлухме заради петролното лоби. Кое ли лоби стои зад Гън? Автомобилното? Твърде вероятно — Мексико е втори вносител на американски коли след Канада... Никой няма да позволи ликвидирането на този пазар, особено пък от някакви си етнически недоволства. Но съответната операция е доста мръсничка, изисква време и най-вече секретност...

Мисълта за секретност отново го върна към Антонио и Хектор. „Те са истинска отрова и разчитат на здрави връзки — беше казал Рос Дарлинг. — Вероятно се ползват с протекции от високо място...“ Естествено, че се ползват. Според секретната информация те провеждат операция по нелегално набиране на органи със знанието, а може би и с одобрението на самия СОБК. Дали това е бил начинът, по който Гън за кратко време съсредоточава в ръцете си огромна власт? Дали тази власт не се крепи на труповете на хората, убити от Бонита? Колко са възрастните сенатори, конгресмени и членове на правителството, които чакат ред за нови резервни части, получили предварително уверение, че проблеми няма и всеки ще получи онзи орган, от който се нуждае умореното му тяло?... Кроукър не си направи труда да изчислява. „Когато става въпрос за оцеляване, хората са далеч по-умни от останалите видове — това му го беше казал Каменното дърво. — Става така, защото хората винаги си

намират оправдание. Дори най-злите и покварените от тях са убедени, че постъпките им са правилни и справедливи...“

С изключение на близнаците Бонита може би... Той бе прекарал достатъчно време с Антонио, за да усети, че тези хора бяха от по-друго тесто. В душите им пламтеше жесток и неугасим огън, който лесно можеше да бъде сбъркан с Хета. Те добре различаваха доброто от злото. И напълно съзнателно бяха направили своя избор: да бъдат на страната на злото...

Напусна магистралата, прекоси булевард „Окичоби“ на изток и излезе на „Олив“, който всъщност преливаше в междуцатска магистрала №1. После пое на север.

Основната му тревога продължаваше да е свързана с Рейчъл. Нейната болест съвпаднаше подозрително точно с появата на Барбачена в Маями. От момента, в който разбра, че двете с Гидиън са употребявали наркотици с добро качество, той започна да подозира, че комата на племенницата му е била изкуствено предизвикана. Но по какъв начин? От кого? Имаше известни подозрения, но те трябваше да бъдат доказани...

Влезе в паркинга на болницата „Роял Поинсиана“ и изключи мотора.

Беше изправен пред изключително тежка ситуация. Не можеше да направи абсолютно нищо дори в случай, че подозренията му относно Рейчъл се окажеха верни. Тя умираше. Без бъбрека, предложен от Махур, едва ли щеше да изкара до края на седмицата. А той самият, лишен от избор, потъваше все по-дълбоко в една зловеща конспирация. Убий Хуан Гарсия Барбачена, за да живее Рейчъл... Фактът, че Махур, а след него и Дарлинг, му предоставиха достатъчно причини да ненавижда Барбачена, изобщо не променяше нещата. Едно е да убиеш някого при неизбежна самоотбрана, но съвсем друго е, когато планираш премахването на жив човек предварително, с хладна и смразяваща кръвта пресметливост... Беше срещал достатъчно наемни убийци в своя живот и знаеше по какво се различава от тях — сърцето му не беше от камък...

Слезе от гъндърбърда, понечи да изтича към входа, но бързо се отказа. Въздухът беше горещ и натезал от влага, въпреки че едва минаваше единадесет.

Болницата беше хладна и тиха, като добре смазан механизъм на швейцарски часовник. В атмосферата на всички здравни заведения има нещо особено, нещо, което те прави уморен в мига, в който се озovesш под покрива им... Може би насищат въздуха с газообразни транквилизатори, които неусетно премахват възбудата на посетителите...

Качи се в Отделението за спешна хемодиализа и пристъпи на пръсти към малката стаичка на Рейчъл. Лицето ѝ беше бяло като вар, тялото — крехко и слабичко. Човек оставаше с впечатлението, че ще литне, ако не са завивките... Синкавите венички, които бавно пулсираха под тънката кожа, имаха болезнен восъчен цвят. Дигиталната апаратура до леглото показваше, че треската продължава. Сепсисът все още не беше овладян.

Кроукър се наведе над леглото, целуна топлото чело на момичето и прошепна:

— Открих Гидиън, скъпа... Тя скоро ще бъде тук. — Пръстите му стиснаха безжизнената ръка, отпусната покрай завивките: — Дръж се, Рейчи! Лошото остана назад, сега трябва просто да издържиш още мъничко!

В помещението се появи Мати, която очевидно беше отскочила до тоалетната. Зърна брат си и се втурна в прегръдката му.

— Къде беше, Лю? Къде прекара нощта? — В очите ѝ имаше сълзи.

— Успокой се — прошепна той и повали лицето ѝ. — Утре Рейчи ще получи своя бъбрек.

— О, Лю!

Нежно се освободи от прегръдката ѝ и попита:

— У теб ли е резервният ключ за жилището ти, Мати?

Тя кимна, разрови в чантичката си и подавайки му ключа, попита:

— Открил си Гидиън, нали? Що за човек е той?

— Нещо доста по-различно от това, което очаквах...

— Искам да се запозная с него — рече тя и изтри очите си с книжна салфетка. — Имам чувството, че той е единствената ми връзка с Рейчи.

Побутна я към стола до леглото и смени темата:

— Виждала ли си доктор Стански? — Не му се искаше да говорят за Гидиън. Сестра му си имаше достатъчно грижи, нямаше смисъл да я товари с нови. Особено когато ставаше въпрос за сексуалните предпочитания на Рейчъл...

Мати изглеждаше съсипана от умора.

— Той идва по-късно — поклати глава. — Да му предам ли нещо?

— Не. Всъщност не му казвай, че съм питал за него... — Кроукър се наведе и я целуна по бузата. За разлика от тази на Рейчъл нейната беше ледена. — Добре ли си, Мати?

— Да.

— Нещо не ми се вярва... Кога си яла за последен път?

— Не съм гладна — отвърна му с пресилена усмивка.

— Въпреки това трябва да хапнеш нещо, скъпа — настоятелно рече той. — Скоро всичко ще приключи, при това добре. Обещавам ти. Но в състоянието, в което се намиращ, едва ли носиш някаква полза на Рейчи...

Пресилената ѝ усмивка стана по-широка, главата ѝ кимна. Той се обърна и излезе. За момента не можеше да направи нищо повече за нея. Купи няколко сандвича от кафенето на приземния етаж и помоли една от сестрите да ѝ ги занесе.

После се насочи към лабораторията за анализ на кръвни проби и откри Джени Марш надвесена над някакъв микроскоп. Двете лаборантки в дъното му хвърлиха любопитни погледи, след което продължиха работата си с центрофугата. Лекарката остави писалката, с която драскаше нещо в бележник с жълти листове, и вдигна глава. Усмивката ѝ беше хладна и някак служебна, съвсем различна от онази, която очакваше.

— Надявам се, че следобед ще имаш време да си отспиш — рече той. — Бъбрекът ще бъде освободен някъде след полунощ.

— Отлично — делово отвърна тя. — Подготвила съм нещата, ще остана тук. В съседната стая има кушетки. Ще те уведомя в момента, в който органът бъде тук. Ако желаш, можеш да присъстваш на операцията...

— Едва ли — поклати глава Кроукър. Един Бог знае къде щеше да бъде по това време. Може би ще се носи по течението с лице във водата. Пристъпи крачка напред и понижи глас: — Научих нещо, което

може би ще е важно за теб... Във фаталната нощ Рейчъл е вземала само чист наркотик...

— Не може да бъде! — изненадано го погледна. — Като количество дрогата в кръвта ѝ не е достатъчна, за да доведе до кома. Сигурна съм, че в нея е имало примеси, при това опасни за живота!

— И аз мислех така, но открих лицето, което е било с Рейчи през цялата нощ. То е погълнало абсолютно същия коктейл — трева, хашиш, кокаин, в същите количества. Но си е живо и здраво... Единствената разлика между нея и Рейчъл е, че тя по всяка вероятност си има два бъбрека...

— В случая това е без значение — отвърна му и се намръщи: — Нещо не е наред, но проклетата да бъда, ако знам какво е то!

— Преди малко бях при момичето, Джени. Защо треската още не е преминала?

— И аз си задавам същия въпрос — отвърна тя и замислено забарабани по плота на масата. — Вероятно организъмът ѝ е прекалено изтощен, за да се справи с инфекция, която здрав човек би преодолял за няколко часа...

Той внимателно наблюдаваше изражението на лицето ѝ.

— Май не си много убедена в това, нали?

Тя вдигна глава, в очите ѝ се четеше тревога.

— Честно казано, не съм... — Ръката ѝ махна по посока на микроскопа. — Не откривам абсолютно нищо, за което бих могла да се захвана... От чисто медицинска гледна точка е нормално да се очаква, че преодоляването на кризата ще отнеме известно време. Но това, което ме тревожи, е липсата на каквото и да било подобрене. Сякаш при всяка наша стъпка напред Рейчъл се инати и прави две назад...

Той изчака, надявайки се Джени да довърши мисълта си. Но след като се убеди, че тя няма подобни намерения, каза:

— А трансплантацията? Можеш ли да я направиш въпреки високата температура?

— Това не е препоръчително — отвърна с въздишка тя.

Кроукър не хареса тона ѝ, смръщи вежди и подчерта:

— Джени, ти трябва да овладееш проклетата инфекция, преди да ти дам бъбрека!

— Правим всичко възможно, Лю — отново въздъхна тя. — Можеш да ми повярваш...

— Вярвам ти — покри с длан ръката ѝ върху масата.

Тя се отдръпна нежно, но решително.

— Какво ти е, Джени? — изненадано я погледна. — Държиш се така, сякаш снощи нищо не се е случило!

— Когато бях в гимназията, още преди да тръгна на курсовете, превърнали в мания желанието ми да стана лекар, аз бях съвсем друг човек... — започна някак отнесено жената. — В главата ми нямаше нищо друго, освен момчета... По цял ден мислех какъв пуловер и каква пола да облека, за да покажа прелестите си по най-добрия начин... Това беше най-безгрижният период от живота ми.

Той одобрително я огледа и кимна:

— Имала си какво да покажеш...

— Беше хубаво — въздъхна тя, после стана и пристъпи към прозореца. От мястото си Кроукър виждаше как трапчинката на шията ѝ меко пулсира. — Сега имам прекалено много отговорности и не мога да си позволя дори минутка да мисля за други неща... — Помълча, после изрече по-меко — Истината е, че ми липсваше... Това е един много лош знак...

— В какъв смисъл лош? — любопитно я погледна.

— Ще ти кажа — обърна се с лице към него тя. — Първата ми мисъл, след като се събудих тази сутрин, беше: „Какво да облека днес, за да се харесам на Лю?“

— Това не ми изглежда чак толкова лошо — усмихна се той.

— Но на мен ми изглежда точно така! — смръщи вежди. — Изградила съм си правила на поведение, това беше един дълъг и труден процес. Бях твърдо убедена, че никой не може да ме отклони от тях, но... — Ръцете ѝ безпомощно се разпериха: — Стана така, че тези правила отидоха по дяволите!...

— Бъдете силна, доктор Марш — привлече я в обятията си Кроукър. — Позволете си да мислите и за други неща, поне по една минутка дневно... — Усети как потъва в погледа на блестящите зелени очи и тихо добави: — Убеден съм, че можеш да ми отделиш тази нищожно малка частица от напрегнатата си програма, нали?

— О, Лю...

Устните ѝ се разтвориха под натиска на неговите, тялото ѝ потръпна от желание. Той я погали по гърба и усети как бедрата ѝ се притискат към неговите. В следващия миг се разделиха, спомнили си

едновременно за лаборантките отгатък високата маса. „Дали сърцето ѝ бие толкова шумно, колкото моето“ — неволно се запита Кроукър. Един поглед в очите ѝ беше достатъчен, за да разбере, че е точно така...

Джени правеше усилия да възстанови нормалното си дишане. Жена с твърдо установени навици... Това му харесваше.

— Слушай, искам да ми направиш една услуга — помогна ѝ той. — Ако доктор Стански се появи по-рано от обичайното време, намери начин да го задържиш по-далеч от Рейчъл...

— Защо?

— Все още не зная — отвърна той и стисна ръката ѝ. — Работя по една версия, но не искам да говоря, преди да съм сигурен... Зная как вие, докторите, се обединявате срещу всяко обвинение...

— Мислиш, че Стански представлява заплаха за Рейчъл? — разшириха се очите на Джени. — Господи, в такъв случай си длъжен да ми разкажеш всичко!

— Ще се свържа с теб в момента, в който науча нещо конкретно — увери я. — Имам номера на пейджъра ти.

Тя задържа ръката му, очите ѝ не се откъсваха от лицето му, сякаш беше решила на всяка цена да запомни всяка извивка и бръчица по него.

— Това, което ти казах преди малко, не е вярно — прошепна. — Чувството, че ми липсваш е прекрасно, особено след като изведнъж се появяваш в лабораторията ми. Но... — Очите ѝ се замъглиха и той помисли, че ще се разплаче. Гласът ѝ премина в дрезгав шепот: — Върни се, Лю! Обещай, че ще се върнеш!...

— Обещавам — отвърна с усмивка Кроукър.

Но сърцето му се сви от мрачно предчувствие. Знаеше за какво мисли Джени: за видението, предизвикано от магическия камък. Той лежи по очи във водата, ръцете му са широко разперени... Безжизнен, мъртъв.

Розовият тъндърбърд го чакаше на болничния паркинг. Кроукър отключи вратата и завъртя стартера, но остана навън. В колата беше като в пещ и той се принуди да отвори вратите и да включи климатичната инсталация. Едва след няколко минути се качи и бавно подкара към апартамента на Мати. Беше му приятно да слуша равномерното боботене на мощния мотор, да усеща солидната тежест

на купето, да вдъхва лекия аромат на тапицерията от първокласна кожа. Неусетно се пренесе в миналото, когато беше осемнадесетгодишен младеж и най-важното нещо на света бяха колите и момичетата. В този ред или в обратния — това зависеше единствено от настроението му... Нима все още можеше да издихва някогашното сладко безгрижие? Не, разбира се, за разлика от Джени Марш той беше израснал в „Кухнята на ада“, където всичко хубаво се постигаше на висока цена. Войната за територии се водеше всеки ден, така беше и с момичетата. Винаги се намираше по някоя луда глава, изгаряща от желание да разпилее мозъка ти по тротоара...

Насочвайки колата към паркинга за посетители на Харбър Пойнт, той неволно се запита какъв ли би станал, ако беше имал безгрижната колежанска младост на Джени. И не успя да си отговори...

Портиерът го спря и въпреки ключа в ръката му направи справка със списъка на собствениците, осигурили достъп в сградата на свои близки и приятели. За щастие Мати беше включила името му, очаквайки да преспи при нея...

Влезе в апартамента и се насочи към стаята на Рейчъл. Всичко си беше така, както го помнеше. Отвори гардероба и измъкна торбичката за хербарий. Развърза я, разрови сушените цветя и билки, пръстите му напипаха гладка подвързия. Указанията на Гидиън бяха абсолютно точни.

Седна на теглото и прокара длан по тъмносинята корица с жълти, имитиращи злато ръбове. Отвори дневника с разтуптяно сърце и започна да чете.

Рейчъл не бе записвала впечатления си ден по ден, а просто бе отбелязвала по-важните събития. Явно не беше от момичетата, които педантично пълнеха страниците с белетристика от сорта на „събудих се, скарах се с мама, отидох на училище, видях се с Гидиън и се надрусих“...

Докато четеше, осъзна, че това не е дневник, а по-скоро описание на душевните състояния на племенницата му, които не бяха толкова лесни за разгадаване. В душата на всеки човек има дълбоко интимни области, които не могат да бъдат докосвани, а още по-малко разбрани: неясни блянове, странни желания, понякога дори и мании... Всички онези мрачни демони, които формират нашето поведение, но не обичат

дневната светлина. Рейчъл беше изпитала необходимостта да вдъхне живот на тези сенки, а сега Кроукър ги изследваше и подреждаше с онова внимание, с което шаманите разглеждат разпръснатите кости на принесен в жертва звяр...

По едно време остави дневника и вдигна глава. В дъното на стаята стоеше Рейчъл. Изглеждаше съвсем истинска, от плът и кръв. Нямаше нищо общо с умиращото момиче, което беше оставил в болницата. Далеч повече приличаше на снимката с абитуриентската рокля — сериозна и тържествена, здрава... Видението отвори уста и започна да повтаря думите, които той току-що беше прочел:

„Днес нещо се случило. Мама ми съобщи за смъртта на Доналд и аз ясно чух нещо като тътен на далечна гръмотевица. Тя ме гледеше загрижено и очевидно очакваше реакцията ми. Не направих нищо. Просто си седях и гледах в чинията с царевични пръчици. Мислех си за жестоките отношения между мен и Доналд, установили се през последните две години. И двамата се преструвахме, че всичко е свършило, но не беше така. Тази мисъл ме смаза. Не мога да обясня какво точно ми стана, но изведнъж изпитах желанието да грабна ножа и да прережа вените си. Не го сторих само защото си спомних за Гидиън и мъката, която щях да ѝ причиня. В продължение на десет минути си представях нейното лице и кръвта ми, оплискала пода. Нейното лице и моята кръв. Стигнах до заключението, че не мога да ѝ погодя такъв номер.

Но много ми се искаше. Усещах магнетичното привличане на очакваната болка. Изпитах желание да се забия с главата напред в онзи планински склон на Калифорния, да се присъединя към него... Как ще живея без този човек?

Просто не зная...

Работата е там, че Доналд ме обичаше. Усещах го. Обичаше ме далеч повече от мама. Мразя го за това, мразя го и за други неща. Но това не се отразяваше на моите чувства към него, дори напротив. Нещата, които той

вършеше, сякаш ни свързваха още по-здраво. Странно. Мама го намрази заради жестокостта му. Тя никога не успя да я приеме. Докато мен тази жестокост ме пороби. Да, точно това е думата: пороби ме. Бях готова да направя всичко, което поиска. Всичко. И това беше тайната нишка, която ни свързваше. Ако беше пожелал да забия нож в гърдите си щях да го сторя без никакво колебание. Но той никога не би се сетил за подобно нещо, беше твърде зает да използва пениса си като оръжие...

По време на акта ме болеше. Но това беше сладка болка. Стигах до кулминация с насълзени очи и разтреперано тяло. Понякога имаше кръв. Съвсем малко. Една капчица, като алено око... Тя също ни обвързваше със силата на клетва. Отпуснали се на ръце и колене, ние заедно я бършехме. А след това той беше невероятно нежен...

Когато сподели, че е започнал да ме обучава още от ранна възраст, аз веднага си спомних за «Историята на О», която ми даде да прочета, когато бях на десет години. Знаех наизуст цели пасажии от нея. Понякога ги рецитирах по време на нашите сеанси, а той буквално се възпламеняваше... Отначало мислех, че се възбужда от думите, тъй като често прилагавме на практика всичко, което рецитирах. Но после разбрах, че не е така: той се опияняваше от факта, че съм овладяла уроците му до съвършенство...

Веднъж ме попита дали смятам за лошо всичко това, което вършим. Помня изражението на лицето му, тъй като за пръв път видях, че изпитва страх. И тогава разбрах, че той е не по-малко поробен от мен. Двата съществувашме някак тайно, някак отделно от света. Имах чувството, че живеем само по време на нашите сеанси. Извън тайната, която ни свързваше, ние просто си губехме времето, оставяхме го да тече между пръстите ни. Това не беше живот. Болезненият стремеж един към друг, скандалите, дългите раздели и прекрасният миг на сдобряването,

придружен от сладката болка и онази самотна капчица алена кръв — това беше истинският живот!“

Кроукър пое дълбоко дъх и видението се стопи. Докосна челото си с длан и установи, че е покрито със ситни капчици пот. По-голямата част от съзнателния му живот беше преминала в изследване на престъпната психика у човешките индивиди. Много от тях прибягват до самонараняване като последен опит да намерят себе си, да се спасят от неизбежното затъване в тинята. Но този акт е обречен на неуспех. Просто защото никой не може да унищожи последното убежище, от което се нуждае душата му.

С течение на времето се беше научил да не изпада в шок от подобни разкрития. Но сега ситуацията беше различна. Рейчъл не бе нито престъпник, нито психопат. Тя бе просто едно момиче, което отчаяно се нуждаеше от помощ. А на всичкото отгоре бе и негова племенница...

Това непозволено надзъртане в душата на едно младо създание беше ужасно, студ прониза тялото му. Вярно е твърдението, че никога не знаем какво мислят другите, но същото така е вярно, че в повечето случаи и не искаме да знаем...

Това бе причината, поради която прегарят ченгетата, разследващи убийства. Колкото по-способни са те, толкова по-бързо прегарят. Просто защото се излагат на по-голямо психическо натоварване, отколкото могат да понесат. Когато слънцето е прекалено силно и изгаря кожата ти, щеш не щеш затваряш очи и извърщаш глава...

Кроукър избърса потта от челото си и отново разтвори дневника. Пред очите му бавно се появи предишното видение. Този път Рейчъл седеше на пода в спалнята си, със скръстени нозе.

— Явно така ми било писано — проговори видението. — По време на прегледа Роналд докосна голата ми гърда и зърното моментално набъбна. Той го хвана с два пръста и жестоко го изви. Очите ми се насълзиха от болка и аз разбрах, че съм негова. По-късно го попитах как е разбрал това. Видял го в очите ми, отговори. Какво точно? „Беше гола и когато спрях поглед върху теб, разбрах, че между нас няма никакви бариери“ — рече той. Запитах се дали това

е дефиницията на пълното отдаване. После той ми зададе въпроса, който никога няма да забравя: „Много пъти съм те виждал гола, но винаги съм усещал защитната стена, зад която се криеш. Какво я срива днес?“

Смъртта на Доналд, разбира се. Тя ме промени. Пред очите ми бавно се разкри единственият начин да оцелея. С Гидиън ми е хубаво, сигурна съм, че я обичам. Но за мен любовта не е достатъчна. У мен съществува и онова особено „нещо“, за което нямам име. Получих го благодарение на Доналд. Същото, което Роналд забеляза в очите ми. Имам нужда от него, трябва да го притежавам. Сега вече съм сигурна, че зная пътя. Сеансите ще продължат, аз ще оживея...

И тъй, доктор Роналд Стански заема мястото на мъртвия Доналд Дюк и садомазохистичните „сеанси“ продължават. Една мрачна история, която с течение на времето става все по-мрачна... Колко увредена е била психиката на Рейчъл, защо се стреми към този начин на живот? Вероятно много, в противен случай все някой би я разбрал... Това увреждане я правеше различна от останалите. Различна и непозната дори за Гидиън. Кроукър изпита желанието да я стисне в прегръдките си и да я защити от враждебния свят. Сърцето му късаше от жал за това нещастно момиче, което не можеше да разбере, че му е нужно само едно: обич... „Ако преживее това изпитание, тя трябва да започне нов живот — тръсна глава той. — А това означава, че Мати трябва да научи всичко...“ Но не сега. Все още бе рано.

Потънал в тревожни мисли, почти забрави за нещо, което му беше направило впечатление. Сети се в последния момент и отгърна предпоследната страница на дневника. Датата показваше, че записките са направени три дни преди Рейчъл да изпадне в кома.

„Този последен сеанс беше доста странен — пишеше момичето. — Всъщност всички сеанси са странни. Веднъж Доналд ми каза, че най-трудно е да се отвориш пред тъмните сили в себе си, да им се предадеш изцяло. Но този сеанс... Все пак беше по-странен от предишните...“

Предполагам това се дължеше на факта, че не бяхме сами. В началото почти никога не оставахме сами... Медицинската сестра на Роналд присъстваше почти

винаги, занимавайки се с разните там кръвни проби и рентгенови снимки... Предполагам, че той ги изискваше, за да оправдае честото ми присъствие в кабинета му. Но сестрата приключваше с работата и ни оставяше сами... Тогава започваше нашето дълго пътешествие. Беше странно, но вълнуващо преживяване. Вършихме всичко направо в кабинета, отвсякъде заобиколени от един коренно различен живот. Мисля, че именно по тази причина Роналд никога не ме заведе в мотел или където и да било другаде. В безличната хотелска стая нямаше да присъства онази особена връзка между доктор и пациент...

Този път обаче в кабинета имаше един мъж: мургав, висок и строен, с отсъстващото изражение на призрак. Роналд каза, че мъжът иска да гледа, и ме попита дали имам нещо против. Само да гледа, нищо повече. Идеята ми хареса, тъй като ми напомни как се чувствах от време на време с Доналд. Понякога буквално копнеех да ни види мама, макар да знаех, че тази гледка ще ѝ нанесе дълбока рана. Това обаче беше единственият начин да ме разбере... Естествено, напълно непостижим...

Съгласих се. Мъжът остана и ни гледаше така, сякаш го беше правил и друг път. Просто знаеше как да «гледа». Не само да вижда това, което става пред него, но и да го «наблюдава». Усещах, че сеансът с Роналд означава нещо специално за него, това направи удоволствието ни още по-силно.

После Роналд се зае да разчиства, а мъжът пристъпи към мен. Дълго се гледахме в очите, накрая имах чувството, че дробовете ми ще се пръснат. «Не знаех» — промълви той. Забележката му беше толкова неочаквана, че усетих как тялото ми се разтърсва от приятна тръпка. А и гласът му беше особен — нещо като дрезгав шепот. Не го попитах какво иска да каже, преценявайки, че въпросът ще прозвучи идиотски. Неизвестно как стигнах до решението, че този човек не бива да бъде притесняван с тъпи въпроси. «Не знаех, нищо за теб», добави той. Бях толкова стресната, че усетих как сърцето ми подскача като

футболна топка. Изчервих се, неспособна да промълвя нито дума...

По-късно Роналд и непознатият потънаха в разговор, а аз незабелязано се измъкнах. Когато мъжете провеждат сериозен разговор, на тях не им е до момичета и жени... Влязох в съседната стая. Сакото на непознатия висеше на старата дървена закачалка, която Роналд Бог знае защо държеше в клиниката. Пристъпих натам като омагьосана. Дълго време не направих нищо, после леко опрях буза в плата. Сакото миришеше на непознатия и тази миризма ми харесваше... Бръкнах във вътрешния джоб и измъкнах портфейла. Беше от онези европейски вещи, които харесваше Доналд — прекалено дълъг, за да влезе в задния джоб. Портфейл за богати хора, тъй като за него винаги трябва костюм... Беше от крокодилска кожа, тъмносиня на цвят. Много харесвам тъмносиньото, което прелива в черно... Механично го разтворих и прочетох името му, изписано със златни букви на вътрешната страна: Трей Мерли. Какво име, Господи! Ако задраскаш «й» става *tre merli*^[1]. Очите ми попиваха странното име. Трей Мерли, Трей Мерли... Име на три черни сладкопийни птички едновременно..."

Тук дневникът свършваше. На двата свободни реда в дъното на страницата Рейчъл беше надраскала с молив някакъв адрес. Дали това не бе адресът на странния Трей Мерли?

Кроукър отмести очи от дневника, кръвта във вените му изстина. Според сведенията, които му даде Вонда Шепърд, собственикът на агенцията за коли под наем „Голд Коуст“ в Маргейт се казва Трей Мерли. Махур беше наел резедавия линкълн именно от тази агенция. А сега излиза, че Трей Мерли се познава с доктор Роналд Стански. Какво означава всичко това? Той нямаше отговор на този въпрос, но му стана ясно, че рано или късно злокобната машина, която беше зърнал в Маргейт, ще изплюе грозните си тайни...

Адресът, който Рейчъл беше надраскала в дневника си, се оказа на остров Хибискъс, разположен в средата на залива Бискейн. До него

се стигаше по естакадата „Макартър“, до отбивката на Фаунтън Стрийт, която водеше до Палм Айлънд и оттам до Хибискъс.

Островчето беше съвсем миниатюрно — десет пресечки дълго и само две широко. Беше изцяло запълнено от просторни каменни къщи, всяка от които имаше собствен кей. Кроукър намали скоростта и отби до тротоара пред една бяла сграда. Тя беше съвсем като околните, отличаваха я само рамките на прозорците, боядисани в тъмносиньо. Излезе от колата и се протегна. Страхотната жега се отразяваше добре на раните и охлузванията му.

Измина няколко метра павирана алея и натисна звънеца. Отговор нямаше и той мина отстрани, покрай бугенвилкови храсти с разкошни оранжеви цветове. Задната част беше превърната в голяма, типична за Флорида веранда, под нея, плътно долепен до пристана, имаше басейн. Около него имаше две редици по четири лежащи столове за плаж. Ослепително бели, със сини дюшечета, те сякаш бяха готови за снимка... Тук също нямаше никого. Филтрите на басейна гъргореха като току-що нахранено бебе, над сенника се поклащаха остриле листа на висока палма. На поставка до стената имаше купчина свежо изгладени хавлии на ярки райета, под тях се намираха три различни модела сенници.

Оттатък басейни се виждаше покрит пристан, водата под него самотно проблясваше. Нямаше нито яхта, нито рибарски лодки. Забеляза, че мрежестата задна врата е само притворена и се насочи натам. Дръпна я и влезе. Право пред него имаше широки прозорци, отвъд които се виждаше престорен хол. Вдясно бяха прозорците на основния апартамент, срещу тях — апартаментът за гости с две спални. Единственото нещо, което даваше признаци на живот, беше голям надуваем алигатор в зелен цвят, който леко се поклащаше в басейна. Нарисуваните му очи равнодушно Гледаха Кроукър, който се насочи към верандата. Плъзгащата се врата към хола не беше заключена и той без затруднение се озова вътре, вдишвайки с пълни гърди приятно охлаждания от климатика въздух.

Мебелите бяха в бяло и кафяво. Бяха скъпи и безупречно подредени, без нито една гънчица. Изящната маса за хранене в трапезарията бе украсена с ваза свежи цветя, около нея бяха подредени пет удобни стола. Но във въздуха не се долавяше миризмата на храна, нито пък на парфюм, или цигарен дим.

Отиде в кухнята. Установи, че шкафовете са добре заредени с храна. Хладилникът остави за най-накрая. След смъртта на Соня не можеше да погледне този напълно обикновен за останалите уред, без да потръпне при спомена за отрязаната ѝ глава.

Хвана дръжката и изведнъж се запита какво ще прави, ако отвътре го погледне отрязаната глава на Трей Мерли... Стисна зъби и дръпна вратата към себе си. Но съдържанието на хладилника беше съвсем нормално — вътре имаше обичайните за всеки дом продукти.

Изчака, докато пулсът му се нормализира, вратичката се затвори с тихо съскане.

В главния апартамент бе посрещнат от още мебели в бяло и бежово: огромно двойно легло, стар, майсторски реставриран провансалски гардероб, овално стенно огледало с позлатена рамка. Краткият преглед на гардероба не донесе нищо интересно, освен факта, че Трей Мерли притежава добър вкус и много пари. И тук присъстваха тъмносиньото и бялото — главно сред костюмите и ризите. Очевидно тези цветове бяха любимите на домакина.

До стената имаше голям светлобежов сандък, висок около седемдесет сантиметра и дълъг почти колкото леглото. На нощната масичка лежеше дистанционно управление. Кроукър го взе и натисна бутончето в зелен цвят. Капакът на сандъка безшумно се отвори и от вътрешността му се издигна поставка със скъпа апаратура. Телевизор с 24-инчов екран, видеокасетофон, лазерен диск и още куп електронни джаджи с неизвестно предназначение. В отделението, което някога бе служило за съхранение на грамофонни плочи, имаше десетина лазерни диска и около две дузини видеокасети.

Върху кувертюрата на леглото лежах три снежнобели ризи, току-що изгладени и акуратно прикрепени към правоъгълници от картон. На всеки картон белееше квитанцията от химическото чистене, залепена със скоч, а самите ризи бяха от същата кройка като тези в гардероба.

Забеляза нещо странно. Не в самите ризи, а в картоните, за които бяха прикрепени. Направи му впечатление, че са прегънати. Протегна стоманените пръсти на протезата си и внимателно повдигна най-горния от тях. Изпод него се плъзна широк плик от кафява хартия. Вътре имаше обикновена папка, от онези, които използват болничните заведения. На корицата беше изписано името „Соня Вилалобос“.

Папката съдържаше данни за здравето на Соня, събрани от доктор Роналд Стански. Формулярите бяха от клиниката му в Маргейт, а не от кабинета за частна практика в Уест Палм Бийч. Нима Соня е била пациентка на Стански?

Бързо измъкна плика изпод втората риза. С ужас установи, че това е епикризата на Вонда Шепърд и забързано я прелисти. И тя ли е била пациентка на Стански? Не вярваше в съвпадения, но дори и да вярваше, никога не би приел това, което виждаха очите му. Изследванията на двете момичета бяха почти идентични. Без значение беше дали това са някакви стандартни протоколи или не, тъй като в края на всеки от тях бяха записани данните на тест, от който кръвта му изстина.

Извади третата папка, умът му отказа да приеме името Рейчъл Дюк върху корицата. Започна да я разлиства с трепереща ръка. Мислите му поеха в посока, от която бързо му се зави свят. Ако всичко това бе вярно, значи...

Приглади картоната на най-горната риза и погледна залепената със скок розова квитанция. Химическо чистене „Джиф Тайм“, адресът беше на булевард „Бискейн“ и му се стори познат...

Изведнъж замръзна на мястото си. Откъм хола долетя някакъв шум. Придвижи се с безкрайно внимание и насочи поглед към отворената врата. Частта от широкото помещение, която можеше да види, беше все така пуста.

Изчака няколко секунди, после излезе от спалнята и тръгна по коридора. Един спокоен и познат глас го накара да замръзне, на мястото си:

— Виждам само сянката ти.

Кроукър се извърна и бавно влезе в хола. Стройният мъж с кехлибарени очи седеше в отрупано с възглавнички кресло, небрежно праметнал крак върху крак.

— Май сме обречени да се срещаме, Антонио — промълви Кроукър.

— При това най-неочаквано — кимна онзи. Ръцете му бяха спокойно отпуснати върху страничните облегалки. — Мога ли да попитам какво търсиш тук?

— Нима не се досещаш? — присви очи той.

— Искам да го чуя от теб — отвърна близнакът, а кехлибарените му очи се спряха върху лицето му след доста дълга и някак разсеяна обиколка из помещението. — *Que hermosa tu boca!* Колко е красива устата ти...

— Все още чакам отговор на своя въпрос! — изръмжа Кроукър. Красивата глава изобщо не помръдна:

— Какъв въпрос?

— Относно Роза. Ти каза, че си я обичал, Антонио. Но това не може да е вярно, защото си я убил. Отрязал си главата ѝ като на пиле!

Мъжът с кехлибарените очи дълго мълча. Но тишината бе изпълнена с напрежение. Онази тишина, която предшества оглушителния тътен на гръмотевица...

— Не — изведнъж проговори той. — Роза убих аз!

Надигна се от креслото и бавно се приближи към Кроукър. *Това е единственият начин да познаеш някого — каза му веднъж Каменното дърво. — Човек може да промени името и документите си, може дори да си смени лицето, но походката ще го издаде. Тя е индивидуална като пръстовите отпечатъци, по нея можеш да го познаеш сред милиони хора... Дори да си е счупил крак, тялото му се адаптира и походката си остава същата...*

Този мъж беше Хектор, а не Антонио. Вече познаваше плавната и гъвкава походка на Антонио. Брат му обаче се придвижваше по съвсем друг начин — с резки, някак нетърпеливи движения...

— Чудя се какво е намислил брат ми — каза Хектор. — Не му е в стила да разказва разни ученически спомени... — Кроукър ясно долови животинската му миризма. Явно този човек не уважаваше достиженията на цивилизацията. — Най-вече пък спомените за смъртта на Роза Милагрос... — Говореше бавно и провлечено, сякаш беше под влиянието на няколко хапчета валиум. — Дълбоко съм обезпокоен, че продължава да мисли за Роза. Казал ти е, че я обича...

— Каза, че е прокълнат — с усилие отвърна той. — А сега си мисля, че и двамата сте прокълнати...

Обърна се и тръгна към плъзгащата се врата. През стъклото се виждаха слънчевите зайчета, които играеха по повърхността на басейна. Главата на пластмасовия алигатор безгрижно се поклащаше. „Добре, че не си дава сметка как всяка минута кожата му изсъхва и се напуква под палещите лъчи на слънцето — рече си Кроукър. — Скоро

въздухът ще излети от напмпаното му туловище и той ще свърши на боклука.“

Усети присъствието на другия мъж зад гърба си. Отлично. Колкото е по-далеч от спалнята, толкова по-добре.

— Веднъж сънувах, че съм прокълнат — промърмори близнакът. Каза го така, сякаш двамата водеха откровен разговор.

Кроукър спря. Виждаше съвсем ясно отражението му в стъклото на плъзгащата се врата.

— Вървах по главите на други прокълнати, обхванати от пламъци — продължи унесено Хектор. — Всъщност не точно по главите, а по вратовете им, които те услужливо протягаха при моето приближаване... А в края на тази странна пътека ме чакаше Дявола... Как си представяш Дявола, *senor*? Сигурно като човек с алено наметало, рога и опашка, стиснал тризъбец в ръка? Не, нищо подобно... Дяволът ми се яви такъв, какъвто ми го беше описвала мама: с грозно озъбена глава на акула, под която имаше тяло на прекрасна гола жена... — Усмихна се: — Мама ме предупреждаваше да се пазя от Дявола, *senor*... Но не защото е грозен, а точно обратното: защото е красив! Именно на красотата се дължи невероятната му сила!

Кроукър долови предизвикателството в думите му. Какво и се криеше зад това почти неестествено спокойствие?

— Как завърши срещата ти с Дявола? — попита той.

— Изядох го — отвърна Хектор и кехлибарените му очи светнаха от задоволство. — Изядох го без никакво колебание! Извадих скалпела и го нарязвах на късчета. Мислех, че месото му ще вони на пепел и смърт, но в устата ми имаше вкус на рози... — Облиза устни: — Беше сурово, точно както мама ми го предлагаше... Тя твърдеше, че топлинната обработка лишава месото от неговата сила. Затова трябва да го ядем студено и сурово... *Muy bueno*...

Последната забележка се сля със светкавично действие. Кроукър се озова лице в лице с него, брадичката му се оказа притисната от желязна длан. Двата пръста на свободната ръка на Хектор се забиха в слепоочието му. Точно по този начин Антонио беше парализирал онзи стрелец на моста. Хета... Той не успя да стори нищо друго, освен да плъзне дясната си ръка в джоба на панталона.

Усети как се вкочанява от студ. Все едно, че някой го беше поставил в средата на леден блок. Направи безуспешен опит да се

помръдне. Двата пръста в слепоочието го бяха парализирали изцяло, кехлибарените очи пламтяха на сантиметри от лицето му.

— Кой си ти, че да слушаш признанията на Антонио? — просъска Хектор. — Един куриер и нищо повече. А когато предадеш посланието... — Отдръпна се назад и избухна в смях: — Ще те оставя сам да отгатнеш какво ще стане тогава... — Смахът рязко секна, лицето му отново потъмня: — Но брат ми може би храни някакви илюзии... Може би мисли, че ти си нещо повече от куриер. Май ще е най-добре да те убия още сега...

— Тогава посланието ще остане непредадено — промърмори Кроукър. Тук имаше някаква загадка, но в сегашното си състояние той не бе в състояние да разсъждава.

— Сам ще го предам! — излая близнакът. — Това го искам от самото начало... Да не съм някакъв шкембелия на средна възраст, който е доволен да гледа как другите ловуват!

Напрегнал волята си, Кроукър се опитваше да вдъхне живот в пръстите на дясната си ръка. Един по един, с цената на върховни усилия, те бавно обхванаха магическия камък. Усети познатата топлина, сякаш слънцето затопляше кожата му. А заедно с разпространяването на тази топлина изчезваше и парализата...

Върху лицето на Хектор се появи замислено изражение.

— Да не би брат ми да е решил да ти разкрие бъдещето? — промърмори. — Хета-И не позволява това, но той може би иска да ти покаже как ще бъдеш предаден от най-близките си... Ние с него често сме били свидетели на подобни неща, тъй като познаваме всички потайни кътчета на човешката душа. И трябва да ти кажа, *senor*, че те са много мрачни!

Кроукър стисна магическия камък с още по-голяма сила.

— Антонио казва, че знаем прекалено много и това е неестествено. Станали сме това, което сме, именно защото знаем тайните на всички... Но какво от това, по дяволите? *Madre de mentirasa* за нас живота е една голяма игра! Играеш, или умираш. Губиш и пак умираш. Печелиш и оцеляваш, за да играеш отново... Това са нашите единствени правила. И ти живееш по тези правила, *senor*. *Comprende?*

— Разбира се, Хектор — отвърна Кроукър. — *Az comprende* абсолютно всичко. — Дясната му ръка се стрелна напред и притисна магическия камък в плоския, мускулест корем на близнака.

Кехлибарените очи се разтвориха широко, устните му потрепнаха, но от тях не излезе никакъв звук. Лявата ръка на Кроукър се завъртя и му нанесе тежък удар в ключицата. Тялото на Хектор се плъзна към пода, а той се обърна и потърси ръчката на плъзгащата се врата.

Това беше грешка.

Близнакът скочи и го сграбчи през кръста. Вкопчени едно в друго, телата им полетяха напред, разбиха стъклото, претърколиха през покритата с плочки веранда и паднаха в басейна.

Плитката вода беше прозрачна, почти като въздуха над нея. За миг в съзнанието на Кроукър се мярна видението на Джени, според което той плува с лицето надолу в плитка и прозрачна вода... Дали наистина се приближаваше към последния си миг?

Над главата му се бялна коремчето на надуваемия алигатор. Ритна с крака и се понесе към него. Главата му изскочи на повърхността, устата му жадно пое глътка въздух. В следващия миг Хектор рязко го дръпна надолу и го разтърси като непокорна кукла. Зави му се свят, пригади му се. Дланта на биомеханичната протеза улучи брадичката на Хектор, хватката се разхлаби.

В следващия миг и двамата бяха над водата.

— Откъде имаш този камък? — извика близнакът и измъкна скалпела си. Извитото острие зловещо проблесна на слънцето. — Я го дай насам! Не можеш да ме спреш само с един камък!

Кроукър си спомни файла с неразкритите убийства, който бяха разглеждали заедно с Рос Дарлинг. *Убиецът не е използвал трион, прерязал е гръбначния стълб само с помощта на скалпел. А това изисква огромна физическа сила.* Това бяха негови думи. На които Дарлинг беше отвърнал: *Трябва да е як като бик...*

Оказа се, че е абсолютно прав.

Острието изсвистя във въздуха.

— Този камък не е твой! — изръмжа Хектор. — Ако не ми го дадеш, ще ти отрежа и другата ръка! За това е достатъчно само едно завъртане на китката!

— Черните камъни знаят — отвърна той, отчетливо изговаряйки думите. — Не можеш да получиш този камък, защото той принадлежи на Хумаита.

Разполагаше само с частица от секундата, за да се възползва от объркването му. Хвърли се напред, челото му влезе в съприкосновение с носа на близнака. Бликна кръв, Хектор инстинктивно отстъпи назад.

Кроукър се претърколи презглава и стъпи на дъното. Ръцете на близнака слепешком се протегнаха напред, но един добре примерен ритник в ребрата го прати обратно под повърхността на порозовялата вода. Постави надуваемото алигаторче между себе си и Хектор, после заплува към стълбичката. Обърна се точно навреме, за да види как тялото на Хектор се плъзга под водата с бързи и точни движения. Не обръщаше внимание на кръвта, която струеше от носа му, скалпелът се заби в алигаторчето със страшна сила. Кроукър остана с усещането, че устата му бе разкривена в жестока усмивка. Ръцете му натиснаха обезобразената играчка, въздухът излетя от нея със силно свистене.

Главата на Хектор изскочи на повърхността. Лицето му беше покрито с розови капчици.

— Escuchame, senor — извика той. — Даваш ми това, което винаги съм обичал! Направо обожавам такъв лов!...

— Не те ли боли счупеният нос, Хектор?

Онзи изплю кръв във водата.

— Ние боготворим болката, senor. Тя винаги е добре дошла, тъй като е солта и пиперът на нашия лов! — Скалпелът лежеше в разтворената му длан. — Когато усещаме болка, ние знаем, че сме живи!

Тръгна през басейна, на лицето му се появи хладна усмивка:

— Мислиш ли, че ще ми попречиш да ти отрежа ръката?

Кроукър вдигна магическия камък пред себе си:

— Хайде, направи го, Хектор. Веднага. Стига да можеш...

Близнакът спря на сантиметри от него, погледите им се срещнаха. Дясната му ръка изскочи над водата, размахвайки скалпела с бавни и някак лениви движения.

Кроукър насочи магическия камък напред, и той неволно отстъпи. Красивото му лице се разкриви от омраза.

— Ще запомня това! — просъска той и бавно започна да се отдалечава. — Сега се отърва, но скоро горчиво ще съжеляваш! — Стигна насрещната стена на басейна, изкачи стъпалата от тъмен гранит, прекоси верандата и изчезна.

Лю изпусна дълбока въздишка и се отпусна във водата. Стана му лошо от напрежението, устата му беше суха. Кръвта на Хектор бавно се разтваряше в бистрата вода.

Изпъшка и се измъкна от басейна, после се просна по гръб върху плочките. Отпусна глава на парапета и затвори очи. След всеки сблъсък с близнаците се чувстваше накрая на силите си. Какво щеше да стане при следващата им среща? Не искаше да търси отговор на този въпрос и затова насочи мислите си към Джени. След няколко минути на вълна почивка се надигна, взе две хавлии от поставката и се върна при колата си. Седна вътре едва след като подложи дебелия кърпи върху седалката. Обувките му жвакаха.

Извади мобифона и набра номера на Джени. Помоли се на Бога да не е в операционната.

— Ало?

Въздъхна с облекчение.

— Джени, обажда се Лю. Слушай, нямам много време, затова не ми задавай въпроси. Попаднаха ми доста интересни материали, които имат връзка със Стански.

— Казвай.

— Видях копие от медицинския картон на Рейчъл.

— Но как си...

— Няма значение. Той е знаел, че тя е с един бъбрек. През септември миналата година ѝ е направил рентгенова снимка и е отбелязал това в картоната. Освен това разполага с картоните на две жени, убити, за да бъдат използвани органите им...

Ясно чу как тя изхълца в слушалката.

— Но това не е достатъчно за...

— Знам. Важно е друго: Стански им е направил изследване за лимфоцитни антигени. Жертвите са млади и абсолютно здрави жени, които нямат причина да бъдат подлагани на подобни тестове. Освен ако...

— Освен ако органите им е трябвало да бъдат изследвани за съвместимост с организма на съответните пациенти — довърши приглушено Джени.

— Логично, нали? Представи си, че се занимаваш с подбор на органи. Какъв ще е основният ти проблем?

— Да намеря здрав донор.

— Нека предположим, че това вече е сторено...

Почти усети как тялото ѝ потръпва.

— Тогава ми трябва време. Антигенната проба трябва да бъде вкарана в компютъра на Центъра за трансплантация. Едва след това мога да зная кой е подходящият пациент...

— Точно така. Ами ако разполагаш с тази информация *преди* убийството на жертвата?

— О, Лю! Кажи ми, че в момента не говорим точно за такава възможност!

— Страхувам се, че точно за това говорим. Нашият приятел доктор Стански е затънал дълбоко в мрежа за нелегално доставяне на органи. Той сравнява органите на своите пациенти с нуждите на неизвестния си господар... Всичко съвпада.

Настъпи мълчание, накъсвано от ускореното дишане на Джени.

— Лю — обади се след малко тя. — Стански има ли ЧЛА-изследване на Рейчъл?

— А 1:52, А 2:26, Б 1:30... — помнеше наизуст всичките осем показания на племенницата си.

— О, Господи! Това е профилът на Рейчъл. Но защо му е трябвало да прави това изследване? Не е могъл да знае, че тя ще има нужда от бъбречна трансплантация, нали?

„Ето в това е цялата работа“ — рече си с въздишка Кроукър.

— Джени, слушай ме внимателно — каза. — Искам да преместиш Рейчъл, и то веднага! Състоянието ѝ позволява ли това?

— Да, но...

— В най-добрата болница!

— „Джаксън Мемориъл“ в Маями. Аз съм свързана с...

— Добре. Направи го веднага. Но не казвай на Стански къде е момичето.

— Как така? Той е семейният лекар. Аз не бих могла да...

— Поговори с Мати, убеди я да го смени. Можеш да го направиш!

— Но, Лю...

— Искам да те попитам нещо друго, Джени — не ѝ даде време той. — Какво ще стане, ако сепсисът на Рейчъл продължава?

— Скоро няма да може да се бори с него, независимо от антибиотиците...

— Не сме ли свидетели точно на такъв процес? — процеди през зъби Кроукър. — Обади ми се, като я преместиш!

Предстоеше му да изясни още един въпрос. Картоните на Стански бяха скрити в ризите на Треј Мерли, току-що пристигнали от химическо чистене „Джиф Тайм“ на булевард „Бискейн“.

Това име му беше познато. Погледа известно време адреса, но не можа да се сети къде точно на „Бискейн“ се намира той.

Подкара към близката бензиностанция. До щанда за вестници имаше рафтове с карти на района. Купи една, взе си и две евтини хавлии за плаж, после излезе навън. Постоя известно време под горещите лъчи на слънцето, усещайки как хладината от контакта с Хектор бавно напуска тялото му.

Отвори картата и проследи булевард „Бискейн“ на север от мястото, на което се намираше. После внезапно си спомни. Пабло Лайес беше споменал, че съпругата му Естрела работи на булевард „Бискейн“. В магазин за химическо чистене, който носи името „Джиф Тайм“...

„Нюз Кафе“ работеше двадесет и четири часа в денонощието. Кроукър седеше на една масичка отвън, под навес от зелен брезент. От седефения пясък на плажа го делеше единствено асфалтовата лента на Оушън Драйв. Часът беше единадесет и десет, до момента, в който трябваше да постави Барбачена на мушката си, имаше по-малко от тринадесет часа. Макар да не бе настъпило обедното оживление, ресторантът съвсем не беше празен. Манекенки с дълги бедра и слънчеви очила, очевидно приключили с утринната серия снимки за модни списания, пушеха цигари и нападаха богати на холестерол закуски, а между хапките клюкарстваха за колежките си.

Кроукър носеше масленозелени панталони, резедава ленена риза с къс ръкав и тънки чорапи на бели точки. Всичко това беше съвсем ново, току-що закупено от близкия бутик. Само лекото поскърцване на обувките му напомняше за сутрешното къпане с Хектор. За да изсъхнат напълно, щяха да им трябват поне два дни.

Махур се появи, без да бие камбаната. Зърнал го да слиза от резедавия линкълн, той стана и прекоси платното на улицата.

Адвокатът беше облечен в стилин тъмносин смокинг „Версаче“, на ревера от фин сатен беше забодена бяла розичка. Нежните й листенца бяха изцапани с нещо, което приличаше на червило, тъмно

като засъхнала кръв. Тънкото дипломатическо куфарче се поклащаше до бедрото му с някакво особено нехайство, сякаш демонстрираше изящните движения на жребец шампион пред онемяла от възхищение публика.

Лицето с остри черти не беше изгубило махагоновия си блясък, но няколко кичурчета мазна сиво-черна косица бяха полепнали по челото му. Очевидно не само Кроукър беше будувал през отминалата нощ. Все пак, наконтен по този начин, Махур съвсем не изглеждаше като човек, който цяла нощ е събирал сведения за охраната на Хуан Гарсия Барбачена...

Адвокатът хвърли поглед на златния си „Патек Филип“ и отбеляза:

— Точността говори много за навиците на човека... Добро утро, сър.

— Не съм сигурен, че е добро — мрачно отвърна той.

— Ще бъде, обещавам ви.

Очите му бяха позачервени, като на човек, който е прекалил с пиенето.

Тръгнаха бавно покрай плажната ивица. Пясъкът излъчваше горещина, имаха чувството, че се намират в пещ.

— Изглежда нощта ви не е била лека — отбеляза Кроукър.

— За някои хора официалното облекло е просто задължително — отвърна с лека въздишка Махур, предложи му едно ментово бонбонче с шоколадова обвивка и сам лапна друго. — За съжаление вече съм достигнал възрастта, при която човек получава киселини, когато прекали с шампанското...

— Шампанското винаги предизвиква киселини — усмихна се Кроукър. — Но когато сме млади, ние просто не им обръщаме внимание.

— Това е вярно — кимна Махур. — Разрухата започва отрано. От ексцесиите в живота страдат както тялото, така и психиката...

Лю усети, че адвокатът има предвид себе си, и леко поклати глава:

— Тялото трябва да има грижа за гравитацията и нищо повече. А що се отнася до психиката...

— Психиката страда от всяко хвърляне на зарове — довърши мисълта му той. — Животът е хазарт, сър. Един див и необуздан танц

срещу шанса... Той никога не ни носи трайно удовлетворение.

Кроукър изпита подозрението, че животът за този човек се е ограничил върху едно: отношенията с тайнствения му клиент...

— Този танц ли ви лиши от сън през изминалата нощ? — попита.

— Никога не съм далеч от него — отвърна с въздишка Махур. — Станали сме като сиамски близнаци...

— А какво би станало, ако единият от вас изчезне или просто умре?

Адвокатът измъкна венчалната си халка от безименния пръст на лявата си ръка и замислено я завъртя между пръстите си.

— Когато човек направи първата крачка по пътя, той честото не си дава сметка къде води този път, senog... Според мен именно това неведение ни тласка напред... — Слънцето се отразяваше в гладката повърхност на халката. — Саможертвата е един от крайъгълните камъни в живота, сър... Тя винаги е различна — малка, голяма, а понякога огромна... Толкова огромна, че човек не осъзнава значението й... — Златата халка се изпречи в полезрението на Кроукър: — Този пръстен представлява девет години от живота ми, senog...

Живот, който, както сега си мисля, е бил измислен от някой друг... — Халката полетя във въздуха, блесна на слънцето изчезна сред пяната на зеленикавите вълни, които лижеха брега. — Ето го краят, сър... Един сън си отиде, на неговото сто се появи друг...

— Ще ви кажа нещо, Махур — изръмжа Кроукър. — Дяволски трудно е да пробудиш съчувствието на човек, когото си разпънал на кръст!

Адвокатът се разсмя с изненадващо тънък, почти женски смях.

— Съгласен съм. Освен че получавам киселини от шампанското, то ме прави и мъничко сантиментален. Аз ненавиждам сантименталните типове, а вие? — Между пръстите му се появи пура в алуминиева опаковка. Повъртя я известно време, после я тикна обратно в джобчето на смокинга. — В брътвежите ми има и нещо рационално... Видите ли, за разлика от вас аз усещам, че между нас се ражда някаква връзка...

— Ражда се, как не — мрачно кимна той. — Връзката между палач и жертва...

Махур отново се разсмя.

— Отчитайки факта, че не сте юрист, бих казал, че доста добре боравите с думите, сеног... — Потърка мястото, на което допреди малко стоеше халката, и попита: — Но как да познаем кой е палачът и кой е жертвата?

Кроукър се спря, усетил, че току-що е чул нещо важно.

— Махур...

— Според мен времето прави всички ни глупаци, сър... — Тръсна глава, сякаш да прогони алкохолните пари от нея, и смени тон: — Да се залавяме за работа, сеног... Обещанията трябва да бъдат спазени, а преди да мислим за сън, трябва да изпратим един неканен гост. — Тънката нишка, която ги свързваше допреди миг, бързо се скъса.

Ключалките на тънкото куфарче щракнаха, в ръцете на адвоката се появи плик от кафява хартия, към който с кламер бяха прикрепени няколко прегънати листа и чертежи.

Листовете бяха гъсто изписани на машина, а пликът съдържаше десетина снимки, надписани на гърба. Едрозърнести, но ясни, те явно бяха правени с телеобектив и друга шпионска техника.

— Това е всичко, което ви е необходимо, сеног.

Кроукър се зае да изучава най-горната фотография. На нея беше запечатан един забележително младолик мъж с блестяща черна коса, обезоръжаваща усмивка и ястребов поглед. Не беше красив, но в случая това нямаше значение. Лицето му излъчваше сила и жизненост. Хуан Гарсия Барбачена.

— Обектът има слабост към екзотична храна с много подправки, двуколесни превозни средства и секс — съобщи Махур, благоразумно пропускайки да споменава имена. — За пребиваването му в тази страна е осигурена пълна охрана, която е под формата на конвой. Вози се в сив блиндиран ролс-ройс, пред него и зад него се движат по два мерцедеса с охраната. Тя се състои от девет човека, опитни професионалисти, които никога не се отделят от него. Четирима шофират мерцедесите, четирима дебнат с пушки, един е зад волана на ролса. Освен това има и една жена, чиято задача е да опитва храната му... — Почернелите от никотин зъби на Махур блеснаха като препечени филийки с масло: — Както виждате, пазят го като Юлий Цезар... За абсолютната власт, с която разполага, този човек заплаща с параноя.

— В този случай параноята изглежда напълно уместна — отбеляза Кроукър, докато прелистваше изписаните листове тънка хартия.

— Забележката ви е точна, сър — отвърна адвокатът и щракна капака на куфарчето си. — Това е една от причините да изберем именно вас да го целунете за сбогом... — Придърпа ръкавите на копринената риза под смокинга, златните ръкавели леко изщракаха. — Бодигардовете работят на четири смени по шест часа. Това им дава достатъчно време за почивка и те винаги са нащрек...

— А жената, която опитва храната му?

— Тя е тайландка. Когато обектът няма нужда от нея, просто се свива на кълбо край него и спи...

— Секс?

— Специалността ѝ е друга — поклати глава той и насочи поглед към плажа, където красив златист лабрадор ловко се изви във въздуха и захапа пластмасовото фризби, хвърлено от господаря му.

Седнаха на една от близките пейки, обикновено заети от старци с бастуни, които зяпаха младите мацки по монокини мечтаеха поне за миг да бъдат отново на деветнадесет...

— При него бизнесът винаги е на първо място, но сексът е задължителен — продължи Махур. От тялото му се разнасяше миризма на текила и на някакви неизвестни цветя. — Има най-малко три момичета, нещо като харем. Няма определени предпочитания към нито едно от тях, често е в леглото с всичките...

— Щастливец — отбеляза Кроукър.

Адвокатът отметна глава, загледа се в лазурното небе и промълви:

— Не и днес.

Кроукър подхвърли:

— Виждам, че не отсяда, където отсядат повечето хора...

— Така е. Никога не прибягва до хотели. Собственик е на една сграда тук, в Маями Бийч, и на друга — в самия Маями. Водят се за складове... Но вътре са преустроени според вкуса му: разкошни спални и заседателни зали, оборудвани по последна дума на техниката. Супермодерни компютри, сателитни системи за връзка и всичко останало... Това му позволява пълен контрол и максимална сигурност, в същото време нищо не бие на очи.

— Доколкото виждам, вие сте успели да докопате и архитектурните планове — промърмори Кроукър и разтвори един от чертежите, които беше получил заедно с другите документи. — Актуални ли са?

— Абсолютно!

Той погледна към златистия лабрадор, който радостно се бореше с вълните.

— Остава само едно...

— Само кажете, сър — кимна Махур. — Ще ви доставя каквото поискате.

— Искам една далекобойна пушка, най-добре „Щайер“ с...

— Една секунда — вдигна ръка адвокатът, след това бръкна във вътрешния джоб на смокинга и измъкна портфейл, заедно с тънка златна писалка. Разтвори го, обърна една от визитките си откъм обратната страна и се приготви да записва.

Кроукър почти не обърна внимание на движенията му, тъй като погледът му беше привлечен от портфейла. Издължен и тънък, европейска изработка от фино обработена крокодилска кожа... На друга светлина положително би изглеждал черен, но под ярките слънчеви лъчи ясно се виждаше, че цветът му е тъмносин. Това беше портфейлът, който Рейчъл описваше в дневника си. Портфейлът, собственост на мъжа, който беше присъствал, на последния садомазохистичен сеанс между нея и доктор Роналд Стански... Махур е Трей Мерли!

— Продължавайте, сепог — обади се адвокатът. — Готов съм...

Кроукър прочисти гърлото си и се върна в настоящето. В главата му цареше пълен хаос. „В каква конспирация се забърквам, Господи?...“ Направи върховно усилие да се концентрира.

— Искам пушка „Щайер ССГ“ с оптически мерник „Сварски“ и триножник „Харис“ — започна. — Прикладът да е увит със скоч, серийният номер да е заличен...

— Имате я. Амуниции?

— Една кутия е достатъчна.

— Друго?

— Бинокъл. Да бъде „Цайс“ 10:56, модел „Нощна кукумявка“... — Докато изреждаше исканията си с професионална компетентност, Кроукър мислеше за друго.

Махур кимна, пешовете на сакото му помръднаха от лекия ветрец:

— Ясно, *senor*. Оборудването ще ви доставя в осем и половина, трябва да дойдете на...

— Не — спря го той. — Аз ще определя мястото на срещата.

— Както желаете, сър.

— Барът на хотел „Ралей“.

— Много хубаво заведение — усмихна се адвокатът. — Поздравявам ви за избора. — После изражението на лицето му рязко се промени: — Искам да чуete и една забележка от моя страна, *senor*... Не приемайте приятелското ми отношение към вас като слабост. Зная какво сте опитали с Националния център за трансплантация на органи. Бъбрекът ще получите само след като изпълните своята част от сделката. А това означава, когато сърцето на обекта престане да бие! Нито *миг* по-рано, *senor*!

— А как ще разберете кога точно е станало това?

— Бъдете спокоен. Ще разбере, нали за това ми плащат!

Стана и тръгна към колата си. Пяскът скърцаше под обувките му. А Кроукър отново си помисли за портфейла от крокодилска кожа, после си представи сексуалните извращения, на които Стански е подлагал невръстната му племенница пред очите на адвоката...

Може действително да е юристът Марселус Рохас Диего Махур, но едновременно с това е и Трей Мерли — собственикът на агенцията за коли под наем „Голд Коуст“ в Маргейт...

— Когато резедавата лимузина изчезна, той се върна под сенника на „Нюз Кафе“ и си поръча чаша портокалов сок с изстискан вътре лимон, двойна порция бекон с яйца и доматиен сос.

Хектор го беше нарекъл куриер. Какво ли искаше да каже с това? Какво е посланието, което носи, на кого трябва да го предаде? Стисна чашата с портокалов сок и се настана една свободна масичка. Болеше го цялото тяло, затова предпочете да насочи мислите си в друга посока. Отпи глътка и се остави на кипящия живот, който го обграждаше отвсякъде.

Докато уточняваше сделката с Махур, на Оушън Драйв беше настъпила видима промяна. В заведението се бяха появили истинските професионалисти — онези, които работят с камерите и озвучителната техника. Встрани спираха камионетки с прясна стока, разтоварвани от

яки момчета по потници, отпред се снимаха туристи, които много държаха обективите им да попадне рекламният надпис на прочутата кръчма. Във въздуха се носеше ароматът на пресни зеленчуци, мъжка пот и парфюм. По тротоара тежко се клатеше едър териер от породата Джак Ръсел, верижката му държеше жена по бикини с ролкови кънки на краката. Денят беше в разгара си...

[1] Три коса (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Мантата се плъзгаше в зелената вода спокойно и тържествено, като слънцепоклонник. Огромна и някак нереална, тя засмукваше планктон като някаква извънземна прахосмукачка. Гледана отгоре, беше абсолютно черна. Дългите перки бяха протегнати напред, опашката ѝ се движеше с резки, камшични движения.

Облечени в леководолазни костюми, Кроукър и Раф Рубине я следваха отдалеч, описвайки широки кръгове. Издигаха се към повърхността и падаха надолу, сякаш се носеха на въздушни възглавници, но на практика бяха подети от същото течение, което носеше и рибата.

На испански manto означава покривало, точно на това приличаше и огромният звяр. Грубата му кожа бе обсипана със ситни златисти точки, леко потрепващи от движенията на могъщите плавници. Но когато Кроукър се спускаше по-надълбоко, можеше да види белия корем, ослепителен като лед, попаднал под лъчите на утринното слънце. Бени и Махур бяха точно като него, дълбоко скрити под черно manto...

Раф докосна рамото му, почука часовника си и посочи нагоре. Харпунът, закачен за китката му с помощта на къса найлонова връв, се разклати във водата като предупредителен пръст. Време бе да приключват. Кроукър кимна, раздвижи плавниците си и пое към повърхността.

Над главата им висеше огромната черна сянка на катамарана. Извърна се да погледне мантата за последен път, в сърцето му се появи копнеж да остане завинаги при нея, в безмълвния тайнствен свят, който лежеше под дебелиите пластове чиста зеленикава вода. Да забрави грижите си, да се освободи от тежката отговорност, която го притискаше като оловна броня...

Главата му изскочи на повърхността, слънчевите зайчета по водата почти го заслепиха. Заплува с мощни тласъци към катамарана, следван от Раф. Там ги чакаше моряк, който ги освободи от бутилките кислород, коланите с тежести, плавниците и харпуните.

Качиха се на борда по въжена стълба, станала плъзгава от солта и водораслите. Беше много приятно да стъпват с боси крака по излъсканите и затоплени от слънцето дъски на палубата. Кроукър наистина се почувства освежен от гмуркането, както му беше обещал Раф.

Свалиха маските и неопреновите костюми и останаха по бански. Раф огледа моравите петна по тялото му и зацъка с език като квачка.

— Исусе, май наистина имаш нужда от продължителна ваканция! — промърмори и му хвърли една голяма мека хавлия.

— От това по-голяма ваканция здраве му кажи — отвърна той и закачливо го смушка в ребрата.

Лодката на Раф Рубине беше красив двайсетметров катамаран. Корпусът беше от фиброкарбон, лекият и изключително здрав материал, от който беше изработена и яхтата на Денис Конър, наскоро спечелила най-голямата регата в света „Копа Америка“. Беше едномачтова, кабината, или по-скоро къщата ѝ, беше монтирана на алуминиеви греди между двата огромни понтона. Рубката за управление беше изработена от епоксидни материали, боядисана в бяло на златни ивици, като цялата лодка. Зад кабината беше опъната здрава найлонова мрежа, по която четиричленният екипаж можеше да преминава от единия понтон на другия. Витлата бяха скрити в специални легла зад понтоните, на около метър под водата. Бяха две, тъй като яхтата беше оборудвана с два бензинови мотора „Шеви“ от по 500 конски сили — такива обикновено можеха да се видят под капациите на състезателните коли. Раф ги ползваше при специални случаи — обикновено при пълно безветрие, или пък когато се налагаше да избяга от приближаващ се ураган. Двойното кормило даваше и още едно предимство — катамаранът беше изключително маневрен. С две думи, това беше плавателен съд, в който човек би е чувствал удобно дори ако се наложи да прекоси океана и да стигне чак в Нюпорт, Ирландия.

Под навеса в задната част имаше сгъваема масичка, застина с покривка на бели и сини квадратчета. Тя напомняше уюта на домашна кухня, единственото, което я отличаваше, бяха специалните странични джобове с оловни тежести срещу вятъра. Кроукър забеляза, че крачетата на масичката потъваха в специални отвори на палубата, така тя оставаше стабилна дори и при силно вълнение. Настаниха се на

удобните платнени столове, на гърба на които бяха изрисувани златни котви, и се заловиха със закуската: пресни кралски скариди, салатата „Цезар“ и топли чеснови хлебчета. В големия охладител до масичката имаше бутилки бира и шампанско, но той предпочете кутийка сода.

Известно време се храниха мълчаливо, после Кроукър вдигна глава:

— Вие с Бени кога сложихте край на общия си бизнес?

Въпросът беше деликатен и той не се изненада от отговора на Раф:

— Предпочитам да не говорим за Бени...

— За мен това е важно — настоя Кроукър.

Раф му хвърли продължителен поглед, устата му механично предъвкваше салатата.

— Детективът винаги си е детектив, а? — промърмори, после кимна: — Добре де, питай...

— Той се ядоса, че не искаш отново да се кандидатираш за кмет, така ли?

— Ядоса е меко казано, comrade — изръмжа Раф. — Направо побесня! Имаше големи планове, вероятно по тази причина предложи да финансира изцяло предизборната ми кампания... — Раменете му леко се повдигнаха: — Може би е мечтал да превърне Маями в спасителен рай за клиентите си, може би е имал нещо друго предвид, още по-голямо... Бени винаги си е падал по грандиозните проекти. За мен това беше без значение, тъй като веднага го отрязах. Нещата бяха ясни — край с политиката. Той очевидно не можа да преглътне решението ми...

— Има и още нещо — настоятелно го погледна Кроукър. — Ти сам ми каза, че не харесваш компанията на Бени...

— В общи линии това е вярно — отвърна той и въздъхна: — Работата е там, че Бени е използвач, comrade... Той става приятел само с хора, които могат да донесат полза на господин Бенито Милагрос. При това го върши с открита арогантност, напълно освободен от морални скрупули. Това негово качество неотразимо привлича жените... А и за мъжете е любопитно да контактуват с човек, който най-безцеремонно нарушава законите...

— Искам по-конкретни неща, Раф — бутна чинията си Кроукър. — Там, където отивам довечера, те ще ми бъдат жизненонеобходими.

— Тези приказки не ми харесват, *compadre* — промълви високият мъж и в поведението му се появи някакво скрито напрежение. — Означават ли те, че ще имаш нещо общо с Хуан Гарсия Барбачена?

— Да! — приведе се над масата той. — Тази вечер, точно в полунощ, аз ще сложа главата си под гилотината!

Столтът на Раф стъпи на четирите си крака с рязък трясък.

— Точно в полунощ Барбачена пристига в Маями!

Дълго време останаха неподвижни, втренчили се един в друг. Океанът блестеше под ярките слънчеви лъчи. Над главите им плеснаха с криле двойка корморани, насочили се към брега. Кроукър от своя страна искаше да се отправи в обратна посока. Надолу, към зеленикавите дълбини, в царството на мантата... Искаше да забрави хората и градовете, да изтрие от съзнанието си това, което му предстои... Но Рейчъл не го пускаше. Беше здраво вързан за нея, по-скоро за мониторите около болничното ѝ легло. Те не биваше да излъчват предупредителни сигнали, още по-малко да превърнат живота ѝ в права линия...

— Ти обеща да ми помогнеш, Раф...

— Разчитай на мен. Ще направя всичко, което поискаш, *compadre*. Не ме е страх от нищо.

— Дори ако се окажеш замесен в заговор за убийството на Хуан Гарсия Барбачена?

— Барбачена е закоравял престъпник — тръсна глава Раф. — Без него светът ще бъде далеч по-добро място за живеене. Ще ти помогна, макар че това ще направи Бени един много щастлив *homme*...

Настъпи тишина, Кроукър чуваше как кръвта тече във вените му. Ударите на сърцето му бяха почти болезнени. Яхтата леко се поклащаше на вълните.

Известно ли ти е, че Бени работи за американското правителство? — меко попита. — Той е резидент на Барбачена отговаря за изпълнението на една особено деликатна операция в Мексико.

— Не се изненадвам да чуя подобно нещо. Той се движи в компанията на крадци, *compadre*...

— Меко казано — кимна Кроукър. — Но тук възниква един друг въпрос: защо Бени желае смъртта на Барбачена, след като той работи

за него?

— Я ела да се пораздвижим — предложи Рубине и стана.

Насочиха се към носа. Яхтата беше вдигнала котва веднага лед като се качиха на борда. Сега се плъзгаше по вятъра, успоредно на брега. Синьо-зелената повърхност на океана малко се вълнуваше, в далечината се виждаха платноходки и рибарски гемии.

— Compadre, сигурно и ти някога си имал собствен наставник, нали? Там, при вас в Ню Йорк, май ги наричат равини...

Той кимна.

— Това е нормално — рече Раф. — Когато човек е млад и има глава на раменете си, той винаги намира своя равин, за да се поучи от мъдростта му... В това отношение аз не съм изключение, Бени също... — Ръцете му се ключиха на гърба: — С течение на времето връзките с равина стават много здрави... Знаеш какво имам предвид. Между двама ви се пораждат дълбоко интимни отношения, споделяте радости и неволи... Сега си помисли за твоя равин. Представи си, че той има дъщеря... Прекрасно създание. Силна в някои отношения, слаба в други... Загадъчна, като всички жени...

Очите му се насочиха към пенливата диря на яхтата.

— Е, добре... Тази млада жена се влюбва... Обектът на чувствата ѝ е силен, умен, царствен... Но не е за нея. Твоят равин знае това, ти също... Но момичето е непреклонно. „Любовта е по-силна от всичко — казва то. — Аз познавам този човек, аз мога да го променя...”

Той неволно потръпна, раменете му се приведоха.

— Трагични слова... Но любовта е в състояние да бъде трагична, compadre... Verdad?

— Да — отвърна Кроукър. — Това е вярно.

— После събитията започват да следват неизбежния си ход — промърмори Раф. — Те се женят, известно време мъжът показва обич към нея, макар че понякога е изключително груб... Но надеждата ѝ е жива. Времето минава. Той започва да я пренебрегва и да я мами. Тя стоически понася всичко. Вероятно бърка страха с надеждата... После всичко рухва. Тя научава за любовницата на съпруга си и изведнъж се променя. Обладана от някогашната си сила, жената смело се изправя срещу него. И намира смъртта си...

— Първо е пребита, а след това удушена с кабел — подхвърли Лю. Далеч преди края на поучителната история беше разбрал, че става въпрос за Хуан Гарсия и Тереза Маркеса Барбачена.

— Значи вече знаеш съдбата на Тереза — въздъхна Раф. — Сега ще научиш и останалата част от тази история... Духовният наставник на Бени се казва Хавиер Маркеса, бащата на Тереза...

Върнаха се на масата. Чиниите бяха изчезнали, на тяхно място имаше купа с парчета диня, нарязано на дълги резени манго и половинки почистена папая. В средата се издигаше сребърен кафеник, до него имаше чинийка с тънки резенчета лимон. Раф взе няколко от тях и ги изстиска над останалите плодове.

— Открих, че Бени плаща мобифона на Махур — рече Кроукър.

— Сигурен съм, че плаща и други неща — отвърна му и лапна няколко резенчета пресни плодове.

— Но, от друга страна, разполагам с доказателства, че Махур работи за близнаците Бонита — загрижено продължи Лю. — Не виждам защо Бени ще го наеме за операцията по моето привличане в заговора срещу Барбачена, след като близнаците имат бъбрека, който е необходим на Рейчъл...

— Може би Махур работи и за двете страни, без те да знаят това — подхвърли Раф и избърса пръстите си. — Съвсем в стила на Бени... Не забравяй и друго: тази пасмина е израснала в Асунсион, познават си и кътните зъби...

Приятелят му помълча известно време, после вдигна глава:

— Значи има вероятност Бени съвсем съзнателно да рискува живота на племенницата ми, така ли?

— Това е тъжната истина, *compadre* — въздъхна той и му подаде чиния с плодове: — Загубата на илюзии е като хапче с остри ръбове, което гърлото ни отказва да пропусне... — Наля кафе в две високи морски чаши с тежест в долната част. — Но животът трябва да продължи, нали?

Кроукър кимна с потъмнели очи.

— Тревожи ме и друго — продължи. — Бени ръководи една сложна и широкомащабна операция, в която главният му коз е именно Барбачена. Защо иска да го елиминира точно сега? Защо не изчака края на операцията?

— Лично аз виждам няколко причини — отвърна Раф и забарабани с пръсти по масата. — Посещението на Барбачена в Маями е добър шанс за Бени. Никой не знае дали на някой следващ етап този тип няма да изчезне в южноамериканските джунгли... Освен това се говори, че Барбачена напоследък е предприел някои необмислени операции, изложил се е на значителен риск. Създал си е врагове на високи места... За човек като Бени това е един сериозен пасив.

Лю замислено захапа късче папая. Беше студено, сладко и горчиво едновременно. Какви ли са истинските мотиви на Бени? Какво е измислил неспокойният му дух?

— Кой според теб ще бъде заместникът на Барбачена? — попита.

— Не познавам новите играчи, comrade — сви рамене Рубине. — Това е един от плюсовете на оставката. Но можеш да се обзаложиш, че заместник има. Такива са правилата на бизнеса. Не можеш да уволниш един свой служител, без да си помислил за заместника му...

От кабината се появи морякът, който ги беше обслужвал по време на храненето. В ръката си държеше мобифона на Кроукър.

— Търсят ви — подаде му апаратчето той.

— Лю? — Гласът на Джени Марш прозвуча с такава сила, че той неволно пристъпи към парапета.

— Здравсти, как си?

Вятърът му попречи да чуе отговора и той се прехвърли в кабината.

— Добре ли си? — разтревожено го попита Джени. — Още не съм забравила как прекъсна последния ни разговор...

— Нямаше друг начин — отвърна той и с изненада установи, че сърцето му се присвива от радост и нетърпение. — Обаждах се от неподходящо място, трябваше час по-скоро да изчезна... Но вече съм добре... — Беше абсолютно сам в главния салон. Огледа се и приседна на близкия диван: — Какво става с Рейчъл?

— Вече сме в „Джаксън Мемориъл“.

— Толкова бързо? — учуди се Кроукър.

— Използвах хеликоптер на „Бърза помощ“, друг начин нямаше. Рейчи нямаше да понесе пътуването с линейка. Какво искаш да кажеш с това „Вече съм добре“?

„Тая жена нищо не пропуска“ — въздъхна той.

— Спънах се и паднах в един басейн, това е всичко — рече.

— Я не ме занасяй!

Той усети, че мислите й са свързани с видението, предизвикано от магическия камък, и побърза да смени темата.

— Стански?

— Държа го на тъмно, поне засега не може да направи нищо — отвърна Джени. — Дадох подробни инструкции на екипа си в „Роял Поинсиана“. Нищо няма да му кажат. Освен това той се появява най-рано в шест следобед...

Очите му проследиха силуета на един танкер, който бавно потъваше зад хоризонта. Нямахме смисъл да й обяснява, че със своите връзки Стански лесно ще открие Рейчъл. В момента го вълнуваха по-важни неща, времето трябва да бъде разчетено до минута.

— Мати?

— Сестра ти е добре. Казах й, че в нашата болница няма апаратурата, която е необходима на Рейчъл. Това я разтревожи, но успях да я успокоя. Обясних й, че в „Джаксън Мемориъл“ има отлични условия за операцията...

— Дано наистина си я успокоила — въздъхна Кроукър. — Иначе като нищо ще вземе да позвъни на Стански.

— Няма. Тя ми се довери, вече аз съм личният лекар на Рейчъл.

— Прекрасно!

— А сега ще бъдеш ли така любезен да ми обясниш какво, по дяволите, става?

— Никакъв проблем. Ще поговорим като дойда. А дотогава се опитай да се справиш с проклетата инфекция!

— Вече го правя.

— Страхотна си! — Хвърли поглед на часовника си, който показваше три. — Ще бъде при теб някъде около пет. Дотогава никой да не влиза при Рейчъл, с изключение на Мати и теб!

— Естествено — отвърна тя, поколеба се за миг и каза: — Плашиш ме, Лю... Мисля още сега да повикам болничната охрана.

— Много разумно от твоя страна — отвърна й. — Стой спокойно, няма смисъл да се тревожиш.

— Нима имам причини за тревога?

Той пренебрегна иронията в гласа й и рече:

— Още нещо, Джени... През следващите два часа ще ти позвъня. Ще ти кажа само една дума: действай. Чуеш ли я, веднага накарай

Мати да се обади на Стански и да му съобщи къде се намира Рейчъл.

— Да не си полудял?!

— Ще ти обясня всичко, като се видим. Направи го, моля те!

— Мисля, че ми дължиш доста обяснения, Лю!...

Зад илюминатора Раф даваше заповеди на екипажа си. Кроукър не можеше да види какво правят моряците, но яхтата започна да завива.

— Стански трябва да даде доказателства за теорията ми — каза той. — Надявам се, че като овладееш инфекцията, ти също ще помогнеш, но само той може да се самообвини. Искам да го пипна, но когато и където аз реша, разбираш ли?

— Да, добре. Това мога да го разбера. Аз също имам подобни подозрения. Ще ги споделя с теб, като се видим... — отвърна примирено.

— Много добре, Джени. Радвам се, че си край Рейчъл.

— Аз също... — Лека пауза, после: — Лю, ще се закълнеш ли, че си добре?

— Да, наистина съм добре. Получих една-две драскотини, нищо повече... Скоро ще се видим.

С помощта на херметични прегради покритата площ на яхтата беше разделена на няколко кабинни. В дъното на главния салон имаше нещо като барплот, зад който блестеше компактна, но напълно оборудвана кухня. До нея имаше две врати. Едната водеше в кабината на собственика, а другата — в две помещения, които през деня можеха да бъдат използвани като кабинети, а през нощта — като спални за гости. Койките на екипажа бяха в самите понтони.

В салона влезе един от моряците с празен поднос в ръце. Преценил, че преградите са доста тънки, Кроукър предпочете да се прехвърли в капитанската рубка на Раф, откъдето набра номера на кабинета на доктор Роналд Стански в Западен Палм Бийч. Монотонен женски глас поясни, че днес докторът работи в клиниката си, после го попита желае ли да научи телефона там, Кроукър отвърна положително, прекъсна линията и веднага набра цифрите, които му бяха продиктувани.

Представи се на развален английски, в който изобилстваха испански думи. Както и предполагаше, доктор Стански нямаше понятие от този език, въпреки че голяма част от пациентите на

клиниката му бяха от латиноамериканско потекло. Съобщи името си — Хуан Идалго, после се впусна в нарочно объркани обяснения за болка в долната част на корема. Докторът го разбра с цената на доста усилия и го покани на преглед. Идалго обясни, че в момента е на работа и може да бъде в клиниката най-рано след час. Стански обеща да го изчака.

Доволен, че Стански ще бъде принуден да остане в клиниката поне още два часа, Кроукър позвъни на Джени, продиктува ѝ номера на клиниката и прекъсна разговора.

Тръгна към изхода, но в този момент яхтата рязко се наклони и той политна към преградата. Спаси се от падане само защото кръглият мокет под краката му не поддаде. Обзет от любопитство, коленичи и го повдигна от единия край. Оказа се, че е прикрепен към специални стикери, залепени за пода на каютата. Готвеше се да пусне мокета обратно, когато забеляза кръглия капак с дебело гумено уплътнение. В средата му имаше метална дръжка, ширината му беше достатъчна да мине през него възрастен мъж. Кроукър го погледа известно време, после пусна мокета.

Извади архитектурните планове от преустроените складове на Барбачена и се върна на палубата. Разстла ги на масичката, закрепвайки ги с помощта на тежките чаши.

— Този най-отгоре е на резиденцията в Маями — подхвърли към Раф той.

Високият мъж се наведе над масата, но бързо вдигна глава:

— Вероятно се шегуваш, нали? Това тук е истински форт Нокс, няма начин да се проникне вътре!

— Има — поклати глава Кроукър и заби пръст в средата на чертежа: — Това тук е електрозахранването, което минава през приземието и идва от улицата. Правено е допълнително, тъй като сградата е оборудвана с компютри, сателитна техника и Бог знае още какво... За тази цел са били прокопани нови кабелни траншеи, именно те ще ми осигурят достъпа...

— Не виждам никакви траншеи — възрази Раф. — Тук са отбелязани само камера за дълбоко замразяване и винарска изба...

— Я погледни по-добре...

Той се наведе над чертежа и проследи пръста му.

— Виждаш ли следите от изтрит надпис?

— Аха...

— Изтрети са три букви: ЕКФ.

— Електрокомпания на Флорида? — погледна го въпросително Раф.

— Точно така.

— Там имам приятели. Достатъчно е да вдигна телефона и да получа цялата необходима информация... — Но вместо да се насочи към кабината, Раф отмести широкия лист и се втренчи във втория чертеж — онзи, който отразяваше вътрешното разположение на склада в Маями Бийч. — Плановете си приличат — констатира. — Но и двете места са смъртоносни капани. Дори да проникнеш вътре, дори да докопаш Барбачена, без да те застрелят, пак няма начин да се измъкнеш жив... Навремето, тъкмо ме бяха избрали за кмет, изкарах един курс по борба с тероризма... Беше интересно, но още потръпвам от ужас...

— Сигурно са ти прочели нещичко за самоубийствените мисии — кимна Кроукър.

— Ако си решил нещо подобно, вероятно имаш известни шансове — призна Рубине и го стрелна с очи: — Може би точно на това разчита Бени...

— И на мен ми мина подобна мисъл.

— Значи трябва да обмислим алтернативен план — рече Раф, седна на капитанския си стол и изпука с пръсти. — По време на кметския си мандат буквално побърках хората от службите за сигурност. Защо ли? Защото постоянно бях навън. Изпитвах истински ужас от снайперисти, особено след убийството на ДФК^[1]... Да не говорим за Кинг и Боби Кенеди... — Очите му се спряха на Кроукър: — Може би действително съм побърквал тези копелета, но към предупрежденията им се отнасях напълно сериозно... Просто защото си знаеха работата. — Почука по чертежите: — Това спокойно можеш да го забравиш. По този начин няма да се добереш до него. Шанс имаш само ако го спипаш навън...

— Великите умове имат сходен начин на мислене — одобрително го погледна Кроукър. — По едно стечение на обстоятелствата Барбачена е вегетарианец. Освен това изпитва адски глад след пътуване. Според информацията, с която разполагам, той иска да плюска в момента, в който слезе от самолета...

— В района има малко вегетариански ресторанти — промърмори навъсено Раф.

— А още по-малко са отворени след полунощ — добави Лю, докато правеше мислена справка със списъка, който беше получил от Махур.

Лицето на Раф се разкриви в зловеща усмивка.

— Значи ще го пипнеш! — изръмжа. — Трябва само да улучим кръчмата, в която ще си хапне тревата!

Макар и груби, думите му бяха като фар в тъмна нощ. Те доказваха, че разсъжденията на Кроукър текат във вярната посока. Той се усмихна и изреди имената на вегетарианските ресторанти, които вече помнеше наизуст.

В усмивката на Раф се появи нещо хищно:

— Само един от списъка работи след полунощ. — „Ан Чай“. Азиатска храна, обзаведен е в стил „тропическа джунгла“. Много удобен за целта. Намира се в Саут Бийч, на пресечката между Девета улица и булевард „Уошингтън“...

— Значи Барбачена ще отиде там — кимна Кроукър. После рязко се обърна, облегна се на парапета и втренчи поглед в биомеханичната си ръка. „Препускам към полунощ — рече си. — Времето ми изтича, неизбежното ще се случи.“ Пръстите на здравата му ръка се увиха около металната китка.

Усети присъствието на Раф зад гърба си и миг по-късно чу тихия му глас:

— Винаги е така, comrade... Съмненията и страховете се пробуждат в решителния миг. Отстъпиш ли пред тях, смятай се за парализиран!

Видя какво прави Кроукър и млъкна. Пръстите на здравата ръка натискаха петте малки бутончета от вътрешната страна на протезата. Изчака три секунди, после започна отново, в друга последователност. Накрая рязко завъртя китката наляво, протезата се откачи.

— Преди години, още докато бях в Югоизточна Азия, познавах един старец... — някак унесено промърмори Лю. — Той показваше своите влечуги точно по този начин... Бяха змии от рядко срещан вид, наречен *bungarus*, може би от най-отровните. Старецът работеше с тях всеки ден, а аз неволно се питах дали си дава сметка, че едно грешно движение ще го превърне в труп... — Завъртя протезата с дланта

нагоре и погледна спокойно присвитите пръсти: — В ръцете на стареца змиите изглеждаха съвсем безопасни, като тази ръка... — Слънцето се отрази в гладката матирана повърхност: — И страшно красиви. Имаха фантастична окраска. Но всеки, който реши да им се възхищава отблизо, би допуснал фатална грешка...

Красивото лице на Раф леко потъмня.

— Compadre, японските хирурзи положително са знаели какво може да върши ръката, която са ти монтирали... — промърмори.

Никой от двамата не поглеждаше към чуканчето на лявата му китка, облечено в яка от неръждаема стомана, във вътрешността на която имаше множество отвори за включване, микромотори, тънки кабели от фибростъкло. Тази гледка беше прекалено интимна, нещо като изложени на показ гениталии...

— Понякога се питам дали не се чувстваш някак... хм... как да кажа... някак гол, когато си без нея... — промърмори Раф.

— Мъничко — кимна той. — Толкова съм свикнал с нея, че я приемам като част от тялото си... — Отмести поглед встрани: — Нещата стават все по-конкретни. Видях Барбачена на снимка, той престана да бъде само едно име, извадено от някакво досие... А сега, след като двамата с теб обмислихме начините да се добера до него, аз вече зная къде точно мога да сторя това още в първите минути на престоя му... — Главата му се поклати с нещо като отвращение: — Това ми влияе зле, Раф... До този момент някак си успявах да се заблуждавам. Раздвоявах се, вероятно в опит за самосъхранение... Представях си, че човекът, който се прицелва през снайпера, няма да съм аз... Някой друг ще хване на мушката Хуан Гарсия Барбачена, някой друг ще натисне спусъка и ще му пръсне главата... Но сега тази представа започна да се пропуква. Сякаш пред очите ми се пръска огледало... И зад него съм аз, никой друг...

Остана загледан във водата, обсипана с ярки слънчеви зайчета.

— В полунощ *моето* око ще се присвие на прицела, *моят* пръст ще се увие около прецизния спусък на щайера. Той ще щракне благодарение на *моето* решение... И тогава ще чуя изстрела, ще усетя отката със слънчевия си сплит...

Стискаше протезата с цялата сила на пръстите си, кокалчетата им побеляха.

— Да, Барбачена ще умре! Рейчъл ще получи бъбрека си! А утре аз ще трябва да се събудя с мисълта за ужасната цена, която съм платил, поемайки ролята на господар на живота и смъртта!

— Няма начин да премахнеш болката, която те разкъсва в момента — призна с въздишка Раф. — Но целта оправдава средствата, comrade. Ти знаеш това. Знаеш и друго — този човек заслужава да умре. За това, което е извършил, за това, което предстои да извърши... Той е обладан от злото! — Пръстите му се впиха в рамото на Кроукър: — А когато племенницата ти оздравее, когато видиш усмивката на красивото ѝ лице, терзанията ти ще се стопят като дим!

„Дали“? — запита се Кроукър. Много му се искаше да притежава увереността на приятеля си.

Но в едно той беше абсолютно прав. Металната протеза се върна на мястото си, резбата влезе в нарезите. Кратка манипулация с бутоните, нервите и сухожилията отново се свързаха със сложните биомеханични платки, скрити във вътрешността на протезата. Пръстите от титан и поликарбон се свиха и разпуснаха, ноктите от неръждаема стомана сториха същото. Истината беше само една: протезата може би е проклетие, а може би Божи дар... Но без нея просто не се чувстваше завършен...

Наближаваха брега, панорамата на Маями бавно се издигаше пред очите им. Ярките лъчи на слънцето позлатяваха огромните кули на небостъргачите. И те, подобно на златото и всички останали метали, бяха рожба на човешката ръка...

Кроукър осъзна, че през отминалата нощ беше потърсил убежището на Църквата на сърфистите не само поради убийството на човека с бялото БМВ, който го беше преследвал с абсолютно същата цел... Отиде там и заради едно друго убийство. Това, което щеше да извърши тази нощ, хладнокръвно и с ясно съзнание...

Седнал зад волана на тъндърбърда, той пътуваше към болницата „Джаксън Мемориъл“. Зад гърба му изведнъж проблесна синята лампа на патрулна кола. Веднага погледна скоростомера въпреки усещането, че не е превишил допустимата скорост. „Само това ми липсва — рече си с въздишка. — Да попадна на някое прекалено усърдно ченге от пътната полиция.“ Но явно ставаше точно това...

Отби вдясно и спря, полицейската кола стори същото. Разстоянието между задната броня на тъндърбърда и капака на

патрулното шеви беше някъде около пет метра. Синият буркан продължаваше да се върти, движението по магистралата си беше както преди. Нищо не се случи.

Нормално, рече си Кроукър. Ченгето просто проверява регистрацията на колата му по радиото. Част от стандартната процедура.

Мобифонът му рязко изжужа. Реши, че сигурно е Джени, която иска да го осведоми за охраната на Рейчъл в болницата. Но не беше тя.

— Радвам се, че най-сетне те хванах, Лю! — прозвуча в ухото му жизнерадостният глас на Роки Сагуас. Той беше стар приятел, една от най-добрите му връзки в пътната полиция.

— Не може да се радваш колкото мен — отвърна с облекчение Кроукър. — Тъкмо се чудех какво да правя с една от твоите мухоловки, която се е залепила за задника ми!

— В момента?

Очите му не се откъсваха от огледалцето за обратно виждане:

— Аха, спрял е на пет метра зад мен...

— Това не е хубаво! — загрижено промърмори Сагуас. — Ама хич, да знаеш!

— Какво става, Рок? — напрегна се той.

— Не знам какво става, само мога да ти кажа, че никак не ми харесва! Преди малко влязох в кабинета си и заварих един спешен телекс от ФБР... Вътре пише да бъдеш прибран незабавно, след което да те изолираме до пристигането на федералните власти!

В стомаха му се появи ледена буца. Федералните власти! Значи онези копелета в СОБК са отчаяни. Иначе не биха включили в преследването му местните сили на реда, тъй като прекрасно знаеха, че това ще предизвика доста въпроси. Въпроси, на които те никак не биха желали да отговарят. Това обяснява и заповедта за изолация... Ще се оправдават после, а сега най-важното бе да го пипнат...

— Посочват ли някакви причини? — попита приятеля си.

— Тук пише, че си търсен за разпит във връзка със смъртта на някоя си Вонда Шепърд — отвърна Сагуас. — Пълни глупости! Изисках досието по случая... Става въпрос за бяла жена, 26-годишна, с руса коса. Била е служителка на агенцията за коли под наем „Голд Коуст“ в Маргейт. Успях да хвана по телефона ченгето от отдел „Убийства“, което се занимава със случая... Гадна работа! Намерил

само главата ѝ, отрязана като на пиле! В резултат изсипал обилния си обяд право върху излъсканите чепици...

Вратата на патрулната кола се отвори, два лъскави ботуша стъпиха на асфалта.

— Не съм я пречукал аз, Рок!

— Знам, че не си... Но трябва да направиш нещо. Тук е цяла лудница, всички говорят за теб...

Ботушите принадлежаха на едър млад сержант. Квадратната му челюст издаваше решителност, светлата му коса беше потъмняла от пот. Дясната му ръка лежеше върху кобура на служебния пистолет, огледалните слънчеви очила не позволяваха да се отгатнат намеренията му. А точно те бяха важни. Във всеки случай вървеше към Кроукър с решителността на танк...

— Лю?

Той не отговори. Гледаше ченгето и усещаше как шансовете му бързо намаляват. Чувстваше се като спелеолог, решил да изследва непозната пещера. Колкото по-навътре навлиза, толкова по-тесен става проходът... Докато накрая се оказва заклещен между скалите...

— Лю, там ли си още?

— Да.

— По-добре да не бъдеш... Искам да кажа, че трябва да си обираш крушите веднага! Изчезвай от района ми, защото телекът е категоричен: длъжен съм да направя всичко възможно за твоето залавяне!

— Хубаво — промърмори Кроукър. — Но какво да правя с тая мухоловка, дето се е лепнала за мен?

— Може би още не е получил заповедта — въздъхна Рок. — Я ми дай регистрационния му номер!

Той се надигна. Нямаше никакви проблеми с разчитането на обратни цифри и букви. Този навик му беше останал от службата в градската полиция на Ню Йорк...

— 3-ГС-944 — продиктува в мембраната.

— Задръж така...

Слънцето се отразяваше в слънчевите очила с метални рамки на ченгето, походката му беше заплашителна, като на робот. Повечето ченгета обичат да се държат по този начин, но това не е само поза... Ходят така, защото никога не знаят кога някой шантав тип ще им тикне

автомат под носа... А очите им виждат всичко. Нерядко просто се връщат в колите си с една-единствена благоразумна мисъл в главата: *Я да не се захващам с тоя... Изглежда ми прекалено опасен.* Младото ченге отзад не бързаше. Оглеждаше колата, обмисляше ситуацията. Точно както ги учеха в Полицейската академия...

Кроукър видя как ръката му докосва багажника на тъндърбърда. Вероятно мисли, че вътре лежи трупът на Вонда. Сърцето му затуптя по-бързо.

— Мисля, че времето ми изтече, Рок — промърмори в слушалката той. — Твоят човек явно ме засече...

Радиостанцията на патрулката изпищя, до ушите на Кроукър долетя думата „спешно!“ Ченгето спря и извърна глава, очевидно обзето от колебание. После се наведе към спуснатото странично стъкло на тъндърбърда.

— Хей ти, остани на място! — заповяда, след което се обърна и тръгна към колата си.

— Хванах го по радиото! — обяви Сагуас. — Хайде, пали, какво чакаш!

— Благодаря, Рок, задължен съм ти — рече Кроукър.

— Така е, но за това ще говорим друг път. — Замълча за момент, после тихо добави: — Ще внимаваш, нали?

Лю хвърли последен поглед към ченгето, което говореше по радиостанцията, но не отделяше очи от тъндърбърда. После включи на скорост и натисна докрай педала на газта.

С усилие на волята си наложи да не гледа в огледалото и да насочи цялото си внимание към трафика. Намираше се в близост до болничния комплекс, повечето участници в движението бяха възрастни хора, които караха бавно...

Но не и той.

Зад гърба му се разнесе вой на сирена. Патрулната кола бързо го настигаше, включените ѝ светлини паникьосаха идващите насреща коли. Той рязко завъртя волана, колата се наклони и свърна надясно в пресечката. Нов десен завой, придружен от пронизително свирене на гумите. Патрулката неотстъпно го следваше. Зърна тясна пролука между една червена тойота и някакъв хладилен камион пред себе си, профуча през нея, а после, използвайки камиона като прикритие, рязко зави наляво. След втори ляв завой изскочи обратно на Седмо Авеню.

Не успя да се откъсне от преследвача си, но все пак получи няколко секунди аванс, достатъчни за изработване на план за измъкване.

Спря на червена светлина, очите му внимателно огледаха колите, които се бяха струпали отгатак кръстовището. Бяха неприятно много.

Погледна в огледалото точно в мига, в който патрулната кола се появи на платното с включена сирена и мигащи светлини. За изпълнението на плана ченгето трябваше да бъде непосредствено зад него и да разчита единствено на рефлексите си. Насочи вниманието си напред. Светофарът все още беше червен. Точно на това разчиташе. Дано не вземе да светне зелено...

Ето я патрулната кола. Светофарът даде зелено за колоната коли вляво от кръстовището, начело на която ръмжеше тежък камион. Младото ченге включи високоговорителя и заповяда на Кроукър да отбие, вдясно. Той обаче натисна газта и профуча на сантиметри от камиона. Човекът зад волана стреснато наду клаксона, задният калник на тъндърбърда поднесе от острия завой и това го спаси от удар в дебелия броня.

Патрулната нямаше този късмет. Заби се челно в огромното предно колело на камиона и се нагъна като хармоника. Главата на младото ченге политна напред, но миг преди фаталния удар потъна в светкавично издулата се предпазна възглавница...

Толкоз успя да види Кроукър. Секунди по-късно вече беше далеч от мястото на инцидента, кракът му отпусна газта. Дясната му ръка леко трепереше, а когато паркира пред болницата, забеляза и дълбоката дракотина върху волана, оставена от стоманените пръсти на протезата му...

„Джаксън Мемориъл“ разполагаше с платен паркинг като скъп ресторант или нощен клуб. Но това беше едно разумно решение, особено ако се вземе предвид нейното местоположение в центъра на Маями. Кроукър погледна часовника си. Бяха изминали четиридесет и пет минути от момента, в който се беше обадил на Джени с кратката заповед „действай!“ Това означаваше, че Стански ще се появи всеки момент, ако вече не е тук...

Вдигна глава към тухлената кула на главната сграда, после изкачи стъпалата към хладното и почти празно фоайе. Взе асансьора до петнадесетия етаж и тръгна по широкия коридор. Отмина стаята на дежурните сестри и свърна зад ъгъла. Центърът за хемодиализа се

намиреше отгатък улицата, в Мемориалната кула „Джаксън“, но Джени беше решила да вкара Рейчъл направо в Западното крило, където бяха операционните за трансплантация.

Видя я в дъното на коридора, очевидно току-що напуснала стаята на Рейчъл. Тя сякаш усети приближаването му и се обърна. Леко се усмихна и поклати глава. Значи Стански все още не бе дошъл.

— Как е Рейчъл? — подвикна той. Коридорът беше пуст, от дежурната стая ги дяляха почти сто метра, плюс един завой. Деляха ги вратите на две стаи и тоалетната. Джени беше избрала едно от най-тихите болнични крила.

— По-добре — отвърна тя.

— Значи наистина е бил Стански, а?

Лекарката кимна, разсеяна за миг от появата на висок санитар с бяла престилка, който изкара пациент в инвалидна количка от вратата помежду им.

— Предчувствието ти излезе вярно. Стански всеки ден е вкарвал вируси в системата на Рейчъл, нищо чудно, че момичето не можеше да се справи с тях...

— Тровил я, значи — промърмори Кроукър. — Но защо?

Санитарят извъртя количката към него, освободи с крак спирачката и тя се понесе към него.

— Защо не му зададеш този въпрос лично? — изръмжа той.

„Пациентът“ в количката беше превит на две, но Кроукър все пак го позна: действително беше Стански. Китките и глезените му бяха жестоко пристегнати с кабел към количката, костюмът му беше потъмнял от пот и кръв. Кроукър протегна протезата си и успя да сграбчи близката ръчка. Количката се вдигна на две колела и почти се преобърна. За секундите, през които се опитваше да я овладее, успя да се увери, че доктор Роналд Стански е безжизнен труп.

Очите му се насочиха към мъжа с бялата престилка. Той се беше изправил зад Джени, ръката му стискаше гърлото ѝ.

— Смешно и лесно, нали, senog? Много ме бива да откривам слабите места у другите и това ми носи дълбока наслада...

Кроукър се взря в зеленикавите очи на Джени. В тях имаше тревога, но не и паника. Мъжът, който я държеше, беше Антонио, не Хектор, чийто нос би трябвало да е счупен...

— Преди известно време каза, че много хора ме лъжат — подхвърли Лю. — Стански беше един от тях, нали?

— О, има и по-големи лъжци от него — поклати глава близнакът. — Бъди сигурен в това...

Вдигна ръце с дланите напред:

— Антонио, дай да решаваме проблемите само двамата! Не е нужно да забъркваме странични хора!

— Човек не е самотен остров, *senor* — блеснаха кехлибарените очи насреща му. — Проблемите му винаги се решават на базата на лични контакти...

— Чрез манипулация, така ли?

— Английският ми не е така богат като твоя, *senor* — блеснаха зъбите на Антонио. — *Perdoname...*

— Стига глупости! — сръза го. — Казвай какво искаш!

— *Madre de mentiras*, имаш търпението на муха!

— Търпението ми се изчерпа благодарение на теб и Хектор! Хайде казвай, защото времето ти изтича. Охраната на болницата скоро ще бъде тук.

— Информацията ти е погрешна, *senor* — отново блеснаха зъбите му, а хватката му накара Джени да изхълца от болка. — Смешната охрана на тази болница отдавна е неутрализирана. Ние тримата ще бъдем сами, докато аз реша друго... Без да забравяме и племенницата ти в онази стая, разбира се...

— Я ми кажи защо уби Стански? — присви очи Кроукър. — Защото е знаел прекалено много за вашата дейност по нелегалното набиране на органи?

— Стански беше полезен, но времето му изтече. Може би вече си понаучил нещичко за малко особените му сексуални прегрешения...

— Виждам, че не си чак толкова зле с английския — язвително подхвърли той. Очите му не се откъсваха от лицето на Джени, сякаш искаше да я попита дали ще издържи в кризисна ситуация като тази.

— Думата „прегрешение“ произлиза от испанската *pecado*, която означава „малък грях“ — усмихна се Антонио, после от устата му се изтръгна пресилена въздишка на съжаление: — Но греховете на Стански станаха големи... Жалко, от него имахме немалка полза...

— Като например да сводничи за Хектор и теб, нали? — Добре е да умееш да подхвърляш гадории на човека, когото разпитваш —

знаеше това от опит. Това често водеше до пораждането на особен вид интимност, а от нея до признанието оставаше само крачка... — Стански е подбирал живите донори за вашите пациенти, вършел го е главно в клиниката в Маргейт... От теб искам да разбере какви връзки имате с Треј Мерли...

— Какво е това трей мерли? — попита, без да го гледа Антонио.

— Ще ти кажа какво ме безпокои — сякаш не го чу Кроукър. — Помниш какво открих, след като проникнах в агенция „Голд Коуст“, нали?

— Главата на една младо момиче — ухили се той. — Que linda muchacha! Много хубаво момиче!

Ръцете на Кроукър неволно се свиха в юмруци. Младият мъж насреща му се хилеше, очевидно доволен от развоя на разговора. Направи усилие да се сдържи.

— Заварих ви вътре, алармената система не беше включена — продължи той. — Когато ви подгоних, вие избягахте през задния прозорец... Парчетата от счупеното стъкло бяха *отвън*...

— Е, и какво? — сви рамене близнакът.

— Това означава, че сте счупили стъклото на излизане. Заключение за влизането ви става съвсем просто — разполагали сте не само с ключ, но и с кода на алармената система... Кой, освен собственика би могъл да ви даде всичко това? — изви глава Кроукър. — Един човек, който се казва Треј Мерли, но вие може би го познавате под името Марселус Рохас Диего Махур...

— Любопитно, нали? — Усмивката на Антонио беше загадъчна като на Мона Лиза.

В същия момент вратата на тоалетната се отвори и в коридора се появи Мати. Случиха се едновременно няколко неща: тя ахна от това, което видя, близнакът се обърна да види какво става, Джени заби токчето си във вътрешната част на глезена му, а Кроукър се превърна във вихрушка. В последната секунда отгатна какво възнамерява да стори Джени и беше напълно подготвен...

Тялото му полетя напред и блъсна Мати встрани от арената на действие. Времето, за което Антонио реагира на неочакваната и остра болка в глезена, беше напълно достатъчно. Металните пръсти на протезата му се увиха около мускулестата китка на близнака и рязко я

дръпнаха. Шията на Джени беше освободена, тялото ѝ се преви, гърдите ѝ поеха глътка кислород...

Никелираният нокът на показалеца изскочи от черупката си и се плъзна по гърлото на близнака.

— Не мърдай, *senor!*

Заповедта на Антонио прозвуча странно, тъй като смъртоносното оръжие беше опряно в собственото му гърло. Кроукър сведе очи и видя какво я обосновава: тънкото острие на сгъваем нож беше опряно в шията на Джени, а свободната ръка на парагваеца беше вкопчена в косата ѝ.

— Как се нарича това, *senor?* Май беше безизходна ситуация, нали?

Изглеждаше страшно доволен от себе си, сякаш всичко се беше развило по предварителния му сценарий. Кроукър буквално побесня. Не можеше да се примири с мисълта, че един от близнаците се намира толкова близо до трите най-скъпи на сърцето му същества.

— Казвай какво искаш! — изръмжа той, приближил устни на сантиметър от ухото на Антонио.

— Да проникна в теб, *senor!* — просъска в отговор онзи. — Да те понижа в сърцето, да стана кошмара на живота ти!

— *Защо?*

— За да присъствам на провала ти! Да разбера що за човек в крайна сметка си ти!

— Искаш да видиш дали ме бива, така ли? Искаш да си сигурен, че ще бъда достоен противник!

— *Mano a mano!* — просъска Антонио. — Да, това наистина си струва!

С животинско изпъшкване заби коляното си в гърба на Джени и я запрати към Кроукър, който механично се наведе да я подкрепи. Това беше достатъчно за близнака, който ловко се измъкна от хватката му.

Кроукър прикри с тялото си младата жена и заплашително изръмжа:

— Това не е краят, приятелче!

— *Es verdad, senor.* Аз ще умра пръв. — Антонио тръсна китката си и острието на сгъваемия нож изчезна в дръжката. После високата му фигура безшумно се плъзна зад ъгъла.

— Джени...

— Добре съм — побърза да го успокои тя и намръщено разтърка зачервения си врат. — Кой, за Бога, беше този?

— Антонио Бонита — отвърна ѝ и я поведе към стаята на Рейчъл, където чакаше Мати. — Той е част от проблемите ми...

Сестра му само кимна на въпросителния му поглед. Нищо ѝ нямаше. Забелязала Стански, полузатиснат от преобърнатата инвалидна количка, тя възкликна:

— О, Господи!

Кроукър побърза да я извърти към вратата на болничната стая.

— Иди при Рейчи, скъпа — промърмори той. — Доктор Марш казва, че инфекцията най-сетне е под контрол...

— Знам — кимна тя. — Господ най-сетне чу молитвите ми. Лю, аз позвъних на доктор Стански и му казах къде сме... Нали точно това искаше ти? А виж какво стана... — Обърна очи към инвалидната количка, в която изстиваше тялото на доктора.

— Не мисли за това — успокоително я докосна. — Стански беше един корумпиран тип, който дълго време е причинявал болка на Рейчи... — Настани я на стола до леглото и добави: — Стой при детето, моли се на Бога, ако това ти носи успокоение... Обещавам ти, че утре Рейчи ще си получи бъбрека.

Стисна ръката ѝ и се върна в коридора. Тъкмо навреме, за да види как Джени затваря вратата на една от незаетите стаи.

— Скрих Стански — обясни тя. — Нека нещата останат така, поне засега... Достатъчно е, че изплаши сестра ти до смърт.

Насочи се към телефона на стената и вдигна слушалката.

— Какво правиш? — извика Кроукър и бързо се озова до нея.

— Викам ченгетата, какво друго — прошепна тя, прикривайки мембраната с длан. — След всичко това е ясно, че болничната охрана не може да се справи...

Той се пресегна и натисна вилката.

— Слушай ме внимателно, Джени! Появиха се някои непредвидени усложнения. Хората, които се занимават с нелегално събиране на органи, са ме поставили на мушката. Опитват се да ми лепнат едно убийство и в момента полицията ме издирва...

— Исусе! — простена тя, този път наистина изплашена. — Но аз нямам избор, Лю! Тук има мъртвец и трябва да позвъня в полицията!

— Не те спирам — отвърна, измъкна слушалката от ръцете ѝ и я постави върху вилката. — Но в момента положението ми е сложно, не съм наясно с много неща. Антонио уби Стански, за да му затвори устата. Но защо го е домъкнал тук? Защо прибягва до заплахи срещу теб?

— Нали го чу? Прави се на мъж... — Джени замислено поклати глава: — Господи, колко такива като него съм срещала!

— Отчасти това е така — кимна Кроукър. — Демонстрация на сила, която, честно казано, действително ме впечатли... Но не мисля, че си срещала човек, който да прилича на Антонио Бонита! — Взря се в лицето ѝ, опитвайки се да установи колко е обезпокоена: — В това отношение той не лъжеше, Джени... Наистина искаше да прецени степента на моята твърдост.

Джени за миг затвори очи. А когато отново ги отвори, в тях имаше тревога, но не и сълзи.

— В момента, в който се свържеш с полицията, аз трябва да съм далеч оттук — продължи той. — Броени минути след като им съобщиш за станалото, тук ще гъмжи от ченгета. Те няма да те оставят на мира, а това означава, че аз ще изгубя всякаква връзка с теб...

— О, Лю! — облегна се на гърдите му тя. — Едва сега разбирам какво изпитват хората, на които съобщавам лоша новина за техен близък... Имам чувството, че се е случило нещо непоправимо! — Лицето ѝ се вдигна към неговото: — Нима няма изход, Лю? Не мога да повярвам, че всичко това ще приключи със скръб и сълзи!

— Няма! — сграбчи я за раменете той. — Тези хора са ми възложили определена задача, която аз ще изпълня. Не мога да постъпя по друг начин, не мога да рискувам живота на Рейчъл!

— Но нали те разчитат именно на това?

Беше абсолютно права, разбира се. Какво значение имаше, че е успял да открие един мрачен заговор между директора на СОБК Сполдинг Гън, Бени Милагрос и Хуан Гарсия Барбачена? С какво ще се променят нещата, след като незначителна фигура като него е разгадала целта на този заговор — дестабилизацията на Мексико и завземането на властта от пионки на Барбачена и компания, които ще донесат несметни богатства на шепа вманиачени от алчност американци? Те ще продължават да го държат в ръцете си.

И той ще изпълни исканията им докрай, тъй като в противен случай Рейчъл ще изгуби живота си.

— По дяволите, Лю! — блеснаха очите на Джени. — Аз не съм от хората, които ще седнат и ще чакат развоя на събитията! Добре, ти сигурно не можеш да се измъкнеш от капана, в който са те натикали... Но не и аз! По неизвестен начин тези типове са се докопали до Рейчъл, направили са така, че тя да изпадне в пълна зависимост от доставката на проклетия бъбрек! Но ако разбере как е станало това, аз...

— Чрез Стански — прекъсна я Кроукър и мрачно поклати глава: — В това съм абсолютно сигурен. Но какво ще се промени, след като разбереш как са се докопали до Рейчъл? Тя продължава да се нуждае от бъбрек и аз трябва да платя цената, която ми искат!

— Исусе! — Силно удари с длан бялата стена. — Трябва да има нещо!...

— Е, като го откриеш, можеш да ме уведомиш...

— Недей! — повиши тон тя, безпогрешно доловила отчаянието в гласа му. — Да не си посмял да изгубиш надежда!

— Ти си забележителен човек, Джени — прошепна той и устните му леко докоснаха нейните. — Съжалявам, че те забърках във всичко това!

Тя го хвана за врата и го придърпа към себе си. Устните ѝ се впиха в неговите, езикът ѝ започна луд танц в устата му. Той здраво я притисна към себе си. Нуждаеше се от невероятната ѝ душевна сила. Зави му се свят. Тази жена не плачеше, не проявяваше слабост. Господи...

— Грижи се за Рейчъл — дрезгаво прошепна той и ѝ подаде слушалката. — През следващите дванадесет часа тя ще има нужда от нещо, което само ти си в състояние да ѝ предложиш...

Джени гледеше слушалката така, сякаш бе отровен паяк.

— Хайде, дръж — промълви той и уви пръстите ѝ около лъскавия бакелит. — Позвъни там, където трябва!

Очите ѝ потънаха дълбоко в неговите.

— Няма да ти кажа сбогом! — прошепна. — Дори няма и да си го помисля!

Той се обърна и изчезна по начина, до който беше прибягнал Антонио: бързо и безшумно, скривайки се зад ъгъла на болничния коридор.

Джени гледаше след него така, сякаш искаше да го върне със силата на погледа си. Преброи наум до шейсет, после набра 911...

[1] Джон Фицджералд Кенеди. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Ако имаше избор, Кроукър едва ли би си позволил да използва тъндърбърда. Но нямаше. Още повече, че колата в никакъв случай не биваше да остане на болничния паркинг. Реши да рискува и се настани зад волана. Пътуването до международното летище на Маями буквално му скъса нервите. В момента, в който зърнеше патрулна кола, бързаше да отбие в някоя от страничните улички. Тези маневри го отведоха в квартали, които обикновените жители на Маями отбягваха, но в тях имаше и нещо добро: ченгетата също не обичаха да се мотаят там...

Най-сетне се добра до летището и побърза да вкара белязания тъндърбърд в дългосрочния паркинг. Тръгна към залата за вътрешни линии и измъкна мобифона си.

— Ало — обади се отегчен мъжки глас.

— Здравсти, Феликс.

— Лю, какво искаш, по дяволите?

Феликс Пинкуотър беше инспектор в Централната данъчна служба на Флорида, двамата бяха работили заедно по няколко операции на СОБК.

— Една услуга.

Между основните дейности на ЦДС фигурираше и събирането на корпоративните такси.

— Хайде да я отложим за утре сутринта — рече Пинкуотър. — Вече закъснявам за тенис...

— Нямам време, Феликс.

— Добре, казвай — въздъхна онзи.

— Става въпрос за един клуб на Линкълн Авеню в Саут Бийч. Името му е „Боунярд“. Искам справка за собствениците.

— Браво, бе! Нещо друго да ти се е приискало?

— Главната мъжка роля във филм с Джоди Фостър. Но това не е чак толкова спешно...

— Задръж така — изръмжа в ухото му Феликс. — Трябва да задействам старата бричка... Нали знаеш, че по това време на деня

шибаният компютър реагира като склерозирало старче...

Кроукър се спря близо до входа на терминала. Тълпи от забързани пътници напиреха навътре, други бавно се точеха навън...

— Ей го на — промърмори в ухото му Феликс. Клуб „Боунярд“ е собственост на корпорацията „Лос Мирлос Енкантадос“...

„Пойните косове“! Усети как пулсът му се ускорява. Трей Мерли!

— Тази корпорация е филиал на една друга — продължаваше Феликс. — „Минерал Импортс ООД“...

— Кой е собственик на „Минерал Импортс“?

— „Хуего Холдингс“, регистрирана на Бахамските острови. Мирише ми на обикновена пощенска кутия, но с тези офшорни фирми човек никога не е сигурен... — В гласа му се промъкна раздражение. И той като всички бюрократи обичаше да работи с точни цифри и факти...

Кръвта на Кроукър кипна. На испански „хуего“ означава игра, а близнаците Бонита много си падат по игрите...

— Хайде, върви да играеш тенис, Феликс — рече. — Много съм ти задължен.

Влезе в терминала и бавно тръгна покрай дългата редица гишета. Пред светеция надпис на „Делта“ стоеше младеж с дънково яке и маратонки.

— Съжалявам, но за полета в 6.10 за Лос Анжелис всичко е продадено — обясняваше му момиче зад гишето. — Той е последен за днес, нямаме списък на чакащите...

— Не можем ли да измислим нещо? — попита момчето и намести торбата на рамото си. — Трябва да се прибера у дома, утре сестра ми се жени...

— Опитайте с друга авиокомпания.

— Имам студентски билет от „Делта“ — поклати глава младежът. — И нямам пари за доплащане.

— Съжалявам — съчувствено го погледна служителката. — Нищо не мога да направя.

Младежът поклати глава и се отдалечи. Кроукър побърза да заеме мястото му, момичето го посрещна с енергична усмивка:

— Слушам ви, сър.

Той поиска билет отиване и връщане за Лос Анжелис и изслуша вече познатите обяснения.

— Мога да ви предложа място за утре сутринта в 5.50 — каза с приятелски тон служителката.

— Не ми върши работа — отвърна той. — Трябва да съм там довечера... — Замисли се за момент, после попита: — А как стоят нещата с другите авиокомпании?

— Ще проверя — отвърна момичето.

Обърна се и потърси с очи младежа с дънките. Откри го пред таблото на „Делта“, сякаш чакаше да стане някакво чудо. Младите никога не губят надежда.

— Има едно място за полета на „Америкън“ в 7,10, сър — обади се момичето. — Това е последният полет за деня...

Кроукър го резервира, като даде първото име, което му дойде наум.

— Изход Д — кимна служителката. — Не е близо, най-добре е да побързате.

Той благодари, обърна гръб на гишето и бавно се приближи до младежа със сака.

— Да не повярва човек! — възкликна той с искрено разочарование в гласа. — Всичко за Ел Ей е продадено!

— Знам — погледна го бегло младежът. — И аз увиснах като вас...

— Лош късмет — въздъхна Кроукър. — Значи и вие ще трябва да чакате до утре като мен и приятеля ми... Искате ли да ви откарам?

— Не, благодаря — хладно отказа младежът. — Аз трябва да летя тази вечер, утре сестра ми се жени...

— Чакайте. „Америкън“ имат едно място в самолета, който излита след около час и половина.

— Не ме устройва, защото нямам достатъчно пари да си доплатя — поклати глава момчето.

— Елате, ще измислим нещо...

— Вие какво, шегувате ли се? — погледна го подозрително студентът.

— Нали искате довечера да си бъдете у дома, момче? — нетърпеливо го погледна Кроукър. — Хайде, елате!

Плати в брой на гишето, използвайки името, което момичето от „Делта“ вкара в компютъра. Подаде парите с протезата си — така че

служителката да я запомни. После се върна при младежа и му подаде билета.

— Хей, какво става тук? — подозрително го изгледа той.

Показа му картата си на федерален агент:

— Служебна операция. Ето ти билета. Пътуваш под името, на което е издаден. Прибираш се у дома и забравяш цялата работа.

— И това е всичко, така ли?

— Точно — кимна Кроукър. — Ти помагаш на мен, а аз на теб. Просто и ясно.

Момчето се ухили до уши и разтърси ръката му:

— Става, приятел! Много ти благодаря!

— Предай на сестра си най-добрите ми пожелания.

Напусна терминала и се отправи към спирката на автобуса. Беше доволен. Ченгетата имаха следа, по която да тичат. Колкото по-дълго го търсят в Лос Анжелис, толкова по-добре. Това време ще му свърши добра работа тук, в Маями.

Огледа се. Всичко наоколо беше някак по-ярко и изразено, в наситени цветове. В края на поредната операция винаги се чувстваше така... Сега всяко решение бе важно, всяко действие трябваше да бъде абсолютно точно. Латиноамериканците имат един добър израз за подобно състояние: *Bailar en la cuerda floja*... Да танцуваш върху тънко въже... Точно това му се случваше в момента — балансираше по ръба на бръснача...

Слезе от автобуса пред хотел „Фонтенбло“ и взе такси до Палм Бийч. Плати куп пари, но си струваше. Малко преди осем вечерта прекоси бетонната настилка на паркинга пред „Роял Поинсиана“, избра един буик ривиера и ловко откачи контролните му номера. Размени ги с тези на мустанга в тюркоазен цвят и седна зад волана. Никой не го видя. Ярко осветена, болничната фасада се издигаше като огромен леден куб в сгъстяващия се мрак. Завъртя контактния ключ, моторът замърка. Включи на скорост и бавно напусна паркинга. Срещата му с Махур беше в осем и половина, имаше достатъчно време да бъде там, без да превишава допустимата скорост...

Фоайето на хотел „Ралей“ беше с висок таван, изградено в строгия стил на трийсетте. Приличаше на салона на презокеански лайнер. Наскоро бяха реставрирали изящната мозайка на пода. Няколко стъпала от бял мрамор водеха до открития ресторант,

разположен под палми и жасминови храсти около великолепен басейн. При откриването на хотела снимка на този ресторант се появи на корицата на списание „Лайф“.

Барът беше не по-малко прочут. Намираше се в левия ъгъл на фойето, в средата на подовото покритие от блестяща теракота беше оформена изящна чаша мартини, от която стърчеше стилизирана маслина. Помещението беше малко и уютно, с барплот от полирано дърво и огледални рафтове, запълнени с всевъзможни бутилки. Атмосферата беше някак мъжка, за приятелски разговори и скромни тържества, за радостен смях и бълбукане на шампанско...

Махур вече беше там. На плота пред него имаше висока чаша мартини. До коляното му се намираше алуминиево куфарче, от онези, които се използват за пренасяне на скъпа снимачна техника.

— Едно мартини за моя приятел — обърна се към бармана. — Нека бъде точно като моето — сухо като пустинята Калахари...

Беше облечен в небрежно-елегантен костюм — от онези, които струват най-малко 1600 долара. На пръв поглед подобен костюм винаги изглежда така, сякаш плаче за ютия, но това просто си е част от чара му. Ризата с отворена яка беше от фина коприна на дискретни райета, на краката му имаше мокасини „Бруно Мали“, които също струваха четирицифрена сума. Очите му бяха леко изцъклени, като на човек, който се е отдал на продължителен запой. „Може би вече празнува, макар да няма вид на човек, който скоро ще се усмихне“ — рече си Кроукър.

— Избрахте великолепно място за нашата среща, *senor* — рече адвокатът, изчакайки барманът да постави високата чаша пред Кроукър. — Тук питиетата са просто великолепни!

— Това едва ли е най-важното.

— За мен е — поклати глава адвокатът и вдигна чашата си.

— Става късно — рече Лю и се плъзна от високия стол. — Дайте да вършим работа.

Дланта на Махур за миг докосна ръката му:

— Не бъдете груб, сър. Насладете се на питието...

Той се върна на стола. Даде си сметка, че става нервен, вероятно защото полицията го търсеше, а той се намираше на публично място. Същевременно забеляза неспокойството на мургавия адвокат и реши да провери какво става.

— Чували ли сте за пустинята Калахари, *senor*? — попита Махур и преполови на един дъх чашата си.

Кроукър също отпи от своята, усетил, че подобен жест ще поуспокои събеседника му.

— Единственото, което зная за нея, че се намира някъде в Африка — отвърна.

— Заема площ от 160 000 квадратни километра в Южна Ботсвана, Източна Намибия и западната част на ЮАР. Повърхността ѝ е изпъстрена с леглата на отдавна пресъхнали езера. Някога те са били пълни с вода, наоколо е кипял живот. Но днес са сухи като кокал!

Преди време беше разпитвал един сериен агентатор, залагал бомбите си на най-оживените кръстовища. Колегите му бяха вдигнали ръце, убедени, че от подобен тип няма да измъкнат дори дума. Но Кроукър беше на друго мнение. Дълбоко в себе си усещаше, че този тип има нужда само от едно — да се разтовари, да покаже на околните колко е умен. Нужда, която го изгаряше отвътре, нужда, която не можеше да контролира... В живота на всеки маниак настъпва миг, в който той изпитва желание да се разтовари. Без значение дали това ще стане под формата на празни брътвежи, откровени признания или нещо по средата... Но този миг винаги настъпва, неизбежен като изгрева на слънцето... Човек просто трябва да е настроен така, че да го усети.

— Знам, че познаваш племенницата ми — тихо и отчетливо изрече той. — Знам, че си наблюдавал сеансите ѝ със Стански...

Махур направи знак на бармана за второ питие, лицето му остана безизразно.

— Не искам да ѝ се случи нищо лошо — промълви с известно закъснение.

От това просто изречение Кроукър разбра всичко.

— Постоянно си задавам въпроса, защо човек като теб ползва кола под наем — продължи. — Разполагаш с много пари, сигурно притежаваш няколко автомобила. Защо тогава си наел онзи линкълн? Отговорът се налага сам: знаел си, че ще направя проверка на регистрацията и ще открия агенцията „Голд Коуст“. Искал си да отида там...

Мартинито на Махур пристигна и той го опита. Гледан от страни, приличаше на играч на голф, който спокойно проверява събраните

точки.

— В „Голд Коуст“ срещам Вонда — продължи Кроукър. — От нея научавам, че агенцията е собственост на някой си Трей Мерли. Тя е подготвена предварително за визитата ми — дори знае как изглежда прокурорска заповед за обиск... Веднъж Трей Мерли й бил показал подобна бланка. При второто си посещение там заварвам Антонио Бонита. Има си ключове, знае кода на алармената инсталация. От дневника на Рейчъл научавам, че Трей Мерли е познат на доктор Роналд Стански, личния й лекар. Дори си е записала един адрес на остров Хибискъс. Отивам там и откривам всичко, което ми трябва... Включително няколко ризи, току-що пристигнали от химическо чистене от магазина „Джиф Тайм“. Вместо опаковъчна хартия, ризите са увити около няколко медицински картона... Тази къща не е дом на когото и да било, тя просто е декор. Издигнат изцяло в моя чест... — Отпи глътка мартини и подхвърли: — А и тази работа с гроба...

Мрачният поглед на адвокатата срещна неговия в огледалната стена на бара:

— Какъв гроб, сър?

— На Тереза Маркеса Барбачена. Почтеният вдовец избягва да идва в Щатите, защо тогава е погребал жена си в Южна Флорида?

— Значи е вярно това, което се говори за вас — бавно поклати глава Махур. — Наистина сте добър детектив... Гробът не е на Тереза. И той беше постановка, както линкълна и всичко останало... Умишлено ви насочвах към Трей Мерли и неговия дом. Там, където в крайна сметка ви чакаха медицинските картони на Соня, Вонда и вашата племенница...

— Но защо? Нали работиш за Бонита?

Махур се взря в бистрите дълбини на мартинито си, после го глътна наведнъж и хвърли някаква банкнота на барплота.

— Да излезем навън — рече. — Тук става задушно.

Прекошиха фоайето, изкачиха мраморните стъпала и бутнаха широка, изцяло остъклена врата. Нощният въздух лепнеше от влага. Между листата на палмите край басейна блещукаха дискретни светлини. Две деца се пръскаха в плитката част на облицования с керамични плочки правоъгълник, млада жена по бански ги държеше под око. Наоколо не се виждаха други хора.

Продължиха нататък, скоро всички странични шумове потънаха в ритмичния тътен на прибоя.

С плоското алуминиево куфарче в ръце Махур приличаше на пътуващ търговец. Изпреварил Кроукър с една-две крачки, той стигна до стената на вълнолома и пушна куфарчето в краката си.

— Чуйте ме, *senor*... *Yo hablo con el corazon en la mano*... С ръка на сърцето, както се казва... Човек се ражда на този свят, възмъжава, избира си професия, прави кариера... Добра или лоша, това е без значение... После среща жената на живота си, влюбва се в нея, създава семейство. С други думи, следва един предначертан път... Това е животът... — Извади дълга пура: — След което настъпва момент, в който всичко се променя... — Пурата напусна опаковката си, щракна запалка. — Този момент е колкото неочакван, толкова и необясним... Просто виждате едно лице, една фигура и изведнъж в душата ви се отваря невидима врата. Тя през цялото време си е била там, но вие изобщо не сте подозирали за нея... Това лице ви отвежда на друго място, в друг живот, *senor*... Предишният избледнява и изчезва като фотография, която сте хвърлили в огъня... Започва нов, тайнствен и магически...

Кроукър си спомни как този човек беше захвърлил брачната си халка сред вълните на Саут Бийч. — Това се случи с мен, когато зърнах Рейчъл, *senor* — глухо продължи адвокатът. — Видях я в ръцете на онази свиня Стански и сърцето ми спря... — Обърна се и се вгледа в лицето на Кроукър. — *Escuchame, senor*... Не говоря за страст. Тя е повърхностно и моментно чувство, което се разпръсква като дим при първия полъх на вятъра. Имам предвид нещо съвсем друго — могъщо, вечно, необратимо. Сякаш изведнъж открих себе си. Гледах я в ръцете на Стански и разбрах колко самотно може да бъде едно човешко същество. Едновременно с това познах себе си в нея. Дадох си сметка колко съм самотен в своя брак. На другата сутрин се събудих и погледнах съпругата си... Видях една жена от известно семейство и богат род, към която не изпитвах абсолютно нищо. Бях се оженил за нея, за да доставя удоволствие на баща си. После се появи Рейчъл. Беше като огледало, в което виждах оголената си душа. И разбрах, че трябва да направя всичко възможно, за да я спася... В известно отношение това беше първата стъпка към собственото ми спасение... *Comprende?*

Кроукър кимна. Наистина го разбираше. И той беше изпитал подобно чувство, след като прочете дневника на Рейчъл. Острата нужда да направи нещо за спасяването на това нещастно момиче. От мъже като покойните Доналд Дюк и Роналд Стански, от всички останали, които щяха да ги последват...

— И реши да играеш двойна игра, така ли? — присви очи. — Да предадеш близнаците, но едновременно с това да изпълняваш заповедите им...

Махур кимна.

— В деня, в който зърнах Рейчъл в лапите на Стански, аз разбрах, че трябва да направя нещо срещу пъклените замисли на братята Бонита. Но какво? Те са изключително проникателни, имаше голяма опасност да разгадаят моите намерения... — Очите му се насочиха към децата, които излизаха от басейна. — Те използваша Рейчъл, за да се докопат до вас. Искане смъртта на Барбачена. Едновременно с това се нуждаеха от непоклатимо алиби. Спряха се на вас като човек с опит... Като човек, който няма да пропее, ако го пипнат...

— А как се докопаха до Рейчъл?

— Не зная, сенор. Наистина не зная... — Раменете му леко се повдигнаха: — Но нещата не могат да се променят, тя продължава да се нуждае от този бъбрек...

Физиономията му беше толкова нещастна, че нямаше как да не му повярва.

— Тези дни се поразрових тук-там — рече Кроукър. — Говори ли ти нещо името „Хуего Холдингс“?

— Разбира се. Известно време водех документацията на тази компания. Тя е една от фирмите фантоми на Антонио и Хектор.

Значи подозренията му бяха верни. Близнаците Бонита са собственици на „Боунярд“ — клуба на Линкълн Роуд, където Рейчъл беше припаднала от свръхдоза наркотици. Ето я връзката между тях и Рейчъл. Но какво доказва тя? Защо беше припаднала точно в онзи момент? Какво й бяха сторили?

— Добре. Вече зная, че си предал близнаците. Сега ми кажи как се забърка във всичко това.

Раменете на адвоката се свиха, скъпите дрехи увиснаха като на закачалка. Сякаш изведнъж беше отслабнал с няколко килограма.

— Идеята не беше моя... — Пурата кацна на каменната стена и остана да дими там като дремещ вулкан. — Антонио Бонита ме потърси, беше преди около година, може би малко повече... Вече работеше за вашето правителство. Доказа ми го с документи. Федералните власти знаеха всичко за моята дейност — кого представлявам, какви сделки съм правил, точното количество на прехвърлените контрабандно наркотици... Бяха ме стиснали за гърлото.

— И те провербуваха, така ли?

— Да. Продължих да практикувам както преди, така ми беше заповядано. Антонио каза, че ще се обажда от време на време. Ролята ми беше разяснена до последния детайл, от мен се искаше само едно — да следвам стриктно сценария...

— И ти го вършеше до момента, в който зърна Рейчъл в лапите на Стански...

— Точно така, *senor*... — Очите му замислено проследиха дима от пурата, който бавно се разтваряше в нощния въздух. — Сутринта ви казах, че животът е хазарт. Аз предадох братята Бонита, като ви позволих да разберете, че именно те разрушиха здравето на племенницата ви, използвайки я като оръжие, с което да ви принудят да ликвидирате Барбачена... Заложих на вас с надеждата, че ще успеете да спрете тези чудовища.

Жаждата за възмездие едва ли бе единствената причина. Кроукър често беше срещал изражението, което се беше запечатала върху лицето на Махур, отлично знаеше какво означава то.

— Слушай ме внимателно, Махур — процеди. — Няма да убия близнаците нито за теб, нито за когото и да било!

— Зная това, сър. Но подозирам, че скоро няма да имате друг избор... — Ръката му се протегна към пурата: — Не храня никакви илюзии. Давам си сметка, че тази игра е смъртоносна, а сегашният ни разговор вече ме излага на голяма опасност. Бонита знаеха, че ще се появите в „Голд Коуст“, и взеха съответните мерки. *Quizas ellos se le ropemos la mosca detras de la oreja*... Мисля, че вече подозират и мен...

Стойката му се промени, нещо в нея започна да напомня за онзи наперен адвокат, който познаваше.

— Това обаче няма значение. Тази вечер аз официално ги отхвърлих като партньори. И се чувствам много добре. Muy bueno...

Кроукър се заслуша в монотонния тътен на приборя. В него се долавяше частица от огромната и всемогъща сила на живота, който винаги побеждава смъртта. В момент като този изпитваше остра нужда от тази сила, от подкрепата ѝ... Стана му ясно, че Бени Милагрос не е свързан със СОБК, а името му е замесено благодарение инсинуациите на братята Бонита. Но всичко това трябваше да бъде подкрепено от неоспорими факти. Не забравяше сметките за мобифона на Махур, които се плащаха от Бени. Каза си, че трябва да провери дали близнаците не са бръкнали и в компютъра на телефонната компания „Садърн Бел“...

— Братята са организатори на мрежата за нелегално набиране на органи, но не са сами — промълви Махур. — Работата е много по-дебела, в нея е замесено и правителството на САЩ... Не мога да кажа точно по какъв начин, но ясно личи, че хора от върховете във Вашингтон са сключили някакво налудничаво споразумение с тези убийци. Никой не протяга ръка да погали бясно куче, без да има достатъчно основание за това...

— Но ти никога не си виждал федералния агент, който е сключил сделката с Бонита. Онзи, който прави сметката...

— Не, срещях се само с Антонио. — Адвокатът вдигна пурата си от камъка: — Сега трябва да вървя... Ще се видим в полунощ.

— Не знаеш къде ще бъда аз...

— Но зная къде ще бъде мишената — усмихна се той. — И двамата сме чели указанията. Готов съм да се обзаложа, че сме стигнали до едни и същи заключения. Вие дори няма да се опитате да проникнете в онези две крепости, нали? А при наличието на такава охрана, покушение на закрито е просто изключено...

— Откъде знаеш?

— Пресмятам шансовете, сър. Дълбоко в сърцето си, аз съм един комарджия... — Замълча за миг, очаквайки реакция от страна на Кроукър, после тихо добави: — Вече сте били в ресторанта, нали?

Кроукър кимна, от устата му се изтръгна лека въздишка:

— Не искам да ме разбираш погрешно, Махур... Но аз наистина нямам нужда от помощта ти. Прекалено опасно е и за двама ни. Сам каза, че братята са невероятно прозорливи...

Адвокатът мрачно се ухили, ръката му положи алуминиевото куфарче на вълнолома:

— Това е нещо, което съм длъжен да сторя, *senor*. Ако щете, дори само за успокоение на душата си...

Кроукър взе инструментите, които се използват от професионалните убийци.

— Има една сграда на Уошингтън Авеню — промърмори и продиктува адреса на Махур. — Точно срещу „Ан Чай“... Двуетажна, до покрива се стига по аварийна стълба отзад. Оттам входът на ресторанта се вижда много добре, ъгълът за стрелба е отличен...

— Добър избор. Но някой трябва да ви пази гърба в момента на изстрела. Освен това трябва да бъде освидетелствана и смъртта на Барбачена, нали? Колкото по-бързо стане това, толкова по-бързо Рейчъл ще получи и бъбрека си...

— Благодаря, Махур.

— *De nada*. Когато Рейчъл оздравее, разкажете й нещичко за мен. Това ще ми бъде напълно достатъчно...

— Сам ще го сториш. Ще те заведе при нея в „Джаксън Мемориъл“ веднага след като приключим работата...

Адвокатът церемониално се поклони:

— За мен ще бъде удоволствие, сър.

Започна да се обръща, Кроукър му хвърли любопитен поглед.

— Махур...

— Да, *senor*?

— Има и друга причина да дойдеш въоръжен довечера, нали?

Адвокатът всмукна от пурата си и замълча.

— Имам предвид Хектор и Антонио — подхвърли Кроукър. — В момента, в който куршумът ми улучи целта, аз ставам бреме за тях. А Хектор страшно много иска да притежава това... — Биомеханичната протеза бавно се повдигна. — Не зная какво иска Антонио, но усещам, че нещо у мен го привлича...

— Това няма значение, сър — махна с ръка Махур. — При всички случаи те ще ви убият. Няма друг избор, тъй като знаете прекалено много и ще бъдете опасен за тях...

— Това ми е ясно. — Огледа се и установи, че отдавна са сами край басейна: — И още нещо...

— Казах ви всичко, което зная...

— Не съвсем. Не спомена нищо за отношенията си с Естрела Лайес... — Ударът беше нанесен почти на тъмно: — Ризите в къщата на Трей Мерли бяха в опаковка от химическото чистене „Джиф Тайм“ — там, където работи Естрела...

— Значи и това сте забелязали — въздъхна адвокатът. — Признавам, че не очаквах да стигнете чак дотам. С Естрела сме израснали заедно, тя ми беше като по-голяма сестра... После моите интереси се насочиха към бизнеса, а нейното внимание бе ангажирано от проблемите на вселената, която ни заобикаля...

— Имаш предвид Хета-И, нали?

Той кимна.

— Трябваше да скрия някъде папките, които задигнах от Стански, и тя предложи услугите си...

— Запознах се с нея — рече Кроукър. — Останах с чувството, че близнаците Бонита я плашат...

— Ужасяват е по-точната дума — поправи го Махур, а в очите му се появи дълбока загриженост. — Тя е виждала на живо жестоките им ритуали над хора... От нея тръгна суеверието, че тези изверги не са раждани от майка... Били подхвърлени на прага на една умираща жена. Дори като невръстни деца били способни на отвратителни неща... Изяли детето на въпросната жена, а тя се опитала да ги убие... Те обаче се вкопчили в нея, ревящи от глад... Алчно сучели млякото ѝ и постепенно я излекували... Получила се някаква странна симбиоза: тя ги кърми, те я лекуват... Скоро тя забравила собственото си дете и ги приела като свои...

— Нима наистина вярваш в подобни глупости? — не можа да сдържи усмивката си Кроукър. — Светът е пълен с истории за демони и вампири, но това са си само истории...

— Предпочитам да не давам мнение по този въпрос, сър. Моята специалност е законът... — На устните му се появи тъжна усмивка: — Законът и начините, по които той може да бъде заобиколен...

— Близнаците са усвоили уменията на Хумаита Милагрос — подхвърли Лю. — А след това започват да ги прилагат за изпълнение на пъклените си планове...

— Така се говори... Но на езика гуарани легенда и история се обозначават с една и съща дума... — Очите на адвокатата се сведоха към

алуминиевото куфарче: — Мога да ви кажа само едно: Естрела Лайес съвсем не е необразована жена...

В къщата на остров Хибискъс нямаше никаква промяна. Очевидно Махур не беше идвал тук. Кроукър се вмъкна вътре през вратата на верандата с предпазна мрежа и започна бърз оглед. Безупречно подредената маса за хранене приличаше на декор, който очаква актьорите.

Имаше и килер, но след двадесет минути внимателно претърсване се убеди, че вътре няма нищо, което би го насочило към истинския собственик. Прехвърли се в спалнята. Ризите лежаха на леглото — там, където ги беше оставил. Телевизионният приемник и видеоапаратурата все така стърчаха от лакирания си шкаф.

Нещо в цялата история не се връзваше. Не знаеше какво е то, но беше сигурен, че става въпрос за близнаците, СОБК и Бени Милагрос... Махур несъмнено беше искрен, но Кроукър остана с впечатлението, че и той не знае цялата истина...

Включи настолната лампа и се огледа. *Често се случва това, което търсиш, да е буквално под носа ти, а не в някое тайно скривалище* — казваше някога баща му.

Очите му огледаха редицата лазерни дискове. „Казабланка“, „Последно танго в Париж“, „По острието на бръснача“... Пресегна се и отмести дисковете. Пръстите му напипаха някаква издуптина на дъното и я натиснаха. От плота изскочи тайно чекмедже, почти догоре запълнено с папки. Извлечения от платени данъци, квитанции и разписки, документация за инвестиции. Внимателният им прочит не доказа нищо друго, освен факта, че Махур е доста по-богат, отколкото беше допускал. Погледът му попадна на етикет, върху който пишеше „Телефонни сметки“. Точно това му трябваше.

Разгърна папката. Къщата имаше три телефонни поста. В това нямаше нищо чудно, предвид професията на собственика. После видя квитанция за мобифон, номерът съвпаднаше с този, който беше получил от Махур. На листчето беше отбелязано, че сметката е платена с чек, имаше номер и дата. Същото важеше и за сметките от предишните месеци. Всички чекове носеха едно и също име: Марселус Рохас Диего Махур...

В машината имаше зъл дух. В едно отношение Антонио беше абсолютно прав: всеки го лъже... Дори компютрите. Те, естествено, са безстрастни, но се програмират от хора. А това, което съдържат програмите, може да се променя...

Кроукър усети как главата му се върти. Според документите, които откри, сметките за мобифона на Махур изобщо не се плащаха от Бени — както твърдеше компютърът на „Садърн Бел“... Това означаваше, че той не го беше излъгал, като му каза, че не познава мургавия адвокат. Означаваше и друго: всички останали сведения за Бени Милагрос в паметта на този компютър са съмнителни. Но ако Антонио и Хектор по някакъв начин са успели да захранят машината с фалшиви данни относно връзките на този човек със СОБК, какви са плановете му за тази нощ, каква е целта на тайнственото му плаване точно по времето, когато в Маями ще се появи Хуан Гарсия Барбачена? Защо иска да го осъществи именно на борда на „Капитан Сумо“, след като не е Серо и няма нищо общо с тайната операция в Мексико?

Наближаваше десет вечерта, когато Кроукър спря пред къщата на Естрела Лайес в Ел Портал. През спуснатата завеса на прозореца се виждаха синкави отблясъци: Пабло Лайес гледаше любимия си канал ЕСПН.

Къщата на Соня в съседство беше тъмна и пуста. Той спря за миг до жасминовия храст, чиито разкошни бели цветове излъчваха упойващ аромат. От мястото си виждаше част от уличката и клоните на старото лимоново дърво, което хвърляше дебела сянка пред къщата. Заслуша се в шепота на палмите над главата си, в един миг му се стори, че чува гласа на Соня. Мъчително му се прииска да чуе смеха ѝ, да види блясъка на красивите ѝ очи под светлината на свещите... Прииска му се и друго: да накаже хората, които ѝ бяха отнели свещеното право на живот. Те несъмнено са същите, които осакатиха и Рейчъл. Даваше си сметка, че скоро ще се изправи срещу Антонио и Хектор за последен път. Усещаше го като болка в костите. Половинчати действия нямаше да има, примирие — също. Тази окончателна среща щеше завърши с кръвопролитие и смърт...

Бурните чувства го накараха да се раздвижи. Светлината на уличния стълб хвърляше отблясъците си върху замрежената входна врата на семейство Лайес. „Завръщането у дома не бива да носи толкова болка и страдания“ — каза си той.

Входната врата на къщата беше широко отворена, вероятно за да улавя хладните пориви на ветреца, който раздвижваше листата на палмите. Шумът, който долиташе отвътре, поглъщаше жуженето на нощните насекоми. Според възбудения глас на диктора на терена излизаше прославеният футболен тим на Аржентина. По излъсканите дъски на верандата пробяга тесен синкав лъч, ярък като отблясък на електрожен.

Върху предпазната мрежа на вратата беше кацнала огромна нощна пеперуда. На слабата лунна светлина крилете ѝ изглеждаха покрити с фина пудра — от онази, която употребяваха жените. Тялото на насекомото беше абсолютно неподвижно, сякаш увиснало направо от лунните лъчи. Сянката на Кроукър попадна върху него, то се раздвижи, приемайки формата на две залепени сърца. В следващия миг пеперудата я нямаше... Той бутна замрежената врата и влезе.

Върху екрана на телевизора тичаха футболисти, камерата показваше и запалняковците с ексцентрично изрисувани лица, които размахваха знамена и транспаранти. В стола срещу апарата седеше човек. От мястото си виждаше единствено върха на главата му, беше почти сигурен, че това е полуоплешивялото теме на Пабло Лайес.

Във въздуха се носеше тежък аромат на билки и подправки, това му напомни за стаята на болния Нестор и отварите, с които го лекуваше Естрела. На бледата светлина, която идваше от отворената врата на кухнята, се виждаше снимката на младо момиче, поставена върху скрина. Това без съмнение беше Естрела, запечатала образа си преди много години някъде сред зеленината на Асунсион... В очите ѝ се четеше напрежение, сякаш още тогава бе усетила опасността от срещата си с един непознат. Далеч от родния дом, сред тропическата растителност на Флорида...

Кроукър понечи да се обади, но в последния момент стисна устни. Нещо не беше наред. Най-вероятно широко отворената врата и прекалено усиленият звук на телевизора, който влизаше в остър контраст с тишината на квартала... А и онази сянка в кухнята, която сякаш беше отражение на синкавите отблясъци, идващи от екрана... Погледът му се насочи към фигурата на стола.

Спомни си кадрите на „Психо“, един филм, който беше гледал преди много години. Към края имаше сцена с Марион Крейн, която влиза в къщата на Норман Бейтс, обръща към себе си люлеещия се

стол и вижда в него мумифицирания труп на майка му... До този момент всички зрители са убедени, че госпожа Бейтс е жива и здрава, тъй като Норман постоянно разговаря с нея... Завъртането на стола разкрива ужасната истина: жената отдавна е мъртва, а Норман е луд...

За Кроукър не беше трудно да си представи как един труп гледа футболен мач, особено след като вече беше виждал отрязани глави в хладилници и по библиотечни лавици. Но ако Пабло Лайес бе мъртъв, чия бе онази сянка, която продължава да се движи из кухнята?

Пръстите му неволно докоснаха магическия камък, който кротко лежеше в джоба му. Понечи да направи крачка напред, но в същия миг чу един глас:

— Господин Кроукър, каква изненада!

Столтът се завъртя, насреща му блесна усмивката на Пабло Лайес.

— Не се стряскай, синко — продължи инвалидът и едрият му палец посочи назад: — Видях отражението ти върху екрана... — Плешивата му глава блестеше сред ореол от синкави отблясъци, странни като изкуствени съзвездия по тавана на огромен планетариум...

Кроукър въздъхна с облекчение, ръката му пусна камъка.

— Надявам се, че ще ми простите за неочакваното посещение, но исках да си поговорим — рече той.

— По дяволите, синко. — Усмивката на Лайес стана по-широка. — С подобна молба винаги си добре дошъл... — Пръстите на лявата му ръка леко пригладиха косъмчетата на дясната: — Отдавна никой не се е отбивал просто ей така, да си побъбрим. Искаш ли едно питие, гладен ли си? Естрела е направила страхотна паеля, ще я притоплим за минутка!

— Благодаря — поклати глава Кроукър. — Разполагам с ограничено време.

— Е, предполагам, че все пак ще седнеш... — Изчака го да се отпусне на ръба на стария диван и добави: — Казвай какво те води тук...

— Спомних си, че си работил в „Садърн Бел“...

— Точно така. По поддръжката на линиите. Цял ден яздох стълбовете, като истински каубой!

— Но си бил и контрольор, нали?

Воднистите му очи потъмняха.

— За кратко време. Не ме бива да се ровя в бумагите...

— Искам да зная има ли начин да се проникне в електронната система на компанията — приведе се напред Кроукър.

— Така, както го правят хакерите? — изви вежди инвалидът, после на лицето му се появи широка усмивка: — По дяволите, това мога да го сторя и отгук, с портативния си компютър! — В очите му се появи любопитство: — Затуй ли си дошъл, синко? Искаш да се набуташ за малко в акъла на любимата ми компания?

— Бих желал това — кимна той. — Преди няколко дни опитах с един от входящите кодове на полицията...

— С такъв код не става — поклати глава Лайес.

— Знаем, затова съм тук.

Наложи му се да повиши тон, за да надвика нестройния рев, излязъл от телевизора. Някой беше вкарал гол.

— Получих известна информация от „Садърн Бел“, но имам подозрението, че е фалшива. Бих искал да я провериш, стига да можеш...

— Мога и още как, синко! — широко се ухили домакинът. — Това ще ми достави огромно удоволствие! — Посочи към инвалидната количка и Кроукър я придърпа по-наблизо. — Тъй... Сега ми помогни да я яхна! — Яките ръце повдигнаха тялото му на няколко сантиметра от креслото, той го хвана под мишниците и го прехвърли на кожената седалка. Чу се едно солидно „шльоп“, сякаш едра дълбоководна риба пада върху палубата на рибарска лодка.

— Настанявай се — рече Лайес и подкара количката към вътрешността на къщата. — Естрела е в кухнята. Аз отивам да взема каквото ми трябва и веднага се връщам...

На печката в кухнята имаше дълбок тиган, пълен догоре със зеленчуци и билки. На дъската за рязане до него чакаше готова салата — брюкселско зеле, краставички и кориандър. Естрела не се виждаше никъде.

Задната врата беше отворена. Вероятно жената беше излязла да изхвърли отпадъците. Кроукър бутна мрежестата врата, отиде на малката бетонна площадка и изчака очите му да свикнат с тъмнината. Луната беше скрита зад гъстите тъмнозелени листа на близкия хибискус и преплетените в него бугенвиллии. Топлият и лепкав от влага нощен въздух се раздираше от песента на щурци и дървесни жаби.

— Госпожо Лайес?

Някакъв звук откъм трите поцинковани кофи за боклук го накара да напусне площадката и да се насочи към дъното на задния двор. Тревата поглъщаше напълно шума от стъпките му.

Намери я свита до средната кофа. Лактите покриваха коленете, ръцете бяха сключени отпред. Поза на потънал в размисъл човек, но някак прекалено вдървена.

Наведе се над нея и видя, че устните ѝ са защити с тънък, но здрав канап. Широко отворените ѝ очи бяха втренчени в бугенвилията насреща. Чашките на цветчетата бяха затворени и чакаха утрото, за да разкрият на света прекрасните си цветове. Но Естрела Лайес нямаше да ги види...

Опря два пръста в сънната ѝ артерия. Пулс нямаше. Извади джобното си ножче и внимателно пъкна острието между устните ѝ. От това близко разстояние можеше да види, че шевовете бяха равномерни и абсолютно еднакви, направени с хирургическа точност. Кръв липсваше. Това означаваше, че устата е била защита след смъртта на жената.

Канапът бе прерязан, челюстта увисна надолу. В устата проблеснаха няколко малки и гладки камъчета, влажни от слюнка. Една капка се плъзна навън и бавно падна върху гърдите на жената, точно там, където около широкото острие на кухненски нож бавно се разширяваше тъмно петно... Върху дръжката му личаха остатъци от ситно нарязан кориандър.

С опакото на дланта си Кроукър избърса потта, която изведнъж изби по челото му. После рязко се изправи, взе на три скока разстоянието до мрежестата врата и се втурна в кухнята.

Ароматът на задушени зеленчуци изведнъж му се стори задушлив и противен. Насочи се към хола абсолютно безшумно, както го беше учил Каменното дърво — прехвърляйки тежестта на тялото си от пръстите към петите и обратно...

Провери всички врати по пътя си. Вдясно беше банята, облицована в безупречно чисти бели плочки. Миришеше на сандалово дърво. Точно срещу нея се намираше малък кабинет, обзаведен с диван, тясно писалище и тънък килим от изкуствена материя с цвят на препечено кафе. До него беше главната спалня с бяло-розови тапети на

стените. Последната врата вдясно беше затворена и той предпазливо залепи ухо до бравата.

Не чу нищо, изчака няколко секунди, след което завъртя топката, дръпна се назад и отвори вратата със силен ритник. Стаята беше широка и празна. Очевидно беше пристроена наскоро, тъй като лепенето на тапети по стените не беше довършено, неизциклените дъски на пода бяха изцапани с бяла боя, навсякъде се въргаляха инструменти. Единствената мебел беше широка метална маса, боядисана в зелено, върху нея бяха струпани компютри, модеми, кутийки с дискети и книжки с инструкции. От тавана висеше жица с кафява фасунга и гола крушка. Но осветлението не идваше от нея, а от малкия огън, който припламваше в средата на помещението в нещо като корито от дялан камък. Именно тази светлина му позволи да види крокодила.

Гадното и заплашително на вид влечуго, покрито с плочки от роговица в зеленикав цвят, клечеше в ъгъла, мрачно проблясващите му очички внимателно следяха движенията на двуногото същество, което от векове наред е било негов враг и желана плячка... Брониранията опашка потрепна от напрежение, черните устни се разтеглиха, отдолу се показаха огромни жълтеникави резци. Мускулите на масивното туловище се стегнаха, от гърлото му излетя заплашително съскане...

Очите на Кроукър попаднаха върху Пабло Лайес. Лежеше на една страна, инвалидната количка почти го беше захлупила. Положението на тялото му беше такова, сякаш гигантски зъби бяха речупили гръбначния му стълб.

Понечи да пристъпи към него, но крокодилът се стрелна напред. Сивкавата му паст заплашително зейна, огромните челюсти щракнаха със силата на пушечен изстрел.

Кроукър отскочи, някой зад него се захили.

— Cuidado, señor. Внимавай! Ще те убие като нищо!

Вдясно от вратата се размърда едва доловима сянка, върху лицето ѝ се белееше нещо като марля:

— Освен това Лайес е мъртъв, можеш да ми повярваш...

— Хектор! Какво си направил тук?!

— Снощи сънувах, че се нося в небесната шир... Сам и безпомощен. Гледах звездите, но те бяха твърде далеч, за да ме

притеглят към себе си... Събудих се и разбрах, че съм сънувал теб, senor...

— Сега не сънуваш! — изръмжа му и напрегна мускули. — Аз съм тук и имам възможност за избор. А вашите закони да вървят по дяволите!

Огромната глава на крокодила се въртеше наляво-надясно, сякаш гадината слушаше разговора.

— В такъв случай ще умреш, senor. Точно като Естрела и Пабло...

Назова жертвите си с малките им имена, сякаш между тях беше съществувало близко приятелство.

— Няма да ме убиеш, Хектор — поклати глава той. — Поне не сега... Първо трябва да вкарам един куршум в главата на Хуан Гарсия Барбачена.

— Аз трябваше да го сторя! — моментално побесня Хектор, кехлибарените му очи налудничаво проблеснаха. — Това не е справедливо! Винаги съм го твърдял! Madre de mentiras, защо ни е тази проклетата цивилизованост! Лайно като Барбачена не заслужава толкова лека смърт! Повтарям това на Антонио, ама кой да ме чуе! Този мръсник трябва да гледа как вечността бавно го поглъща, да усеща лепкавите пипала на смъртта... Да ме гледа ей тук! — Разперените му пръсти се стрелнаха нагоре, към очите. — Бих го обработил както трябва, точно според правилата на Хета-И!

— Не споменавай Хета-И, поне пред мен! — присви очи Кроукър. — Това е лечителско изкуство, но вие с брат ти сте го превърнали в нещо жестоко и животинско! — Ръцете му описаха полукръг: — Огледай се наоколо! Всичко е пропито с лудост и смърт! Естрела беше лечителката, но ти и нея уби!

Възбудата увеличи притока на кръв в лицето на Хектор, върху марлята на носа му се появи яркочервено петно. Приклепна до муцуната на крокодила и промърмори:

— Виждаш докъде ни докараха твоите цивилизовани идеи...

Сърцето на Кроукър замря. Или този тип насреща му се е побъркал окончателно, или наистина говори на крокодила! Влечугото разтвори паст, сякаш се хилеше, после челюстите му рязко изщракаха. В очите му светеше жестокост, могъщата опашка удари стената, във въздуха се вдигна облак прах, примесен с късчета мазилка.

— Хектор...

— Говори с Антонио, а не с мен! — извика онзи.

— Но Антонио го няма тук, Хектор — промълви примирително, осъзнал, че в случая му трябва много търпение. — Тук сме само ние с теб и духовете на хората, които току-що уби...

Ръцете на близнака се протегнаха над пламъците, които се издигаха от каменното си легло.

— Магьосниците могат много, *senor* — промърмори малко по-спокойно той. — Щеше да знаеш това, ако се беше родил в Асунсион... Щеше да го усетиш, ако в жилите ти течеше кръвта на гуарани... — Дланта му се спусна ниско над огъня, очите на крокодила се превърнаха в тесни цепки. — Една от най-здравите основи на Хета е трансформацията... Магьосникът потъва в огъня, но остава невредим...

Ръката му действително се скри в пламъците. Ръкавът на ризата му пламна, във въздуха се усети миризма на изгорял памук и човешки косми. Видя се как пръстите му се свиват в юмрук, а огънят бързо пълзи нагоре. Искрите и пукотът на горящия плат бяха шумни като горски пожар. Устните му се разтеглиха и оголиха зъбите, до ушите на Кроукър долетя звук, наподобяващ протяжна песен.

Огнените змийчета се плъзгаха по гърдите и гърба на Хектор. Ризата му обгоря докрай и се пръсна в раменете.

После разтвори юмрук, в дланта му мътно проблеснаха три тъмни камъка. Крокодилът отвори очи, огънят потрепна и угасна, сякаш попаднал под струите на порой.

Хектор се усмихна и насочи пръст към крокодила:

— Магьосникът се е превърнал в звяр, за да изпие кръвта на своите врагове и да се съхрани във времето. Това е истината, *senor*... — Разкъса остатъците от ризата си и ги захвърли на пода: — Ти виждаш с очите си тази истина, но умът ти отказва да я възприеме.

Не беше точно така. Кроукър си спомни твърдението на Бени, че дядо му Хумаита Милагрос се е превърнал в тигрова акула.

— Махур сам си плаща мобифона — рече на глас той. — Бени Милагрос няма нищо общо с това. Но вие с брат ти се опитахте да ми внушите обратното, да ме скарате с Бени, да ме откъснете от света...
Защо?

— По същата причина, поради която убих Естрела и Пабло — отвърна той. — Човекът е обществено животно, което ежедневно се нуждае от себеподобните си. В кризисни моменти той търси помощта на най-близките си... — Кроукър със смайване установи, че тялото му изглеждаше напълно недокоснато от огъня. Само косата му носеше следи от опърлено. — Но човек показва истинската си същност, когато е сам, когато напълно се освободи от това, което наричаме цивилизованост... Само тогава можем да се докоснем до вътрешното му АЗ, до онова скъпоценно и красиво нещо, което трябва да се вдъхва като аромата на висококачествена пура...

Хектор се разсмая, а крокодилът раззина челюстите си. В един кратък миг Кроукър изпита невероятното усещане, че смехът излита от устата на отворотелното влечуго.

— Май нищо не разбираш, а? Семейство Лайес не могат да ти помогнат, тъй като вече сме в друга фаза на играта... Сега ти си сам!

Той не го изчака да довърши. Протезата му улови увисналата от тавана жица, в същото време подметката му се стовари върху крокодила и челюстите шумно се захлопнаха. В следващата секунда жицата се уви около тях, пръстите му я стегнаха в апашки възел. Звярът се разтърси в напразен опит да се освободи.

Хектор нададе нечленоразделен рев и се втурна напред, но той вече го чакаше. Ръбът на протезата удари счупения нос на близнака, тялото му почти не се помръдна.

Онзи се строполи на пода като подкосен, от разтворената рана бликна ален фонтан. Кроукър го довърши с добре премерен ритник в долната част на ребрата, Хектор се просна в ъгъла — там, където допреди малко дебнеше крокодилът...

Сграбчи го за косата и го повлече към кухнята. В носа го удари тежката миризма на прегорял зеленчук и той отмести тигана от огъня. Пусна безжизненото тяло в средата на помещението и отвори хладилника. Разкопча колана на близнака, смъкна панталоните му и изсипа цяла формичка лед върху оголените му гениталии. Онзи нададе остър писък и се свести.

— Здравсти, приятелче — рече му, наведе се и заби коляно в слънчевия му сплит. После се извъртя към печката и започна да нагрива металния пръст на протезата си на газта. Очите му срещнаха кехлибарения поглед: — Преди време познавах един човек, викаха му

Огнения... Работеше на различни места из града — Кони Айлънд, Ийст Вилидж, Четиридесет и втора улица. Там, където се събираха туристи и където ченгетата не го закачаха... Гълташе огън, опираше в ръката си горяща факла, а накрая се палеше. Все неща, които събират тълпи любопитни... — Премести поглед върху нажежения си показалец и започна замислено да го изследва: — Това според твоите стандарти си е чисто магьосничество, нали? — На устните му се появи мрачна усмивка: — Но аз знаех номерата му... Знаех как маже устата си със специална смес, как втрива в ръцете и тялото си едно особено мазило на основата на вазелина... Изобщо всичките мерки, които вземаше, за да не се опече жив. — Зачервеният нокът описа дъга над лицето на Хектор: — Магьосник, фокусник... Според мен това е въпрос на семантика...

Нажеженият нокът се спусна към близнака и спря така, че той да усети топлината му.

— Сега ще ти кажа какво искам да зная, Хектор... Истината за Роза, сестрата на Бени. Цялата истина за нейната смърт.

Кехлибарените очи се отместиха от нажежения до бяло нокът и спряха върху лицето на Кроукър. Лицето му беше окървавено, под очите вече се оформяха черни отоци.

— Какво си въобразяваш, тогисопе? — просъска той. — Че ще се разтреперя от страх и ще изплюя всичко, така ли?

— Нищо не си въобразявам, Хектор — отвърна му, извади магическия камък на Хумаита и го притисна в трапчинката на гърлото му.

— Ох! — простена той и устните му се разкривиха — грозен спазъм. — Ох!

— Хайде, започвай — меко промълви Кроукър. — Разкажи ми истината за Роза Милагрос.

В продължение на няколко секунди не се случи нищо. После кехлибарените очи помръкнаха и станаха прозрачни.

— Плюя на тази кучка! — просъска Хектор. — Дано се продъни в ада!

— Защо? Какво ти е сторила?

— Преди да се появи, ние с Антонио бяхме мокой.

— Какво е това „мокой“?

— Връзката между двама близнаци. Тя е особена, тя е свещена... А онази кучка Роза ни раздели, както хирургът разделя плода от утробата... — Лицето му се разкриви от злоба, тялото му започна да се гърчи с такава сила, че почти се изплъзна от коляното на Кроукър. — Това беше невъобразимо, това аз не можех да позволя!

„Значи Антонио наистина е обичал момичето“ — рече си с въздишка. Това разкритие беше толкова смайващо, че той просто не знаеше как да реагира.

— И ти я уби, така ли? — просъска той.

— Тя казваше, че го обича... Казваше още, че усеща вонята на корупция, която се излъчва от него, но може да го спаси... — Магическият камък изсмукваше спомените от съзнанието му както паяк изсмуква кръвта на жертвата си. Агонията му беше ужасна, той едва ли си даваше сметка за присъствието на Кроукър. — Тя го съблазни, тя го откъсна от мокой. Тя разби онова *ние*, което беше основа на живота ни, което ни подхранваше със сила... Аз мислех, че трябва да я убия, за да си върна мокой. Вярвах, че само по този начин нещата между нас ще бъдат както преди... — Главата му се разтърси, по пода покапаха ситни капчици кръв: — Оказа се, че това е една ужасна заблуда... Тя протягаше ръце от отвъдното и пропастта между Антонио и мен ставаше все по-дълбока. Той знаеше, че съм я убил. В момента, в който откри тялото ѝ, имах чувството, че ще ме разкъса. Виждах го в очите му, усещах го в поведението му... Не го стори, тъй като никой близък не може да го стори...

Навреме си спомни, че сме се появили на този свят от една утроба, че сме свързани навеки... Но ме наказва. Жестоко ме наказва... Мокой се постига само ако и двамата близнаци го желаят... От онзи миг насам връзката между нас е прекъсната.

Кроукър притисна магическия камък в пулсиращата му шия и настоятелно прошепна:

— Разкажи ми за Бени! Каква е вашата връзка с него?

Прозрачните като планинско езеро очи на Хектор сякаш се бяха фиксирани в някаква точка от времето.

— Костите, разбира се... Искрахме костите. Всички ги искат...

— Какви кости?

— Достатъчно! — прозвуча властен глас някъде отзад.

Лю се обърна и видя Антонио, който прекоси коридора и изпълни рамката на вратата. Без да му обръща внимание, той се загледа в безпомощното тяло на брат си.

— Нещата и без това са достатъчно объркани! — Извърна очи към Кроукър и добави: — Пусни го, *senor*, умолявам те! — каза го с мек, почти бащински глас, от който лъхаше тъга.

Лю не помръдна. Антонио беше облечен в сив ленен костюм, в ръцете му, навита като каубойско ласо, се виждаше жицата, с която Кроукър преди минути беше стегнал крокодила. От самото влечуго нямаше никаква следа, но по лицето на Антонио имаше особени червени белези, които обхващаха носа, бузите и долната му челюст. Сякаш самият той е бил стегнат от дебелия кабел... Кроукър тръсна глава и прогони тази мисъл от главата си, дланта му побърза да скрие магическия камък.

— Няма да повтарям, *senor*! — смръщи вежди близнакът. — Направи каквото ти казвам, за да не съжаляваш!

Кехлибареният блясък започна да се завръща в очите на Хектор, зениците им бързо се избистряха.

— Не аз, а вие трябва да се страхувате, Антонио! — изръмжа детективът. — Ще си разчистим сметките веднъж и завинаги! — Нажеженият нокът се насочи към бузата на Хектор.

Антонио скочи почти в същия миг, в който се сгърчи тялото на брат му.

— Недей, *senor*! Ти не знаеш какво...

В помещението се разнесе змийско съскане, въздухът се изпълни с противна сладникава миризма. Хектор нададе животински рев, тялото му се разтърси под коляното на Кроукър. Край на магиите...

— Тъмните камъни знаят — прошепна Кроукър и прибра нокътя в металната му обвивка. Върху бузата на Хектор зейна дълбока рана, бликна кръв. — Сега вече е белязан. Това ще напомня и на двама ви, че...

Изви се внезапна вихрушка, някой сякаш отне кислорода му. Вероятно за миг беше изгубил съзнание, тъй като изведнъж се беше озовал на метър-два от тялото на Хектор, притиснат до вратата на хладилника... Гърбът го болеше ужасно, над него заплашително се надвесваше високата фигура на Антонио.

— Веднъж ти казах, че си изключение, помниш ли? — просъска с едва сдържана ярост той. — По простата причина, че не си прегрешил! Сега нещата се промениха, горко ти!... Светът е като кръв. Винаги течен, винаги променлив... Приятелството се ражда и умира... Единствената истина в живота е, че не можеш да разчитаеш на нищо... — В тона му се появи предишната тъга: — Не биваше да нараняваш Хектор, *senor*...

— Я виж какво е направил тук! — изръмжа Кроукър и с мъка започна да надига. В гърдите му клокочеше гняв: — Брат ти е бясно куче, Антонио! Нима забрави, че по същия начин е убил и Роза? — Хвана се за дръжката на хладилника, и най-сетне успя да се изправи: — И след всичко това ти продължаваш да го защитаваш! Защо?

— А ти как мислиш?

— Сам каза, че си обречен, Антонио. Благодарение на Хектор...

Отчаяно се нуждаеше от време за възстановяване на силите. Какво му беше сторил този тип? Хета-И... По някакъв начин Антонио беше успял да отнеме силите му.

— Погледни истината в очите — с усилие продължи Кроукър. — Мокой го няма. Онова, което ви е свързвало и ви е давало чудотворни сили, вече не съществува...

— *Yo tengo la sarten por el mango!* — просъска Антонио и по бузите му изби червенина. — Аз командвам парада! А сега се махай, *senor!* Напусни тази къща веднага, ако все още храниш някаква надежда да спасиш живота на племенницата си!

„Реми — рече си Кроукър. — Най-доброто възможно решение за момента.“ Нямаше друг избор и другият прекрасно го знаеше. Животът на Рейчъл продължаваше да виси на косъм... Но в момента, в който Барбачена умре и смъртта му бъде потвърдена от Махур, нещата ще се променят. Джени ще получи бъбрека и ще го присади на Рейчъл. След това правилата на играта ще бъдат други. Тогава пощада няма да има...

— *Esta terminado del todo, senor*... Всичко между нас е свършено. Сега ние сме смъртни врагове! *Comprende?* Никой не може да каже какво ще става от полунощ нататък. Теб те търсят както агентите на ФБР, така и полицията. Няма къде да се скриеш!

Откъм хола долетя гласът на диктора. Футболният мач беше завършил, предстоеше нещо, наречено „екстремни спортове“...

Гласът на Антонио, натежал от мрачен хумор, го накара да се спре на прага:

— Я ми кажи нещо, senor... Ще познаеш ли кой е донорът на бъбрека, който ще спаси Рейчъл? Соня, или Вонда?

Кроукър изскочи навън, следван от подигравателния смях на Антонио. Свърна зад ъгъла и се облегна на мустанга. Тежкият сладникав аромат на жасмин го удари в главата, стана му лошо. Превисе на две и повърна...

ДЕН ПЕТИ

ГЛАВА 1

От океана духаше силен вятър с неприятна миризма. Сякаш някой бе извадил на показ доказателства за милионите престъпления, скрити от векове под дебели пластове солена вода. Приклепнал на покрива на триетажната сграда срещу вегетарианския ресторант „Ан Чай“, Кроукър усещаше как атмосферното налягане рязко се понижава. Облаците бяха надвиснали ниско над града, синьо-зелените неоновии реклами на отсрещната сграда бяха обвити в мътен ореол.

Бурята приближаваше. Малцина бяха в състояние да предвидят нейната сила и пораженията, които щеше да нанесе. А никой не можеше да стори това като Каменното дърво... Това обаче не влияеше върху нощния живот в Саут Бийч, който продължаваше да се вихри с пълна сила. Влажният въздух бе наситен с ритмите на джаз, по асфалта съскаха спортни коли, момчета и момичета в ярки дрехи се блъскаха по тротоарите. За тях тази нощ беше като всяка друга...

Някъде, не много далеч оттук, пристигаше човек на име Хуан Гарсия Барбачена. Може би с частен самолет, насочил се към пистата на дискретно летище, може би с кораб, пуснал котва оттатък граничната зона. Кораб, край който се поклаща тъмносинята „цигара“ на Бени...

Кой бе верният сценарий? Кроукър не знаеше това. Както не знаеше дали Бени е приятел или враг...

Тридесет и три минути след полунощ.

Намести щайера върху триножника, погледна през оптичския мерник „Сварски“ и направи малки корекции. Остана известно време в това положение, тъй като искаше зрението му да се нагоди към плоското двуизмерно изображение, което се появяваше в окуляра. Беше готов.

Вдигна бинокъла и огледа улицата под себе си. Всеки, който използва подобен уред, трябва да умее да чака. Зоната на наблюдение е толкова ограничена, че нетърпението винаги означава пропуск на нещо важно. Освен това човек трябва да се придържа към определено темпо: тридесет секунди оглед в търсене на обекта, тридесет секунди

почивка. В противен случай окото се уморява и пак може да се пропусне нещо важно.

Той наблюдаваше лицата на младите хора, които се точеха пред очите му. Някои бяха оживени от едно-две питиета, други от марихуана, трети — от очакването за секс. Спомни си отдавна отминалото време, когато лятото изглеждаше безкрайно, а думата „бъдеще“ беше напълно лишена от смисъл. Мисълта за лятото му напомни за риболов и за Бени. „Кой всъщност е Бени Милагрос? Приятел, или държавен служител с таен живот? Странно — въздъхна. — Защото ми липсва, какъвто и да е...“

Някакво предчувствие го накара отново да насочи бинокъла към Уошингтън Авеню. Пред „Ан Чай“ положението беше като на всяка улица — едно и също, но винаги с различни действащи лица. С изключение на...

С изключение на един младеж, който небрежно се беше облегал на открит мерцедес последен модел, наежен и грозен като грях, а едновременно с това безкрайно привлекателен. Беше облечен в лек и елегантен костюм на „Армани“, носеше меки италиански мокасини. Дългата му коса беше зализана, скръстените на гърдите ръце сякаш всеки момент щяха да скъсат ръкавите на елегантното сако.

Използвайки младежа за отправна точка на наблюдението си, Кроукър бавно започна да изследва обстановката. На няколко крачки по-нататък откри още двама здравеняци. Отдясно спря черен мерцедес, от който се появиха други трима. Още един автомобил от същата марка беше паркирал на ъгъла на Девета улица и той започна да се оглежда за сивия ролс-ройс.

В този момент долови зад гърба си някакъв шум. Съвсем тих, като от внимателно открената врата на ръждясали панти. „Нерви — тръсна глава той. — Голямото напрежение изостря сетивата. Състояние, което съществува у хората още от зората на цивилизацията...“

Завъртя дулото на пушката, почти сигурен, че насреща му ще изскочи някой от охраната на Барбачена. Вместо това зърна приведената фигура на Махур, който безшумно се придвижваше към него. Сърцето му се сви, когато видя Джени зад гърба му...

— Какво си въобразяваш, че вършиш, Махур? — просъска. — След минута-две тук ще ври и кипи! Веднага я отведи някъде по-

далеч!

— Почакай малко, Лю! — умолително го погледна тя.

— Защо си тук? — троснато я попита. — Точно сега ли трябваше да оставиш Рейчъл сама?

— Тя е в добри ръце, Лю... Лично съм подбрала екипа, който се грижи за нея!

— Но тя има нужда от *теб*!

Сам се изненада от остротата на гласа си. Сърцето му се свиваше от страх за живота на Рейчъл и безопасността на Джени. Извърна глава към Уошингтън Авеню точно навреме, за да забележи появата на сивия ролс-ройс. „*Господи, всичко отива по дяволите!*“ — въздъхна, а на глас каза:

— Нали ми обеща да бъдеш там, когато се появи бърбекът?

— Сър, не бих си позволил да я доведа тук, ако...

— За Бога, Лю...

— Млъквайте и двамата! — просъска Кроукър и стисна приклада на щайера. Както пушката, така и триножникът му се струаха поверни приятели от хората до него. — Трябва да изпълня своята част от сделката! Искам Рейчъл да бъде спасена, нищо друго не ме интересува!

— Нали затова съм дошла! — повиши тон Джени.

Беше непосредствено зад него. Усещаше топлината на тялото ѝ, познатия ѝ аромат. Ролсът беше с тъмни стъкла, от покрива му стърчаха три антени. Какво ли имаше вътре, освен клетъчни телефони? Вероятно компютър, свързан директно с Интернет и Уеб Уайд. Задната врата се отвори, около нея се сви плътен пръстен от телохранители. Барбачена беше тук...

Кроукър леко наведе дулото на щайера. Тази пушка беше специална, с два спусъка, наредени един зад друг. Първият изискваше стандартния натиск от килограм и четвърт, докато вторият произвеждаше изстрел при докосване с тежест едва сто грама.

— Махур дойде да види Рейчъл — прошепна в ухото му Джени. — Там ме намери... Казах му какво съм открила, тъй като напразно те търсих по мобифона...

Той сложи пръст на спусъка и промърмори:

— Изключил съм го. В момент като този едва ли мога да разговарям с когото и да било...

От ролса слезе млада жена. Беше висока ориенталка с гъвкава фигура, облечена в зелено копринено костюмче. Тайландката, която опитва храната...

— Аз накарах Махур да ме доведе тук — продължи да шепне Джени. — Нали ти казах, че не възнамерявам да стоя със скръстени ръце? Е, добре, заех се да търся отговор на определени въпроси... Преди всичко каква е първопричината за бъбречния блокаж на Рейчъл... След като ти разкри ролята на Стански във всичко това, аз разбрах, че той умишлено изостря възпалителните процеси в организма й... И съвсем естествено допуснах използването на отрова още от самото начало...

Бодигардовете на Барбачена блокираха улицата, ловко разделяйки я на сектори. Думите й най-сетне стигнаха до съзнанието на Кроукър.

— Отрова ли? — вдигна глава той. Едва сега му стана ясно от какво значение е фактът, че „Боунярд“ е собственост на братята Бонита. Рейчъл не е принадлежала от свръхдоза наркотици, а от отровата на близнаците... Но какво променяше това? Примката около шията му бе все така стегната. Той трябваше да убие Барбачена, за да спаси живота на племенницата си.

Тайландката размени няколко думи с един от бодигардовете, после се наведе към вътрешността на ролса.

Очевидно предаваше някакво послание. Сигурно на Барбачена. Секунда по-късно две от горилите се насочиха към входа на ресторанта, жената се отстрани от колата.

През отворената задна врата се появиха обувки от черна слонска кожа. В следващия миг на асфалта стъпи и техният собственик, облечен в черен костюм от тропикал и бяла копринена риза. Ръката му с широка златна гривна леко докосна покрива на ролса.

Кроукър веднага го позна: Хуан Гарсия Барбачена, мишената... Пръстът му вдигна нагоре предния спусък на карабината, заедно с него отскочи и предпазителят. Показалецът му легна върху втория. Сега само едно леко свиване разделяше мишената от вечността...

Усети ръката на Джени върху рамото си и направи опит да не реагира на нейното докосване.

— Тук съм да те спра — прошепна тя. — Рейчъл е била отровена. Покрай наркотиците, които се очакваха, в кръвта й имаше и

следи от етиленгликол...

— Етиленгликол? — Той застина, хванал главата на Барбачена в оптичeskия мерник. — Но това е антифриз!

— Точно така! Изключително подходяща отрова. Няма мирис, няма вкус, лесно можеш да я смесиш с някаква напитка или кафе... Били са абсолютно сигурни, че никои няма да я открие у Рейчъл — доказана наркоманка, която на всичкото отгоре има само един бъбрек... И са били прави.

Високата азиатка беше на тротоара, Барбачена бавно се обръщаше с гръб към сградата, на чийто покрив се намираха тримата. След секунда щеше да се вмъкне във входа на „Ан Чай“ и шансовете му ставаха нулеви.

Лицето на латиноамериканеца светеше срещу него като ярка луна. Пръстът му замръзна върху спусъка, въздухът напусна дробовете му с тих съсък. В момента, в който този съсък изчезнеше, Барбачена щеше да се озове на паважа с отнесена наполовина глава.

— Каква е ползата за мен от тази информация? — тихо прошепна той. — Само дето усилва омразата ми към Бонита!

— Предписах ѝ съвсем ново лечение — забързано отвърна Джени. — Вкарах в системата етанол, който ще забави изграждането на гликолова киселина в кръвта ѝ. Едновременно с това продължаваме промивките на бъбрека...

— Какво искаш да кажеш? — попита я и задържа пръста си върху спусъка. — Продуктите на разграждането отдавна са нанесли на бъбрека ѝ непоправими поражения.

— Поражения да, но не и непоправими! — горещо прошепна тя. — Нямаш представа каква чудесна машина е човешкото тяло! Изхвърлим ли гликоловата киселина от кръвта ѝ, увредените клетки бързо ще се възстановят. За няколко месеца бъбрекът ще започне да функционира нормално... — Впи пръсти в рамото му: — Нима не разбираш, Лю? Рейчъл не се нуждае от трансплантация, а ти не си длъжен да извършиш това отвратително престъпление!

Барбачена и високата тайландка изчезнаха от визъора на оптичeskия мерник и потънаха във входа на ресторанта. Кроукър изпита усещането, че гледа как едра риба се откача от кукичката и потъва в океанските дълбини. Прикладът на специалната карабина изхлопа на покрива.

— Край, всичко е свършено! — прошепна той и седна върху грапавото покритие.

Изпита чувството, че тежи поне един тон. Хладнокръвното убийство, от което го деляха частици от секундата, можеше да се сравни с балансирането на ръба на дълбока пропаст. Стъпка напред и вече не знаеш нито къде ще паднеш, нито колко време ще летиш в бездната... Докато стъпката в обратна посока носеше огромно, зашеметяващо облекчение... Главата му бучеше.

— Защо не откри наличието на отровата по-рано? — глухо попита.

Джени се отпусна на покрива до него и поклати глава:

— Провеждахме лечението на базата на твърдо доказана клинична картина: наличие на редица вредни субстанции в организма следствие от хронична злоупотреба с наркотици. Вредни субстанции, довели до блокиране на отделителната система. Какво друго можехме да търсим в организма на едно *толкова* младо момиче?

Очите ѝ не слизаха от лицето му.

— После се заех със задълбочено изследване на кръвните проби, които възнамерявах да използвам за доклада си пред Комисията за борба с разпространението на наркотиците сред младежта... До този момент няхахме причини да търсим в тях нещо друго, освен наличието на прекомерна доза наркотик... Обстоятелствата и клиничната картина напълно съвпадаха.

Ако бяхме прибегнали до биопсия на бъбрека, моментално щяхме да открием наличието на етиленгликол. Но състоянието на Рейчъл изключваше подобна манипулация. Същевременно ми направи впечатление, че кръвта ѝ имаше висока киселинна концентрация. Сам по себе си, етиленгликолът не е много вреден. Но когато организмът започва да го разгражда, се получава гликолова киселина, която е страшно деструктивна. В случая с Рейчъл извадихме двоен късмет. Първо, понеже тя е само с един бъбрек, онези типове са използвали минимална доза етиленгликол, за да предизвикат блокиране на отделителната ѝ система. Второ, хемодиализата се оказа най-доброто лечение, тъй като бъбрекът е бил подложен на постоянно промиване. Ако не беше инфекцията, предизвикана по изкуствен начин от Стански, тя със сигурност вече щеше да е преодоляла кризата...

Кроукър хвана ръката ѝ.

— Трябвала ти е огромна смелост, за да дойдеш тук — прошепна той.

— И мъничко инат, както вероятно допускаш — отвърна му с усмивка.

— Рисковете на хазарта — промърмори той и се обърна към безмълвната фигура на Махур, неясно очертана от неоновото сияние на рекламните.

— Часът е един и десет — пристъпи крачка напред адвокатът. — Трябваше да се обадя на Антонио най-късно в един...

— Да се махаме оттук — изръмжа Кроукър. Не изпитваше никакво желание да се докосва до атрибутите на професионалния убиец, които така и си останаха пръснати върху покрива. Махур също не прояви желание да ги прибере. Насочиха се към аварийната стълба.

— Имам лоши новини за теб — промърмори Кроукър и стрелна с очи мрачното лице на адвоката: — Семейство Лайес са мъртви...

Махур рязко спря, вятърът разроши косата му и отвори пешовете на самото му.

— *Au de mi!* Естрела?...

— Хектор я уби. Не успях да стигна навреме...

— Точно това я плашеше — промълви той и очите му потъмняха: — Знаеше си, че един ден близнаците ще я ликвидират... — Главата му тъжно се поклати: — Бени ще полудее от мъка!

Кроукър пое дълбоко дъх, сърцето блъскаше като чук в гърдите му.

— Лю, какво ти е? — разтревожено го погледна Джени.

— Изглеждате зле, *senor* — добави Махур.

— Кой Бени имаш предвид, Махур? — попита с усилие. — Бени Милагрос?

— Че кой друг? — отвърна адвокатът. — Всички ние се познаваме от години, сър... Бени, Естрела, Антонио, Хектор, аз самият... Свързваше ни близостта с Хумаита, бяхме израснали покрай него... След трагичната му гибел се разпиляхме като пращинки на вятъра...

Кроукър притисна с длани болезнено пулсиращите си слепоочия.

— Но Бени се закле, че не те познава! Защо ме е излъгал?

— Това не мога да знам, *senor* — поклати глава той.

„Приятел или враг е Бени?“ — отново се запита. Отначало всичко изглеждаше наред, отношенията им бяха изключително близки. После нещата започнаха да се променят. По всяка вероятност Бени поддържаше тайни връзки със СОБК и май използваше Кроукър... Но цялата тази компрометираща го информация за тайната операция в Мексико в онази дискета май бе работа на близнаците... Беше готов да възстанови доверието си в него, но сега... Бени *действително* го беше излъгал. Каква бе истината? Кой може да посочи кои са враговете, кои са приятелите?...

— Може би го е сторил заради костите... — замислено промълви адвокатът.

Кроукър се втренчи в него. В къщата на Лайес Хектор също беше споменал за някакви кости. — Какво искаш да кажеш?

— Не зная как да ви обясня, *sepor* — притеснено отвърна Махур. — Това не е за пред външни хора, извинете за израза... Дядото на Бени беше „сукиа“... На езика на гуарани така се наричат изключителните лечители — онези, които човек може да срещне веднъж в живота си... „Сукиа“ обладават невероятни умения, притежават огромна сила... Според поверието тази сила остава и след смъртта им, концентрирайки се в магическите камъни, с чиято помощ са лекували, също така и в костите им... Именно по тази причина телата им се изгарят на клада... За да се отделят костите от плътта и да се запазят... — Той замълча, после хвърли поглед на часовника си и тръсна глава: — Сър, безкрайно опасно е да се бавим тук! Трябва да тръгваме, при това веднага!

Кроукър хвърли поглед към Джени и кимна. Насочиха се към противопожарната стълба и започнаха да се спускат един по един. Пръв беше Махур, следваше го Джени. Посведен остана Лю.

Проговориха едва след като излязоха на улицата.

— Какво стана с костите на Хумаита? — попита Кроукър.

— Мисля, че се досещате — отвърна адвокатът, докато бързаха към мустанга. — След като погребалната клада угасна, костите изчезнаха... Някой ги беше откраднал.

Кроукър отключи и тримата се настаниха в колата. Джени до него, Махур — на задната седалка.

— Знаеш ли кой е сторил това?

— Нямам доказателства, но съм убеден, че това е работа на Антонио и Хектор. Те бяха ученици и последователи на Хумаита, те го

убиха... Защо? Защото са искали да се възползват от способностите му в максимална степен...

Помисли за молбата на Бени, свързана със спешното и тайнствено нощно плаване, при това непременно на борда на „Капитан Сумо“... Завъртя ключа на стартера и попита:

— Как е пристигнал Барбачена, Махур? По въздух, или по вода?

— По вода — отвърна адвокатът. — Самолетът представлява прекалено голям риск. Пристигнал е с кораб, който е хвърлил котва в международни води, а оттам до брега е бил превозен с катер или моторница...

Това ли бе причината за странната молба на Бени? Нима е искал да осигури транспорт на Барбачена до брега? Но нещо не се връзваше. Според информацията на Раф Рубине парагваецът искал да убие Барбачена, защото той е ликвидирал Тереза Маркеса — дъщерята на неговия изповедник... Защо тогава е позволил на Барбачена да придобие такава огромна власт в Латинска Америка? Защо не му е отмъстил преди това?

Отново изпита чувството, че е оплетен в лъжи. На кого можеше да се довери? На Джени и Раф — със сигурност, а може би и на Махур. Толкоз. Всички останали бяха съмнителни, включително и Рос Дарлинг... Държавните служители винаги действат по свои собствени правила, утежнени от бюрократични формалности и неизменно насочени към личната изгода... Дарлинг едва ли е изключение. „Проклет да съм, ако му позволя да ме използва като пионка във войната си със Сполдинг Гън!“ — зарече се Кроукър.

Зави по Уошингтън Авеню. В далечината блесна неоновата реклама на „Ан Чай“, където Хуан Гарсия Барбачена се тъпчеше с вегетарианската си вечеря преди насрочената среща с Гън. Представи си сцената съвсем ясно: горилите са заели места по ъглите на залата, тайландката с коприненото костюмче внимателно опитва всички ястия, идващи от кухнята... А Барбачена, здравата огладнял от пътуването, се нахвърля върху тях с вълчи апетит...

Мустангът рязко се разклати, Кроукър натисна спирачката. Прозорците на ресторанта се пръснаха, по улицата се разхвърчаха отломки.

— Бомба! — изкрещя Махур.

„Ето каква била работата! Хектор е имал резервен вариант. Правилно е предположил, че аз мога и да не свърша работата!“ — помисли си Кроукър.

Джени изскочи от колата и се втурна към мястото на инцидента. Той ѝ извика да се върне, после хукна подире ѝ. Спортният мерцедес беше обърнат на една страна, металната му рама беше изиграла ролята на преграда срещу експлозията. Това без съмнение беше спасило живота на много хора, но край огромната дупка на мястото на витрината имаше доста младежи, които седяха или лежаха направо на тротоара, стиснали главите си с ръце. От дупката излизаха гъсти кълба дим, някой изкрещя. Това сякаш беше сигнал за началото на пълна лудница.

Тълпата бързо нарастваше, Кроукър си даде сметка, че мустангът съвсем скоро ще се окаже безнадеждно блокиран.

Видя Джени да коленичи до младо момиче, очевидно улучено от летящите стъкла и отломки. Хукна да ѝ помогне. Положила главата на момичето в скута си, тя ѝ шепнеше успокоителни думи и едновременно с това се опитваше да прецени сериозността на раните ѝ. Той започна да изпълнява кратките ѝ заповеди: късаше дрехи и правеше временни турникети, местеше по-леко ранените встрани от задушливия дим и пламъците на избухналия пожар. Двамата тъкмо е опитваха да вдигнат поредното тяло, когато в далечината е чу вой на полицейски сирени.

Кроукър потръпна. Не можеше да си позволи да остане тук въпреки невъобразимата бъркотия след експлозията.

— Джени! — извика той. — Трябва да се махаме!

Тя се обърна. Лицето и ръцете ѝ бяха изпръскани с кръв. Видял изражението ѝ, Кроукър прехапа устни и замълча.

— Зная, че не можеш да останеш, Лю... — каза тя, надвиквайки с усилие вой на сирените. — Зная, че ченгетата те търпят. Но аз съм лекар, много хора тук се нуждаят от помощта ми...

Той сведе очи към окървавеното момиче, което превързваха.

— Хайде, върви! — отблъсна го Джени, а той забеляза сълзите, които бавно наедряваха в очите ѝ.

— Джен, аз...

Обърна му гръб и изтича към друг ранен. Воят на полицейските сирени стана оглушителен.

Махур се промъкна край него и хукна към горящия ресторант.

— Хей, какво правиш? — кресна Кроукър. — Връщай се!

— След малко, *senor* — блеснаха зъбите върху мургавото лице.

— Трябва да разбере какво е станало вътре...

От отворите на прозорците се виеха пламъци, димът стана още по-гъст. Във въздуха се появи противната сладникава смрад на изгоряла човешка плът.

— Аз ще ти кажа какво е станало — извика той. — Барбачена е мъртъв, антуражът му също... Виж каква пещ е вътре. Не вярвам да е оцелял...

Махур вдигна ръка да предпази лицето си от пламъците и пристъпи напред.

— Има и заден вход — извика в отговор. — Може би някой е успял да се измъкне преди експлозията...

— Ти си побъркан! — изкрещя Кроукър и се втурна подире му. Полицейските сирени заприличаха на вой на ловджийски кучета, попаднали на следа.

Махур също ги чу, спря и се обърна да го погледне:

— *Madre de dios, senor. Vamos!* Ченгетата ще бъдат тук след броени секунди!

— Няма да ги оставя да пипнат теб! — тръсна глава той.

— Добре — съгласи се адвокатът. — Дайте ми три минути, не повече. Но ме чакайте в колата... — Отбеляза появата на първата полицейска кола: — *Por favor, senor. La pelota esta aun en el tejado...* Играта още не е свършила...

Кроукър отново видя Джени. Ръцете ѝ сръчно превързваха ранените, устните ѝ шепнеха успокоителни слова. Имаше дарба на лечителка. Сякаш излъчваше нещо особено; нещо, което облекчаваше болката и намаляваше страданието...

Започна да си пробива път към мустанга. „Така вероятно се чувства съомгата, тръгнала да хвърля хайвера си срещу течението на планинска река“ — рече си той. Тълпата любопитни ставаше все по-голяма и напираше в обратна посока.

Най-сетне се добра до колата и завъртя стартерния ключ. Успя да направи маневра и да качи двете колела на тротоара. Така беше сигурен, че няма да се окаже заклещен от движението. Хаосът и

викове те останаха зад гърба му, огледалцето за обратно виждане отразяваше пламъците на разрастващия се пожар.

Патрулните коли ставаха все повече, от тях изскачаха униформени полицаи. Някои се втурнаха към местопроизшествието, други започнаха да разпръскват тълпата. Появиха се и първите линейки. Един от санитарите приклекна до Джени, която продължаваше да дава първа помощ на ранените. Тя му каза нещо, той кимна и започна да насочва носилките към по-тежките случаи.

Пристигна и пожарната. Ченгетата обединиха усилията си и успяха да отворят път за маркучите. Миг по-късно блестящите водни струи се насочиха към предната част на взривения ресторант. На местопроизшествието липсваше единствено екипът за борба с терористични акции, но без съмнение и той скоро щеше да се появи...

„Защо Махур не се връща? — раздразнено се запита Кроукър. — Пожарникарите и полицията ще блокират пътя му всеки момент.“

В този миг адвокатът изскочи на тротоара и се огледа. Очевидно търсеше резедавия мустанг. Кроукър отвори вратата, стъпи на прага и размахна биомеханичната си протеза, чиято метална повърхност отрази светлините на полицейските коли. Махур го забеляза и лицето му светна от облекчение.

В същия момент Кроукър видя фигурата на Хектор, която безшумно изскочи от тълпата и се насочи към мургавия адвокат. Счупеният на два пъти нос беше покрит с дебела лепенка, но раната на скулата му зееше — гола и кървава като сурова пържола. Кожата около нея блестеше от някакво мазило...

Лю нададе остър вик и посочи близнака. Махур му отвърна с успокоителен жест, без да забележи опасността. В следващата секунда Хектор изскочи пред него.

— Пипнах те, moricone! — разчете движението на устните му Кроукър.

Махур стреснато се извърна, а дясната ръка на Хектор се протегна напред. Гледан отстрани, жестът беше напълно невинен. Просто един човек подава ръка на друг... Но Кроукър успя да зърне мигновения проблясък на острието на скалпел, което потъна дълбоко в тялото на Махур. В следващия миг вече тичаше презглава към мястото на трагедията.

Очите на адвоката се разшириха, устните му се разтеглиха. Сякаш беше хапнал нещо много сладко... Олюля се, но убиецът услужливо го подкрепи.

Кроукър стигна последната редица зяпачи. Никой не желаше да му направи път. Беше принуден да пусне в действие лактите си и да не обръща внимание на ругатните и ритниците, които го следваха.

На няколко метра от него Хектор спокойно играеше ролята на добрия самарянин. Подхванал ранения под мишниците, той го извлече встрани от пътя на пожарникарите, които тичаха с маркучи в ръце. Внимателно и почти нежно го положи на тротоара, дясната му ръка остана притисната в гърдния кош на нещастника. Кроукър безпомощно гледаше как китката му прави къси въртеливи движения, пробивайки път на скалпела между ребра и вътрешни органи. Нагоре и все по-нагоре, към сърцето...

Беше достатъчно близо да вижда всичко това, но все още твърде далеч, за да помогне на жертвата. Продължаваше да си пробива път през тълпата. В един момент главата на Хектор се повдигна като на стражево куче, после отново се отпусна. Броени секунди по-късно фигурата му вече се отдалечаваше от местопрестъплението. Сякаш беше невидим. Никой не го погледна, никой не го попита какво търси точно в центъра на отцепения район. Или хората наоколо бяха твърде заети, или пък той използваше някаква непозната техника на Хета-И...

Вървеше бавно и спокойно, сякаш не бързаше за никъде. Спря зад гърба на Джени, която обработваше раните на лошо обгоряло момиче. Очите му се втренчиха някак замислено в нея. Постоя известно време така, после се обърна и неизвестно как погледна право в очите на Кроукър. Светът сякаш изчезна. Върху устните на убиеца се плъзна загадъчна усмивка, миг по-късно вниманието му отново бе насочено към жената.

Лю удесетори усилията си. Но потната и възбудена тълпа се беше превърнала в плътна маса и той бе принуден да отмества хората пред себе си като тежки и неподатливи дървени трупи.

Видя как Хектор се навежда над Джени. На фона на пламъците и гъстите облаци дим начупената му кестенява коса сякаш пламна... Кроукър нададе яростен вик, но той потъна в общата глъч. Ръцете на близнака се склочиха около шията на Джени. Господи, нима никой не

виждаше какво става?! Разбра, че това е отмъщението на Хектор: да убие Джени пред очите му...

Дясната ръка на латиноамериканеца докосна тила ѝ, лявата погали косата ѝ. Тя се обърна и погледна обезобразеното му лице. После замръзна. Хватката около шията ѝ се стегна.

Кроукър заблъска хората около себе си с отчаяна сила. Младата жена щеше да умре, а той не беше в състояние да стори каквото ѝ да било.

— Не! — пронизително изкрещя той. — *He-e-e!*...

В следващата секунда се появи Антонио. И той като Хектор — сякаш от празно пространство. Дръпна ръцете на брат си, онзи се обърна и нещо извика. Но той решително поклати глава. Тялото му видимо се стегна и Хектор отдръпна ръцете си от Джени.

Кроукър най-сетне се измъкна от тълпата и понечи да прелети трите крачки, които го делиха от младата жена.

— Дотук, приятел — изпречи се пред него някакъв млад полицаи. — Съжалявам...

— Отдръпнете се, сър — появи се и още един униформен. — Оставете професионалистите да си вършат работата.

Понечи да продължи пътя си, но вторият полицаи вдигна ръка:

— Казах да се отдръпнете, сър!

Другата му ръка бавно се плъзна към кобура.

Кроукър се спря. Зад рамото на полицаия зърна Джени, която обработваше отворената рана на мъж, проснат върху брезентова носилка. Успя да различи лицето на ранения. Беше Махур.

Появиха се двама санитарии в бели престилки, Джени вдигна глава. Санитарите изслушаха кратките ѝ разпореждания, кимнаха и понесоха Махур към близката линейка. Тя вървеше отстрани и притискаше нещо бяло към гърдите му. Полицейският кордон се отвори да им направи път. Миг по-късно всички изчезнаха в линейката, шофьорът даде газ и включи сирената.

От гърдите на Кроукър се откъсна въздишка на облекчение. Понетя се измъкна от обсега на бесния Хектор. После се окопоти и започна да се оттегля назад. Точно сега не му беше до разпавии с полицията.

— Хей, я чакай малко! — извика първият полицаи, извърна се към колегата си и добави: — Рей, снимката на тоя тип май се появи по факса само преди един-два часа!

— Сигурен ли си? — попита той и откопча кобура си.

Кроукър се шмугна в тълпата в момента, в който ръката на ченгето измъкна служебния револвер.

— Хей! — изкрещя първият униформен. — Спри на място!

Беше далеч по-лесно да се отдалечава, просто защото хората с готовност заемаха освободеното място. Направи един широк кръг и успя да се добере до мустанга. Запали, включи на скорост и бавно пое по тротоара. На ъгъла видя достатъчно свободно място, спусна се на асфалта и рязко натисна газта.

Извади мобифона едва след като се увери, че е далеч от тълпата пред „Ан Чай“ и никой не го следва. Набра един номер, чу познатия глас и сърцето му трепна. „Когато имаш работа с хора, трябва да прогониш от душата си всякакъв гняв, надежди и страх — казваше Каменното дърво. — Това са емоции, които замъгляват сетивата. Под тяхно влияние не си в състояние да направиш вярна преценка на ситуацията. Обратно, всичко изглежда объркано и тогава неизбежно вземаш погрешно решение...“

— Хей, Бени! — извика в слушалката той. — Къде се изгуби бе, човек?

— Люис?

— Слушай, искам да си поговорим за това, което стана в болницата — рече Кроукър, мина покрай някакъв тремав форд и отново настъпи газта.

— Нещо се е променило, така ли?

— Много неща. Първото от тях е, че полицията е издала официална заповед за издирването ми.

— Какви ги дрънкаш?

Кроукър долови изненадата в гласа на приятеля си. Но дали беше истинска? Нямаше избор, трябваше да рискува...

— Второто е, че зная защо искаше да излезем в открито море с „Капитан Сумо“... — Прекоси някакъв осветен мост и зави на запад: — Намери ли ги, Бени?

— Какво да намеря? — В гласа му се появи зле прикрито безпокойство.

— Костите, приятелю.

— Кости? Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Я стига си ме будалкал! Костите на дядо ти! Те са причина за лошите ти отношения с братята Бонита, нали? След като са убили Хумаита, близнаците са прибрали и костите му, а ти искаш да си ги върнеш...

— Ти си превъртял! За какво са ми купчина кокали?

— Защото в тях е скрита цялата сила на Хета-И, а ти имаш правото да я наследиш!

Отвърна му напрегнато мълчание. Кроукър прекоси естакадата „Макартър“ и стъпи на материка, насреща му блеснаха небостъргачите в центъра на Маями. Това му напомни за почти фаталния инцидент на моста „Брикъл“.

— С кого си разговарял, по дяволите? — най-сетне се обади Бени.

— С хора, с които ти вероятно не би искал да разговарям.

— Знаеш ли, amigo, май си прав — въздъхна парагваецът. — *Наистина* трябва да си поговорим, при това веднага! Къде се намираш?

Той му обясни.

— Добре — рече Бени. — Аз съм в Глейдс, не е чак толкова далеч... Вдигай си упорития англосаксонски задник и ела във „Фламинго“! И още нещо, amigo... Отваряй си очите както трябва, за да не бъдеш проследен!

— Не се безпокой — отвърна му. — С тази полицейска заповед за издирване, която ми пари на англосаксонския задник, едва ли ще допусна грешка!

— Дано да е така. Защото от това зависи животът и на двама ни...

ГЛАВА 2

Кроукър пое по експресната магистрала „Долфин“, която го отведе към голямата детелина „Флорида“. Оттам се насочи на юг, към Флорида Сити — малък търговски център с няколко ресторанта от семеен тип. Мигащи неоновы реклами привличаха вниманието на туристите, тръгнаха към Флорида Кийз и националния парк „Евърглейдс“. Зареди резервоара с бензин и зави надясно, към мастиления мрак...

Само километър по-нататък вече нямаше почти никакви следи от цивилизация. Тук-там се виждаха самотните светлини на тенекени бараки, използвани от сезонните работници при прибиране на реколтата. Пет километра по-навътре се издигаха мрачните бетонни кубове на щатския затвор, след тях нямаше нищо друго, освен блата и пясъчни наноси.

„Фламинго“ се намираше в южната част на „Евърглейдс“, на изток от Кейп Сейбъл. Тук беше отправната точка към една територия от 300 квадратни километра сладководни езера, блата и мрежа от канали — любимо място за рибари, природолюбители и собственици на малки лодки.

През цялото време внимателно следеше пътя зад себе си в огледалцето за обратно виждане. До Флорида Сити трафикът беше оживен, зад мустанга светеха фаровете на доста коли. Полиция не се виждаше. Сменяше платната на магистралата повече по навик, отколкото от предпазливост. Не можеше да бъде параноик.

На няколко километра след Флорида Сити движението намаля, фаровете в огледалцето станаха рядкост — като малки оазиси в пустинята. Направи му впечатление, че два фара светят след него доста продължително време и взе съответните мерки. Намали скоростта, отби в банката и спря. Моторът на мустанга заглъхна, светлините угаснаха. Колата зад него се оказа огромен микробус „Додж Рам“, покрит до покрива със ситния пясъчен прашец на пустинята. Той намали и спря на няколко метра пред мустанга.

Кроукър се напрегна. Шофьорската врата на микробуса се отвори, на пътя изскочи едър мъжага с джинси, прашни ботуши и избеляла от времето каубойска шапка. В ръката му се поклащаше пушка.

— Здравсти — наведе се над прозорчето той.

— Добър вечер.

Мъжът огледа вътрешността на купето, сякаш търсеше някаква контрабандна стока, челюстите му ритмично предъвкваха пресован тютюн. Мълчанието беше наситено с напрежение.

— Някакви проблеми с колата? — обади се най-сетне мъжагата.
— Трябва ли ви помощ?

— Не, всичко е наред — отвърна Кроукър. — Цял ден съм зад кормилото и просто реших да си почина...

— Правилно — кимна другият. — Не бива да заспivate зад волана, особено по тези места. Изскочите ли от пътя, никой няма дори да ви потърси. Далеч ли отивате?

— Не, само до туристическия център на Националния парк, да прибера приятелката си... — Придаде на лицето си овче изражение и с виновна усмивка добави: — Преди два дни се посдърпахме, знаете...

Нова изпълнена с напрежение пауза. Очите на каубоя подозрително се взираха в лицето на Кроукър, един Бог знаеше какви мисли минаваха през главата му.

— Иди и си я прибери — промърмори най-сетне той и изплю една черна топка на асфалта. — Ако беше мое гадже, нямаше да я оставям сама по тези места...

— Точно това ще направя — кимна Кроукър. — Благодаря.

Мъжагата поклати глава и тръгна обратно към микробуса. Люис го изчака да тръгне и го последва. На около километър по-нататък микробусът свърна вдясно и пое по тесен черен път.

Добра се до „Фламинго“ без повече инциденти. Националният туристически център го посрещна със ситен дъждец. Мина покрай мотела — наредени в права линия дървени бунгала в стил от петдесетте години. По-нататък тъмнееха широките прозорци на затворения ресторант, отвъд пустия паркинг се виждаше тесен циментов пристан за яхти.

Самотна лампа на покрива на дървената будка в края на пристана осветяваше поклащащите се във водата лодки за туристически

обиколки. Повечето от тях бяха плоскодънни, тъй като водата тук беше плитка, най-много метър, метър и половина. От цялото място се излъчваше нещо много приятно, много спокойно. Отново си спомни за Каменното дърво, който за нищо на света не би напуснал тези места.

Слезе от мустанга, от сянката на будката се отдели неясна фигура. Светлината на лампата попадна за миг върху лицето на Бени. Беше облечен в черно — като онзи агент на СОБК, който беше проследил Кроукър до моста „Брикъл“ с намерението да го ликвидира. В лявата му ръка се поклащаше бинокъл с инфрачервено устройство за нощно виждане.

— Е, добре, amigo, радвам се, че най-сетне си тук...

— Млъквай!

— Muy bien. Млъквам и започвам да броя до десет... — Парагваецът измъкна дълга пура и я тикна в устата си, макар че едва ли би могъл да я запали в този вятър и дъжд. — Отчитам възбуденото ти състояние и не се обиждам...

— Това какво е — предупреждение, или изповед?

Той избухна в гръмогласен смях, незапалената пура се претърколи между устните му като блокче шоколад.

— Ти си един много ядосан hombre, нали? Сигурен ли си, че в жилите ти не тече южноамериканска кръв? Имаш твърде избухлив нрав... Да, muy caliente!

— Стига циркове! — срязва го Кроукър. — Нещата отидоха твърде далеч, мръсно! — Капчици дъждовна вода се промъкнаха през яката на ризата му. — Познаваш Махур, при това много добре. През цялото време си знаел, че ме изнудва да убия Барбачена, но не направи нищо. Просто защото ти също си искал смъртта му...

— От къде на къде?

— Заради Хавиер Маркеса, твоя наставник в Асунсион. Барбачена се жени за дъщеря му, а след това я убива...

— Информацията е велика сила, amigo — кимна Бени, без да проявява никакво учудване. — Да, аз наистина желях смъртта на този мръсник. Бих го ликвидирал със собствените си ръце, но той твърде бързо изгради непробиваема стена около себе си...

— Тази нощ всичко свърши. Барбачена е мъртъв. Хектор го гръмна с една мощна бомба, докато копелето се тъпчеше с ориз и други вегетариански манджи...

— Най-сетне — въздъхна парагваецът и замечтано притвори очи. Приличаше на човек, който се е отървал от дълго и упорито страдание. — Благодаря на Бога, че ти си се измъкнал невредим...

— Пощади ме — промърмори Кроукър и вдигна яката на самото си. Дъждовните капки имаха солен вкус, като сълзи. — Ти ли ме насади, Бени? Наистина ли работиш за американското правителство?

Лицето на Бени стана тъжно.

— Никога не бих си позволил подобно нещо — въздъхна той. — Ние сме amigos...

— Исусе! Имаш доста странна представа за приятелството!

— Може би. Ще ти призная, че преди теб не съм имал истински приятели.

Стояха един срещу друг и се гледаха. Двигателят на мустанга изстиваше с тихо пропукване. Кроукър напразно се опитваше да открие нещо особено в изражението на Бени. Този човек продължаваше да бъде загадка за него.

— Попаднах на секретни документи — промърмори с въздишка. — Агент с кодово име Серо ръководи секретна операция за дестабилизацията на Мексико, въоръжавайки определени сепаратистки движения... — Забеляза как очите на Бени се разширяват от учудване и кимна с глава: — Да... Естрела Лайес ми каза, че така те е наричал дядо ти. Серо, планината...

— Не е трябвало да го прави — рече с огорчение той. — Това беше нещо свещено, засягаше единствено Хумаита и мен...

Кроукър не обърна внимание на меланхолията му:

— Точно така. Сега може би разбираш как се почувствах аз. Заедно се спасихме от тигровата акула, заедно погребяхме Соня. Аз ти се доверих, Бени... Това също е свещено, не мислиш ли? Нещо, което засяга само нас двамата. Но ти злоупотреби с моето доверие и ме излъга. Как очакваш да реагирам на всичко това?

— Продължаваш да имаш моето доверие, Люис.

— Какво означава това, по дяволите? За теб ли става въпрос в компютъра на правителството? Ти ли си призрачният агент? В момента не бих се обзаложил за противното. Въпросната операция е организирана перфектно, не спира нито за миг. Все по-близо сме до деня, в който определени кръгове, свързани с правителството на САЩ, ще управляват Мексико в полза на собствените си икономически

интереси. Организацията на подобна операция изисква задълбочено планиране и страшно много пари. Но когато става въпрос за Латинска Америка, не помага нито планирането, нито капиталовите инжекции. Единственото, което има значение, е определено ниво на ноу-хау. Разбираш какво имам предвид под ноу-хау, нали Бени? Връзки, връзки и пак връзки... В Латинска Америка нищо не се постига, без да си лягаш и ставаш с корумпираните типове, които дърпат конците на всичко... А това е по твоята специалност...

— Може би, amigo. Но мислиш ли, че само аз върша подобни неща?

Вятърът се усили и засвири между въжетата на яхтите, разклащайки неподвижните им корпуси. Дъждът барабанеше по покрива на бараката.

Бени реши да се възползва от мълчанието му и смени темата:

— Наистина не съм ти казвал, че познавам Естрела и Махур, а също така и някои други хора, Люис...

— Те са мъртви, Бени — прекъсна го Кроукър. — Всички, с изключение може би на Махур... Но подозирам, че ако е жив, той също би желал да е сред покойниците...

Пристъпи крачка напред и стовари юмрук в брадичката на латиноамериканеца. Стори го бързо и майсторски. Пурата излетя от устата на Бени и той се тросна по гръб на мокрия цимент.

— Dios mio! — простена парагваецът и механично опипа челюстта си.

— Тъпо копеле! — надвеси се заплашително над него Кроукър. — Нима не виждаш докъде те докара шибаната игра с близнаците? Я преброй мъртвите: първо Соня и Вонда Шепърд, после Естрела, Пабло Лайес и Махур!

Бени цъкна с език и започна да опипва зъбите си. „Дано съм счупил някой от тях“ — рече си Люис и гневно продължи:

— Но какво ти пука, по дяволите? Сам призна, че никога не си имал приятели!

— С изключение на теб, amigo.

— Престани да ме наричаш така! — сопна му се и извади магическия камък от джоба си. — Ще ти кажа истината, Бени... Онази истина, която започна да се очертава, след като ми даде магическия камък на дядо си. Честно казано, още не разбирам защо го направи.

Може би си искал да ме подкупиш, за да излезем в морето, а? За какво ти бях нужен, Бени? Може би да те превозя до мястото, на което са скрити свещените кости на Хумаита? — Камъкът се приближи към лицето му: — Къде са те, Бени?

— Престани да размахваш този камък — промърмори Бени и бавно се изправи. — Той не бива да попада в неподходящи ръце... Ние с теб не притежаваме силата на лечители. Но Антонио и Хектор са ученици на Хумаита и знаят тайните му... Този камък в ръката ти е нещо като склад, в който са скрити всички умения на стареца. Ритуални псалми, заклинания и магии...

Кроукър опипа гладките стени. Спомни си как с помощта на този камък беше изтръгнал Рейчъл от дълбоката кома, как бе принудил Хектор да направи признания.

— Вземи си го, Бени. Не го искам.

— Подарък не се взема обратно — поклати глава парагваецът. — Приема ли го, той неминуемо ще се превърне в инструмент на злото...

— Ти си един упорит мръсник, знаеш ли това?

Тялото на Бени се напрегна, Кроукър светкавично се завъртя. В началото на пътя блеснаха фарове.

— За Бога, Люис! — простена Бени. — Нали ти казах, че ако те проследят, с нас е свършено?!

— След мен нямаше опашка, това мога да ти го гарантирам! — гневно му отвърна той.

Фаровете се насочиха право към тях.

— Така ли? — проточи другият и тикна бинокъла в ръцете му. — Каж ми тогава какво виждаш!

Кроукър нагласи лещите и включи уреда за нощно виждане. Към тях се приближаваше бял микробус.

— По дяволите, това са Бонита! — изруга той. — Но как, за Бога...

Млъкна, тикна бинокъла обратно в ръцете на Бени и тежко се отпусна на колене. Огледа рамата на мустанга с помощта на джобното си фенерче и отново изруга.

— Какво става, amigo?

— Уред за електронно засичане — отвърна и бавно се изправи. — Лепнали са го с магнит под каросерията...

— Не са глупави, мръсните копелдаци!

Фаровете започнаха да правят последния завой към пристана.

— Мамка им! — изръмжа Кроукър и хукна към вързаните лодки, следван по петите от Бени.

— Онзи там! — викна парагваецът и посочи към един седемметров тъмнозелен скутер с извънбордов мотор. — С него се придвижих дотук.

Кроукър скочи на палубата и протегна ръка към стартовия ключ, Бени сръчно откачи въжето. Белият микробус изскочи иззад завоя и се понесе към пристана.

— Давай! — изкрещя Бени.

От кабината изскочи високата фигура на Антонио и се понесе към тях, Хектор го следваше по петите.

Люис даде газ, скутерът изрева и се насочи към средата на канала.

— Хей, Серо, няма къде да бягаш! — изрева Антонио, спрял се на ръба на пристана. — Чуваш ли?

Кроукър рискува да хвърли един поглед назад. „Значи близнаците знаят, че Хумаита е наричал внука си Серо — помисли той. — Пълна бъркотия!“ Преди броени минути беше убеден, че Бени е ръководителят на секретната операция в Мексико, веднага след това повярва, че всичко е работа на близнаците... Но каква бе истината? Дали „Серо“ бе компютърен призрак, част от зловещата игра на Бонита? Хектор спринтираше по дължината на пристана, успоредно с тях.

— Лудо копеле! — промърмори Бени. — Какво ли е намислил?

Антонио вдигна ръка и изведнъж заприлича на Мойсей, решил да раздели Червено море.

— Господи, Хектор се готви да скочи на борда! — възкликна Лю.

Каналът беше тесен, място за маневри просто липсваше. Завъртя руля в момента, в който тялото на Хектор се отлепи от ръба на кея и литна във въздуха. Дланта на Антонио се разтвори, върху нея лежеше нещо черно, с големината на монета. Вълшебен камък. От устата му се разнесе протяжна песен, думите потъваха във воя на вятъра...

Хектор летеше с широко разперени ръце, сякаш на крилата на бурята. Не, това едва ли има нещо със заклинанията на брат му...

Противно на всички физически закони тялото му достигна носа на лодката. Обувките му се плъзнаха по мократа палуба.

— Копеле мръсно! — изрева Бени и се втурна напред. Ритна в ребрата на Хектор, който се беше проснал по гръб.

Кроукър държеше под око Антонио, който стоеше на брега на тесния канал, обрасъл с лози и мангрови дървета, едновременно с това правеше усилия да задържа скутера в средата на водата.

Извади камъка на Хумаита от джоба си и подвикна към Бени:

— Внимавай, стой настрана от Хектор!

Но той изобщо не го чу.

— *Niño de putana!* — бясно изрева, заплю близнака и отново го срита.

Скутерът се разклати от нещо, което приличаше на внезапен и много силен порив на вятъра. Бени загуби равновесие и се олюля, Хектор се стрелна напред и му нанесе силен удар в корема.

Кроукър зърна металния блясък в ръката на близнака.

— Бени, дръж! — изкрещя и му хвърли магическия камък. Бени вдигна ръка, но Хектор се оказа по-бърз. Камъкът потъна в лявата му длан, блесна ослепителна светлина. С лекота парира удара на Бени, стрелна се напред и опря камъка в шията му. Бени се строполи като ударен от гръм. Той го възседна, скалпелът блесна и се насочи към гърлото му.

Кроукър изключи мотора и се втурна напред. За миг си представи картината пред взривения ресторант. Не беше успял да спаси Махур, нима и сега щеше да стане същото?

Удари Хектор с такава сила, че острието отскочи встрани. Вместо в шията, то се заби в гърдите на Бени, пронизвайки с лекота дебелиите гръдни мускули, сякаш бяха разтопено масло. Раненият изкрещя от болка, а тялото на Бонита отлетя встрани и се удари в борда на скутера. Той изпъшка и започна да се обръща, когато юмрукът на Кроукър го улучи в слепоочието.

Магическият камък се плъзна по палубата и Кроукър скочи след него. Това беше грешка. Осъзна я в момента, в който опънатото му като струна тяло вече беше във въздуха. Първо трябваше да неутрализира Хектор... Коляното на близнака потъна в кръста му, пред очите му се появиха разноцветни искри. Успя да се претърколи миг преди острието на скалпела да се забие в тялото му. Опита се да нанесе удар, но Хектор с лекота му попречи.

Едната ръка на близнака сграбчи магическия камък, другата се заби в лицето на Кроукър. Той замаяно политна, обзе го някаква странна апатия. Преди години, по време на лов в планините на Монтана, беше изпитал същото. Полумъртъв от студ, отпуснал се в лапите на бялата смърт, гледаше на живота някак отстрани, с дълбоко примирение. Потъваше в здрача на един странен свят, където движенията бяха немислими и нищо нямаше значение...

С немигащи очи гледаше как дланта на Хектор се разтваря и магическият камък на Хумаита в нея хвърля мрачни отблясъци.

— Видя ли как действа? — изръмжа той и бинтованото му лице започна да се приближава. — Държа душата ти в шепа, moricone! Можеш да се бориш колкото щещ, но измъкване няма! — Бавно приклепна над главата му и продължи: — Сънувах го тоя момент, знаеш ли? Усещах аромата на мангрово дърво, дъжд шибаше лицето ми... Усещах и нещо друго болката, която си ми причинил... После използвах скалпела си и открих тайната на живота и смъртта... — На лицето му се появи зловеща усмивка: — В ръцете си държах отрязаната ти глава, от която капеше кръв!

Магическият камък кацна върху челото на Кроукър, свободната му ръка издърпа скалпела, потънал дълбоко в дъските на палубата.

— Искам да усетиш всичко — продължи той. — Искам да видиш приближаването на смъртта. Тя е предсказана от тъмните камъни, тя е в очите ми... Скоро няма да познаваш нищо друго, освен нея... — Скалпелът се насочи към гърлото му: — Тя се приближава, senor... Усещаш я, нали? Тя идва!

Екна изстрел, Хектор се люшна встрани, от рамото му бликна кръв. Зад него се очерта фигурата на Бени. Проснат по корем на палубата, той стискаше тъпонос револвер 22-ри калибър с двете си ръце. Разнесе се втори изстрел, разлетяха се трески, но Хектор вече не беше там. Тялото му се преобърна през борда и изчезна във водата.

Очевидно останал без сили, парагваецът изпусна оръжието.

— Amigo?

Гласът му беше слаб и дрезгав.

Кроукър примигна няколко пъти, кръвта във вените му бавно се раздвижи. Неестественото вцепенение започна да го напуска. Надигна се и тръгна към приятеля си. Раната му беше дълбока, кръвта шуртеше като фонтан и се събираше в локвичка под него.

— Лоша работа, Люис...

— Не се безпокой — рече му и се залови да го превързва. Свали ризата си и я разкъса на ивици с помощта на стоманените си нокти. Започна да ги увива около раната, давайки си ясна сметка, че в момента най-важното е да спре кръвотечението.

— Да се безпокоя ли? — изсмя се Бени, но лицето му се сгърчи от болка. — Нима имам причини за безпокойство? Получих смъртоносна рана, намираме се наред пуцинаците!...

— Млъквай!

— За пореден път ще пропусна обидите ти покрай ушите си... Това... Това е горе-долу всичко, което мога да сторя при създадите се обстоятелства... — Лицето му се изкриви от болка, тъй като Кроукър стегна здраво превръзката: — Не, няма да се безпокоя! Не можем да се върнем на пристана, защото там ни очаква Антонио... А някъде във водата се спотайва Хектор, опасен като тигрова акула...

— Хектор го забрави! — изръмжа му и огледа резултата от работа си. Не беше кой знае какво, но все щеше да помогне. — Хектор кърви като заклано прасе и ще привлече всички крокодили в радиус от пет километра наоколо...

— Ти все още не си даваш сметка, че си имаме работа с близнаците Бонита, amigo — въздъхна с болезнена гримаса Бени. — Те *закусват* с крокодили! — В очите му се появи отчаяние: — Освен това той отмъкна и камъка...

Кроукър извади джобното си фенерче и бързо огледа палубата. От камъка нямаше следа. Изправи се и тръгна към кърмата. Сега не му беше времето за подобни тревоги. Запали мотора и насочи скутера към средата на канала. Излезе от теснината и увеличи скоростта. Скоро бяха далеч от пристана, сами сред разпенената вода и невидимите нощни хищници...

Това беше Дивия канал, който водеше към Кут Бей. Бени направи опит да седне, но от гърдите му излетя дрезгав вик и тялото му падна в локвата кръв.

— Къде отиваме, amigo? Дори да знаеш накъде сме тръгнали, до сутринта аз ще бъда мъртъв...

— Не мърдай — отвърна Кроукър. — Губиш кръв.

— Не мога, Люис. Престана ли да говоря, трябва да мисля за това, което предстои да ми се случи...

— Нищо няма да ти се случи! — ядосано изръмжа той. — Ти си яко копеле!

— Яките копелета умират като всички останали — отвърна му и направи опит да се разсмее. Но от устата му излетя задавена кашлица.

Кроукър разтревожено го погледна. Надяваше скалпелът да не е достигнал до белия му дроб. После насочи вниманието си към управлението на скутера: нещо доста трудно през нощта, особено при висока скорост. Но друг начин нямаше — кръвта на Бени изтичаше с всеки удар на сърцето му...

— Хей, amigo, знаеш ли вица за онзи, дето вървял подир линейките? — Бени дишаше тежко, сякаш току-що беше покрил маратонска дистанция при 40 градуса жегата. — Някакъв фермер бил прегазен от трактора на съседа си и...

Кроукър се засмя, но той се отказа от усилията си и промърмори:
— Много кръв, мамка му...

Секунда по-късно пред очите на Кроукър се появи познатият силует на разклоненото и изсъхнало дърво, който стърчеше направо от водата. Веднага след него започваше тесен, трудно забележим отстрани канал.

— Къде сме? — надигна глава Бени, усетил как скутерът рязко намалява скоростта.

— У дома — отвърна му, изключи двигателя и насочи носа към едва забележимото устие. — Разбира се, ако си индианец семинол, който разговаря с птиците и рибите...

— Това ми прилича на шибан сериал от Уолт Дисни — направи гримаса Бени, а Кроукър праметна въжето върху кола, който се издигаше в края на малкия пристан.

Изправен върху влажните дъски, вдъхна познатия въздух, после се обърна и взе на ръце отпуснатото тяло на приятеля си...

ГЛАВА 3

Каменното дърво има две души. Това го казваха не туристите, а рибарите кореняци в блатата, които едва ли можеха да бъдат обвинени в прекалено суеверие. Индианецът се беше заселил тук с убеждението, че това е центърът на света. Така беше казал и при първата си среща с Кроукър:

— Тук, в центъра на света, аз мога да слушам...

— И какво чуваш?

— Всичко — беше отвърнал той.

А Кроукър разбра, че именно този човек трябва да бъде негов водач. После, в продължение на много дни и нощи, изпълнени с тихи разговори и приятно мълчание, започна да разбира, че е тук за нещо много повече от уроци по риболов.

Хората се страхуваха от Каменното дърво по начина, по който се страхуваха да останат сами във враждебната нощ. Никой не можеше да обясни защо се получава така, но в крайна сметка индианецът остана да живее в почти пълна изолация и това явно му харесваше. На моменти Лю беше убеден, че той умишлено подклажда страха на околните, използвайки го като преграда срещу любопитството им.

Каменното дърво живееше в дървена хижа с ламаринен покрив, издигаща се на късче твърда земя, заобиколено почти отвсякъде от червени мангрови храсти. Тези растения живееха почти изцяло във водата, преплетените им коренища и клони изграждаха непроходима стена, а хижата беше защитена от тях като средновековен замък. Една тънка песъчлива ивица беше връзката ѝ с „голямата земя“.

Тялото на Бени натежаваше с всяка крачка. Добрал се най-сетне до пътеката пред хижата, Кроукър беше толкова приведен под тежестта на приятеля си, че приличаше на болен от артрит старец. Както винаги мина покрай испанската вишна, която се издигаше над ниските храсти. По това време на годината плодовете ѝ бяха зелени и приличаха на диви ябълки. Когато узрееха, ставаха бели и сочни, но това не им помагаше да заприличат на нормални вишни. На външен вид изглеждаха вкусни, но сокът им беше няколко пъти по-отровен от

сода каустик. Известният испански природоизпитател Понедел Рей беше изял една такава вишна и беше умрял в страшни мъки. Като дете Каменното дърво беше сторил същото, но по неизвестни причини беше останал жив, макар и след тежко и продължително боледуване. Така се беше родил и прякорът му. Баща му го кръстил Каменното дърво...

Някакво движение отпред го накара да замръзне. Джо бавно се плъзна от изсъхналата трева, очевидно изпълнен с любопитство към новодошлите. Джо беше триметровият смок на Каменното дърво.

Кроукър се отпусна на колене и му подаде протезата си. Раздвоеното езиче на смока се стрелна навън и докосна изкуствената материя, миг по-късно тялото му се уви около китката му и се плъзна нагоре. Главата му докосна бузата на човека, езичето отново изскочи и опита соления вкус на потта.

— Всичко е наред, Бени — дрезгаво рече Люис. — Пристигнахме.

Не получи никакъв отговор. Бени беше припаднал.

Кроукър подсвирна, изправи се и заизкачва покритите с мъх дървени стъпала. Вратата се отвори, на прага се появи неясен силует. Вътрешността на хижата беше осветена от ярките лъчи на газов фенер, пламъчета на множество свещи играеха по стените. Каменното дърво беше слаб и жилав като тръстиките, които обграждаха дома му.

— Очаквам ви — рече той. — Всичко е готово.

Не се изненада. Отдавна познаваше необичайните способности на Каменното дърво. Влезе и внимателно положи безжизненото тяло на Бени в средата на стаята.

— Джо помни общите ни приключения — промърмори вместо поздрав индианецът. — Той е верен приятел...

— Приятно ми е да съм тук — протичко отвърна Кроукър.

— Беше крайно време, Крачещ ибис — кимна Каменното дърво.

Този прякор Кроукър си спечели в момента, в който показа на индианеца как действат стоманените нокти на протезата му. Според Каменното дърво те приличали на дългата човка, с чиято помощ ибисът лови риба в блатото.

Индианецът се залови за работа, а той загрижено погледна умореното му, прорязано от дълбоки бръчки лице. Беше висок, като първите заселници на тези земи — индианците от племето Калуса,

които нерядко са били над два метра. Хладните и внимателни очи имаха цвета на утринните изпарения над блатата, челото му беше високо, дългата бяла коса беше пристегната с превръзка от еленова кожа, долният ѝ край представляваше плътна топка, която при всяко движение го удряше по гърба. Каменното дърво имаше невероятно чувство за хумор, беше добре информиран и изключително начетен човек, въпреки доброволната изолация, сред която живееше. Кроукър нямаше представа по какъв начин става това — на моменти го обземаше абсурдната мисъл, че ятата от корморани и чапли, които прелитаха над хижата, му спускат кратка сводка с последните новини...

Сухата му лява ръка се притисна до челото на Бени. Този недъг не му беше по рождение. Беше го придобил на зряла възраст, заразен от един младеж с рак в терминална фаза, когото беше успял да излекува. По неизвестен начин раковите клетки се бяха прехвърлили в организма на Каменното дърво, но там развитието им беше спряло...

„За мен изсъхването е част от оздравителния процес — каза му веднъж той. — Хората остават изненадани, като им кажеш, че болката се дели на стотици разновидности. Но нима това е ненормално? Любовта също е различна... Тази болка беше добра, а аз имах честта да я изпитам...“

Дясната му ръка натроши някаква изсушена билка и пусна парчетата в нагорещения мангал, който беше поставен в средата на стаята. Изви се гъст сиво-зелен дим, Каменното дърво започна да го гребе с шепи, сякаш беше течност, след което го „изливаше“ върху тялото на Бени. Обработи го цялото — от главата до петите, чак докато последните остатъци от изпепелената билка се стопиха във въздуха. После хвана с два пръста потъмнял въглен от дъното на мангала и внимателно го положи върху импровизираната превръзка на раната.

Кроукър не беше изненадан, тъй като и друг път го беше виждал да хваща въглени с голи ръце. Започна да се поти от високата температура, Каменното дърво забеляза това и се усмихна:

— Тази жега ти е позната, нали?

Преди време индианецът го беше излекувал след ухапване от отровна змия. Основна съставка на лечението беше именно тази интензивна, наситена с аромат на билки топлина. Нямаше представа на какъв принцип действа тя, но ефектът ѝ беше наистина поразителен.

Въгленът бавно прогори пластовете окървавен плат и опря в голата рана. Бени дори не помръдна. Клепачите му си останаха затворени. Топлината нарастваше, Кроукър изпита чувството, че се намира в пещ...

Междувременно Каменното дърво извади отнякъде три тигрови нокти. Огромни и зловещо извити, те бяха почернели от дългогодишна употреба. Бавно и внимателно ги заби в плътта на Бени — по един във всяка буза, а третият — непосредствено до нагорещения въглен върху раната. Сръчно подложи мангала с нажежените въглени под тънките струйки черна кръв. Въглените засъскаха и бързо се охладиха, струйките пресъхнаха. Подаде купичката на Кроукър и каза:

— Излез навън и намери подходящо място да я заровиш. Ще копая само с ръце и ще внимаваш дори капка от съдържанието ѝ да не попадне върху кожата ти...

Той се подчини. Когато се върна в хижата, раната на Бени беше престанала да кърви. Лицето му беше спокойно, дишането — равномерно и дълбоко. Каменното дърво разбъркваше съдържанието на широко ведро, което беше поставено на триножник над жарта в огнището. Във въздуха се носеше приятният аромат на отвара от билки и неизвестни корени.

— Приятелят ти спи — рече индианецът. — Време е да се погрижим и за себе си.

Настаниха се до огнището. Вечерята се състоеше от печена риба, стрити на пюре зеленчуци и сушени плодове. Каменното дърво почти не се докосна до храната и Кроукър изпита чувството, че се храни колкото да му прави компания. Отвън долитаха обичайните звуци: квакането на дървесните жаби, жуженето на ноцните насекоми, джавкането и воят на дребни хищници. Над всичко това доминираше свиренето на вятъра в храстите и плискането на водата около коловете на пристана.

Кроукър се хранеше бавно. Вечерите с Каменното дърво бяха приятен ритуал, свързан с продължителни разговори на всякакви теми. Но този път индианецът не беше настроен на подобна вълна.

— Крачещ ибис, ти се появи в дома ми посред нощ, водиш ранения си приятел... Смъртта се е изпречила на пътя ти, но има и нещо друго... Вътре в теб... Вътре в теб нещо се променя... —

Протегна изсъхналата си ръка и я опря в челото му, точно както беше постъпил с Бени. Беше суха и хладна като старо дърво.

— Знаеш ли как ме наричат тукашните хора? — попита след дълга пауза. — „Приятелят на призраците“...

— Защото си мъдрец. Познаваш ветровете, преценяваш каква ще бъде силата на предстоящата буря. Предварително знаеше, че идвам тази вечер, знаеше и защо... Освен това разговарях с животните, като тях усещаш природните цикли...

Каменното дърво кимна, на лицето му се появи дяволито изражение:

— Всичко това е вярно, малко или повече... Но този прякор съм си спечелил, защото хората вярват, че разговарям с обитатели на един друг свят, който никой от нас не познава... — Остави чинията си и продължи: — Ти се появи на прага ми. По кръвта познах характера на бурята, сред която си попаднал... Но в очите ти имаше нещо ново. От него разбрах, че те обладава мъдростта на лечител.

— Дядото на приятеля ми е бил голям лечител от племето гуарани — промълви със свито сърце. — Наричали са ги „сукиа“...

— Чувал съм за тях — кимна Каменното дърво. — Използват особени камъни, в които крият мъдростта и силата си.

— Казват им „Господари на душата“ — добави Кроукър. Спомни си за камъка, който беше успял да докопа Хектор, душата му потръпна от страх. Спомни си и страха на Естрела Лайес, когато ѝ показа магическия камък на Хумаита. — Знаеш ли нещо повече за тях?

— Почти нищо — поклати глава индианецът. — А това, което зная, в повечето случаи са само мъкви и легенди... Една от тях твърди, че при определени обстоятелства „сукиа“ е в състояние да погълне един или няколко такива камъни, след което се превръща в Бог...

— Какво ще рече това?

Той сви рамене.

— С едно докосване е в състояние да излекува и най-тежката болест, с лекота унищожава враговете си... Това е едно от най-ужасните превъплъщения на „сукиа“, защото е постоянно и необратимо. Камъните си остават в него... Но природните закони са неумолими: когато придобиваш нещо голямо, трябва и да загубиш нещо друго, също така важно...

— С този „сукиа“ не е станало така — поклати глава Кроукър. — Преди много години е бил убит от близнаците, които ни преследват... Казал на приятеля ми, че ще се върне под формата на акула. Преди пет дни попаднахме на една тигрова акула... Огромна, силна, жестока. Приятелят ми беше убеден, че...

— Че това е Хумаита.

Смаяно зяпна:

— Откъде знаеш името му?

Каменното дърво се усмихна и потупа челото му с изсъхналата си ръка:

— Той сам ми го каза, Крачещ ибис... Той е тук, в главата ти. Тази нощ и ти си „приятел на призраците“...

— Това не може да бъде, Каменно дърво! — изстина Кроукър. — Аз не вярвам в магии и заклинания!

Индианецът взе един изстинал въглен и започна да рисува нещо на дъската, която ги разделяше. Той се приведе напред и видя едно око с двоен ирис.

— Това е той, Крачещ ибис...

— Наистина — кимна Кроукър. — Това е неговият символ.

— Приятелят ти се събуди — каза Каменното дърво, напълни купа с отвара и му я подаде: — Нахрани го, върни му живота...

След тези думи стана и тихо се излезе навън, а Кроукър взе главата на Бени в скута си и поднесе купата с билкова отвара към устните му. Бени покорно започна да пие. Беше замаян, с червени кръгове около очите. Оголената рана беше грозна, но вече не кървеше. Беше затворена, сякаш от ръката на опитен хирург...

Вятърът се усили, дъждът забарабани по ламаринения покрив на колибата, мангровите клони започнаха да драскат по стените. Дървесните жаби невъзмутимо продължаваха монотонната си песен, но жуженето на насекомите секна. Кроукър продължи да храни приятеля си, а Джо дремеше на раменете му.

Купата най-сетне се опразни и той я остави до себе си. Погледна лицето на Бени, но мислеше за Хумаита. Представи си, че действително общува с духове, и неволно потръпна. Не, той не вярваше в духове!

Клепачите на Бени помръднаха, погледът му се спря на Джо, свит на кълбо на рамото на Кроукър.

— Сънувам ли, amigo? — дрезгаво прошушна. — Какво е това върху теб, по дяволите?

— Това е Джо — отвърна му. — Смок-удушвач, мой добър приятел.

— Ти си превъртял!

— Нищо подобно. Джо е личност, освен това носи и съвсем конкретна полза. Ходи на лов за други змии, включително и за петнистата гърмяща змия, която е изключително опасна...

— А обича ли да си хапва водни мокасини? Тези гадини ги мразя особено силно!

— Не се въдят тук. Водата е прекалено солена за каквито и да било водни змии.

— Dios — въздъхна Бени и затвори очи.

Кроукър се вслуша в звуците на бързо приближаващата се буря. Ушите му пропукаха от рязко падналото атмосферно налягане. Сякаш в потвърждение на мислите му над блатата се разнесе оглушителна гръмотевица. Сведе очи към мъжа в ръцете си. Само оцелелите от експлозии или земетресение носеха подобна маска на лицата си. Маска на безжизненост и примирение, сякаш душите им бяха отнесени от могъщата стихия...

— Как се чувстваш, Бени? — тихо попита той.

— Ни жив, ни мъртъв — отвори очи той. Беше необичайно спокоен и вгълбен в себе си. — Искам да ти кажа нещо, amigo...

— Не сега — спря го. — Сега трябва да почиваш.

— Сега, сега! — раздразнено го погледна приятелят му. — Не отричам, че те излъгах! Pero esto es agua pasada no mueve molino... Но всичко това вече е минало. Бях принуден да го сторя, знаеш. Костите са единственото нещо, което е останало от дядо ми. Искях да бъда сигурен, че няма да попаднат в ръцете на неподходящи хора...

— Например в ръцете на Антонио и Хектор — подхвърли му.

— Това би било ужасна катастрофа — призна с въздишка Бени.

— Да разбирам ли, че костите не са тяхно притежание?

— Че какво друго? — погледна го с недоумение. — Ако бяха у тях, не биха ми ги върнали срещу всичкото злато на света!

Пламъчетата на свещите несигурно потрепваха. „Сякаш са символи на бурята и на неизвестното бъдеще“ — рече си Кроукър.

— Кой ги притежава тогава? — попита. — С кого трябваше да се срещнеш в полунощ?

— Рубине.

— Раф?! Я не се занасяй!

— Не съм изненадан от твоето недоверие — въздъхна Бени. — По-скоро съм разочарован... Зная, че сам съм си виновен за това, но Бог ми е свидетел — това е истината!

— А защо трябва да ти вярвам?

Раненият направи безуспешен опит да се разсмее.

— И аз не виждам причина да го сториш — рече и за миг затвори очи. Сякаш черпеше сили от някакъв скрит кладенец. — *Mira, amigo...* Направих грешка. Не ти се доверих. Как ще постъпиш сега? Нима ще ме заклемиш завинаги, без право на прошка? За добро или лошо, Люис, аз съм в ръцете ти...

Крукър замълча. Не виждаше нищо, но чуваше всичко. Точно както го беше учил Каменното дърво.

— Хайде, почвай — промълви най-сетне. — Искам да узная всичко за теб и Раф.

Бени с облекчение въздъхна. Сякаш беше чакал решението на приятеля си със затаен дъх.

— Като кмет на Маями Рубине влезе в делови отношения с един колумбиец на име Габриеле. Голям умник, който в крайна сметка се озова в затвора...

— Защо?

— Стана една, не ти е работа! — намръщи се от погнуса той. — Онзи идиот решава да използва парите на Раф за контрабанда на наркотици. За човек като него изкушението е неудържимо: купища мангизи, интересен живот, огромна власт... — Бавно поклати глава: — Както и да е... Габриеле купува огромна немска овчарка. Негов приятел, ветеринарен лекар, върши останалото... Операция на стомаха, дузина пликчета кокаин вътре, фини шевове... После овчарката заминава за Щатите.

— Дотук ясно. Какво стана после?

— Аматорска работа, ето какво... Тъпият ветеринар забравил да стерилизира пакетчетата и кучето получава вътрешна инфекция. Митничарите виждат, че животното е болно, и го изпращат на преглед в американска лечебница. Ветеринарите го снимат на рентген,

откриват кокаина и Габриеле е закован... Бени замълча колкото да събере сили, после продължи: — Раф не знае нищо за тая работа, или поне така казва... Но иска от мен да оправя бъркотията. В смисъл да го измъкна от съдружието с Габриеле... Ако е възможно със задна дата, иначе политическата му кариера отива на кино. Но скандалът вече е избухнал, аз не мога да сторя нищо. Просто защото колумбийските власти ме режат и изобщо не желаят да разговарят с мен... Тук трябва да добавя, че това е едно направо невероятно решение, имайки предвид връзките ми в правителството на тази страна... В крайна сметка вдигам ръце, особено след като ми се обаждат по телефона и ме заплашват... Раф е бесен, но решението ми е окончателно. Два дни покъсно се появява пак и ми предлага сделка: аз го измъквам сух от водата, а той ми връща костите на Хумаита...

— Това ми прилича на подкуп — присви очи Кроукър.

— И на мен ми се стори така — призна Бени. — Но изкушението беше огромно... Откачих го от ченгела с цената на няколко скъпоценни услуги... *Muy precioso!* Направих така, че никой да не подозира за връзките му с Габриеле, да не говорим за смърдящата контрабанда.

— Но това не е краят на историята, нали?

— Не е — мрачно кимна той. — Отивам при Раф да си получа възнаграждението, а той вика, че сделката с костите се е провалила. *Que lastima!* Много жалко, но доставчиците го били изиграли! Но аз го гледам в очите и виждам истината. А тя никак не е приятна. Копелдакът е получил костите на дядо ми, но не желае да се раздели с тях. Предложи да ми плати с пари. Предложи голяма сума, това му го признавам. Но мен пари не ме интересуваха. Казах му къде да си ги навре, идеята изобщо не му хареса... — Извъртя очи към Кроукър, на устните му се появи подобие на усмивка: — Вероятно защото копелдакът има доста окосмен гъз!

Избухнаха в смях, Кроукър за пръв път изпита облекчение.

— Чакай малко... — стана сериозен той. — Как разбра, че Раф лъже?

— Нямаше какво да разбирам! — изръмжа Бени. — Притиснах го до стената, ама яката — както само аз умея! И знаеш ли какво рече копелето? Имало известен шанс да ми достави костите, но щяло да струва скъпо... Представяш ли си? Току-що съм го измъкнал от кацата с лайната и той иска да ме прецака! На всичкото отгоре поиска да му

свърша и още една услуга! Като я свърша, ще си получа дядовите кокали! Тая нощ трябваше да си оправим сметките. Точно в полунощ, но шибаната буря развали работата... Не бях в подходяща лодка за вълнение и по тази причина се върнах на брега...

— Какво ти поиска Раф?

— Посредничество, какво друго — сви рамене той. — Това ми е специалността. Има случаи, когато наистина разбираш, че светът е малък... Ставаше въпрос за Хуан Гарсия Барбачена. Копелдакът Рубине прекрасно знаеше какви са ми отношенията с него, но въпреки това си поиска услугата. Какво му пука, че ми сипва киселина в гащите?

— И ти прие, така ли?

— Приех, къде ще ходя — мрачно отвърна парагваецът. — По всичко личеше, че Барбачена най-сетне е докопал кокала и няма никакво намерение да го пусне. Огромната власт води до стремеж към независимост, знаеш... Копелдакът станал прекалено непокорен, опасен, непредвидим... Хората, които му дали в ръцете тази власт, искаха едно последно изясняване на отношенията. Което ще рече — или влиза в пътя, или отива по дяволите!

— Нека отгатна какво е станало на срещата, която си им уредил — подхвърли Кроукър и усети как пулсът му се ускорява: — Барбачена им е показал среден пръст!

— Точно така — кимна Бени и болезнената усмивка отново се появи на устните му: — Показа им го, след което ги посъветва да идат да се шибат! С което, естествено, подписа смъртната си присъда...

— Кога стана това?

— В началото на годината.

Нещата започнаха да идват по местата си. Сполдинг Гън се е нуждаел от време, за да организира операцията по ликвидирането на Барбачена и заличаването следите на СОБК.

— Нека се опитам да отгатна още нещо — Барбачена е работил за хора от Министерството на правосъдието на САЩ, ръководени от един тип на име Сполдинг Гън. — „Какъв по-удобен посредник от, цивилно лице като Бени — запита се мислено той. — При това цивилно лице с опит в подобен вид преговори, известно със своята дълбока дискретност...“ — Сега разбирам за кого си работил и защо си ми спестил някои истини...

— Човекът действително беше от Министерството на правосъдието, amigo — кимна Бени. — Видях значката му. На нея пишеше друго име: Рос Дарлинг...

Дъхът на Кроукър спря.

— Това е много важно, Бени! — прошепна той. — Можеш ли да го опишеш?

— Мога, разбира се — кимна Бени, пое дъх и продължи: — Среден на ръст, як, с тежка походка. Приличаше на борец или боксьор. Бяла коса като на старец, но това не означава, че е стар. Червени бузи, които се срещат при планинари и стари пияници. Но човекът беше напълно трезвен. Личеше по очите му: светлосини и ледени. Бог ми е свидетел, че познавам този тип мъже, Люис. Без колебание ще убият всеки, който се изпречи на пътя им. Ако някога са имали съвест, тя отдавна е приспана...

Кроукър усети как кръвта изстива в жилите му. Описанието беше точно. Очевидно се беше срещал с Рос Дарлинг, а не със Сполдинг Гън.

От друга страна, версията на самия Рос Дарлинг за войната между СОБК и БНП също отговаряше на истината. С една малка разлика: Дарлинг и БНП бяха шефовете на Барбачена и те управляваха цялата мексиканска операция.

А хората от СОБК се опитваха да я спрат. За миг си представи как са се развили събитията. Прогонените от Гън агенти на СОБК създават своя нелегална организация, използват връзките си с определени сенатори и конгресмени и изграждат БТВСНКП. Първата и вероятно единствена задача на тази организация е да бъде мозъчен тръст на сложната операция в Мексико, чиято цел е да постави икономиката на страната под пълния контрол на няколко избрани американски граждани.

Дарлинг прави всичко възможно да попречи на Кроукър за установяването на контакт със СОБК. Това е напълно естествено. От своя страна СОБК стига до заключението, че Кроукър е минал на страната на противника. Това пък обяснява покушението при моста „Брикъл“.

„Каква ирония на съдбата — помисли си той. — Антонио Бонита го беше предупредил, че всички го лъжат. Всички, с изключение на него самия...“

ГЛАВА 4

Каменното дърво беше клекнал до един храст, сам в дъждовната нощ. Кроукър се настани до него. Джо остана в хижата да охранява Бени.

— Следя хода на бурята — рече индианецът. — Човек не бива да се страхува от вятъра и дъжда... — Мазолестите му пръсти стискаха раздвоено клонче. — Тая буря, дето те гони, се крие в хамака... — „Хамак“ беше индианската дума за гора. — Вече е много близо...

— Отивам да я открия — кимна Кроукър.

— Не забравяй на какво съм те учил — погледна го в очите Каменното дърво.

— Ти ще се грижиш за Бени, докато ме няма.

— Приятелят ти ще бъде в безопасност.

Той се надигна, но здравата ръка на индианеца го спря.

— Да мразиш бурята означава огромна загуба на енергия. По-добре открий път към сърцето й...

— Вече е имало опити в тази насока — въздъхна Кроукър. — Братята са успели да убият „сукиа“ именно защото той ги е обичал...

— На силата се отговаря със сила — вдигна юмрук Каменното дърво. Главата му се наклони: — Ослушвай се! Не пропускай нищо! Сам ще решиш какво е истина, и какво илюзия!

— Защо не? — почти се изсмя Кроукър. — Откакто се забърках с близнаците, всички ме лъжат!

— Учудваш ли се, Крачещ ибис? — вдигна ръце индианецът. — Живеем в лъжовен свят. Истината свети отвъд него. Лежи дълбоко под водата, на океанското дъно... Духовете разговарят с мен. Съществуването не е ограничено в света, който виждат очите ни. Ние сме пеперуди в хербарий, стига да го позволим... — Главата му рязко се завъртя, но приятелят му не чуваше нищо, освен воя на вятъра и плющенето на дъжда. — Тръгвай! — добави Каменното дърво и го изгледа отдолу нагоре: — Убеден си, че тази буря е смъртоносна, Крачещ ибис... Но не се поддавай на заблудата. За теб тя е нещо съвсем друго...

Кроукър безшумно се плъзна в гората. Дъждът продължаваше да плющи върху мангровите листа. След двадесетина крачки хижата на Каменното дърво се разтопи в мрака. От двете му страни стърчаха разкривени клони, разклащани от поривите на вятъра.

Спря под испанската вишна: не знаеше накъде да поеме. Спомни си как се чувстваше сред мрака там, у дома. В Ню Йорк работеше нощем, когато другите спяха. А благодарение на работата му те спяха добре. Но понякога у дома стават странни неща, особено нощем... Човек губи ориентация.

Нормалният ритъм на живота — събуждане, закуска в осем, тръгване за работа в девет — всичко това се нарушава. Човек неволно започва да разчита на себе си, тъй като връзките с нормалния свят ги няма.

Всичко това му носеше полза. През деня цареше невероятна бъркотия — какофония от звуци и забързани движения, хората просто са ангажирани с непосредствените си проблеми. През нощта те спят, бъркотията стихва. Тогава идва ред на онзи ритъм, който Каменното дърво нарича „разширена реалност“ и който наподобява горските шумове.

Кроукър усещаше присъствието на Хектор в дъждовната нощ. Близнакът бе ловец, още от първата им среща. Мечтаеше именно за подобна ситуация. Хищник и жертва, сами в нощта. Какви бяха думите му? *Човек може да бъде разбран само, когато е сам.*

Вятърът беше свеж, с неповторимия аромат на озон. Откъсна зелен плод с помощта на металните пръсти на протезата си и започна да се спуска по полегатия склон.

Постепенно си даде сметка, че някой го наблюдава. Две кехлибарени очи проблясваха иззад храстите, докато той внимателно си пробиваше път напред. Гората скоро свърши. Пред очите му се разкри океан от мангрови храсти и ниски дървета: бяло върху твърдата земя, черно на границата между суша и вода, червено в средата на канала. Щракна с пръсти и кехлибарените очи изчезнаха.

Втурна се след тях. Разстоянието беше малко, това му позволяваше да следи движението на неясния силует. Зелените клонки едва се поклащаха. Напредваше бързо и скоро си даде сметка накъде вървят. Бяха на тясна ивица суша, която щеше да свърши след около триста метра, опирайки във водите на канала. Увеличи темпото,

изпревари сянката и изскочи насреща ѝ точно там, където сушата свършваше. Тя стъписано се отдръпна назад, изправи се на задните си крака и заплашително изсъска.

Кроукър замръзна на място. Господи, това беше рис!

Прииска му се да потъне в пясъчливата почва. Фосфоресциращите очи на звяра бяха заковани в лицето му, предните лапи с остри нокти гневно пореха въздуха. Бавно и с безкрайно внимание мъжът започна да се оттегля.

Точно в този момент връхлетя Хектор. Сякаш летеше на крилете на вятъра и дъжда. Стовари се върху гърба му и му нанесе силен удар в ребрата. Двамата паднаха сред мангровите коренища на брега и започнаха да се търкалят.

Но Бонита имаше на своя страна както изненадата, така и предварително обмислен план. Протезата на Кроукър попадна в чатала на здрава клонка. Почвата под нея беше мека и не му даваше нужната опора. Замахна напосоки, търсейки огнестрелната рана на рамото му. Надяваше се да му причини достатъчно болка, за да може да се измъкне. Но той изобщо не изглеждаше омаломощен.

Напротив. Ловко възседна Кроукър, юмрукът потъна в лицето му със страшна сила.

— Това е за първия път, когато счупи носа ми! — просъска. — А това за втория! — Нов нокаутиращ удар. — А сега ще платиш за раната, която ми нанесе!

Кроукър се задави от собствената си кръв, за миг загуби съзнание.

Ударите спряха така неочаквано, както бяха започнали. Той с мъка отвори очите си, изцапани с кръв и кал. В едната си ръка Хектор държеше магическия камък на Хумаита, в другата проблясваше скалпел. Порезната рана на бузата му зееше, сякаш зачервена от гняв.

— Антонио каза да го чакам — просъска. — Каза да не те пращам на оня свят без него... Проклет глупак! Тая нощ обаче няма да стане! Mira, senog, как чудотворните сили на Хумаита излекуваха рамото ми. Тази нощ принадлежи на ловеца! — Наведе се над Кроукър: — Гледай ме в очите! Искам да видиш смъртта си в тях!

Той неволно се подчини. В кехлибарените очи на близнака светеше бясна злоба, но и още нещо... В сърцето му потрепна плаха надежда. Прекрасно разбираше, че няма никакви шансове във

физическото единоборство. Следователно беше длъжен да потърси друг начин...

— Искам да те питам нещо, Хектор — задъхано промълви. — Как е възможно Антонио все още да е влюбен в Роза?

— Какви глупости дрънкаш?

Острието на скалпела спря на сантиметри от лицето му. Сега най-важното беше да се печели време.

— Нима не знаеш? — продължи той. — Нима не разбираш, че това е причината да ме харесва? Между Роза и Соня има някаква невидима връзка. Антонио я усети още при първата ни среща, в къщата на Соня...

— Не знаех, че е бил там — отвърна Хектор и в гласа му за пръв път пролича колебание. — Нищо не ми е казвал.

— Че как ще ти каже? — изсумтя Кроукър. Стоманените пръсти започнаха бавно да дълбаят мекия торф, търсейки по-добра опора за протезата. — Нали щеше да го попиташ какво е търсил там? А не би посмял да ти каже истината... Защото той дойде да ми признае за убийството на Роза...

— Защо би сторил подобно нещо? — подозрително го изглежда близнакът.

— Защото ти си прозрял истината. Роза действително го е променила. Той е осъзнал това в момента, в който си я убил. Според мен точно тогава е осъзнал природата на злото, което се таи в душите ви...

Върху лицето на Хектор се изписа открито облекчение.

— Сега вече съм сигурен, че лъжеш! — изръмжа. — Ако това, което казваш, е истина, защо Антонио продължава?

— Много просто. Защото не може да спре. — Протезата беше потънала няколко сантиметра в торфа, получи се нещо като опора. — Вашият начин на живот е излязъл извън контрол, вие просто се подчинявате на инерцията... Прав ли съм, Хектор?

— Играта — кимна Хектор. — Прав си, разбира се... *Madre de mentiras*, не ми повтаряй отдавна известни истини!

— Но Антонио е на края на силите си — продължи Кроукър. — Все по-трудно му е да продължава... Биомеханичната протеза бавно се завъртя в торфа, палецът изскочи отгоре. — На практика той е

различен от теб. Хумаита е прозрял това и се е опитал да ти го противопостави... И тук съм прав, нали?

— Хумаита! — просъска през стиснати зъби. Името на стареца прозвуча като обида. — Винаги е искал да ни раздели! Пренебрегваше връзката между нас, твърдеше, че сме отделни индивиди! Но тъмните камъни знаят, че е грешил! Той искаше да прекъсне кръвната връзка между нас! Защо? Нима не е бил наясно, че ние не можем да живеем разделени?

Кроукър започна да разбира какво се крие зад всичко това.

— Искаш да кажеш, че *ти* не можеш да живееш самостоятелно — подхвърли той.

— Не! — Лицето на близнака беше потъмняло от лошите спомени. — Говоря за *двамата*! Винаги за двамата!

— Не е вярно! — Зарът беше хвърлен. Даваше си сметка, че това е последният му шанс. От точността на това предположение зависеше животът му. — Убийството на Хумаита не извършихте двамата, нали?

Мълчание. Вятърът стенеше в дърветата.

— Двамата, двамата — промълви Хектор. Приличаше на дете, което не желае да се раздели с дълго подхранваните си илюзии.

— Не — рече Кроукър. — Ти си го убил. Ти винаги си бил ловецът. Винаги си бил жаден за кръв... Убил си Хумаита със собствените си ръце!

Хектор се пренесе в Асунсион, в тъмната нощ на река Парагвай.

— Когато го убих, също имаше буря, валеше студен дъжд. Удавих го... Още помня мехурчетата, които излитаха от устата му. Красота! А и той беше странно спокоен, сякаш предварително знаеше какво ще стане. Това ме накара да треперя от възбуда!... — Облиза устни: — После Антонио каза, че съм се откачил от каишката... Използваше този израз нарочно, за да подчертае, че съм животно... *бях толкова внимателен с теб*, рече. И наистина беше. Постоянно ми повтаряше, че Хумаита е важен за нас. Но аз виждах истината. Виждах как се опитва да ни раздели, да разруши специалната връзка между нас. Скрих това от брат си, въпреки че ме болеше. Тъмните камъни знаят, че той не би ме разбрал. Щеше да ме спре. Щеше да дръпне каишката, а аз щях да клекна до него, задавен от безсилен гняв... Винаги става така!

— В онази нощ Антонио не би могъл да те контролира. Думите на Роза са били истина: убийството на Хумаита е било проклетие за него. От мига, в който си го извършил, той е престанал да бъде твоята гузна съвест и се е превърнал в твой подстрекател. И именно това го изяжда отвътре...

Хектор нададе сподавен вик, острието на скалпела се стрелна към гърлото на Кроукър. Биомеханичната протеза рязко отскочи нагоре, чаталът, който я блокираше, пропука и отлетя встрани. Скалпелът се вряза в изкуствената материя, но ударът беше нанесен с такава сила, че острието все пак успя да засегне дясното рамо на Люис.

Бонита нададе дрезгав вик. Бликналата кръв очевидно го накара да изпадне в делириум, китката му завъртя острието в раната. Кроукър почти припадна от болка. В съзнанието му се мярна нещо като учудване от лекотата, с която беше готов да се предаде и да потъне в бездънната пропаст...

Съзря неясното очертание на биомеханичната протеза, паметта му се пробуди, а заедно с нея и ужасът. Това беше достатъчно, за да възвърне съзнанието му. За няколко кратки, но скъпоценни частици от секундата...

Стоманените пръсти се свиха и смазаха малкото топче в шепата му. В следващия миг протезата се стрелна нагоре, пихтиестата маса се озова в отворената уста на Хектор. Десният му юмрук потъна в адамовата ябълка на противника с ужасна сила.

Хектор механично преглътна. Очите му се насълзиха от разяждащата киселина на испанската вишна. От устата му се откъсна смразяващ кръвта вик. Рисът, който до този момент напрегнато беше наблюдавал борбата между двамата човеци, уплашено отскочи встрани и се скри в тъмната гора.

Тялото на Бонита се люшна и започна да се разтърсва от конвулсии, ръцете му притискаха гърлото, после се плъзнаха надолу, към корема. Очите му се наляха с кръв, устата му се разкриви.

Погледът му попадна на Кроукър. В дланта му се появи магическия камък на Хумаита, треперещата му ръка го притисна към гърдите.

В продължение на една безкрайно дълга секунда не се случи нищо. Поройният дъжд беше спрял, дори вятърът стихна. Нощта

сякаш беше затаила дъх.

— Виждаш какво става, senor — промърмори Хектор. Конвулсиите изчезнаха, неестествената бледост бавно започна да се оттегля от лицето му. — Хета ме спаси от отравяне. Ти си безсилен срещу мен и сега ще...

Гласът му бързо заглъхваше. Очите му се изцъклиха, коремът му започна да се подува. На лицето му се изписа ужас, по челото му избиха ситни капчици пот, които бързо наедряха и започнаха да се стичат надолу. Устните му се сгърчиха в отвратителна гримаса, която сякаш отразяваше някаква невидима, но жестока битка вътре в тялото му.

— Аз... аз... — Очите му се обърнаха с бялото нагоре. Челюстта му увисна, от гърлото му излетя странно съскане. То спря едва когато коремът му отново стана плосък...

Кроукър предпазливо се приближи. Наведе се над неподвижното тяло и долови някаква странна миризма. Тя се излъчваше от всяка пора на кожата му. Разбра, че Хектор е мъртъв още преди да провери пулса му. Протегна ръка и изтръгна магическия камък от бързо вкочаняващите се пръсти.

Болката в рамото го накара да се изправи. На всяка цена трябваше да намери кучешки дрян, да обели кората и да я притисне към раната. Индианците семиноли и калуса използват това растение от векове. Те изсушават и смилат на прах кората на кучешкия дрян, а получения прах посипват във водата. Упойващата му сила е толкова голяма, че рибите бързо изплуват на повърхността и за индианците остава само да ги събират в кофите си.

Насочи се към гъсталака, сигурен, че ще открие каквото му трябва. Но едва направил първата крачка, пред него внезапно се появи лицето на Антонио. Реакцията му се оказа твърде бавна. Късата и дебела тояга го улучи в слепоочието със страшна сила, тялото му се строполи като подсечено...

ГЛАВА 5

Пистолетът е твоята дясна ръка! Никога не допускай да се превърнеш в инвалид!

Това предупреждение висеше в рамка на стената на полицейското управление. „Наистина е така — клатеха глава ветераните, които посрещнаха Кроукър в първия му работен ден. — За началниците това е част от политиката, защото никой не иска да изгубиш шибаното си пушкало. Но за нас е друго: ако те гръмнат с личното ти оръжие, ти се пренасяш в небесните селения, но на мен ми пишат черна точка в досието, защото не съм опазил партньора си...“

Спомни си това в момента, в който дойде в съзнание. По простата причина, че се беше превърнал в инвалид.

Избърса дъждовните капки от лицето си и с недоумение втренчи очи в чуканчето на лявата си ръка. Неизвестно как Антонио беше успял да се справи със заключващия механизъм на протезата и сега той се чувстваше гол и безпомощен като пеленаче.

Надигна се, седна, изохка и опипа главата си. Пулсиращата цицина беше огромна и болезнена. Пое дълбоко дъх и бавно се огледа. Намираше се на борда на скутера, с чиято помощ се бяха придвижили до хижата на Каменното дърво. Дясната му ръка потъна в джоба, сърцето му се сви. Магическият камък на Хумаита липсваше. Антонио се беше погрижил да го лиши от всякакъв шанс.

Изправи се на крака, понечи да тръгне към носа, но рязко спря. Толкова беше свикнал с тежестта на протезата си, че без нея се почувства като яхта без рудан. Очите му се насочиха към водата. Малко под повърхността се виждаше тялото на огромен алигатор, чиито малки зли очи безстрастно го наблюдаваха.

Олюля се и тръгна напред, приковал поглед в палубата. Добре помнеше, че револверът на Бени беше останал някъде тук, но не можеше да го открие.

— Оръжието го няма, сеног — обади се зад гърба му Антонио.

Миг по-късно се появи. В ръцете си държеше картечен пистолет „Мак-10“ — едно оръжие, което беше в състояние да изстреля десетки

куршуми в секунда.

— Защо ти е нужна тази артилерия? — промърмори Кроукър. — Аз съм сам...

— Сам, но опасен. Убил си Хектор въпреки магическия камък на Хумаита... — Лицето му беше като маска, под която леко потрепваха напрегнатите мускули. — Питам се какво ли е било тайното ти оръжие...

— За какви оръжия говориш — въздъхна Люис и леко повдигна лявата си ръка. — Успял си да откачиш дори протезата ми...

Антонио с нищо не показва, че го е чул, кехлибарените му очи развълнувано проблеснаха:

— Плаках за него, *senor... Verdad...* Бях дал клетва да го закрилям и я спазвах. Правех всичко възможно... Но в края на краищата Хектор имаше своите желания...

— Които следваше до края — кимна Кроукър. — Както винаги е правил...

— Браво, детективе. Разкрил си всичко... — Бонита направи безуспешен опит да вложи ирония в думите си. Главата му леко се завъртя: — Питаш ли се защо все още не съм те убил? Ще ти отговоря: нужен си ми, за да се измъкнем от шибаните блата!

— Къде отиваме?

Късото и грозно дуло на автомата посочи към носа.

— Ти как мислиш?

— Разбира се. Ясно като бял ден...

— Не искаш да ми кажеш, а? — хилеше се Антонио. — Не искаш да повярваш, че знам? Да, точно така... Отиваме на срещата на Бени... Най-сетне ще получи костите на Хумаита!

— Представям си колко много ги искаш — промърмори Кроукър, докато вървеше напред. — Предполагам, че силата им е далеч по-голяма от тази на магическите камъни.

— Общо взето, така е. Но камъните също са важни. Когато притежавам и костите, ще бъда наистина могъщ. Все едно, че Хумаита е възкръснал... — Юмрукът му се притисна към гърдите: — Цялата сила на стареца ще бъде тук, вътре в мен!

Другият мъж неволно потръпна. Даваше си сметка, че трябва на всяка цена да предотврати това. Настани се зад кормилото на скутера и промърмори:

— Не мога да разбера защо си позволил на Хектор да го направи... Хумаита е бил твой учител, вярвал ти е... Животът ти е бил предопределен. Но ти решаваш да изгориш всичко това на погребалната му кладя... Помогнал си на Хектор, дори си му простил... После двамата заедно обръщате гръб на истината и се залавяте за злоещата си работа.

— Нямах друг избор, *senor*.

— Глупости! — рече Кроукър, запали мотора и включи на заден ход. — Избор винаги има. Ние сме хора именно защото запазваме правото си на избор. Това важи и за теб, Антонио.

— *Madre de mentiras!* — изръмжа близнакът. — Животът за хора като теб сигурно е песен! Имаш всички отговори!

Кроукър насочи лодката към средата на плиткия канал, който Каменното дърво беше прокопал за лесен достъп до хижата си. Очите му се сведоха към водата, мислите му се насочиха към съдбата. За хората в Югоизточна Азия съдбата означава много. Те вярват, че съдбата ръководи живота на човека от раждането до смъртта му. Китайците например са убедени, че човек не трябва да се бори срещу нея, а да я приема с примирение. Самият Кроукър никога не успя да възприеме този начин на мислене. За него това означаваше да легнеш като бездомно куче на улицата и да чакаш смъртта. Не би могъл да го стори. Никога...

Знаеше, че няма смисъл да се задълбочава в тази посока. Идеята за предопределението на съдбата схващаше съвсем повърхностно, не можеше да каже дали вярва в нея или не. Но алтернативата на подобни мисли беше още по-лоша. Защото това означаваше да признае един неумолим факт: смъртта ще го застигне тук, в тези плитки води. И кошмарният сън на Джени ще се превърне в действителност.

— Какво толкова се умисли, *senor*? — обади се зад гърба му Антонио. — Да не би да те налегнаха черни мисли за близката ти смърт?

— Честно казано, мисля за твоята смърт...

— Знаеш ли, че ще ми липсваш, *senor* — разсмя се близнакът. — Въпреки всичките неприятности, които ми причини...

— Предполагам не допускаш, че чувствата ни са взаимни, нали? — изръмжа Кроукър и вкара скутера във водите на канала Уайлдърнес.

— Карай на юг! — заповяда Антонио и дулото на автомата мрачно проблесна. — Ще настигнем Рубине при Снейк Байт... — Това беше едно малко затворено заливче в източната част на Флорида бей. Отвъд него започваше източената като женска ръка поредица от малки островчета.

— Вие с Раф май сте дружки — подхвърли Кроукър.

— Нищо подобно! — хладно отсече латиноамериканецът и седна на палубата зад него. Достатъчно близо да го държи под око и достатъчно далеч от ръцете му. — Но като си говорим за стари дружки, се сещам за Бени... Сигурно вече е хвърлил топа, а?

— Мен ли питаш? Нали уж знаеше всичко?

— Май те настъпих по мазола — мрачно се усмихна Антонио. Беше облечен в златисто поло и широки шорти, които се развяваха на вятъра. — Бени наистина е умно момче, но не чак толкова, колкото си мисли... Вероятно защото е прекалено сантиментален. Да, да, точно така... Особено по отношение на дядо си... Това е малко странно, тъй като двамата изобщо не се разбираха... — Поклати глава. — Бас държа, че това ти го е спестил...

— Предпочитам да не обсъждаме какво ми е казал Бени и какво не — отвърна Кроукър. — Това са поверителни неща...

— Поверително е и това, което ще ти кажа сега... — усмихна се Антонио. — Но ние двамата сме близки, нали? Свързва ни смъртта... Може би няма да ми повярваш, но Хумаита беше чудовище. О, да, истинско чудовище! Перфекционист, мек като памук, винаги любезен... Особено с децата. Но едновременно с това твърде арогантен! Бени не можеше да го понася и в това отношение го разбирам... Старецът непрекъснато искаше нещо от него. От мен също, но аз бях по-съобразителен и успях да измъкна от Хумаита каквото мога... Въпреки че често бях изтощен до смърт, аз все пак получих част от силата му...

Скутерът изскочи иззад последния завой на канала и се понесе към Снейк Байт.

— Искаш да кажеш, че за известно време Бени също е изучавал Хета-И заедно с вас? — попита Кроукър.

— Позна — кимна Антонио и се изправи. Наближаваха устието на канала. — Но условията бяха прекалено тежки за него и той отпадна. Хектор също беше на края на силите си.

— А ти? Как се отразиха тежките условия върху теб?

— Quien sabe? Кой знае? — сви рамене той. Беше нащрек, очите му пронизваха мрака. Скутерът се насочи към скалистите очертания на заливчето, дъждът продължаваше да се сипе от оловното небе.

„Дойде време за главното“ — рече си Люис и вдигна глава:

— Как стана така, че бяхте вербувани от Рос Дарлинг?

— От този пеон? — изви вежди Антонио. — Ние с брат ми никога не бихме си губили времето с Рос Дарлинг!

— Кой ви вербува тогава? Дарлинг е директорът!

— Помниш ли Серо? — погледна го любопитно. — Зад това кодово име стои жив човек...

— Но не е Бени!

— О, бих казал, че твоят скъп Бени също е замесен с БНП, като всички нас...

— Той каза, че е организиран последната среща на Барбачена с федералните агенти...

Антонио замълча.

— *Кой е Серо?* — изкрещя извън себе си Кроукър. — Искам отговор на този въпрос, да те вземат мътните!

— Яде те отвътре, нали? — наклони глава близнакът. — Не обичаш да си на тъмно!

Може би Антонио беше прекарал твърде дълго време в компанията на безскрупулните агенти на БНП. На практика близнаците бяха типични представители на новото поколение шпиони — онези, които организират преврати и революции не по политически и идеологически причини, а по чисто икономически. Планът на БНП да финансира сепаратистите чиапа в Мексико и чрез тях да установи икономически контрол в тази страна е съвсем по вкуса на хора като тях. Кроукър не можеше да не се възхити от начина, по който Дарлинг беше сменил черната шапка с бялата и го беше принудил да играе по техните правила...

Далеч напред, сред развълнуваните води на заливчето, се появиха светлини. Някъде там имаше плавателен съд.

— Хуан Гарсия Барбачена си получи заслуженото — размърда се Антонио. — Мястото му ще заема аз. Точно според плановете на Серо. Единствената разлика е, че Хектор няма да бъде с мен... Хуан Гарсия премина всякакви граници, знаеш... Властта, която му даде БНП, му

подейства като неразреден хероин... Стана непокорен, груб и арогантен. Интересуваше го само това, което му носеше лична изгода... В края на миналата година открихме, че е започнал да изгражда собствена военна база. Фантазиите го бяха отвели далеч от действителността. Беше забравил най-важното — че тялом и духом принадлежи на БНП!...

От блещукащите светлини ги делиаха някакви си двадесетина метра. Това вероятно беше модерният катамаран на Раф.

Близнакът беше необичайно възбуден, тялото му нервно потръпваше. Явно наистина гореше от нетърпение да сложи ръка върху свещените кости на Хумаита.

— В началото на тази година се състоя среща между Барбачена и представители на БНП — продължи. — Среща, която завърши с пълен провал, тъй като Хуан Гарсия не отстъпи по нито един пункт. Базата му беше завършена, той вече живееше с чувството за недосегаемост. Беше взето решение за ликвидирането му. Но как да стане то? Преди всичко ние с Хектор трябваше да поемем функциите му по секретната операция, след това вече можеше да се помисли за реалното му отстраняване. Желанието ни беше това да стане дискретно, без прякото ни участие. Бяхме прекалено ангажирани в мексиканската операция, не желяехме на даден етап да отговаряме на въпроса какво по дяволите търси в Латинска Америка една организация като БНП... — На устните му се появи усмивка: — И тогава се спряхме на теб, сенор... Кандидатурата ти беше без конкуренция: бивше ченге, с няколко убийства зад гърба си. Поводите за тези убийства са без значение, тъй като при всички случаи е отнет човешки живот... Но най-хубавото при теб беше, че си работил за СОБК... Това означаваше, че след като свършиш работата, вината ще бъде прехвърлена директно върху тази организация...

Кроукър се вцепени от ужас.

— Но вие сте знаели, че няма да ме убедите да убия Барбачена, дори този тип да е два пъти по-голям злодей, отколкото е бил! Което означава, че сте се поровили достатъчно усърдно, за да стигнете до Рейчъл и да я отровите с етиленгликол!

— Un poco, senor.

— Само малко, значи?! — С върховно усилие на волята се въздържа да не се нахвърли върху Антонио. — След което наемате

Махур да ми предложи сделката: живота на Рейчъл срещу убийството на Барбачена. Всичко се подрежда идеално: аз имам нужния опит и решителност, а ако ме пипнат, всичко ще се стовари върху СОБК. Рисковете за БНП се свеждат до минимум.

— Точно така — кимна Антонио. — При всички случаи излизахме от играта чисти като котешки мустак... — На лицето му се появи мрачно изражение: — За съжаление ти успя да научиш повече, отколкото трябва!

— И тогава се намеси Дарлинг, така ли?

— Нямаше как — въздъхна той. — Ти настояваше да влезеш във връзка със СОБК, а ние не можехме да ти позволим това, нали?

— Тогава решихте да ме изолирате!

— Направихме каквото можахме. Тук трябва да призная, че твоята реакция беше отлична. Не се поколеба нито за миг, дори нещо повече — успя да привлечеш Махур на своя страна. Никой не беше очаквал подобен развой на събитията. Madre de mentirasopn Хектор беше принуден да признае твоята гениалност!

— Но в крайна сметка това се оказа без значение — пренебрегна комплимента му. — Защото ти беше помислил за всичко, нали? Включително за резервен вариант в случай, че аз не убия Барбачена...

— Признавам, че това беше идея на Хектор. Може би защото винаги е горял от желание да убива...

— И накрая изгоря...

— Така е за съжаление — въздъхна Антонио.

— Едно нещо не мога да разбера — продължи Кроукър, взирайки се в развълнуваното море. Стори му се, че вече вижда тъмните понтони на катамарана, огромни като подводни скали. — Вие без съмнение сте си давали сметка, че БНП ще ви притежава тялом и духом от момента, в който приемете да работите за тях... Защо, по дяволите, сте позволили да бъдете вербувани? Не се ли страхувахте, че ще ви сполети съдбата на Барбачена?

— Както може би се досещаш, Хектор беше против — въздъхна Антонио, после сви рамене и добави: — Но той винаги се е чувствал по-добре сред джунглата, просто не признаваше цивилизацията... Аз обаче си давах сметка, че времената са други. Или трябваше да заемем мястото на Хуан Гарсия, или да му направим път... Нагоре, към абсолютната власт... — На устните му се появи усмивка: — Аз съм

по-умен от всички тях, *senor*. Набирането на органи за трансплантация е нашата застрахователна полица. Такива органи доставяме не само в Латинска Америка, но и на някои много влиятелни личности тук, в Щатите... Бяха напълно зависими от нас и все още са... Ако в даден момент на Дарлинг му хрумне да се отърве от нас, той ще се окаже подложен на такъв натиск, че цялата структура на БНП ще претърпи изменения...

Вдясно от борда смътно се очертаха скалистите брегове на островчето Джо Кемп. Прекосиха канала Снейк Байт, където дълбочината достигаше човешки ръст, после се плъзнаха във водите на самото заливче, което беше съвсем плитко — не повече от половин метър. Катамаранът на Раф можеше да плава дори в такива плитчини, въпреки огромните си размери...

Миг по-късно се озоваха до един от високите понтони. Кроукър забеляза, че Рубине е изключил светлините, които можеха да бъдат видени откъм брега.

— Какво ще стане, като се прехвърлим оттатък? — попита той.

Дулото на автомата се насочи в гърдите му.

— Нима великият детектив все още няма отговор на този въпрос? — иронично попита Антонио. — Ти няма да ходиш никъде, *senor*. Просто защото задачата ти приключи...

— Струва ми се, че изпълних доста задачи в твоя полза, Антонио...

— Така ли, *senor*?

Кроукър намали скоростта. Колкото по-бързо се приближаваше до яхтата на Раф, толкова по-малко живот му оставаше.

— Една от тях беше ролята на изповедник — продължи той. — Защо ми разказа за Роза? Дори Хектор остана изненадан от този факт...

— Достатъчно, *senor* — нетърпеливо го прекъсна близъкът. — Не ми отвличай вниманието точно когато съм на няколко метра от костите! — Пое дълбоко дъх и добави: — О, вече ги подушвам!

— И на какво миришат?

Очите на Антонио широко се разтвориха, зениците им бяха огромни.

— На власт, *senor*! — промърмори. — На абсолютна власт, която дори не можеш да си представиш! Там отпред ме чакат всички тайни

на Хумаита, включително онези, които старецът не е посмял да сподели с никого! Чакат да ги попия дълбоко в себе си!

— Роза — напомни му Люис. — Щеше да ми кажеш...

— Лъжеш се, *senor* — нетърпеливо го прекъсна Антонио, а дулото на автомата леко се отклони. — Това ще споделя с някого само на смъртния си одър!

Откъм катамарана долетя рязко изсвирване, той извърна глава. Кроукър моментално се възползва от предоставената възможност. Пусна кормилото и полетя към борда. Антонио може би беше очаквал подобен ход от негова страна, а може би просто го бе забелязал с периферното си зрение... В случая това беше без значение.

Той натисна спусъка, ярките звезди на трасиращите куршуми последваха тялото на Кроукър във водата. Каменното дърво го беше научил как да се придвижва в плитчини, които му стигат едва до кръста. Правилото беше просто — напред, а не надолу. Въпреки това гърдите му одраскаха песъчливото дъно, но движението му по посока на катамарана не спря нито за миг.

Беше съвсем наясно, че кошмарът на Джени се сбъдва: той плува в плитка вода с лице към дъното, а в душата му се настанява парализата на страха...

Куршумите разпенваха водата наоколо, но той продължаваше към тъмната грамада на близкия понтон. Ръката му напипа една дръжка, тялото му се залепи за изкуствената материя.

В продължение на няколко ужасно дълги секунди не се случи нищо. Кроукър успя да се покатери върху мократа повърхност на понтона, миг по-късно мощните мотори изреваха и катамаранът се понесе напред. Скоростта беше огромна, тялото му безпомощно се плъзна, вятърът заплашваше да го отнесе в морето като изсъхнало листо. Ръката му напипа някаква издупина, плъзгането се прекрати.

Яхтата се носеше в нощта, скоростта ѝ продължаваше да нараства. Вкопчен в издупината, която се оказа каучукова халка за въже, той се огледа. По хлъзгавата повърхност на понтона не се виждаше нищо друго, на което да се задържи. Умората и болката в рамото се усилваха, той разбра, че едва ли ще издържи още дълго. Представи си ясно сблъсъка между Антонио и Раф, горчивина изпълни душата му. Собственикът на заведение нямаше никакви шансове срещу убиец като Бонита. В съзнанието му изплуваха образите на

всички жертви на близнаците — Соня и Вонда, Естрела и Пабло Лайес, Махур... Трябваше да помогне на Раф. Но как да стигне до палубата?

Изведнъж си спомни нещо и рязко вдигна глава. В пода на каюткомпанията ясно се виждаше тъмен кръг. Това беше външната страна на онзи люк, който по-рано през деня беше забелязал на пода на капитанската рубка.

В средите на яхтсмените се шири мнението, че катамараните никога не могат да се преобърнат. Но това не отговаря на истината. При силно вълнение и вятър те се преобръщат като всеки друг плавателен съд. Разликата е, че не потъват. Но при такъв инцидент екипажът би се оказал в капана на каюткомпанията, без изход навън. С този люк Раф се беше погрижил това да не се случи никога. При евентуално преобръщане той просто щраква ключалките на капака и се измъква навън...

Кроукър напрегна мускули и предпазливо запълзя напред. Не се пусна от гумената халка, докато пръстите му не напипаха една от алуминиевите тръби, върху които беше закрепен кубрикт. Краката му бавно напуснаха хлъзгавата повърхност на понтона, тялото му увисна на тръбата. Под него водата бягаше с бясна скорост, евентуалното падане означаваше сигурна смърт. Прехвърли и лявата си ръка над тръбата и потърси опора в сгъвката на лакътя. След това започна да се придвижва напред, към средата на конструкцията. Пълзеше отчайващо бавно, използвайки силата на раменните си мускули. Скърцаше със зъби от болка. Не след дълго усети странна топлина под импровизираната превръзка на раненото си рамо, последвана от болка, която едва не го накара да загуби съзнание. Раната се беше отворила, кръвотечението се възобнови. Лошо. Все още не усещаше слабост, но това чувство беше измамно. Огромното количество адреналин, което организмът му произвеждаше в момента, скоро щеше да се обърне срещу него. Тогава идваше краят... Защото му предстоеше не само спешно да се погрижи за собственото си спасение, но и сблъсъкът с Антонио. Сблъсък, чийто изход за съжаление бе лесно предвидим...

Катамаранът излезе в открито море, отдолу се появиха истински вълни и зъбите на Кроукър неудържимо затракаха. Извърна глава и надникна изпод палубата. Движеха се в посока югоизток, пресичайки

дълбоките води на Уипрей Бейсън. Далеч на хоризонта се очертаваха ниските брегове на веригата островчета Батънууд Кийз.

Най-сетне се добра до средата на конструкцията и вдигна глава. Капакът с плътно гумено уплътнение подканящо се поклащаше на сантиметри от него. Стегна лявата си ръка около алуминиевата тръба, дясната вдигна нагоре. Очите му се заслепиха от водни пръски, за миг му се зави свят.

Пръстите му започнаха да опипват капака, но не откриха нищо по гладкото фибростъкло. Къде, по дяволите, бе отварящият механизъм? Може би отвън той изобщо липсваше... Главата му клюмна. Ако това се окажеше вярно, шансовете му ставаха нулеви.

Направи няколко дълбоки вдишвания и издишвания, след което опита отново. Пръстите му напипаха вдлъбнатината едва при третия опит, отново го обзе надежда. Не бе успял да я открие веднага поради рязкото подскачане на корпуса върху високите вълни.

Заби нокти в гумираната материя и натисна навътре. Лявото му рамо бе пронизано от такава остра болка, че изкрещя. Викът му се загуби в грохота на моторите и плясъка на вълните.

Миг по-късно панелът от фибростъкло отскочи нагоре с тих пукот, бързо погълнат от вълните. Зад него се появи малка кухина, в дъното на която имаше колело. То покорно се завъртя под натиска на пръстите му. Позволи си да ликува едва след като люкът се отвори и той успя да се пхне в процепа...

Издърпа се нагоре и безсилно се отпусна на пода на рубката, гърбът му опря в близката преграда. Придърпа мокета и го уви около треперещото си тяло. В носа го удари миризмата на собствената му кръв, която, топла и лепкава, бавно се стичаше по гърдите му. Изведнъж му се доспа...

Рязко вдигна глава, давайки си сметка, че е бил близо до припадъка. Отметна мокета от раменете си и бавно се изправи. Насочи се към вратата. Тялото му се олюляваше, пред очите му играеха черни точки. Започна да брой часовете, които го деляха от последния сън, просто за да не заспи... Сбърка.

Започна отначало. В един момент осъзна, че се е облегал на вратата, а главата му клюма. Зашлеви се по бузата, завъртя топката и вратата тихо се отвори.

Каютата на капитана беше пуста. Вратата към каюткомпанията беше полуотворена, иззад нея долитаха приглушени гласове. Това сигурно бяха Раф и Антонио... А екипажът бе горе, зает с управлението на яхтата.

Прекоси каютата, гласовете станаха по-ясни. Да, това бяха Раф и Антонио, които се намираха в големия салон. Надникна през процепа и ги видя. Бяха в дъното, от двете страни на бара. Осветени от една настолна лампа, фигурите им бяха някак двуизмерни, плоски и нереални. Разговаряха оживено, темата беше ясна: костите на Хумаита. Те очевидно бяха у Раф, но как възнамеряваше да постъпи той? Нима щеше да ги предаде на Антонио просто ей така?

Промъкна се крадешком в тъмния край на салона. Антонио тъкмо обясняваше на Раф, че няма избор и трябва да му предаде костите. Безшумно отвори вратичката на големия вграден шкаф в дъното. Вътре бяха складирани принадлежности за подводно плуване. Кроукър измъкна един още влажен неопренов костюм с къси ръкави и шорти до коленете, после внимателно го отнесе в капитанската каюта. Там го навлече, решил да го използва вместо турникет за раненото си рамо. Върна се обратно при шкафа, отмести другите неопренови костюми и напипа един нож с широко назъбено острие, прикачен за кожен колан. Пристегна го около кръста си, притискайки го с чуканчето на сакатата си ръка. След това свали от стената харпун, зареди го със стрела и провери предпазителя.

Междувременно оживеният разговор между двамата мъже беше преминал в свада. Засипваха се със заплахи. Кроукър добре познаваше упоритостта на Раф, но беше наясно, че тя е нищо в сравнение с решителността на Антонио. По тази причина бързаше да се намеси.

— Хайде, давай ги! — изръмжа близнакът и протегна ръка. Люис сведе очи към предпазителя на харпуна, решил да го провери още веднъж, за всеки случай.

— Escuchame, senor — поклати глава Раф. — Вече ти казах, че костите не са обект на преговори. Точка.

— Майната им на преговорите! — погледна го тежко Антонио. — Това е нещо далеч по-важно!

— Сега вече разбираш защо не ти позволих да се качиш на борда въоръжен, нали? — разпери ръце Рубине.

— Силата... — промърмори Антонио, очевидно решил на всяка цена да запази спокойствие. Или пък по този начин искаше да приспи бдителността на другия и да го нападне? — На чия страна е силата?

— Очевидно на моя — отвърна Раф. Сякаш в потвърждение на думите му чашите и бутилките зад гърба му тихо звъннаха в гнездата си. — Силата е в костите. Няма смисъл да се напругаш, тъй като никога няма да ги получиш. По този въпрос е безсмислено да говорим!

Очевидно не си даваше сметка с кого говори, не подозираше на какво е способен човек като Антонио Бонита. Кроукър прекрасно знаеше, че хора като близнаците изобщо не обръщат внимание на устни предупреждения.

В следващата секунда Антонио прескочи барплота и се втурна към Раф. Очите му светеха като на ловджийско куче, попаднало на лисича следа, разнесе се рязко изщракване и в дясната му ръка блесна нож.

Стрелата на Кроукър го улучи. Прониза тялото му с такава сила, че излезе от другата страна и се заби в дървената ламперия на преградната стена. Тялото на Антонио отлетя встрани и падна в близост до вратата.

— Какво става, по дяволите? — смаяно викна Раф, а очите му учудено се спряха на фигурата на Кроукър, която бавно изплува от мрака: — *Compadre, que pasa?* Откъде изникна?!

Катамаранът рязко промени курса си. Навън ставаше нещо.

— Стой по-далеч от този мръсник! — задъхано извика Люис и се запрепъва през салона. Тялото му се блъскаше в мебелите. Не можеше да разбере дали това се дължи на люлеенето на яхтата или на факта, че всеки момент ще припадне... — Той все още е опасен като отровен скорпион!

— Исусе, Лю, недей да...

Кроукър се измъкна от протегнатите ръце на Раф, забелязал как Антонио се надига и отваря външната врата. Воят на бурята изпълни кабината, ситни водни пръски намокриха лицата им. Притиснал длан в раната си, Бонита изскочи навън.

— Остави го, моля те! — извика Раф.

Люис изобщо не го чу. Изскочи на палубата и се огледа. Посоката на вятъра се беше променила, катамаранът се носеше на юг, към изхода на Уипрей Бейсън.

Високата фигура на Раф за миг изпълни рамката на вратата. Антонио се промъкваше към кърмата, сянката му се мярна зад кабината и изчезна. „Дали не е решил да завземе управлението?“ — запита се Кроукър, зърнал го миг по-късно да тича по лекото мостче, свързващо двата понтона. Не, нямаше начин. Дори да изтръгнеше кормилото от ръцете на моряка, той не би постигнал нищо. Катамаранът не можеше да се управлява от един човек, тъй като на другия понтон имаше още едно кормило...

Разгада намеренията на близнака секунда по-късно. Сянката му се насочи към задния край на понтона, към който беше привързан скутерът... Очевидно тичаше да вземе оставения там автомат...

Той се втурна подире му. Вятърът почти го отнесе в морето. Не можеше да използва лявата си ръка, обувките му се плъзгаха по мократа изкуствена материя. Изрита ги и се почувства малко по-добре. Не носеше чорапи, пръстите на краката му моментално се забиха в найлона.

Вятърът започна да отслабва, бурята бавно отминаваше на изток. Облаците се разкъсаха, блеснаха първите звезди.

— Антонио! — изкрещя Кроукър.

Близнакът се обърна. Беше приклепнал в средата на предпазната мрежа. Вълните периодично обливаха ръцете и краката му.

— Hola, senor — ухили се той. — Май стигнахме до финала, а? — Очите му горяха, ръката му вдигна един тъмен камък и го поднесе към устните. Известно време остана неподвижен, сякаш се питаше дали да направи решителната стъпка, или искаше да подчертае важноста на момента пред противника си...

После преглътна, викът му се сля с воя на вятъра:

— Това е силата! Силата, която гори по-ярко от слънцето!

Кроукър понечи да се втурне след него, но една здрава ръка го хвана за рамото.

— Пусни ме, Раф!

— Чакай малко, comrade! — Тежкият му поглед се спря на лицето му: — От този момент нататък сме партньори в операцията! Comprendes?

— Ти не разбираш какво...

— Никой не може да ме заплашва, comrade. Никой!

Едновременно се обърнаха към Антонио, който се плъзна на четири крака и се претърколи през ръба на мрежата. Увиснал над водата, близакът се оказа успоредно на буксирното въже и зачака приближаването на скутера.

— Сега ще те оправя! — изръмжа Раф и вдигна ръка. Моряците зад руля светкавично изпълниха командата му, кърмата започна да завива. Скутерът я последва, но разстоянието между него и Антонио видимо се увеличи. Рубине скочи на понтона, пристъпи към малка електрическа лебедка и започна да събира въжето. — Дръж така! — рече той и тикна в ръцете на Кроукър конзолата за управление на лебедката. После се отгласна от ръба на понтона и скочи в скутера. Люис натисна бутона за спиране.

Звездите над главите им приличаха на едри диаманти.

— Mira, comrade! — извика Раф и победоносно вдигна ръце: — Виж какво намерих! — На светлината проблесна биомеханичната протеза.

Кроукър скочи в скутера и се насочи към него.

— Какво казал будистът на продавача на хотдог? — хилеше се насреща му Раф. — „Направи ми един с всички екстри!“

— Хубав виц — кимна той. — Само дето будистите не ядат месо...

— Не помислих за това — свъси вежди другият мъж. — Може би този човек е продавал вегетарианска храна...

— Никак не е смешно.

— Това също — промърмори Раф, пусна протезата на дъното на лодката и вдигна автоматичния „Мак-10“. — Доста опасно оръжие, нали? Ти имаш повече опит с тези неща... — Очите му любопитно оглеждаха автомата: — Колко куршума в минута може да изстреля?

— Нека оставим това за по-късно — рече Кроукър. Три-четири крачки го делеаха от приятеля му. — Я ми подай протезата...

— Това ще оставим за по-късно! — изръмжа той и насочи дулото на автомата към челото му: — Comrade, знаеш ли, че ако натисна този спусък, от главата ти няма да остане нищо?

Космите на тила на Кроукър настръхнаха.

— Направи ми една услуга — рече. — Насочи това чудо някъде другаде...

— Няма — поклати глава другият и разкрачи крака за по-добро равновесие. — Я свали този колан. Ще бъда по-спокоен, като знаая, че не си въоръжен. Макар че и така си твърде опасен...

— Господи, Раф...

— Прави каквото ти казвам, да те вземат мътните! Исусе!

Светът се сгромоляса. Подчинявайки се на заповедта му, Кроукър усети как главата му се прояснява и последните късчета от мозайката отиват по местата си. Отговорът на загадката го зашемети. Очите му бяха призовани в лицето на Раф, но едновременно с това регистрираха и мокрото дъно на лодката, протезата му в краката на Раф, поклащания се на няколко метра катамаран, сипаничавия диск на луната, който бавно се измъкваше от косматите облаци на отминаващата буря...

— Какво става, comrade? — хилеше се насреща му Рубине. — Призрак ли видя?

Май беше прав. Призракът от компютрите на БНП най-сетне се появи пред очите му. Не беше Бени, не беше Антонио, още по-малко пък Рос Дарлинг...

В душата му нахлу гняв. Когато проговори, гласът му леко потреперваше:

— Едно нещо не ми дава мира, Раф... Братята Бонита ме проследиха дотук с помощта на електронен чип, който бяха лепнали отдолу на мустанга. Добре, но как Антонио е научил, че отивам в къщата на Соня, когато все още карах собствения си тъндърбърд? От доста време търся отговор на този въпрос...

— Дреболии — сви рамене той. — Не заслужават внимание.

— Ако бяха само те, отдавна да съм ги забравил — съгласи се Кроукър и леко повдигна лявата си ръка. — Но Антонио не удържа на изкушението и задигна протезата ми... При това без насилие. Успял е да се справи със заключващия механизъм, докато съм бил в безсъзнание... Как го е сторил, Раф? При положение, че не знае секретната комбинация...

Той не отговори, тялото му се поклащаше в синхрон с лодката. Гневът на Кроукър сякаш се превърна в живо същество, което заплашваше да го унищожи.

— Но ти знаеш тази комбинация, Раф! — глухо продължи. — Видя я вчера следобед, когато приключихме с гмуркането... Открих

отговора и на другия въпрос: как Антонио ме е намерил у Соня... Ти си му казал, Раф... В онзи ден бяхме заедно, ти ме попита къде да ме потърсиш, ако се наложи, и аз ти дадох адреса й...

— И какво от това?

Изражението на Раф го накара да изскърца със зъби.

— Ще ти кажа какво! — изръмжа. — На кого докладваха Бонита в БНП? На Дарлинг? Той е достатъчно опитен, но е бивш чиновник. А бившите чиновници, макар и амбициозни като него, стигат най-много до средно управленско равнище. Следователно Дарлинг си има шеф. Кой е той?

— Серо — отвърна Рубине и на лицето му изплува някак унесена усмивка.

Гневът на Люис се превърна в опасен звяр, който разтърсваше решетъчната врата на клетката си. Той го позна: беше онзи звяр, който го накара да застреля от упор психопата Аджукар Мартинес, да пръсне черепа на дон Родриго — човека, заповядал убийството на баща му... Тези мъже бяха като Раф. И те като него нарушаваха всички правила на неписания морален кодекс, който беше скъп на Кроукър...

— Ти ме излъга, че не познаваш братята Бонита — успя да се овладее той. — Исусе, Раф, колко ли лъжи си ми пробутал? Смятах те за свой приятел, доверявах ти се. Но през цялото време ти си ме прекарвал — точно така, както си прекарал и Бени за костите на дядо му... Как, по дяволите, можеш да живееш така? Що за копеле си ти?

— Най-умното копеле, което познавам — самодоволно се ухили Раф.

Кроукър пое дълбоко дъх, но въпреки това имаше чувството, че се задушаваше. Предателството на Раф беше чудовищно.

— Значи *ти* си бил резидент на Бонита! *Ти* си в дъното на мексиканската операция! Това е причината, поради която отказа втори кметски мандат, макар победата да ти беше абсолютно сигурна. Сега разбирам защо: вече си имал друго занимание. Откога работиш за ФБР, Раф?

— Отдавна, comrade. Още преди да ме отървеш от онзи „гангстер“... Всъщност той беше агент на БНП, на когото бяхме възложили специална задача... В резултат възникнаха нашите близки отношения, станахме приятели. Просто и лесно, нали? — Раменете му леко се повдигнаха. — Но аз зная, че те интересува друго... Като

директор на БНП аз успях да изградя своя империя. След това вече станах недостижим, като златото във Форт Нокс. Бюрокрацията във Вашингтон е толкова голяма и толкова объркана, че никак не е трудно да си заличиш следите. Няколко близки приятели, една-две полезни връзки, шепа лоялни люде — това е всичко, което ти трябва, по дяволите! Властта е странно животно, *comrade*... Има способността да се подхранва сама. Расте и се разширява без никакви външни усилия и в един момент става огромна като Еверест...

— Ти си в основата на всичко! — прошепна Люис. Тялото му се разтърсваше от гняв. Този човек, когото беше смятал за приятел, се оказа влечуго, лишено от чувства, хладнокръвен убиец. Отличен актьор, той беше успял да заблуди дори Кроукър, който имаше достатъчно опит с политици и известни личности. — Ти си измислил пъкления план за моето въвличане в убийството на Барбачена! Ти си заповядал да отровят Рейчъл! Всемогъщи Боже, как можа да сториш подобно нещо на едно невинно дете?!

— На практика задаваш съвсем друг въпрос, нали? — хладно го изгледа Рубине. — Питаш се как така не си успял да разгадаеш моите ходове... В политиката, както и в живота, изгодата решава всичко, *comrade*... Зная, че това ти не можеш да го разбереш. Ти си инвалид, при това не само в конкретния смисъл на думата...

Кроукър се задушаваше от гняв. Повдигаше му се. Успя да се овладее с цената на огромни усилия само защото съзнаваше, че му трябва време, за да хване предателя.

— Как се сдоби с костите на Хумаита? — попита той.

— Лесно — усмихна се Раф. — Кражби от подобен род стават всеки ден... Има отчаяни хора, които са готови на всичко, за да оцелеят... Хумаита обаче беше твърде известен, затова се налагаха известни предпазни мерки. В продължение на няколко години останаха на сигурно място, после пристигнаха в Маями по нелегален път, на борда на една рибарска гемия, натоварена с кокаин. Всъщност едва тогава научих за тях...

— Плати ли ги?

— Говориш глупости, *comrade* — ухили се той. — Просто използвах едно от кметските си пълномощия... Уведомих полицията и тя организира засада. Всеки получи своето: ченгетата — контрабандните наркотици, а аз — костите...

Видя как мускулите на Раф се стягат, ръката с автомата леко потрепна. Отправи една молитва към Бога, после си представи, че биомеханичната му ръка е на мястото си, и напрегна мускули да извади металните нокти.

Протезата в краката на Раф рязко подскочи, сякаш ударена от светкавица. Той стреснато се отдръпна, очите му с недоумение се сведоха към неодушевения предмет, който изведнъж бе оживял...

Кроукър се втурна напред, десният му юмрук улучи носа на Раф. Високият мъж политна назад и изпусна автомата, който изтропа на палубата. От носа му бликна кръв, черна на лунната светлина.

Люис му нанесе тежък ритник в ребрата, онзи изпъшка, но успя да се извърти и да го удари под коляното. Той падна, а Раф склочи ръце в огромен юмрук и го стовари в слепоочието му... В следващия миг вече пълзеше към автомата, който мътно проблясваше в другия край на палубата. Дишаше шумно и тежко, като мотор на високи обороти...

Кроукър тръсна глава, протегна ръка и измъкна протезата си от кървавата локвичка, събрала се на дъното на скутера. Пръстите на Раф се увиха около приклада на автомата в момента, в който протезата щракна на мястото си.

Биомеханичните пръсти се свиха в юмрук, в гърдите му пламтеше огромен пожар. Раф изпъшка, дулото на автомата започна да се завърта към Кроукър. В същия миг стоманеният юмрук се спусна надолу, безпощаден като ръката на Бога... Автоматът отлетя встрани и шумно се блъсна в борда на скутера, юмрукът продължи пътя си... Съприкосновението му с тялото на Раф беше ужасяващо. Гръдният му кош пропука и се строши, острите кости пронизаха сърцето...

Кроукър се втренчи в бледото лице на доскорошния си приятел, краката му се подкосиха, тялото му бавно започна да се свлича. Но сърцето му пееше, най-сетне свободно...

— Дявол да го вземе, comrade — прошепна в ухото на мъртвия той. — Този път се опита да прецакаш не когото трябва!

— Bravo, senor — подвикна откъм кърмата на катамарана Антонио. — Que macho, eh! — Стоеше на понтона ухилен и с разперени за равновесие ръце. — Най-сетне сме само двамата! Какво повече бих могъл да искам? — На лицето му се изписа престорено

съмнение. — Освен ако предварително не се предадеш, тъй като все пак изразходва доста сили...

Кроукър си даваше сметка, че не трябва да обръща внимание на подигравките му, а да се овладее и да обмисли добре хода си. Но не успя. Животинското взе връх и той се втурна напред.

Улови въжетото, което свързваше двата плавателни съда, уви глезените си около него и започна да се издърпва с ръце. Океанът се надигна, сякаш да го плесне приятелски по гърба. В един момент вълните го покриха целия.

Небето над главата му бързо се прочистваше от буреносните облаци, звездите ставаха все повече. Беше черно и непрогледно, само в източната част се виждаше златистото сияние на пълната луна. То се отразяваше в могъщите вълни и ги караше да светят със своя фосфоресцираща светлина.

Приклепнал на кърмата, Антонио мрачно се хилеше. В ръцете му блесна нож, въжетото между скутера и катамарана беше прерязано.

Тялото на Кроукър падна във водата с тежък плясък, миг по-късно близнакът скочи след него.

Пречупена през водната маса, лунната светлина придаваше нещо призрачно на човешката плът. Тук беше плитко, някъде около метър. Дватама въоръжени мъже се изправиха един срещу друг: Антонио с широкия си нож, Кроукър — с биомеханичната си ръка.

Близнакът зловещо се усмихна, пръстите му се разтвориха и ножът изчезна във водата.

— Жалко, че глътнах вълшебния камък, сеног — изръмжа той. — Играта щеше да е далеч по-вълнуваща, ако бяхме равностойни... — Закрачи през вълните към противника си: — Но така може би е по-добре. Ще приключим бързо, защото ме чака още много работа...

Водата около него бързо потъмняваше от кръвта, която струеше от раната му.

— Няма да ме убиеш просто ей така, Антонио — рече му и отстъпи крачка назад: — Все още искаш нещо от мен, нали?

— Вече не, сеног — изръмжа той и сграбчи оголените нокти на биомеханичната протеза. Кроукър забеляза, че от пръстите му не протече нито капчица кръв.

— Няма смисъл да ме лъжеш — поклати глава Люис и с крайчеца на окото си установи, че скутерът бавно се отдалечава по

течението, а катамаранът маневрира към тях. — В началото каза, че сме приятели... Това не е истина и никога не е било... Но между нас наистина имаше *нещо*... Някаква непонятна връзка.

Ръката на Антонио се плъзна нагоре по металната китка и бързо наближи живата плът.

— Каква връзка може да има между нас, *senog* детектив? — изръмжа той. В гласа му се появи познатата омраза. Кроукър усети, че е намислил нещо, което трябва да бъде разгадано незабавно, още преди физическия контакт между двамата. Не беше убеден, че трябва да вярва в трансформацията „сукиа“, която предизвиква всеки погълнат магически камък, но вече се беше уверил в силата ѝ със собствените си очи. В този момент и на това място нямаше право да рискува и да пренебрегва всичко това.

Поиска да издърпа ръката си, но нещо го спря.

— Сам каза, че между Роза и Соня съществува някаква връзка — промърмори. — А аз мисля, че има и нещо повече.

Мъжът продължаваше да стиска протезата му.

— Това чувство е неизбежно, *senog*.

Водата беше станала доста хладна след бурята, но пръстите му излъчваха някаква особена топлина.

— Значи всичко е истина — прошепна Антонио. — Точно както го беше сънувал Хектор...

Топлината ставаше все по-непоносима.

— Какво е сънувал?

— Че Хумаита се завръща, възседнал лъчите на луната и слънцето... Завръща се и докосва нечий жив дух, за да покълнат в него семената на собствения му гняв...

Тялото на Кроукър силно потръпна.

— Мисля, че трябва да знаеш нещо...

Луната осветяваше аристократичните черти на Антонио, всичко се виждаше до най-малката подробност. Под тях прозираше благородството на отдавна мъртвите му прадеди.

— Ще отговоря на въпроса ти, *senog* — прошепна той. — Можех да предотвратя смъртта на Роза... Но това би означавало да убия Хектор!

— Не те разбирам.

— Бени не можа да понесе тайните на Хета, на които го учеше Хумаита. По тази причина намрази дядо си — дълбоко и завинаги... Ако го попиташ, ще отрече това... Просто си е такъв. Но това е истината, можеш да ми повярваш... — Хватката му не отслабваше нито за миг: — Това промени живота му... Но то промени и живота на Хектор. Хета-И пробуди у него жаждата за кръв... В душата му винаги дремеха няколко различни личности... Учението на Хумаита ги изтласка на повърхността, брат ми остана техен пленник до края на живота си. Нито ти, нито аз можем да си представим какви страдания му донесе това...

Близнаците Бонита. Истината за живота им беше още по-ужасна от легендата, която се бяха постарали да изградят. Антонио беше крил раздвоението на личността у брат си от всички, вероятно дори и от самия Хектор... Правел е всичко възможно да го закриля дори когато онзи е бил обзет от безумната жажда за кръв...

— Нямахте как да му попреча да убие Роза — промълви близнакът, сякаш прочел мислите му. — Нито пък Хуан Гарсия Барбачена... Но той искаше да убие и онази гуапа, твоята...

Ясно си спомни онзи ужасен миг, в който Хектор протягаше ръце към шията на Джени, а брат му го спря... Изпита дълбока благодарност към този човек въпреки всичко. Със смъртта на Роза той беше платил най-високата възможна цена за сляпата привързаност към брат си... Беше се отказал от единствения човек, когото беше обичал и който би могъл да го спаси... И още по-лошо: бе станал съучастник в това убийство, прикривайки Хектор.

Забеляза някакво познато движение във водата, всички мисли за миналото се изпариха от главата му. Сърцето му се сви от ужас, очите му се заковаха върху леко разпенената вода зад гърба на Антонио. Много пъти беше виждал подобно нещо. Забрави за братята Бонита, забрави дори за Рейчъл и Джени. Вече не бяха сами във водите на залива...

— *Senor, que pasa?*

Очите му се сведоха към кръвта, която течеше от тялото на Антонио и се проточваше като черен плащ в бистрата вода. О, Господи!

— Пусни ръката ми, Антонио!

— Никога, *senor*.

— Значи и двамата ще умрем! — Не обърна внимание на подигравателното подсмърчане на Антонио и добави: — Един огромен хищник се носи към нас!

— Нещо друго? — изсмя се той. — Тук е прекалено плитко за акули!

— В нормални случаи е така — промълви Кроукър, без да отделя очи от огромната гръбна перка, която се носеше към тях с обезпокояваща бързина. *Исусе Христе, колко е голям този звяр?! —* Но след буря акулите често променят ловните си навици... От теб тече много кръв, освен това тук цареше голямо оживление... Акулата е стигнала до заключението, че сме добри за закуска... И се готви да ни докопа.

Очите на Антонио се сведоха надолу, направи опит да притисне длан към раната си.

— Късно е — поклати глава Люис. — А сега ме пусни! — Не откъсваше поглед от лицето на Антонио: — Лодките са твърде далеч, а и плуването ще я накара да се ожесточи още повече... Моята ръка е единственият ни шанс!

Близнакът бавно се обърна, очите му се спряха на връхлитащия звяр.

— *Madre de mentiras!* — изкрещя той и пусна ръката на Кроукър. Потопиха се във водата, Антонио леко поклати глава.

— Акулата е огромна, *senor...* Твоята шибана ръка изобщо няма да ни помогне. Аз обаче погълнах света... *Todo el mundo, comprende?*

Светът под водата беше разделен на два цвята: перленобял и мастиленочерен. Лунната светлина се пречупваше във вълните, Кроукър си спомни думите на Каменното дърво: *Този свят е измамен. Истината пулсира като лунна светлина върху океанското дъно...*

Пред очите им се появи огромното туловище на акулата.

Ето я тяхната истина. Огромно чудовище, тежащо поне един тон. Подушило кръвта, то се носеше към тях и нищо не бе в състояние да го отклони...

Самотен лунен лъч пробяга по масивното тяло. Кроукър видя, че това е тигрова акула — не по-малка от онази, която преди пет дни едва не ги уби двамата с Бени... Тялото му бе пронизано от силна тръпка, в тила му се появи някаква странна парализа, която бързо запълзя нагоре, към главата му...

Той е тук, вътре в теб — беше казал индианецът, имайки предвид Хумаита. — *Тази нощ ти също разговаряш с духове...*

Тигровата акула се приближаваше, светът престана да съществува. Тялото на тези хищници е изградено почти изцяло от мускули, сухожилия и подкожни тлъстини — една от причините да бъдат толкова трудни за убиване. Но ако човек има късмета да разпори корема им миг преди да нападнат, той все пак има някакъв шанс... За нещастие подобна маневра в случая беше напълно изключена.

Кроукър стовари протезата си в муцуната на звяра. Подобен удар би трябвало да го разколебае. Но тази акула реагира различно. Тялото ѝ се разклати, заобиколи го и връхлетя върху Антонио.

Близнакът дори не помисли за бягство. Гледан отстрани, той сякаш желаше ужасния сблъсък. Може би искаше да демонстрира силата на своята трансформация. Кроукър не беше сигурен, че е така, но беше сигурен в друго: Антонио възприемаше тигровата акула по абсолютно същия начин като него...

Изправен и напрегнат като струна, близнакът неустрашимо чакаше живото торпедо, което се носеше към него. Лявата му ръка беше протегната напред, сякаш благославяше свой покорен поклонник. Челюстите на тигровата акула се раззинаха и събраха в себе си призрачната светлина на луната.

Малко неща на този свят могат да бъдат по-ужасяващи от трите реда огромни зъби, носещи се към безпомощната жертва. Но Антонио не помръдна, лицето му си остана спокойно дори в мига, в който акулата отхапа ръката му чак до рамото.

Отпуснал се на колене, Кроукър замахна със стоманените пръсти на протезата си. Право нагоре, под точно изчислен ъгъл. Острите като бръснач нокти разцепиха корема на акулата, която, набрала огромна скорост за атаката, се стрелна на сантиметри от главата на Антонио. Водата се размъти от кръв и вътрешности, в следващия миг краката на Кроукър напуснаха дъното. Успя да измъкне ноктите си от корема на звяра, стремителното му движение спря. Акулата направи завой за нова атака, но силите ѝ свършиха. Тялото ѝ се разтърси, черва и вътрешни органи започнаха да падат от разпорения ѝ корем.

Тялото на близнака се полюшваше върху вълните, кехлибарените му очи бяха замъглени от шока. От лявото му рамо шуртеше кръв. Люис не можеше да му помогне.

— Антонио...

Красивата глава леко се завъртя, съвършеният ѝ профил се очерта на бледата лунна светлина.

— Сега вече сме еднакви, *senor* — прошепна той.

— Грещиш, Антонио — поклати глава той. — Не сме еднакви.

— Нима не виждаш това? Аз не те излъгах нито веднъж... Още в мига, в който те срещнах, прозрях какво се крие в душата ти... Видях един мъж без минало, като мен самия...

Кроукър внимателно подхвана неподвижното тяло, от което животът си отиваше бързо, с всеки удар на сърцето. Кехлибарените очи гледаха ясно, с пълното съзнание за това, което предстои...

— Винаги съм знаел, че съм прокълнат, *senor*... Още в утробата на майка си. Прегърнах злото с пълно съзнание, единственото ми желание беше да спася Хектор. Да го спася от него самия... Бях обречен да нося спомена за Роза винаги в душата си...

Този човек действително беше обичал Роза, въздъхна той, бавно осъзнавайки дълбоката му трагедия. И чрез нея би могъл да се спаси, стига да знаеше какво чувство е любовта.

Антонио изохка, здравата му ръка се вкопчи в другия мъж с неочаквана сила.

— Хубаво е да я усещаш до себе си, нали? — тихо попита Кроукър.

— О, да — прошепна. — Чувствам се спокоен...

Ето го краят на пътя... След смъртта на Роза този човек непрекъснато се беше питал какво означават чувствата му към нея. Беше останал с нея като сянка, беше един призрак в живота ѝ... На повече не е бил способен... Едва след смъртта ѝ беше разбрал, че тя е оставила незаличима следа в душата му. И беше започнал да бленува за тази чисто човешка връзка, независимо под каква форма би я получил...

Още в мига, в който те срещнах, аз прозрях какво се крие в душата ти...

Ето как го беше променила Роза. Тя беше успяла да прекъсне „мокой“ — пъпната връв, която го свързваше с Хектор, беше счупила херметическия печат на тяхното общо съществуване. В резултат пред Антонио се появява огромното разнообразие на живота с неговите неизброими възможности. Но той не е подготвен за тези възможности.

Същевременно Роза е оставила отпечатъка си в съзнанието му, показала му е, че животът е преходен, че човек трябва да се наслаждава дори и на най-странната и неприемлива на пръв поглед връзка с друго живо същество... По тази причина той споделя тайната си с единствения човек, който може да го разбере: Кроукър...

Вълните тихо се плискаха наоколо. В далечината боботеха мощните двигатели на катамарана, шумът бавно се приближаваше.

Тялото на Антонио се разтърси от конвулсии. Времето му изтичаше, но това вече беше без значение: той нямаше какво повече да каже...

Секунда по-късно беше мъртъв. Кехлибарените очи изгубиха яркия си блясък. Трупът му се полюшваше върху вълните с лицето надолу... Кроукър си спомни за кошмарния сън на Джени и го пусна... Гмурна се и започна да претърсва дъното. Искеше да открие сгъваемия нож на Антонио, сякаш беше решил да премахне всички следи от разигралата се тук трагедия...

Спомни си какво му беше казал Каменното дърво: в пуцинаците го дебне не смъртта, а нещо друго... Сега разбра какво е то. Колкото и невероятно да звучи, двамата с Антонио си бяха разменили скъпи подаръци. Той показа на Антонио, че би могъл да бъде обичан. А какво получи в замяна? Антонио беше обичал брат си всеотдайно, беше му показал какво означава да имаш семейство... Ето го подаръка... Един добър урок...

Усети някакво движение във водата и извърна глава. Акулата. Противно на всякаква логика, тя продължаваше да плува. Бавно, но доста по-стабилно отпреди. Беше цяло чудо, че още е жива. Във вътрешността ѝ едва ли беше останало нещо, освен хрилете... Но такава беше нейната природа. Стремеше се към движение до самата си смърт, хрилете ѝ се нуждаеха от кислород, който носеха потоците солена вода...

Кроукър продължи претърсването на океанското дъно, осветено от лунните лъчи. Едновременно с това държеше под око и акулата. Не след дълго зърна ножа — беше се забил до обрасъл с водорасли камък, острието му мътно блестеше. Но за да го вземе, трябваше да се плъзне в опасна близост до смъртно ранената акула. Стори го с безкрайна предпазливост, извадил изцяло ноктите от неръждаема стомана на

протезата си. В същото време се питаше какво ли още би могъл да направи с тях, ако звярът реши да го нападне...

Акулата го усети, обърна се и заплува към него. Той застина. Грозната муцуна спря на около метър от него. В продължение на една безкрайно дълга секунда всичко наоколо застина. После акулата плесна с опашка и започна да се отдалечава.

В последния миг Кроукър срещна зловеция, абсолютно неподвижен поглед на звяра, тялото му се вцепени. Беше напълно сигурен в това, което видя, колкото и абсурдно да му се струваше то: в окото на акулата плуваха две зеници!

В един горещ и безоблачен следобед шест седмици по-късно Кроукър приключи проверката на „Капитан Сумо“, пуснал котва в пристанището на Исламорада. На борда беше истинско стълпотворение — освен него там бяха Бени, Мати и Джени, които се готвеха да отпразнуват първия ден на Рейчъл, прекаран изцяло под открито небе. Преди десетина дни я бяха изписали от болницата и тя вече беше успяла да побърка Мати с настояванията си да излиза навън.

По това време БНП вече беше само спомен. Рос Дарлинг, последният оперативен ръководител от висок ранг, беше обезвреден с помощта на един колкото прост, толкова и ефикасен план, предложен от Кроукър. Той искаше да знае каква е съдбата на близнаците, за тази цел държеше да разпита Кроукър на всяка цена. Без да анализира причините за смъртта им, Дарлинг не би могъл да укрепи властта си в тайната организация.

Кроукър не разполагаше с възможност да осъществи контакт с него, но това не го тревожеше, тъй като беше сигурен, че той сам ще го потърси. Това стана в един мрачен следобед, седмица след като двамата с Бени се върнаха от Евърглейдс. Бяха се отбили да изпият по чаша еспресо в „Боунярд“ — клуба на Антонио и Хектор на Линкълн Роуд в Саут Бийч. Люис бе изявил желание да се запознае с мястото, където беше припаднала Рейчъл. На практика не изпита нищо особено, освен може би лека тъга за онази почти неуловима връзка, която се беше установила между него и Антонио...

Хората на Дарлинг ги заловиха там и без много церемонии ги натикаха в черен линкълн, който ги стовари на Колинс Авеню пред

стоманената конструкция на недовършен хотел. Там ги чакаше самият Дарлинг. Пет минути по-късно районът беше блокиран от агентите на СОБК, които следяха всяка стъпка на двамата приятели. И всичко свърши.

Тогава Кроукър за пръв път видя Сполдинг Гън, директора на СОБК. Беше съвсем обикновен на вид мъж със сива и доста оредяла коса. Носеше очила с метални рамки и добре оформена брадичка, приличаше на университетски професор. Това впечатление обаче се разсея, когато той пристъпи към него и тихо промълви:

— *Господи, колко се радвам, че най-сетне мога да стисна ръката ви!...*

Шеташе напред-назад по палубата, но не пропускаше нищо от това, което ставаше на кея.

— Кога най-сетне ще тръгнем, Лю? — подвикна Мати.

Сестра му се беше заела да помага на Бени при зареждането на лодката с храна, но това очевидно ѝ беше досадно. Рейчъл се намираше далеч от нея, чак на кърмата. Двете не бяха си разменили нито дума, откакто момичето се реши да ѝ разкаже за Гидиън.

— Скоро — отвърна той. — Вече приключвам.

Джени го прегърна през кръста, той се обърна.

— Я ми кажи за какво се беше замислил — усмихна се тя.

— За нищо.

— Много си сериозен — погледна го изпитателно. — За Махур не бива да се тревожиш... Доста време беше в критично състояние, но сега е вън от опасност...

— Всъщност си мислех за годините, през които служех на американското правителство — рече Кроукър.

— Я стига, Лю — прегърна го тя. — Край на мрачните мисли. Днес празнуваме оздравяването на Рейчъл.

— Добре, щом казваш — усмихна се той, извърна се към една стройна фигура, появила се в края на пристана, и добави: — Ела, искам да те запозная с едно момиче...

Гидиън поклащаше бедра, златистата ѝ коса блестеше на слънцето. Носеше къси панталонки от черна дънкова материя, над които беше навлякла няколко номера по-голяма тениска без ръкави с надпис „Бафълоу Бренд“. Беше боса, на гърба ѝ се поклащаше голяма

акустична китара. Приличаше на онези хипита, които вдигат палец край щатско шосе №1 за Маями...

Видя Кроукър и му помахаша, медните гривни на китката ѝ весело подрънкваха.

— Здравсти! — извика тя. — Благодаря за поканата, много мило от твоя страна!...

Свали слънчевите очила с огледални стъкла, под тях блеснаха котешките контактни лещи.

— Здравсти, Гидиън — засмя се Кроукър. — Това е Джени.

— О, лекарката на Рейчи — протегна ръка тя. — Приятно ми е...

— На мен също — стисна ръката ѝ Джени. — Рейчи ми е говорила за вас...

Дочула гласовете им, Рейчъл се появи откъм кърмата. Слабичка и бледа, с огромни слънчеви очила на лицето, тя приличаше на Кейт Мос.

— Колко време стана? — попита Кроукър.

— Вече месец — отвърна Гидиън. — Дори трева не съм пушила... — Той ѝ беше поставил условието да откаже всякакви наркотици, ако желае да се вижда с Рейчъл и занапред.

— Е, как е? — подхвърли Джени.

— Не бъдете толкова загрижена, докторе — засмя се Гидиън. — Оказа се, че да си чист като котешко мустаче не е толкова неприятно...

Рейчъл се хвърли в прегръдките ѝ, Мати наблюдаваше сцената с каменно лице. После, заобикаляйки двете момичета отдалеч, тя се приближи към брат си и прошепна:

— И това е твоя идея, предполагам...

— Мисля, че вече ти писна да играеш ролята на декор — понижи глас той.

— Така е, но...

— Дъщеря ти си има собствен живот, Мати. Колкото по-скоро приемеш този факт, толкова по-голям е шансът ти да намериш място в него.

— Но що за живот е това? — направи гримаса тя. — Какво може да очаква от него?

— Очаква някой да я обича и да ѝ се възхищава. За съжаление в момента това не си ти...

Мати замислено поклати глава, обърна му гръб и се отдалечи.

— Как мислиш, че ще постъпи? — обади се до него Джени.

— А ти как би постъпила, ако Рейчъл беше твоя дъщеря?

Тя не отговори. Протегна ръце да откачи въжето от кола, а той запали двигателя. През изтеклия месец няколко пъти я беше извеждал в открито море, тя се оказа схватлива ученичка. Освен това се гордееше с наученото...

— Бих се радвала, че е щастлива — отвърна на въпроса му.

— Същото е и с Мати — въздъхна Кроукър. — Дълбоко в душата си тя иска точно това... — Завъртя руля и лодката бавно се насочи към изхода на пристанището.

След известно време Мати се изправи на капитанския мостик до него. Настанен удобно в един от сгъваемите столове на палубата, Бени пушеше пура и разговаряше с Джени. Очевидно ѝ разказваше някоя от безкрайните си истории, тъй като младата жена се заливаше от смях. Рейчъл и Гидиън лежах по корем на носа, потънали в разговор.

— Мисля, че няма да мога да го преглътна — промърмори сестра му, спряла поглед върху двете момичета.

— Е, като не можеш — не можеш...

— Никога не съм очаквала подобно отношение от теб! — остро изрече тя.

— Какво отношение?

— Примиренческо, ето какво!

— Мати, я ми кажи какво искаш всъщност?

— Искам да ме убедиш, че всичко това е от полза за Рейчъл!

Кроукър насочи „Капитан Сумо“ към стеснението на пристанището, от което се излизаше в открито море.

— Не мога да направя това.

— Защо?

— Защото не е моя работа. Въпреки че съм ти брат...

По вълните играеха слънчеви зайчета, духаше умерен вятър. Изведнъж му се прииска да е на катамарана на Раф с изключени мотори и вдигнати платна. Денят беше само за ветроходство.

— Усещам, че на моменти Рейчи се мрази — проговори след доста време той. — Ти също го усещаш, защото не си сляпа, нали? Надявам се, че Гидиън ще успее да проникне в тази толкова добре пазена крепост в душата ѝ... Сама знаеш какво се случи... Доналд те

накара да се страхуваш от Бога, в резултат престана да разговаряш с Рейчъл...

— Напротив — тръсна глава Мати. — Постоянно й говоря, но тя изобщо не ме слуша!

— Значи не си достатъчно убедителна.

— Добре, де, няма да се отказвам — въздъхна сестра му. — Но какво ще стане, ако нищо не излезе от това?

— В живота няма гаранции. Само едно ще ти кажа: ако не се получи, за теб ще бъде лошо...

Малко след като излязоха в открито море, Бени се зае да сервира обяда. Тази роля беше съвсем необичайна за него, но Кроукър се въздържа от коментар, забелязал, че приятелят му се забавлява.

Спомни си речта, която бе дръпнал началникът на участъка при постъпването му на работа в градската полиция на Ню Йорк заедно с още няколко новобранци. „Тук има вероятност да намразите живота си, да бъдете бесни от него. Има вероятност да го харесате... Но в едно можете да бъдете сигурни: само след една година ще бъдете други хора, съвсем различни от това, което сте днес. Толкоз от мен. Няма смисъл да ви давам съвети, няма смисъл да ви плаша с трудностите. Ако запомните думите ми, ще се справите. Това мога да ви го гарантирам.“

Спомни си тези думи, защото му се струваше, че всички на борда на „Капитан Сумо“ са се променили. Включително и самият той. Очите му внимателно следяха Рейчъл и Гидиън. Беше му приятно да гледа оживеното лице на племенницата си.

Преди няколко дни, малко след излизането ѝ от болницата, двамата останаха насаме. Той безмълвно ѝ връчи дневника, тя с благодарност го погледна. Думите бяха излишни, облекчението ѝ — огромно. „Това засяга теб и Мати — каза той, а тя кимна. — Трябва да ѝ дадеш да го прочете... Не се страхувай да говориш открито за всичко това. Душата ти трябва да се прочисти...“

Този момент все още не беше настъпил, но Кроукър усещаше приближаването му. Можеше да настъпи утре, другата седмица, другия месец... Но щеше да настъпи.

Наблюдавайки момичето под ярката слънчева светлина, той изпита усещането, че то най-сетне се измъква от едно тъмно и студено място, което носи името *изолация*. Този процес включваше в себе си не

само оцеляването, но и трансформацията. Онова преобращение, което, както излиза, е достъпно не само за „сукиа“...

На масата сестра му се оказа до Гидиън. Двете започнаха да разговарят — отначало сковано и официално, после все по-нормално и по-нормално... Рейчъл очевидно оцени усилията на майка си, враждебността ѝ към нея видимо намаля.

За десерт Бени поднесе разкошна триетажна шоколадова торта, любимата на Рейчъл. Жълт надпис върху глазурата гласеше „Добре дошла у дома, Рейч“, около него имаше красиви звезди от крем. Беше толкова вкусна, че всички изядоха по две парчета. Докато Бени се занимаваше с разпределението на десерта, момичето се надвеси над рамото на Кроукър и тихо промълви:

— Благодаря, вуйчо Лю... Благодаря за всичко!

Той я целуна по бузата, очите му се насълзиха.

След като се нахраниха, парагваецът се оттегли да изпуши още една пура, той го последва.

— Откакто ми даде костите, които откри на яхтата на Раф, аз все си мисля за дядо... — промълви Бени и издуха облаче дим над главата си. — Не че преди това не съм го правил...

Замълча, а Кроукър си спомни думите на Антонио: *ХЕТА-И не се оказа по силите на Бени. След опитите на Хумаита да го посвети в него, той го намрази завинаги...*

— Помниш ли какво ми каза преди няколко дни? — тихо подхвърли той. — Че някаква природна сила ни очаква...

— Да, това беше Хумаита — кимна Бени, спря поглед върху горящия край на пурата си и въздъхна: — Още не мога да възприема премеждието ти в Уипрей Бей... Искам да кажа, какво, по дяволите, е правила там онази тигрова акула? Допускам, че е попаднала във водите на канала Тин Кен, той е доста по-дълбок... Но и това ми се струва малко вероятно... — Подръпна от пурата си и замислено продължи: — Освен това е нападнала само Антонио, сякаш специално него е търсела, сякаш е имала сметки за уреждане с него... Спокойно би могла да отхапе и твоята глава, но не го е направила...

— Най-странното беше, че изобщо не изпитвах страх от нея — добави Кроукър.

— Да не изпитваш страх от акула! — Поклати глава приятелят му и извади пурата от устата си. — Това е нещо, което не се забравя

цял живот, мамка му!

— Откакто се справихме с онази другата тигрова акула, имам чувството, че духът на дядо ти е кацнал на рамото ми — призна му с лека усмивка. — Беше там и по време на премеждието в залива Уипрей... Сигурно ме мислиш за луд, но аз съм убеден, че това е истината!

— Вярвам ти, amigo — прошепна Бени и стисна ръката му. — Вярвам ти, защото сега той е у мен... — Нещо неуловимо пробяга между тях. Нещо, което беше далеч по-красноречиво от думите и спомените.

Мълчанието се проточи.

— Истината е, че много бих искал да го опозная, Люис... — промълви най-сетне. — Той разчиташе на мен, желанието му беше да ми предаде своите познания... Бог ми е свидетел, че опитах, Люис... Но просто не ставах за лечител. Интересувах се парите и властта, а не някакви спиритически сеанси. Той разбра това и ме остави на мира. Без укори, без обвинения... — Дръпна от пурата си и мрачно поклати глава:

— Аз бях този, който обвиняваше... Той беше суров с мен, аз пък го смятах за най-коравосърдечния мръсник на света...

— Антонио също — кимна Кроукър и му предаде част от разговорите си с близнака. Не всичко, разбира се. Някои тайни трябва завинаги да си останат тайни.

— Разбирам — въздъхна Бени. — Обучението в Хета е тежко за всяко момче. Аз самият усещах какво иска да всели в душата ми Хумаита, но не можех да го възприема... Повярвай ми, amigo, и до днес проклинам деня, в който го напуснах... — Лицето му потъмня: — Все още не мога да се отърва от чувството, че ако бях останал край него, той нямаше да бъде убит...

— Не можеш да си сигурен в това. Вероятно щяха да убият и теб...

— Възможно е, amigo — сви рамене Бени. Но от начина, по който го каза, личеше, че продължава да се самообвинява.

Пурата описа кръг във въздуха, темата беше сменена:

— Идеята ти да събереш на едно място всички хора, които обичаш, наистина е чудесна...

— Това е моето семейство — кимна той и внезапно си спомни думите на Антонио: *Още при първата ни среща прозрях душата ти. Насреща си виждах човек откъснат от миналото си, като мен...*

Приятелят му извади пурата от устата си:

— Като казваш семейство, се сеещам, че в неделя отлитам за Асунсион...

— За дълго ли? — изненадано го погледна Кроукър.

— Честно казано, не зная — отвърна Бени, вдигна ръка и го потупа по гърба: — Хайде, не прави такива физиономии, amigo... И ти имаш пръст в това решение. Предаде ми костите на Хумаита и аз се замислих какво да правя с тях. В крайна сметка реших, че трябва да ги върна в Парагвай...

— Ще ги погребеш в реката, така ли?

— Отначало бях решил да го сторя — отвърна той и извърна очи към морето. — Но после се отказах, осъзнавайки, че този дар е твърде ценен за мен... — Погледна приятеля си право в очите, на устните му се появи лека усмивка: — Знаеш ли, чувствам, че едва ли ще продължа сегашния си бизнес... Случиха се твърде много неща, май имам нужда от почивка... Така поне си мислех в началото... Сега обаче си давам сметка, че става въпрос за нещо друго. Просто вече не съм онзи Бени, който бях преди месец и половина... — Раменете му леко се повдигнаха: — Пред мен възникна въпросът, какво да правя отсега нататък... Отговорът е повече от очевиден...

Стана и се насочи към кабината, Кроукър безмълвно го последва. Ръката му бръкна под пейката и измъкна стар кожен сак. Дръпна ципа и извади дълга огладена кост, която изглеждаше някак топла и приятна, с мраморен цвят.

— Още като ги докоснах, изпитах чувството, че чувам гласа на дядо — промърмори Бени, после погали костта и я сложи обратно в сака. — И той ми каза какво да правя... — Обърна се и погледна Кроукър: — Връщам се у дома и се залавям с изучаването на Хета. Костите ще ми помагат, у тях е скрит океан от познание. Ще потърся някой „сукиа“ и с негова помощ ще овладее тайнството на Хета...

— Това е искал от теб и Хумаита...

— Не, amigo — поклати глава той и го побутна към вратата: — Това искам аз!

Седнала върху палубата, Гидиън дръпна струните на китарата си и запя. Песента беше на Сара Маклафлин, казваше се „Препъвам се по пътя към екстаза“...

Кроукър погледна на запад, където се простираха блатата на Евърглейдс.

— Защо не се отбием при Каменното дърво, преди да заминеш? — обърна се към Бени той. — Сигурно ще му бъде приятно да види костите на Хумаита...

— Да се срещне с колега, а? — усмихна се парагваецът. — Нямам нищо против, amigo... Цял живот ще бъде задължен на този човек...

— Аз също — добави той.

Джени надникна иззад стълбичката.

— Хей, имате ли нужда от компания? — Излязоха на палубата, тя прегърна Кроукър през кръста: — Или разговорът ви е поверителен?

Той я притисна към себе си и потърси с поглед Рейчъл. Откри я в задния край на палубата, потънала в оживен разговор с майка си. Гледани от това разстояние, двете приличаха повече на сестри, дори на близначки... Особено на фона на изумруденото море.

— Поверителен разговор ли? — попита и с нова почуда установи колко зелени са очите ѝ. Почти като океана... — Мисля, че никой тук вече не се нуждае от поверителни разговори...

Издание:

Ерик Лустбадер. Близнаците Бонита

Първо издание

Превод: Веселин Лаптев

Редактор: Лилия Атанасова

ИК „Гарант-21“ — София, 1998 г.

ISBN: 954-8009-76-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.